

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**กลศึกเขางูเลื้อย (ตอนที่501)**

ขงเบ้งจับและปล่อยตัวเบ้งเฮ็กเป็นครั้งที่หก โดยเบ้งเฮ็กได้กระทำสัตย์สาบานว่าหากถูกจับได้อีกครั้งหนึ่งแล้วจะยอมอ่อนน้อมแต่โดยดี หลังจากนั้นเบ้งเฮ็กจึงไปขอความช่วยเหลือจากลุดตัดกุดเจ้าเมืองออโก๊ก เพื่อให้ยกกองทัพมาชิงเอาเมืองหมันอ่องกลับคืน

ลุดตัดกุดได้ฟังความจากเบ้งเฮ็กตลอดแล้ว จึงกล่าวว่าซึ่งกองทัพจिनยกมารุกรานแดนพุกามประเทศนั้น เป็นการคุกคามต่อความสงบเรียบร้อยทั่วทั้งอาณาจักรแห่งนี้ ตัวท่านกับเราอยู่ในแผ่นดินอันเป็นพุกามประเทศด้วยกัน ถือว่าเป็นพี่น้องกัน ทุกข์ของท่านก็คือทุกข์ของเรา ความแค้นของท่านก็คือความแค้นของเรา อย่ายได้ปรารภเลย เราจะแก้แค้นแทนท่านเอง

หลังจากจัดงานเลี้ยงต้อนรับเบ้งเฮ็กอย่างสมเกียรติแล้ว หัววันต่อมาลุดตัดกุดก็ยกกองทัพออกจากเมืองออโก๊ก ตั้งให้เขาอันและเคหลีสองนายทหารเอกคุมทหารกองทัพเกราะหวายสามหมื่นคนเป็นกองทัพหน้ายกไปตั้งซัดดาทัพกองทัพเมืองเสฉวนที่ริมแม่น้ำโห้วสยชายแดนเมืองออโก๊กด้านทิศตะวันออก ส่วนลุดตัดกุดและเบ้งเฮ็กจะยกกองทัพหนุนตามไปในภายหลัง

ฝ่ายขงเบ้งซึ่งตั้งกองทัพอยู่ในเมืองจิ้นแซเห็นข่าวคราวของเบ้งเฮ็กเจียบหายไป จึงให้ทหารหน่วยสอดแนมติดตามหาข่าวคราวว่าเบ้งเฮ็กหนีไปอยู่บ้านเมืองใด ครั้นได้ทราบข่าวเบ้งเฮ็กหนีไปอาศัยอยู่กับลุดตัดกุด และทหารเมืองออโก๊กก็เลยยกมาตั้งซัดดาทัพไว้ที่ริมแม่น้ำโห้วสยเป็นจำนวนมาก ขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปที่แม่น้ำโห้วสย

พระพุทธศาสนายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนอ้าย กองทัพเมืองเสฉวนได้ยกไปถึงริมแม่น้ำโห้วสย ประจัญหน้ากับกองทัพเมืองออโก๊กคนละฟากฝั่งแม่น้ำ

เมื่อกองทัพเมืองเสฉวนยกไปถึงริมแม่น้ำโห้วสย ขงเบ้งได้ชี้เกวียนน้อยพร้อมทหารองครักษ์ออกไปลาดตระเวนดูภูมิประเทศตามแนวฝั่งแม่น้ำ มองไปฝั่งตรงกันข้าม เห็นทหารลุดตัดกุดรูปร่างเป็นชาวดวงแล้วน้ำนั้นก็วิปริต คิดสงสัย จึงหาชาวบ้านมาสืบถาม ชาวบ้านจึงบอกว่าน้ำในแม่น้ำโห้วสยนี้ถ้าใบท้อหล่นลงแล้วเมื่อใด คนต่างประเทศไม่รู้ตัวก็มาจมน้ำตายในขณะนั้น ถ้าชาวเมืองออโก๊กมาตักกินก็ให้เกิดสติปัญญาแลกำลังมากขึ้น

ขงเบ้งทราบสภาพภูมิประเทศและอันตรายดังนั้น ก็เกรงว่าหากตั้งกองทัพอยู่ริมแม่น้ำ ทหารตีกันน้ำก็จะอันตราย จึงสั่งให้ถอยทัพหลวงออกมาตั้งค่ายอยู่ห่างริมแม่น้ำสองร้อยห้าสิบเส้น แต่ให้ถอยเขียนคุมทหารตั้งค่ายอยู่ใกล้ริมแม่น้ำเพื่อคอยสังเกตการณ์ฝ่ายข้าศึก และกำชับทหารทั้งปวงมิให้อาบกินน้ำในแม่น้ำเป็นอันขาด

ฝ่ายเขาอันและเคหลีสองแม่ทัพเมืองออโก๊กเห็นกองทัพหลวงเมืองเสฉวนล่าถอยออกไป คงมีแต่ทหารส่วนย่อยตั้งค่ายอยู่ใกล้แม่น้ำ จึงคุมทหารใส่เกราะหวายแช่น้ำมันลอยข้ามแม่น้ำบุกเข้าโจมตีค่ายของถอยเขียน

ถอยเขียนทราบข่าวเข้าศึกถอยตัวข้ามแม่น้ำยกมาโจมตีโดยที่ไม่มีเรือแพก็แปลกประหลาดใจ แต่ด้วยวิสัยชายชาติทหาร ถอยเขียนจึงคุมทหารออกไปรบกับทหารออโก๊กซึ่งถึงแม้ว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะเป็นทหารฝีมือดี มีการรบเป็นแบบแผนตามกระบวนศึก มีเชิงชั้นเหนือกว่าทหารเมืองออโก๊ก แต่ปรากฏว่าไม่สามารถตีทหารเมืองออโก๊กให้แตกพ่ายไปได้เพราะเสื้อเกราะหวายแช่น้ำมันซึ่งหุ้มตัวทหารออโก๊กอยู่นั้นทนทานต่อคมศาสตราวุธทั้งปวง จะฟันแทงประการใดก็ไม่เข้า หอกดาบเกาทัณฑ์กระทบเกราะหวายแล้วกระดอนกระเด็นไปทั้งสิ้น

ถอยเขียนคุมทหารสู้รบกับทหารเมืองออโก๊กถึงสองชั่วยามก็ยังไม่สามารถตีได้ทหารเมืองออโก๊กให้ล่าถอยไปได้ และทหารเมืองออโก๊กที่อยู่อีกฝั่งแม่น้ำหนึ่งก็หนุนเนื่องถอยตัวข้ามแม่น้ำมาเป็นอันมาก เห็นจะด่านทานไม่ได้ ถอยเขียนจึงสั่งให้ตั้งค่ายแล้วพาทหารหนีไปกลับไปสมทบกับกองทัพหลวง

ทหารเมืองออโก๊กได้ชัยชนะในศึกยกแรกก็มีความยินดี พากันยกกลับโดยถอยตัวข้ามแม่น้ำบ้าง ถอดเกราะหวายลอยน้ำแล้วขี่ข้ามแม่น้ำแทนเรือบ้าง กลับไปยังอีกฟากหนึ่งตามเดิม

ฝ่ายอุยเอียนเมื่อพาทหารไปถึงค่ายหลวงแล้วก็รายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ และกล่าวว่าทหาร ออกโอกนี่ประหลาดนัก สามารถลอยตัวข้ามแม่น้ำได้โดยไม่ต้องใช้เรือแพ หากอาศัยแต่กระสวยแห่ง แชน้ำมันก็สามารถลอยตัวข้ามแม่น้ำได้โดยสะดวก ทั้งหนทางต่ออาวุธทั้งปวง ฟันแทงไม่เข้า

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็สงสัย จึงเรียกลิคินายทหารผู้นำทางมาสอบถามว่าเพราะเหตุผลกลใดจึงเป็นไปดังนี้

ลิคิจึงว่า ทหารเมืองออกโอกนี่เป็นหน่วยรบพิเศษ เรียกว่ากองทัพกระสวย มีผลกำลังกล้าแข็งยิ่งกว่า คนธรรมดา สวมเสื้อกระสวยแห่งแชน้ำมันหมักไว้ถึงหกเดือนแล้วผึ่งแดดจนแห้งสนิท คงทนต่อ ศาสตร์อาวุธทั้งปวง ฟันแทงไม่เข้าดังนี้ เห็นทีจะรบต่อไปก็ไม่ได้ชัยชนะ จึงควรที่มหาอุปราชจะได้เลิกทัพ กลับคืนเมืองเสฉวน แลเบ้งเฮ็กนั้นบัดนี้สิ้นความคิดแล้ว ทั้งกำลังก็น้อยลง แม้มหาอุปราชจะล่าทัพกลับไป ก็เห็นว่าเบ้งเฮ็กจะไม่กล้ายกกองทัพไล่ตามตี

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าเรายกมาทำการล้อมมาถึงเพียงนี้แล้ว ซึ่งจะล่าทัพกลับไปโดยที่ การไม่สำเร็จนั้น ไม่ใช่ฐานะที่จะพึงเป็นไปได้ แม้ว่าทหารเมืองออกโอกใส่เสื้อกระสวย คงทนต่อ ศาสตร์อาวุธ เราก็จะคิดกลอุบายเอาชัยชนะให้จงได้

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงให้จูล่งและอุยเอียนอยู่รักษาค่าย ตัวขงเบ้งขึ้นเกวียนน้อย พา ทหารองครักษ์พร้อมกับ ชาวบ้านนำทางออกไปลาดตระเวนเลียบไปตามริมแม่น้ำโทฮิวสย ขึ้นไปทางด้านทิศเหนือ เห็นป่าเขาเป็น ที่ชอบกล ขงเบ้งจึงลงจากเกวียนเดินไปสำรวจภูมิประเทศอันสลับซับซ้อน

ขงเบ้งเห็นภูมิประเทศเป็นช่องเขาลดเลี้ยวเคี้ยวคดคล้ายรูปงู ปากทางเข้ากว้างหนอยหนึ่งพอทหารขี่ม้า เรียงหน้ากระดานได้แปดตัว ตรงกลางเป็นทุ่งราบกว้างคล้ายกับท้องงูยามกลืนกินสัตว์ใหญ่ อันอาจกลืน กินทหารกระสวยทั้งสามหมื่นคนได้ในคราวเดียว ด้านปลายเป็นทางแคบ สภาพพื้นที่เส้นทางราบเรียบ มีแต่ก้อนหิน ไม่มีต้นไม้อื่น หญ้าและพิน สองข้างทางเป็นแนวผาสูงชัน ด้านบนเป็นป่าชัฏ ก่อนถึงทุ่งราบมี ทางเล็กอยู่ในป่ารกชัฏเป็นที่ชอบกล จึงเรียกชาวบ้านมาสอบถามว่าหุบเขานี้มีชื่อใด

ชาวบ้านได้ชี้แจงว่า ช่องเขานี้เป็นที่ชอบกลคล้ายกับรูปงู จึงมีชื่อว่าเขาจิวบิวสวกหรือเนินเขาขงเลื้อย มี เส้นทางใหญ่ลงไปถึงเมืองสากัง ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ราพึงขึ้นโดยลิ้มตัวว่า การครั้งนี้จะสำเร็จ เป็นมั่นคง กล่าวแล้วก็ลงจากเนินเขาขึ้นเกวียนน้อยพา ทหารกลับไปค่าย

เมื่อไปถึงค่ายหลวงขงเบ้งจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมปรึกษาแล้วสั่งม้าดำยว่า ให้เอาเกวียน บรรทุกฟางหญ้าลาดดินประสิ่วเต็มทุกเล่มจำนวนสิบเล่มไปจอดทิ้งไว้ในทุ่งราบกว้างคล้ายท้องงูในช่อง เขาจิวบิวสวกและจัดการตามคำสั่งลับอีกฉบับหนึ่งให้เสร็จสิ้นภายในสิบห้าวัน แล้วยกทหารไปข่มอยู่ที่ซอก เขาต้นทาง และให้จูล่งคุมทหารไปตั้งสกัดอยู่ที่ชายป่าปลายทางที่จะไปยังเมืองสากัง ให้เตรียมการให้ พร้อมภายในสิบห้าวันเช่นเดียวกัน ให้อุยเอียนคุมทหารยกไปตั้งอยู่ที่ค่ายเดิมที่ริมแม่น้ำโทฮิวสย ถ้าหาก ทหารของลุดตัดกุดยกมารบก็ให้ทำที่สู้ไม่ได้ แดกถอยเข้าไปในช่องเขาจิวบิวสวก ถ้าเห็นธงขาวปักอยู่ที่ ไหน ก็ให้พักทหารไว้ที่นั่น กำชับให้แกล้งรบแพ้สิบห้าครั้งในสิบห้าวัน

อุยเอียนได้ฟังคำสั่งขงเบ้งแต่ไม่ทราบความนัยก็อึดอัดใจ ด้วยเป็นคำสั่งให้ยอมแพ้แก่ข้าศึกแล้วทำที่แตก ถอยไปที่ค่ายตรงขาวที่ปักไว้ แต่เกรงอาญาของขงเบ้งจึงไม่กล้าถามความนัย คำนับลาขงเบ้งพาทหาร ออกไปที่ค่ายเดิมตามคำสั่ง

เมื่ออุยเอียนออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกเตียวหิงและม้าตงให้คุมชนชาวท้องถิ่นที่เกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก พันคนยกไปตั้งค่ายอยู่ตามแนวแม่น้ำโทฮิวสย เรียงรายเป็นระยะตั้งแต่ริมแม่น้ำไปจนถึงช่องเขาจิวบิวสวก ค่ายแต่ละแห่งให้ปักธงขาวไว้เป็นสำคัญ

ทางฝ่ายลุดตัดกุด ครั้นเกณฑ์ทหารได้พร้อมสรรพก็ยกหนูนีเองมาที่กองทัพซึ่งตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำโทฮิวสย เห็นกองทัพของอุยเอียนตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำค่ายหนึ่ง และทางด้านเหนือขึ้นไปก็มีค่ายเล็กค่ายน้อยมิได้ เป็นกระบวนศึก ลุดตัดกุดก็หัวเราะเยาะว่านี่หรือเป็นความคิดสติปัญญาของจูกัดเหลียง ซึ่งเขาสื่อว่ามี สติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก

เบ้งเฮ็กเห็นลุดตัดกุดประมาทความคิดของขงเบ้งดังนั้นก็เตือนว่า อันขงเบ้งนี้มีสติปัญญาทากลอุบาย ล้อลวงต่าง ๆ เราจะทำศึกกับขงเบ้ง จำจะกำชับทหารทั้งปวงเสียก่อนว่าเมื่อรบพุ่งกับขงเบ้ง ถ้าถึงชายป่า แลเนินเขาที่สำคัญ ถึงจะได้ที่ก็อย่าให้ติดตาม

ลุดตัดกุดได้ฟังก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า ท่านเสียที่แก่ขงเบ้งหลายครั้งคราจึงได้ขยายเกรงกลัวขงเบ้งเสมือน หนึ่งงูเกรงกลัวเข็ญกกล้วยจะนี้ เราได้เห็นกับตาว่าขงเบ้งหาได้มีสติปัญญาสมคำลือไม่ ถึงแม้ว่าขงเบ้งจะมี

กลอุบายเราก็ไม่กลัว เราจะคุมทหารยกข้ามแม่น้ำไปจับขงเบ้งฆ่าเสียให้จงได้ ตัวท่านเมื่อวันเกรงความคิดขงเบ้งก็จึงคุมทหารเป็นกองหลัง คอยหนุนตามเราไป

กล่าวแล้วลุดตัดก็พาทหารลอบข้ามแม่น้ำไปที่ค่ายของอุยเอียน อุยเอียนเห็นลุดตัดยกทหารข้ามแม่น้ำจึงพาทหารยกออกไปรบ แต่พอรบกันได้ห้าเพลงอุยเอียนก็ทำเป็นแพ้ทั้งค่ายหนี แต่ลุดตัดตระแวงสงสัยว่าเหตุใดจนเพิ่งประมือกันได้ห้าเพลง ทหารเมืองเสฉวนจึงยอมแพ้โดยง่ายตาย จึงคิดว่าอาจเป็นกลอุบาย คิดดังนั้นแล้วลุดตัดก็ไม่ไล่ตาม กลับพาทหารยกข้ามปากกลับมาค่าย

ฝ่ายอุยเอียนเห็นลุดตัดไม่ไล่ติดตามก็พาทหารเข้าไปตั้งอยู่ในค่ายดั่งเก่า

วันรุ่งขึ้นลุดตัดก็ยกทหารข้ามแม่น้ำไปรบกับอุยเอียนอีกครั้งหนึ่ง รบกันได้เจ็ดเพลงอุยเอียนก็ขับม้าหนี ลุดตัดก็สงสัยว่าจะเป็นกลอุบายแต่ใจหนึ่งก็คิดว่าอุยเอียนหนีไปถึงสองครั้งหรือว่าเกรงกลัวฝีมือเรา คิดสองจิตสองใจอยู่ดังนี้ ลุดตัดจึงสั่งทหารกองหนึ่งให้ลอบไล่ตามอุยเอียนไป

ทหารลุดตัดไล่ตามอุยเอียนไปเป็นระยะทางถึงแปดสิบเส้น ก็เห็นเจียบกรีบไม่มีสิ่งใดระแวงสงสัย จึงให้ม้าเร็วรีบกลับไปรายงานให้ลุดตัดทราบ ลุดตัดจึงคิดว่าที่อุยเอียนหนีไปนั้นเป็นเพราะเกรงกลัวฝีมือจึงพาทหารทั้งค่ายข้ามแม่น้ำยกตามอุยเอียนไป

อุยเอียนแกล้งถ่วงเวลาล่าถอยจนเห็นลุดตัดยกทหารไล่ตามมา จึงแกล้งทำเป็นกลัว ให้ทหารถอดเกราะทิ้ง แล้วขี่ม้าหนีเข้าไปอยู่ในค่ายซึ่งปักธงขาวค่ายแรกนั้น ลุดตัดเห็นได้ที่ก็ยกทหารตามไปจนถึงค่าย

อุยเอียนจึงขับม้าออกรบกับลุดตัดอีกสามเพลงก็ทิ้งค่าย พาทหารหนีขึ้นไปทางด้านทิศเหนือแล้วเข้าไปตั้งอยู่ในค่ายที่สองซึ่งปักธงขาวเป็นสัญญาณอยู่

ลุดตัดได้ชัยชนะถึงสองครั้งติดต่อกันก็กำเริบใจ ยกทหารไล่ตามอุยเอียนไปจนถึงค่ายธงขาวค่ายที่สอง อุยเอียนก็แกล้งยกทหารออกมารบกับลุดตัดอีกคำรบหนึ่ง ต่อสู้กันได้สามเพลงอุยเอียนก็พาทหารหนี กลับเข้าค่าย พอลุดตัดคุมทหารเข้าตีค่าย อุยเอียนก็สร้างรบบป้องกันค่ายพอเป็นพิธี แล้วพาทหารทั้งค่ายหนี ครั้นลุดตัดไล่ตามตีก็ทำเป็นต่อสู้อีกสองสามเพลง แล้วหนีไปเข้าค่ายธงขาวถัดไป

อุยเอียนสร้างรบบแพ้สิบห้าครั้งในระยะเวลาเพียงสิบห้าวัน และทิ้งค่ายถึงเจ็ดค่ายอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งหนีไปถึงหุบเขาจิวปัวสก

ลุดตัดในเวลาอันนี้มั่นใจว่าอุยเอียนต่อสู้ไม่ได้ จึงต้องพ่ายแพ้ถึงสิบห้าครั้ง และทิ้งค่ายถึงเจ็ดค่ายในระยะเวลาเพียงสิบห้าวัน ลุดตัดจึงยิ่งกำเริบน้ำใจ ขี่ม้านำหน้าทหารไล่ตามอุยเอียนไปจนถึงเขาจิวปัวสก เห็นเป็นซอกเขารามเรียบ มีหน้าผาสองชั้นทั้งสองข้าง แต่ข้างทางขวามีถ้ำน้อยเป็นป่าชัฏ ลุดตัดก็กริ่งใจจึงสั่งทหารไว้

เบ้งเฮ็กเห็นลุดตัดครุ่นคิดตรึกตรองก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าขงเบ้งเป็นคนเจ้าอุบาย สุรบเราซึ่งหน้าไม่ได้แล้ว จึงคิดวางอุบายซุ่มโจมตีเรา ขอบที่จะรั้งทหารไว้ที่นี่ ดูท่าที่ของขงเบ้งสักคืนหนึ่ง เห็นเป็นที่แล้วค่อยไล่ตามตีต่อไป จะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ยุทธการเพลิงสยอง (ตอนที่ 502)

ลุดตัดพูดหัวหน้าชนเผ่ากลุ่มน้อยได้ยกกองทัพทหารเกราะหยาบไปช่วยเบ้งเฮ็กเพื่อจะตีเมืองจินแขกกลับคืน อาวุธทหารเมืองเสฉวนไม่สามารถระคายเกราะหยาบชนเผ่านี้ได้ ขงเบ้งจึงคิดกลอุบายลวงให้ทหารลุดตัดยกตีกำเริบ ไล่ตามเข้าไปในหุบเขาสูงเลื้อย โดยแกล้งให้อุยเอียนสร้างรบบแพ้ในระยะเวลาสิบห้าวันถึงสิบห้าครั้ง ละทิ้งค่ายถึงเจ็ดค่าย

ลุดตัดได้ฟังคำท้วงของเบ้งเฮ็กที่ให้รั้งทัพตั้งค่ายในหุบเขาสูงเลื้อย ดูท่าที่กองทัพเมืองเสฉวนก่อนก็เห็นด้วย จึงสั่งให้ทหารตั้งค่ายและหยุดพักในหุบเขาสูงเลื้อยคืนหนึ่ง

พอยามบ่ายวันรุ่งขึ้นอุยเอียนก็ยกทหารมาล้อมทหารออโกกกอีก ลุดตัดก็ยังคงล้าพองใจในชัยชนะที่ได้มาอย่างต่อเนื่อง จึงสั่งให้เบ้งเฮ็กออกรักษาค่าย แล้ว แต่งตัวหมเกราะประดับพลอย ใส่ลูกประคำคอ ขึ้นขี่ช้างออกหน้าทหาร ยกออกไปรบกับอุยเอียน

อุยเอียนเห็นลุดตัดกุดกทหารออกมาตั้งนั้นก็สร้างดำว่าย้วยเป็นหยาบซ่า ลุดตัดกุดโคจรอุยเอียนเป็นอันมาก จึงใส่ข้างนำทหารเข้าโจมตีทหารของอุยเอียน อุยเอียนทำที่จะเข้าปะทะแต่เมื่อใกล้ถึงข้างของลุดตัดกุดก็ทำที่เป็นตกใจกลัว ชักม้าพาทหารหนี ลุดตัดกุดเห็นได้ทีก็ใส่ข้างพาทหารไล่ตามตีอุยเอียนลึกลงเข้าไปในหุบเขาสูงเลื้อย เห็นธงทิวจำนวนมากปักอยู่บนแนวผาแต่ไม่เห็นมีทหารชุมนุมซ่อน ทั้งในหุบเขานั้นก็เป็นที่ราบ ไม่สามารถชุมนุมทหารหรือวางกลอุบายใดๆ ได้

ลุดตัดกุดเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าขงเบ้งปักธงทิวหลอกลวงว่ามีทหารชุมนุมเพื่อไม่ให้ติดตามก็ยิ่งกำเริบใจ จึงเร่งฝีเท้าข้างนำทหารไล่ตามอุยเอียนต่อไป จนเวลาค่ำก็ถึงทุ่งราบกว้างในหุบเขาจุดที่ม้าตายชุมนุมอยู่แต่ไม่เห็นผู้คนหรือแสงไฟ เห็นแต่เกวียนเหมือนกับเกวียนบรรทุกลูกธนูจระเาะกระจะอยู่ในหุบเขา ก็คิดว่าทหารเมืองเสฉวนรีบหนีเอาเสบียงตามไปไม่ทันจึงทิ้งเสบียงไว้ในหุบเขา ความกำเริบใจก็ยิ่งมากขึ้น จึงคิดว่าจจะไล่ตามจับอุยเอียนให้ได้ก่อนแล้วค่อยกลับมายึดเกวียนเสบียง

คิดดังนั้นแล้วลุดตัดกุดก็รีบพาทหารเร่งตามอุยเอียนไปตามช่องเขา แต่เป็นทางแคบ ทหารกระะหวายเกือบทั้งหมดจึงตั้งกันอยู่ในทุ่งราบกว้างนั้น ทหารกระะหวายจำนวนน้อยที่สามารถไล่ตามจนถึงปลายซอกเขาอันเป็นจุดที่ลุดตัดกุดทหารไว้ ก็เห็นทหารเมืองเสฉวนซึ่งอยู่บนหน้าผาช่วยกันชนก้อนศิลาและกิ่งไม้ปิดกั้นทางไม่ให้ไล่ตามไปได้

ลุดตัดกุดเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าทหารเมืองเสฉวนจวนตัวหนีไม่พ้น จึงใช้ก้อนศิลาและกิ่งไม้ปิดกั้นซอกเขาขวางทางเคลื่อนทัพ จึงสั่งทหารให้เข้าไปชนก้อนศิลาและกิ่งไม้ออกไปให้พ้นเส้นทาง

ในขณะที่ทหารส่วนหน้าของกองทัพกระะหวายกำลังสาละวนอยู่กับการรื้อชนกิ่งไม้และก้อนศิลา และกองทหารส่วนใหญ่ยังคงออกันอยู่ที่เนินราบกว้างในหุบเขานั้น ลุดก็ให้ทหารจุดประทัดสัญญาณขึ้น ในทันใดนั้นแสงเพลิงก็ลุกโชติช่วงขึ้นที่ปลายทางและสองข้างทางเป็นอันมาก แสงไฟสว่างโชติช่วงทั้งปลายหุบเขา ควั่นคลอคลั่ง ประสานกับเสียงม้าล่อของกลองและเสียงโห่ร้องของทหารเมืองเสฉวน ลุดตัดกุดเห็นดังนั้นก็รู้ว่าต้องถอย จึงสั่งทหารให้ล่าถอยกลับไปในทางเดิม

แต่พอหันหลังกลับก็เห็นจุดที่เกวียนจอดอยู่นั้นเกิดแสงไฟลุกขึ้น มีเสียงระเบิดซึ่งฝังไว้ในเกวียนตั้งสนั่นหวั่นไหว ทหารกระะหวายแชน้ำมันทั้งสามหมื่นคนตกอยู่ในท่ามกลางกองเพลิงทั้งด้านหน้าด้านหลัง ต่างพากันวิ่งหนีจ้าละหวั่น จะปีนขึ้นหน้าผาก็ไม่ได้เพราะเป็นหน้าผาสูงชัน ทั้งทหารเมืองเสฉวนได้ปรากฏกายขึ้นตามแนวหน้าผาแล้วยิงธนูเพลิงเป็นอันมากมาที่ทหารกระะหวาย ธนูเพลิงถูกกระะหวายเมื่อใดไฟก็ลุกพริบท่วมตัวเมื่อนั้น

เพลิงได้ไหม้ประสานกับเสียงประทัดของระเบิดที่ฝังไว้ในเกวียนทั้งสิบเล่ม และตามแนวพื้นในทุ่งราบกระหนาบเข้ามาทั้งหน้าหลัง กระะหวายแชน้ำมันซึ่งสามารถป้องกันศาสตราวุธทั้งปวงได้ แต่พอถูกเปลวเพลิงกลับกลายเป็นเชื้อเพลิงอันวิเศษ เปลวเพลิงต้องกระะหวายจุดไหนไฟก็ลุกขึ้นที่จุดนั้น ทหารออกอกก็ดับไฟไปตามเชื้อกระะหวายก็ดับ เพราะน้ำมันอันแชน้ำมันอยู่ในกระะหวายเป็นเชื้อให้ไฟไหม้กระะหวายน้อยอย่างรวดเร็ว จะแกะเชื้อหวายออกก็ไม่ได้ เพราะรัดแน่นอยู่กับตัว

ทหารนักรบกระะหวายของลุดตัดกุดถูกเพลิงไหม้ร้องครวญครางอย่างน่าเวทนากระหึ่มไปทั้งหุบเขา แสงเพลิง เสียงประทัดของระเบิดและเสียงร้องไห้โหยหวนราวกับเสียงปีศาจรำให้ระงมไป เพียงครู่เดียวเพลิงก็ลุกไหม้ท่วมตัวทหารกระะหวายทั้งสามหมื่นคน ทำให้หุบเขาสูงเลื้อยซึ่งเป็นทีโล่งเตียนไม่มีเชื้อไฟได้อาศัยกระะหวายแชน้ำมันนั้นแล้วเป็นเชื้อไฟอันดีสำหรับเผาทหารนักรบที่เข้มแข็งแกร่งกล้าแห่งออโกก๊กจนเป็นจณ

ตัวลุดตัดกุดเองก็ถูกไฟไหม้เชื้อกระะหวายดินร่นร้องไห้ครวญครางเช่นเดียวกับทหารทั้งปวง สามก๊กฉบับสมบูรณ์ได้พรรณนาการวางเพลิงเผาทหารลุดตัดกุดของขงเบ้งในครั้งนี้ว่า บนเขาทั้งสองฟากต่างทิ้งคบเพลิงลงมา คบเพลิงตกลงไปที่ใด ครั้นไหม้ถูกชนวนไฟไปกระทบถูกดินปืน ลุกป็นเหล็กก็ระเบิดบินว่อนบัดนี้แสงเพลิงภายในหุบเขาได้ระเรื่ออย่างไกลไกล มั่นพบเชื้อกระะหวายไม่มีว่าไม่ติดเพลิงไฟ ทหารเชื้อกระะหวายสามหมื่นคนของลุดตัดกุดถูกเพลิงไหม้เผาผลาญ ต่างกอดกันตัวกลม ดายอยู่ในหุบเขา

และได้พรรณนาสภาพของทหารนักรบกระะหวายว่า ถูกเพลิงไหม้เผาผลาญ บ้างก็ยืนหมัด บ้างก็เหยียดขา ส่วนใหญ่ถูกลูกปืนตีจนหน้าตาศีรษะแตกกระจายแหลก ราน ล้วนตายอยู่ในหุบเขา กลิ่นเหม็นจันทน์ไม่ได้

ลดตัดกุดและทหรนักรบกระหาวหายสามหมื่นคนได้ถูกเพลิงคลอกตายทั้งเป็นอย่างทารุณในหุบเขางเลี่ยนนั้น

ในขณะที่ขงเบ้งพร้อมทหารองครักษ์ยืนสังเกตการณ์อยู่บนยอดเขาใกล้กับค่ายเบ้งเฮ็ก เห็นเพลิงคลอกทหรนักรบกระหาวหายร้องไห้โหยหวนล้มตายลงอย่างรวดเร็ว กลิ่นไฟไหม้ศพเหม็นคละคลุ้งไปทั้งหุบเขาแล้วโซยลอยมาบนยอดเขา กระทบกับจมูกของขงเบ้ง

ขงเบ้งได้กลิ่นสะอิดสะเอียนเหม็นเขียวของควันไฟที่ไหม้ศพทหารอโกก๊ก ต้องถอยหลังหลบควันไฟออกมาสามสี่ก้าว พลงรำพึงว่าชีวิตเรานี้ได้สังหารผลาญชีวิตมนุษย์มากมายเหลือเกินแล้ว เห็นที่ชีวิตเราจะไม่ยืนยาวสืบไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายความรู้สึกของขงเบ้งว่า ขงเบ้งคิดสังเวชน้ำตาตก ว่าเราทำการครั้งนี้ถึงจะได้บำเหน็จความชอบสักเท่าใดก็ดี เห็นอายุเราจะสิ้นเสียมันคงเพราะฆ่าชีวิตสัตว์เสียมากนัก ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็คิดสงสาร ทอดใจใหญ่ทุกคน

สามก๊กฉบับวิจารณ์บางฉบับระบุว่ากลิ่นศพที่ฉุนเฉียวเหม็นคลุ้งทำให้ขงเบ้งหน้ามืดตาคลาย ทรดตัวลงนั่งบนก้อนหินในที่ใกล้ ปลงสังเวชให้กับตนเองว่าตัวเราก็ก๊อพรตในลัทธิเต๋า อันต้องห้ามมิให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่เราได้ละเมิดพรตแห่งเต๋า สังหารผลาญชีวิตมนุษย์เป็นจำนวนมาก เมื่อครั้งทุ่งพกบองก็ได้วางเพลิงเผาทหารโจโจถึงสิบหมื่น ที่แม่น้ำแปะโหล่ก็ฆ่าน้ำท่วมทหารโจโจเสียอีกสิบหมื่น ในสงครามเซ็กเพ็กก็ได้คิดอ่านผลาญทหารโจโจเกือบแปดสิบหมื่น และยังได้ผลาญชีวิตผู้คนในสงครามใหญ่น้อยอีกเป็นจำนวนมาก รวมทั้งครั้งนี้ซึ่งได้เห็นอาการที่ทหารถูกไฟคลอกดำตาก็น้ำตาไหลพราก ตระหนักว่าอำนาจวาสนาและความสำเร็จในการบัญชาการทหารนั้นล้วนตั้งอยู่บนความวายวอดของชีวิตสัตว์จำนวนมากมายมหาศาล ซึ่งโบราณว่าผู้ทำการเบียดเบียนชีวิตสัตว์และมนุษย์ย่อมมีอายุสั้น ขงเบ้งรำพึงดังนั้นแล้วก็คาดหมายชะตาตนเองว่าเห็นอายุจะไม่ยืนยาวสืบไป การซึ่งจะรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง ทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เป็นจักรพรรดิครองแผ่นดินจีนแต่ผู้เดียวสนองพระคุณพระเจ้าเล่าปี่เจ้านายผู้ก่อกำเนิดตน เห็นจะไม่แล้วเสร็จสิ้นภารกิจในชีวิตนี้ และเมื่อเป็นเช่นนี้จักก็ก่อกองจะตกอยู่ในความเสี่ยงภัย จำจะต้องกำราบปรามวยก๊กให้เซ็ดขยายดไม่กล้าที่จะยกมารบกับจักก๊ก ถึงแม้ว่าตัวเราจะสิ้นบุญไปแล้วก็ตามที่ ขงเบ้งเล็งการข้างหน้าดังนั้นก็รินทรดหุดใจยิ่งนัก

พอขงเบ้งตั้งสติได้ ก็สั่งให้อองเป้งและเตียวเอ๊กรีบยกทหารไปตีค่ายของเบ้งเฮ็กที่ริมแม่น้ำโห้วสวย กำชับให้จับตัวนางจกหยงภรรยาของเบ้งเฮ็กกับพรรคพวกไว้ให้จงสิ้น แล้วสั่งเตียวหิงให้คุมทหารพามาที่เกลี้ยกล่อมได้ทำที่ยกกลับไปหาเบ้งเฮ็กที่ต้นซอกเขา ให้ไปลวงเบ้งเฮ็กว่าบัดนี้ลดตัดกุดล้อมขงเบ้งไว้ได้มันคงแล้ว ให้เบ้งเฮ็กรีบยกทหารหนุนไปช่วย

อองเป้งและเตียวเอ๊กรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงรีบยกทหารไปที่ค่ายของเบ้งเฮ็ก ส่วนเตียวหิงรับคำสั่งขงเบ้งแล้วก็พาทหารพามาซึ่งเกลี้ยกล่อมเป็นเฉลยกลับไปต้นซอกเขา แล้วบอกเบ้งเฮ็กตามที่ขงเบ้งวางแผนการทุกประการ

เบ้งเฮ็กเห็นทหารซึ่งมาบอกข่าวนั้นเป็นชนเผ่าพม่าด้วยกันก็วางใจ รีบพาทหารตามลดตัดกุดไป แต่เมื่อยกไปใกล้ก็เห็นแสงไฟลุกโชติช่วง กลิ่นเหม็นของซากศพโซยมาตามลม เบ้งเฮ็กสัมผัสสภาพเช่นนั้นก็หวั่นใจว่าต้องกลอุบายถูกลวงเข้าปวงกลของขงเบ้งอีก จึงชะงักมาแล้วออกคำสั่งให้ทหารรีบถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น ม้าแดงได้คุมทหารตีกระหนาบเข้ามาจากข้างซอกเขา สมทบกับทหารของเตียวหิง โจมตีทหารของเบ้งเฮ็กอย่างรวดเร็ว เบ้งเฮ็กก็เร่งร้องด้วยเสียงอันดังให้ทหารรีบตีฝ่าถอยออกไป

ตัวเบ้งเฮ็กรีบขี่ม้าตีฝ่าหนีกลับไปตามเส้นทางเดิม พอไปถึงทางแยกย่อยของซอกเขาก็เห็นแสงเพลิงสว่างบนเนินเขา เบ้งเฮ็กรู้สึกประหลาดใจมองตามแสงเพลิงขึ้นไป เห็นขงเบ้งนั่งอยู่บนเกวียนน้อย มีทหารองครักษ์ล้อมรอบ ในทันใดนั้นขงเบ้งก็ร้องกล่าวกับเบ้งเฮ็กว่า อ้ายโจรชบด มึงจะหนีไปไหนเล่า กล่าวแล้วขงเบ้งก็สั่งให้ทหารขึ้นเกวียนและยกกลับไปค่าย

ฝ่ายเบ้งเฮ็กเห็นดังนั้นก็ตกใจ ไม่กล้าตอบคำใดๆ กับขงเบ้ง รีบควมม้าหนี ในพลันนั้นม้าตายก็คุมทหารออกจากทางแยก รุกเข้าล้อมเบ้งเฮ็กไว้และจับตัวเบ้งเฮ็กได้โดยละม่อม ม้าตายให้ทหารมัดตัวเบ้งเฮ็กกลับไปค่ายเพื่อจะนำตัวไปมอบแก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งกลับไปถึงค่ายแล้วก็เรียกทหารซึ่งรักษาค่ายมาประชุมแล้วกล่าวว่า เราคิดกลอุบายทำการได้ชัยชนะศึกครั้งนี้ แต่ทหารเลวคนหนึ่งก็ได้เสีย เมื่อลุดตัดกุดไส้อยู่เย็นไปถึงชายเขานั้นเราเอาแต่ธงไปปักลงไว้ในป่า ก็สำคัญว่าทหารตั้งอยู่เป็นอันมาก หากอาจจะยกตามไปไม่ กลับไส้อยู่เย็นขึ้นไปบนเนินเขา เราจึงให้ม้าดำเอาเกวียนเปล่า ซึ่งบรรทุกดินน้ำมันด้านนั้นออกทิ้งไว้กลางทาง แล้วเราให้เอาประทัดเหล็กลงฝังดินลุ่มสายชนวนท่ากลไว้เป็นอันมาก ลุดตัดกุดโอหังความคิดน้อยก็เสียที่แก่เรา อนึ่งลุดตัดกุดแก่งมาตั้งอยู่ริมแม่น้ำโทฮิวสยหวังจะลวงเราให้ตายด้วยน้ำร้าย เราคิดเห็นว่าทหารลุดตัดกุดใส่เสื้อเกราะหว่ายชุบน้ำมัน เราจึงเอาเพลิงร้ายออกลวงบ้าง ก็แพ้รู้เสียที่แก่เรา บัดนี้ทหารลุดตัดกุดที่มีฝีมือพากันตายเสียในเพลิงนี้สิ้น เราก็คิดถึงโทษตัวสังเวชใจนัก เดชะผลที่เราตั้งใจทำราชการสนองพระคุณเจ้าโดยสุจริต ขออย่าให้เป็นเวรต่อกันสืบไปเลย

ขงเบ้งกล่าวความประหนึ่งอรรถาธิบายแผนการรบครั้งนี้อย่างละเอียดถี่ถ้วน ทั้งยังได้กล่าวขอโทษกรรมแก่ผู้ตายทั้งหลายอย่าได้จองเวรต่อกัน ทหารทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันสรรเสริญสติปัญญาความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก พากันคุกเข่าคำนับขงเบ้งพร้อมกันแล้วกล่าวว่า อันความคิดมหาอุปราชนี้ลึกซึ้งหลักแหลมนัก อย่าว่าแต่มนุษย์เลย ถึงปีศาจแลเทพารักษ์ซึ่งสาแดงฤทธิ์เดชต่างๆ ก็หาไม่รู้ถึงกลมหาอุปราชนี่เลย

ครู่หนึ่งม้าดำและทหารซึ่งยกไปทำการด้านต่างๆ ได้พากันกลับมาถึงค่าย มัดเอาตัวเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว ตัวไหล และนางจกหยงเข้ามาหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงลงมาจากที่ว่าราชการ แก้มัดเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว ตัวไหลและนางจกหยง พลงยิ้มให้ แล้วขึ้นไปนั่งบนที่ว่าราชการตามเดิม โดยมีได้พูดจาแต่ประการใด เบ้งเฮ็กก็พูดจาประการใดไม่ออก คุกเข่าลงคำนับขงเบ้งแล้วนิ่งอยู่

ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเบ้งเฮ็ก เบ้งฮิว ตัวไหลและนางจกหยง แล้วเชิญดื่มสุราแต่ไม่ได้พูดจาประการใด โดยขงเบ้งนั่งกินโต๊ะอยู่ในที่ไกลกับเบ้งเฮ็ก แต่พอกกล่าวให้ได้ยินเสียง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เสียงเจ้ากรรมนายเวร (ตอนที่503)

ขงเบ้งได้ใช้พลังจักรวาลธาตุไฟเผาผลาญทหารนักบรเภาหว่ายของลุดตัดกุดซึ่งอยู่ยงคงกระพัน ศาสตร์ธาตุทั้งปวงไม่อาจจะคายเกราะหว่ายนั้นได้จนวายุอดสิ้นทั้งสามหมื่นคน และจับเบ้งเฮ็กได้เป็นครั้งที่เจ็ด แต่ก็ทำให้ขงเบ้งต้องปลงอายุสังขารตัวเองว่าการผลาญชีวิตคนจำนวนมากจะทำให้อายุขัยแห่งตัวไม่อาจยืนยาวได้สืบไป จากนั้นจึงแต่งโต๊ะเลี้ยงเบ้งเฮ็กและพรรคพวก

ในขณะที่กินโต๊ะอยู่นั้นทหารคนหนึ่งซึ่งขงเบ้งได้สอนไว้ได้เข้าไปกล่าวกับเบ้งเฮ็กว่า บัดนี้มหาอุปราชจะให้ปล่อยท่านเสีย ถ้าท่านจะใคร่ทำศึกกับมหาอุปราชผู้มีฝีมือความคิดอีก เราจะปล่อยท่านไปของสมุททหารยกมารบให้สิ้นฝีมือ จะได้เห็นประจักษ์ว่าผู้ใดแพ้แลชนะ

เบ้งเฮ็กในขณะที่กินโต๊ะนั้น ในใจก็ครุ่นคิดถึงคำสัจที่ได้ให้กับขงเบ้งว่า ถ้าถูกจับตัวได้อีกครั้งหนึ่งก็จะยอมแพ้ด้วยใจ แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าขงเบ้งจะถือเอาคำสัจนั้นเป็นสำคัญ จะไม่ยอมปล่อยตัวกลับไปให้ของสมุทคนกลับมาต่อสู้กันอีก หากคิดที่จะต่อสู้ก็ต้องถูกประหารชีวิต ไม่เคยคิดเลยว่าขงเบ้งจะมีน้ำใจปล่อยกลับไปอีกครึ่งหนึ่ง

ดังนั้นพอได้ฟังคำของทหารซึ่งขงเบ้งเสียมสอนให้มาว่ากล่าว ก็ผิติดผิติด คัดเบ้งเฮ็กแม้จะเป็นคนแข็งกร้าว แปลกเพศภษาชาววัฒนธรรมกับชาวจีน แต่ไม่อาจทนทานต่อน้ำใจดังกล่าวได้อีกต่อไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เบ้งเฮ็กได้ฟังดังนั้นก็คิดน้อยใจ น้ำตาตก จึงว่าแต่ก่อนมาก็ยังไม่เคยได้ยินว่าทำการศึกกันเขาจับได้แล้วปล่อยเสียถึงเจ็ดครั้ง ด้วยเราเป็นคนต่างแดนกับท่านก็จริง แต่รู้จักผิดแลชอบ มีความอายอยู่บ้าง ตัวเรากับภรรยาแลสมัครพรรคพวกทั้งปวงควรจะไปกราบลงกับดินมหาอุปราชขอชีวิตจึงจะชอบ

ความในใจของเบ้งเฮ็กดังกล่าวนี้เป็นที่ปราศจากสงสัยใดๆ อีกแล้วว่าน้ำใจอันแกร่งกร้าวได้ถูกทรมานด้วยความใจกว้างอย่างเต็มทีของขงเบ้งจนอ่อนลง เป็นบทพิสูจน์ว่าน้ำใจคนนั้นถึงแม้จะแข็งดังเหล็กเพชรก็หาใช้ว่าจะง้างให้อ่อนได้ด้วยอำนาจน้ำเงินแต่เพียงประการเดียวไม่ หากสามารถง้างให้อ่อนลงได้อย่างยั่งยืนด้วยน้ำใจอันประเสริฐอีกด้วย

เบ้งเอื้กกล่าวตั้งนั้นแล้วจึงลุกขึ้นจากโต๊ะ พาเบ้งฮิว ตัวไหล และนางจกหยงผู้เป็นภรรยาเดินเข้าไปหาขงเบ้งในท่ามกลางสายตาดำของบรรดาทหารทั้งปวง แล้วคุกเข่าคำนับก้มศีรษะแนบกับพื้น และกล่าวว่า ตัวข้าพเจ้าได้กระทำความผิด มหาอุปราชไว้ชีวิตปล่อยไปมิเอาโทษข้าพเจ้าถึงหกครั้ง มหาอุปราชขงอดโทษข้าพเจ้าเถิด แต่หนีไปเมื่อหน้าข้าพเจ้ามิได้คิดคดต่อมหาอุปราชสืบไปเลย

เบ้งเอื้กกล่าวว่าจะขงเบ้งจะพูดจาว่กล่าวปล่อยตัวกลับไปแล้วยกมารบกันใหม่ จึงรีบชิงอ่อนวอนขอภัยโทษและขอยอมจำนนด้วยใจ ขงเบ้งได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี ยิ้มให้ด้วยความเมตตาแล้วกล่าวว่า ท่านยอมอ่อนน้อมต่อเราแล้วหรือ

เบ้งเอื้กได้ยินตั้งนั้นก็สะท้อนใจ ร้องไห้โฮดงัน แล้วกล่าวสืบไปว่าข้าพเจ้าจะขอยอมเป็นข้าของมหาอุปราชไปตลอดชั่วลูกหลาน ขอเทพยดาฟ้าดินจงเป็นพยานให้แก่คำปฏิญาณนี้เถิด

ขงเบ้งได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี ลุกออกมาจากโต๊ะ ก้มประคองเบ้งเอื้กให้ลุกขึ้น แล้วเชิญเบ้งเอื้กเข้าที่นั่งที่โต๊ะเดียวกัน เชิญเบ้งเอื้กเสพสุราเพื่อความเป็นมิตรไมตรีกันสืบไป แล้วกล่าวว่า การตัดสินใจของท่านครั้งนี้จะนำมาซึ่งความสงบสุขของบ้านเมืองและราษฎรทั้งปวง

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวประกาศแต่งตั้งเบ้งเอื้กเป็นเจ้าของหนั้นอ่องตามเดิม บรรดาเฉลยศึกและสินศึกทั้งปวงก็ให้คืนกลับแก่เบ้งเอื้กจนหมดสิ้น แล้วกำชับว่าให้เบ้งเอื้กท่านปกครองเมืองด้วยน้ำใจเมตตาอาทรแก่ราษฎรทั้งปวง กำจัดคนชั่วส่งเสริมคนดีให้มีอำนาจ ทำการสิ่งไรต้องเห็นแก่ความสงบสุข และความเจริญรุ่งเรืองของบ้านเมืองเป็นที่ตั้ง อย่าได้เห็นแก่ประโยชน์ตนหรือหมู่คณะเป็นเด็ดขาด อำนาจนั้นจักสำแดงอาณาภาพได้ก็ต่อเมื่อการใช้อำนาจนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชน จนก่อตัวเป็นบารมีเป็นที่นับถือศรัทธาของคนทั้งปวง แต่หากอำนาจนั้นได้ใช้ไปเพียงเพื่อแสวงหาประโยชน์แก่ตนหรือคณะของตนแล้ว ย่อมเป็นการบังคับเบียดเบียนท่านให้ได้รับความเดือดร้อนและความไม่ยุติธรรม จะก่อเกิดศัตรูและความเคียดแค้นให้แก่มหาชน ถึงแม้อำนาจนั้นจะยิ่งใหญ่สักเพียงไหนก็จะต้องถูกโค่นล้มลง ไม่ก็จะต้องถูกอำนาจนั้นกัดกร่อนทำลายลง ขอจงจำคำเราไว้ให้มั่น สันติสุขและความเจริญรุ่งเรืองจะบังเกิดแก่ท่านและบ้านเมืองสืบไป

เบ้งเอื้กได้ฟังโอวาทของขงเบ้งตั้งนั้นก็คำนับรับคำ แล้วกล่าวว่าคำสอนของมหาอุปราชลึกซึ้งกินใจ ข้าพเจ้านัก จักให้จารึกไว้บูชาทุกวันคืน และจะถือเอาโอวาทนี้เป็นหลักชัยในการบริหารบ้านเมืองสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังตั้งนั้นก็มีความยินดี มีความเบิกบานปรีดาปราโมทย์ยิ่งนัก ในใจก็รำพึงว่าไม่เสียแรงที่เราสุ่ยากลำบาก การได้ทั้งกายทั้งใจของเบ้งเอื้กในครั้งนี้จะทำให้ภาคใต้สงบสุขปราศจากการศึกสงครามอีกต่อไป แต่จะไปจะได้ทำการกับวูกก็ได้อุ่นมือ

ครั้นงานเลี้ยงเสร็จสิ้นลงแล้ว ปีสุ่ยซึ่งเป็นนายทหารฝ่ายเสนาธิการ เห็นขงเบ้งปล่อยเบ้งเอื้กและแต่งตั้งให้เป็นเจ้าเมืองตั้งเท่าจึงเข้าไปทักท้วงกับขงเบ้งว่า มหาอุปราชมาทำการครั้งนี้ก็ลำบากไพร่พลนัก เบ้งเอื้กจึงสมัครอ่อนน้อมด้วย ซึ่งมหาอุปราชจะให้แต่เบ้งเอื้กอยู่รักษาเมืองแต่ผู้เดียวนั้น เกลือกเบ้งเอื้กกลับกลอกนานไปจะได้ความเดือดร้อน ขอให้มหาอุปราชตั้งขุนนางไว้กำกับด้วย

ขงเบ้งได้ฟังจึงแก้ว่า ซึ่งจะตั้งขุนนางเมืองเราไว้กำกับราชการด้วยนั้นจะประสพความยากลำบากสามสถาน สถานหนึ่งชาวเมืองหนั้นอ่องการกินการอยู่แตกต่างกับชาวจีน หากตั้งขุนนางจีนไว้กำกับก็จะต้องมีกองทัพมาคอยสนับสนุน จะต้องล่าเสียดข้าวปลาอาหารมาแต่เมืองเสฉวนเป็นทางไกล ได้ยากลำบากนัก สถานหนึ่งกองทัพเรายกมาได้ครั้งนี้ได้ฆ่าฟันลูกหลานชาวเมืองหนั้นอ่องเสียเป็นอันมาก หากมีกองทัพและขุนนางอยู่กำกับ ความพยายามที่จะคุกรุ่นขึ้นกลายเป็นความขัดแย้ง และอาจนำไปสู่ศึกสงครามในอนาคต อีกสถานหนึ่งเราทำการกับเบ้งเอื้กอย่างยากลำบากก็เพราะหวังให้ยอมอ่อนน้อมทั้งกายแลใจ เบ้งเอื้กนั้นแม้เป็นคนป่าเถื่อนแต่ถือศักดิ์ศรีและความสัตย์อยู่ ย่อมอ่อนน้อมต่อเราแล้วเห็นจะไม่บิดพลิ้วกลับกลอก หากให้ขุนนางและทหารจีนกำกับอยู่ก็เหมือนก่อกองพลเป็นไว้กับใจ เหมือนก่อกองสนิมไว้ในเนื้อเหล็ก นานไปก็จะพิพาทบาดหมางกัน นี่เป็นความยากลำบากสามสถาน อนึ่งเล่าตัวเราวางใจเบ้งเอื้กกว่าถ้อมันในคำสัตย์ ท่านอย่าได้ระแวงเลย

เบ้งเอื้กและพรรคพวกได้ฟังคำขงเบ้งโดยตลอดให้รู้สึกซาบซึ้งและปิติที่ขงเบ้งให้เกียรติและวางใจ จึงพากันคุกเข่าคำนับขอบคุณแล้วลากลับไปที่อยู่

วันรุ่งขึ้นเบ้งเอื้กเรียกประชุมขุนนางทั้งปวง แล้วประกาศยอมเป็นประเทศราช ขึ้นต่อขอบเขตทงสี่มาแห่งเมืองเสฉวน ให้นำถือขงเบ้งเป็นเทพบิดรของชาวเมืองทั้งปวง และให้ตั้งศาลเทพารักษ์ขึ้นศาลหนึ่ง ปั้นรูปขงเบ้งไว้ในศาล จารึกชื่อว่า จูสู ซึ่งหมายความว่าเทพบิดรแห่งเมืองหนั้นอ่อง และกล่าวย้าว่านับแต่นี้

ไปชาวเมืองหมั่นอ่องจะซื้อตรงจรงรักภักดีต่อเมืองเสฉวนชั่วลูกหลาน หากผู้ใดทรยศไม่ปฏิบัติก็จะลงโทษประหารชีวิต

ชาวเมืองทั้งปวงซึ่งพ่อหรือพี่น้องเป็นทหารและได้รับน้ำใจจากขงเบ้ง จับได้แล้วปล่อยตัวกลับมาต่างรู้สึกนึกถึงคุณของขงเบ้ง จึงพากันสนับสนุนขึ้นชมการกระทำของขงเบ้งเอ็กถ้วนหน้ากัน

เบ้งเอ็กจึงให้จัดแควแหวนเงินทอง พลอย เสื้อผ้าอาภรณ์อันมีค่าที่มีอยู่ในเมืองหมั่นอ่องเป็นจำนวนมากใส่เกวียนเอาไปมอบแก่ขงเบ้งที่ค่ายหลวง แล้วกล่าวว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นข้าอยู่ในมหาอุปราชา แม่มหาอุปราชาจะมีกิจธุระสิ่งใด ก็ให้แต่ทหารเลวถือหนังสือมาถึงข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าจะปฏิบัติตามทุกประการ

แล้วเบ้งเอ็กจึงนำของทั้งนั้นมอบแก่ขงเบ้งเพื่อเป็นบรรณาการตามประเพณี ขงเบ้งได้ยอมรับสิ่งของเหล่านั้น และมอบของตอบแทนน้ำใจแก่เบ้งเอ็กอย่างทัดเทียมกัน และให้บำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก

ขงเบ้งแนะนำการดูแลปกครองบ้านเมืองแก่เบ้งเอ็กอีกสัปดาห์เศษ จนบ้านเมืองเป็นปกติแล้วจึงสั่งให้เตรียมการเคลื่อนทัพกลับเมืองเสฉวน เบ้งเอ็ก แม่ทัพนายกองและขุนนางตลอดจนชาวเมืองหมั่นอ่องได้ตั้งขบวนส่งกองทัพเมืองเสฉวนแน่นขนัดยาวเหยียดจนกระทั่งกองทัพเมืองเสฉวนเคลื่อนพันออกจากเมืองจินแซซึ่งเป็นเมืองหลวงแล้ว เบ้งเอ็กจึงให้ขุนนางและราษฎรกลับเข้าเมือง ตัวเบ้งเอ็กพร้อมทหารองครักษ์ติดตามไปส่งกองทัพของขงเบ้งจนกว่าจะพ้นเขตแดนเมืองหมั่นอ่อง

ขงเบ้งให้อุยเอี้ยนเป็นกองทัพหน้า ขงเบ้งคุมกองทัพหลวง เดินทัพกลับตามเส้นทางเดิม จนกระทั่งมาถึงริมแม่น้ำลกซุยปรากฏท้องฟ้ามืดครึ้ม ลมพายุแรงกล้า ก่อนศิลาปลิววอนกระเด็นมาจากภูเขา น้ำในแม่น้ำลกซุยเป็นหมอกมืดมัวทั่วไป และบังเกิดคลื่นขนาดใหญ่ไม่อาจข้ามแม่น้ำไปได้

อุยเอี้ยนรั้งรออยู่ที่ริมแม่น้ำเป็นเวลานาน ความวิปริตทั้งนั้นก็ไม่สร้างชา จึงรู้สึกผิดปกติ อุยเอี้ยนจึงขี่ม้ามาที่กองทัพหลวง รายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งทราบความก็รู้สึกว่าเป็นเหตุการณ์ไม่ปกติ จึงขี่เกวียนน้อยพร้อมด้วยทหารองครักษ์ไปที่ริมแม่น้ำลกซุย ได้ยินเสียงลมดุดังเสียงปีศาจร้องไห้โหยหวนสะเทือนจิตสะท้านใจยิ่งนัก บรรยากาศมืดครึ้มเย็นยะเยือกหัวใจ คลื่นใหญ่ถาโถมเข้าสู่ฝั่งไม่ขาดระยะ จนถึงเวลาค่ำก็บังเกิดดวงไฟขนาดใหญ่เท่าไข่มุกนับหมื่นดวงลอยอยู่ท่ามกลางหมอกในแม่น้ำลกซุยนั้น

ขงเบ้งจึงเรียกเบ้งเอ็กมาถามว่า ปรากฏการณ์ประหลาดเช่นนี้มีมาแต่สาเหตุประการใด

เบ้งเอ็กจึงว่า ปรากฏการณ์เช่นนี้เคยเป็นมาช้านานแล้ว ด้วยในแม่น้ำลกซุยมีวิญญาณปีศาจร้ายสิงสถิตคอยรบกวนอาณาประชาราษฎรอยู่เสมอ เพื่อเรียกร้องเอาของเซ่น มิฉะนั้นความวิปริตก็ทวีความรุนแรงขึ้น

ขงเบ้งจึงถามว่าจะเซ่นสรวงด้วยสิ่งใด เบ้งเอ็กจึงบอกว่าจะต้องตัดศีรษะคนสี่สิบเก้าศีรษะ พร้อมด้วยเลือดของม้าเผือก กระบือดำ มาเซ่นสรวงที่ริมแม่น้ำ ความวิปริตจึงจะหาย ขอมหาอุปราชาได้ทำพิธีบวงสรวงตามแบบฉบับที่เคยทำมานั้นเถิด จะได้ข้ามแม่น้ำไปได้โดยสะดวก

ขงเบ้งได้ฟังก็ส่ายหน้าแล้วว่า เราทำศึกกับท่านจนเสร็จการ แผ่นดินราบคาบถึงเพียงนี้ คนแก่คนหนึ่งก็มิตายเพราะมือเรา บัดนี้กลับมาถึงแม่น้ำลกซุยจะเข้าแดนเมืองอยู่แล้ว จะมาฆ่าคนเสียนั้นไม่ชอบ

ขงเบ้งยังคงยืนจ้องมองอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ เห็นเหตุการณ์วิปริตค่อยๆ รุนแรงขึ้น ลมพายุพัดแรงกล้าขึ้นกว่าเก่า เศษไม้และก้อนศิลาปลิววอน เสียงลมดังหวีดหวิวเวกสะเทือนสะท้านใจดุจดังเสียงร่ำไห้ของคนนับหมื่นแสน น้ำในแม่น้ำเป็นคลื่นใหญ่ครืนครันสนั่นตลอดริมแม่น้ำ มีดวงไฟสีเขียวดังแสงหิ่งห้อยลอยกริดกริดหวีดหวิวในท่ามกลางสายหมอกทึบ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า แต่เวลาพลบค่ำไปจนสว่างได้ยินเสียงปีศาจร้องอ้ออึงไป เห็นรูปปลิวขึ้นไปตามคว้นหมอกเป็นอันมาก มิได้มีผู้ใดจะอาจข้ามไปมาได้

ในยามดึกของคืนนั้นขงเบ้งแต่งกายด้วยชุดนักพรตในลัทธิเต๋า สวมหมวกที่สานด้วยหญ้า มือถือพัดขนนกออกจากค่ายพักมายืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำอีกครั้งหนึ่ง ทอดสายตามองปรากฏการณ์ประหลาดอย่างสงบเยือกเย็น ด้วยจิตใจที่ตั้งมั่นบริสุทธิ์และกล้าแกร่ง เฟิงพินิจทอดสายตาไปตามดวงไฟที่รอนปลิวท่ามกลางหมอกทึบ แล้วหลับตาพริ้มอยู่ครู่หนึ่ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ:เรื่องวิทยาคม**คนลอกผี (ตอนที่504)**

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบแปดพรรษา เดือนยี่ ข้างแรม ขงเบ้งสยบเบ้งเฮ็กได้ทั้งกายและใจ ให้โอวาทในการปกครองบ้านเมืองและราษฎรให้เป็นสุขแล้วจึงเลิกทัพจะกลับไปเมืองเสฉวน ในขณะที่เดินทัพถึงแม่น้ำลกซุยก็ถูกภูตผีหลอกหลอน จนเกิดวิปริตอาเพศไม่สามารถข้ามแม่น้ำลกซุยได้

ขงเบ้งยืนฟังพินิจอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำลกซุยด้วยใจที่เป็นสมาธิมันอยู่พักใหญ่ จึงค่อย ๆ ลืมตาขึ้น พลงรำพึงแต่แผ่วเบาว่า จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรและกรรมซึ่งกันและกันเลย จงรักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงเดินกลับไปค่ายพัก

รุ่งขึ้นเช้าขงเบ้งจึงให้หาชาวบ้านในแถบนั้นมาไต่ถามอีกว่า ซึ่งความวิปริตที่แม่น้ำลกซุยนี้มีมาแต่เหตุประการใด

ชาวบ้านได้กล่าวตรงกันว่า นับตั้งแต่วันที่มาอุปราชยกกองทัพข้ามแม่น้ำลกซุยไปแล้ว ก็เกิดเหตุอาเพศดังที่เห็นนี้ตลอดมาติดต่อกันทุกวัน ราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อน ไม่อาจข้ามแม่น้ำหรือท่ามาหากินจับปูปลาในแม่น้ำได้เลย

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งเกิดอาเพศจะเป็นเพราะความประมาทพลังพลาตของเราเอง เมื่อครั้งเราให้ม้าตายคุมทหารพันหนึ่งยกมานั้น ทหารทั้งปวงก็ตายอยู่ในแม่น้ำนี้สิ้น แล้วเมื่อทำศึกอยู่นั้น ทหารเบ้งเฮ็กก็ล้มตายอยู่ในที่นี้เป็นอันมาก ปีศาจทั้งปวงผูกเวรเรา จึงบันดาลให้เป็นเหตุต่าง ๆ เราจะคิดอ่านทำการคำนับให้หายเป็นปกติจงได้

ชาวบ้านทั้งนั้นจึงว่า อาเพศวิปริตเช่นนี้เคยมีมาแต่ก่อน ขอมหาอุปราชได้ตั้งการพิธีบวงสรวงตัดศีรษะคนสี่สิบเก้าศีรษะ และเชือดม้าเผือก กระบือดำ เอาเลือดเซ่นสังเวยที่ริมแม่น้ำ ความวิปริตก็จะหายไป

ขงเบ้งได้ฟังเห็นเป็นวิธีการเช่นเดียวกันกับที่เบ้งเฮ็กบอก จึงว่าพวกท่านอย่าได้วิตกเลย เราจะคิดอ่านวิธีเซ่นสรวงบวงกล่าว โดยไม่ต้องฆ่าฟันผู้คนอีกต่อไป ชาวบ้านเหล่านั้นได้ฟังก็มีความยินดีพากันคำนับลาขงเบ้งกลับไป

ขงเบ้งจึงเรียกทหารฝ่ายพลารเข้ามาสั่งว่า ให้เอาเบ้งมาปั้นเป็นรูปศีรษะคนจำนวนสี่สิบเก้าศีรษะ ให้แล้วเสร็จในก่อนค่ำวันนี้ และให้จัดเตรียมม้าขาว กระบือดำอย่างละห้าตัว ทหารฝ่ายพลารับคำสั่งแล้วคำนับลาขงเบ้งออกไปจัดแจงตามคำสั่ง ทั้งม้าเผือกและกระบือดำ แล้วเอาเบ้งมาปั้นเป็นรูปศีรษะคนจำนวนสี่สิบเก้าศีรษะหนึ่งจนสุก และเรียกว่าหมั่นโถ ซึ่งกลายเป็นอาหารประจำของชาวจีนแต่นั้นมา

ค้ำลงขงเบ้งก็ตั้งการพิธีบวงสรวงภูตผีปีศาจเพนจรอันเป็นวิญญาณสัมภเวสี ณ ที่ริมแม่น้ำลกซุย เอาศีรษะคนเทียมที่ทำขึ้นสี่สิบเก้าศีรษะและฆ่าม้าเผือก กระบือดำที่เตรียมไว้นั้นวางรายเรียงที่ริมแม่น้ำ แต่งโต๊ะพิธีจุดธูปเทียนอย่างละสี่สิบเก้า พร้อมจอกสุราสี่สิบเก้าจอก ตัวขงเบ้งแต่งชุดนักพรตในลัทธิเต๋า สวมหมวกฟาง ถือกระบืออาญาสิทธิ์ประจำตัวแม่ทัพ จุดธูปเทียนแล้วยืนสงบนิ่ง ให้ทหารองครักษ์อ่านโองการความว่า

บัดนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนครองราชสมบัติได้สามปี ตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบแปด มีรับสั่งให้เราผู้เป็นอุปราชให้ยกทหารมาปราบปรามข้าศึกต่างประเทศ เราก็งตั้งใจสนองพระองค์ มิได้คิดความลำบากจนสำเร็จราชการได้ชัยชนะเข้าศึกแล้ว แลทหารทั้งปวงซึ่งมีความสัจย์ตั้งใจมากับเรา หวังจะทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนยังไม่ทันสำเร็จ ท่านตายเสียบ้างก็มี ท่านทั้งปวงจงกลับไปเมืองกับเราเถิด ลูกหลานจะได้เช่นตามธรรมเนียม เราจะกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้พระราชทานบำเหน็จรางวัลแก่สมัครพรรคพวกพี่น้องท่านให้ถึงขนาด ฝ่ายทหารเบ้งเฮ็กซึ่งตายอยู่ในที่นี้ก็ดี ให้เร่งหาความชอบ อยามาวนเวียนทำให้เราลำบากเลย จงคิดถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนซึ่งครองราชสมบัติเป็นธรรมประเพณีกษัตริย์แต่ก่อน แลเห็นแก่เราผู้มีความสัจย์จงรับเครื่องเซ่นเราแล้วกลับไปอยู่ที่ถิ่นฐานเถิด

สามก๊กฉบับสมมุติกรรม ได้ระบุความว่า ขงเบ้งมีบัญชาให้ตั้งเขียกอ่านบทบวงสรวงเป็นใจความตอนหนึ่งว่า จึงขอวิงวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ พวกท่านคงได้ฟัง จงติดตามตรงสดดีของข้า ติดตามกองทัพเราพร้อมกันไปยังประเทศที่เจริญด้วยอารยธรรมของเรา ต่างจดจำบ้านเกิดเมืองเดิมของตน ได้ลิ้มรสการทำอาหารจากเลือดเนื้อเชื้อไขเดียวกัน รับการเซ่นสรวงบูชาจากคนในครอบครัว มิควรเป็นผีเมืองอื่น ดวงวิญญาณอย่าอาศัยอยู่ต่างแดนโดยไร้ประโยชน์ ข้าจะรับเป็นธุระกราบทูลแด่องค์จักรพรรดิให้ครอบครัวของท่านทั้งหลายล้วนได้รับพระมหากรุณาธิคุณ ให้อาหารเครื่องนุ่งห่มตลอดปี ทุกเดือนมีพระราชทานเบี้ยหวัดให้กิน อาศัยยึดถือหลักการมิไกลจากนี้ ผู้ที่เกิดในแดนอาณาภาพแห่งสวรรค์ ผู้ที่ตายไปก็ควรคืนสู่อารย

ธรรมของประเทศ สมควรคำนึงถึงความสงบสุขที่ชดเชยให้ อย่าได้เป็นเหตุรำไให้เสียงโห่ ข้าเพียงแต่ขอแสดงน้ำใจอันซื่อสัตย์สุจริต ขอเคารพแถลงการณ์เช่นสรวงคารวะ โอ้อนิจจนาเศราสลดยงนัก ขอทรมอบเช่นวิญญานด้วยความเคารพบูชา

ครั้นอ่านโองการจบแล้ว ขงเบ้งจึงให้ทหารตีมาล่อช่องกลองจุดประทัดตั้งสนับนั้บพันดอก ตัวขงเบ้งร้องให้รักทหารซึ่งได้เสียชีวิตในสงครามครั้งนี้ พलयกบ้านสุรารินใสจอกบฏฆ่าแล้วเอาบ้านสุราราดลงกับพื้นสามรอบ บรรดาทหารทั้งปวงก็พากันรำไห้อาลัยและแสดงความเคารพแก่ดวงวิญญานของทหารทั้งสองฝ่ายโดยพร้อมเพรียงกัน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ฝ่ายทหารขงเบ้งแลทหารเบ้งเฮ็กทั้งปวงซึ่งตายนั้น เห็นขงเบ้งโศกเศร่าดังนั้นก็คิดสงสารร้องไห้รักพร้อมกันขึ้นทั้งสิ้น พายแลคลื่นระลอกซึ่งเกิดนั้นก็สงบเป็นปกติ

ขงเบ้งคำนับและรินสุราราดลงกับพื้นอีกครั้งหนึ่งด้วยความยินดีที่อาเพศผิดปกติทั้งหลายได้สงบลง เสร็จพิธีแล้วจึงสั่งทหารให้เอาเครื่องเช่นสังเวททั้งปวงลอยไปตามแม่น้ำ

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงให้ทหารเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำลกซุย เข้าสู่เขตแดนเมืองจินและเดินทัพไปที่เมืองเองเฉียงซึ่งเป็นหัวเมืองชายแดน

ครั้นถึงเมืองเองเฉียงแล้ว ขงเบ้งจึงกล่าวกับเบ้งเฮ็กว่าท่านตามมาสงเราไกลมากแล้ว อย่าได้ลำบากอีกเลย พบกันก็ต้องมีวันพราก วันหน้าคงจะได้พบกันใหม่ ขอให้ท่านกลับไปแต่เวลานี้เถิด

เบ้งเฮ็กรำไห้ขอบคุณขงเบ้ง คุณเขาลงคำนับลา ขงเบ้งก็ก้มประคองให้เบ้งเฮ็กลุกขึ้น กุมมือทั้งสองของเบ้งเฮ็กไว้แล้วว่่าท่านสุ่ยากลำบากเดินทางไกลมาสงเรา ขอบใจนัก ท่านจงกลับไปปกครองบ้านเมืองและราษฎร อย่าให้เบียดเบียนกัน ให้มีความร่มเย็นเป็นสุขสืบไปเถิด

เบ้งเฮ็กรำไห้ขอบคุณขงเบ้งเป็นครั้งสุดท้ายแล้วพาพรรคพวกกลับไปเมืองจินแซ ขงเบ้งตรวจตราจัดแจงเมืองเองเฉียง เห็นเป็นปกติดีแล้วจึงตั้งให้ลิฉีเป็นผู้รักษาเมือง เสร็จแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพกลับไปเมืองเสฉวน และสั่งให้ม้าเร็วนำความไปกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ทรงทราบล่วงหน้า

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้นทราบว่่าขงเบ้งมีชัยชนะแก่ข้าศึกและกำลังยกทัพกลับเมืองเสฉวน ก็มีความยินดีในพระทัยเป็นอันมาก ตรัสสั่งให้จัดขบวนกองเกียรติยศออกไปรับขงเบ้งถึงนอกประตูเมือง ตัวพระเจ้าเล่าเสี้ยนเองเสด็จประทับรถพระที่นั่ง แวดล้อมด้วยทหารองครักษ์และขันทีจำนวนมาก นำขบวนไปด้วยพระองค์เอง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกไปตั้งขบวนรอต้อนรับขงเบ้งอยู่ที่นอกเมืองเสฉวนเป็นระยะทางถึงสามร้อยเส้น ครั้นเห็นกองทัพของขงเบ้งเคลื่อนใกล้เข้ามา พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงเสด็จลงจากรถพระที่นั่ง ประทับยืนคอยต้อนรับอยู่ที่ข้างทาง

เมื่อขงเบ้งนำกองทัพเข้ามาใกล้เห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จประทับยืนคอยต้อนรับอยู่ข้างทางก็ตกใจ รีบลงจากเกวียนตรงเข้าไปถวายบังคม แล้วกราบทูลว่่าข้าพระองค์นำกองทัพจ้กก็ไปปราบปรามกบฏและข้าศึกที่รุกรานแดนใต้ของเมืองเราสงบราบคาบสิ้นแล้ว แต่การศึกครั้งนี้ล่าช้าเสียเวลาไปมาก ขอให้ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาทได้พระราชทานอภัยโทษด้วยเถิด

พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงตรัสตอบว่่า ท่านพอมหาอุปราชนำทัพไปทางไกล ได้รับความยากลำบากเป็นอันมาก เป็นบุญคุณแก่ประเทศชาติอย่างใหญ่หลวง สุขภาพของท่านพอมหาอุปราชสุขสบายดีหรือไม

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่่า ด้วยพระบารมีของพระเจ้าเล่าปี่คอยคุ้มครอง สุขภาพอนามัยของข้าพระองค์เป็นปกติดีทุกอย่าง บ้านเมืองแต่นี้ไปจะสงบสุขราบคาบ จะไม่เป็นที่ระคายเคืองเบื่องพระยุคลบาทอีกต่อไป

ขงเบ้งกราบทูลแล้วก็เยหน้ามอพระพักตร์พระเจ้าเล่าเสี้ยน เห็นสีหน้ากล้าไปด้วยสุราและมีท่วงท่าอ่อนอิดโรย ก็รู้ว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงพระเกษมสำราญเป็นอันมาก ก็รู้สึกยินดี ครั้นกวาดสายตาไปที่บรรดาขันทีและผู้คนซึ่งแวดล้อม ขงเบ้งก็รู้สึกตื่นตกใจ

เพราะภาพที่ปรากฏนั้นคือเหล่าขันทีมีจำนวนมากขึ้นกว่าแต่ก่อนเป็นอันมาก และบรรดาผู้แวดล้อมใกล้ชิดองค์พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็ล้วนแต่เป็นคนใหม่มาทหน้าหลายตา ล้วนเป็นพวกหน้าตาหลุกหลิก ดูไปแล้วบงบอกอุปนิสัยที่ชอบฉกฉวยโอกาสและแสวงหาซึ่งอำนาจโดยการสร้างความชอบมากกว่าการสร้างผลงาน และคุณความดี ส่วนบรรดาขุนนางเก่าก่อนตั้งแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ล้วนยืนอยู่ในที่ห่างไกลทั้งสิ้น

ขงเบ้งเห็นภาพเช่นนั้นก็ตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ในใจก็รำพึงว่าอำนาจนั้นเป็นทั้งคุณแลโทษ ขึ้นอยู่กับผู้ถืออำนาจว่าจะใช้อำนาจนั้นไปในทางที่เป็นคุณหรือเป็นโทษทั้งแก่ตนและแก่ท่าน อำนาจนั้นอาจทำให้ได้มาซึ่งคนดีมีฝีมือ ซึ่งเป็นกำลังหลักของบ้านเมืองในอันที่จะทำนุบำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้ร่มเย็นเป็นสุข สร้างสรรค์บ้านเมืองให้เรืองรุ่งโรจน์ มีความก้าวหน้าอำนาจไฟ แต่อำนาจนั้นก็อาจทำให้ได้มาซึ่งคนชั่วช้าเลวทรามที่แสวงหาลาภยศวาสนาสวนตน กลายเป็นตัวบ่อนทำลายบ้านเมืองให้ย่อยยับอัปจน ทำให้ราษฎรต้องทุกข์ร้อนทุกข์ยอมหม้อ เพราะเมื่อบุคคลใดมีอำนาจวาสนาขึ้นแล้ว อำนาจวาสนานั้นก็จะหอมหวานดึงดูดใจให้บรรดานักแสวงหาโชคทั้งปวงพากันวิ่งเข้าหาจนสุดคณานับ ยิ่งกว่าคลื่นในพระมหาสมุทรที่ซัดสาดเข้าสู่ฝั่ง ทุกคนล้วนอวดอ้างโอ้อิ่งสรรพคุณนานัปการ แต่ทั้งนั้นย่อมมีเป้าหมายอยู่ที่ลาภยศศักดิ์และวาสนาทั้งสิ้น ที่จะถือเอาผลประโยชน์สุขของอาณาประชาราษฎร์นั้นมีอยู่น้อยนัก เหตุนี้จึงเสียผิงจึงกล่าวว่า เป็นธรรมดาของบ้านเมืองเปิดหน้าต่างแล้วแมลงวันก็จะบินเข้ามา ผู้มีอำนาจวาสนาก็ย่อมมีคนเข้ามาหาหลาย ขึ้นอยู่กับว่าจะสามารถเลือกเฟ้นคนดีมีสติปัญญาเข้ามาช่วงใช้การงาน และกลั่นกรองไม่ให้คนชั่วช้าเลวทรามแฝงฝังเข้ามาใกล้ตัวได้หรือไม่ พระผู้มีพระภาคเจ้าก็ทรงตรัสว่าแม้พระสุริยันจันทร์อันมีฤทธิ์และทรงความบริสุทธิ์ก็อาจมัวหมองได้ด้วยเมฆและหมอกฉนั้นใด การสรรหาคนแหวดล้อมใกล้ตัวก็ย่อมมีผลต่อความบริสุทธิ์ ความเจริญรุ่งเรือง หรือความไม่บริสุทธิ์ ความเสื่อมทรุดฉนั้น

ขงเบ้งตื่นจากตะลึงแล้วก็รู้สึกกรันทใจ แต่เพื่อไม่ให้เสียประเพณี ขงเบ้งจึงกราบทูลเชิญเสด็จพระเจ้าเล่าเสี้ยนกลับเข้าไปในเมือง พระเจ้าเล่าเสี้ยนจึงเสด็จขึ้นรถพระที่นั่งนำหน้าเกวียนของขงเบ้งและขบวนเกียรติยศตลอดจนกองทัพทั้งปวงกลับเข้าไปในเมืองเสฉวน

บรรดาชาวเมืองทราบข่าวว่ามหาอุปราชมีชัยชนะแก่ข้าศึก และพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกไปต้อนรับกลับเข้าเมือง ต่างมีความชื่นชมยินดี ตั้งเครื่องบูชาตามหน้าบ้านและคอยเฝ้าต้อนรับสองข้างทางอย่างเนืองแน่น จนขบวนของพระเจ้าเล่าเสี้ยนกลับเข้าไปในพระราชวังแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้แม่ทัพนายกองแยกย้ายกันกลับเข้ากรมกอง

วันรุ่งขึ้นพระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกท้องพระโรงว่าราชการท่ามกลางขุนนางทั้งปวง ขงเบ้งได้พาแม่ทัพนายกองซึ่งกลับจากการศึกเข้าไปกราบบังคมทูลถวายรายงานการสงครามให้ทรงทราบทุกประการ และนำเอาของบรรณาการที่ได้รับจากบรรดาหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองหมันอ่องซึ่งสามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ของบรรณาการจากหัวเมืองขึ้นครั้งนี้มาจากหัวเมืองถึงสามร้อยหัวเมือง ขึ้นน้อมเกล้าถวายเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เมฆหมอกที่บังตา (ตอนที่505)

ขงเบ้งนำชัยชนะกลับคืนเมืองเสฉวนอย่างเอิกเกริกและได้นำของบรรณาการจากหัวเมืองซึ่งตีได้ถึงสามร้อยหัวเมืองขึ้นน้อมเกล้าถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยน และกราบบังคมทูลขอรับพระราชทานยศและบำเหน็จแก่ทหาร ตลอดจนบุตรภรรยาของทหารซึ่งเสียชีวิตในสงคราม พระเจ้าเล่าเสี้ยนก็โปรดพระราชทานตามขอทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนโปรดเกล้าพระราชทานยศและบำเหน็จแก่ทหารและบุตรภรรยาและครอบครัวของทหารซึ่งเสียชีวิตแล้ว ก็โปรดเกล้าให้จัดงานสันนิบาตสมโภชเลี้ยงฉลองชัยชนะแก่บรรดาทหารทั้งปวงด้วย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ทหารทั้งปวงก็มีความยินดี ตั้งใจทำราชการ ทำนุบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนโดยสุจริต

ฝ่ายพระเจ้าโจผีซึ่งเสวยราชสมบัติอยู่ ณ เมืองสุโต้นั้น ครั้นได้เสวยราชย์แล้วทรงสถาปนานางเยียนซีซึ่งเป็นอดีตภรรยาของบุตรชายฉวนเสี้ยว และได้รับอนุญาตจากโจโจให้แต่งตั้งเป็นภรรยาตั้งแต่ครั้งที่โจโจยกไปตีได้เมืองกิวฉิว ขึ้นเป็นที่พระมเหสี และมีพระราชโอรสองค์หนึ่งชื่อว่าโจยอย ต่อมาก็ทรงสถาปนานางกุยสุยซึ่งเป็นบุตรของกุยเฮงขุนนางขึ้นเป็นที่พระสนมเอก

พระนางกุยสุยเป็นสตรีโฉมสะคราญ จึงเป็นที่โปรดปรานของพระเจ้าโจผี และได้รับพระราชทานข้าวของบำเหน็จ ตลอดจนข้าทาสบริวารเป็นอันมาก ฝ่ายกุยเฮงผู้เป็นพ่อตาของพระเจ้าโจผีก็มีความคิดกำเริบขึ้นปรารถนาจะให้บุตรของตนได้เป็นที่พระมเหสีแทนพระนางเยียนซี เพื่อหวังจะได้อาศัยบุญญาของบุตรมีอำนาจวาสนาขึ้นในบ้านเมือง

วันหนึ่งกุยเฮงได้คิดว่าซึ่งจะคิดการใหญ่ทั้งนี้ หากไม่มีขันทีคนใกล้ชิดของพระเจ้าโจผีร่วมมือด้วยแล้วยอมยากจะสำเร็จได้ เพราะการตัดสินใจใดๆ ของผู้เป็นใหญ่ในบ้านเมืองนั้น แม้รูปการภายนอกจะเป็นอำนาจสิทธิขาดของผู้เป็นรัฐาธิปัตย์ก็จริงอยู่ แต่ความคิดเห็นของผู้คนซึ่งใกล้ชิดก็มีส่วนสำคัญต่อการตัดสินใจของผู้เป็นรัฐาธิปัตย์นั้น บางครั้งยังมีฐานะที่สำคัญยิ่งกว่าความคิดเห็นของผู้เป็นรัฐาธิปัตย์เองเสียอีก เมื่อเป็นเช่นนี้ยอมจำนนที่จะต้องมีขันทีซึ่งเป็นทีใกล้ชิดไว้วางพระราชหฤทัยของพระเจ้าโจผีร่วมคิดการ จึงจะสำเร็จ กุยเฮงได้ไตร่ตรองดูแล้วเห็นว่าเตียวโถเป็นขันทีที่มีความเฉลียวฉลาดและหลักแหลมในการเพ็ดทูล จึงตัดสินใจเลือกเอาเตียวโถเข้าร่วมการ

กุยเฮงจึงไปปรึกษาหารือชักชวนให้เตียวโถขันทีเข้าร่วมขบวนการด้วย โดยเสนอผลประโยชน์และอำนาจวาสนาที่จะได้มาหลังจากพระนางกุยสุยได้รับสถาปนาเป็นพระมเหสีแล้วแก่เตียวโถ เตียวโถซึ่งเป็นขันทีผู้มากด้วยความโลภในยศศักดิ์วาสนา ได้ฟังข้อเสนอของกุยเฮงตลอดจนไตร่ตรองดูเส้นทางความเป็นไปได้แล้วก็ตอบตกลง กล่าวกับกุยเฮงว่าเรื่องเพียงเท่านี้ท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดอ่านให้พระเจ้าโจผีโปรดเกล้าสถาปนาให้พระนางกุยสุยเป็นที่พระมเหสีเอง ขอท่านได้จำคำมั่นสัญญาในวันนี้ไว้ให้มั่นคง

กุยเฮงได้ยืนยันยืนยันของเตียวโถที่มีความยินดี คำนับขอบคุณเตียวโถแล้วว่าพระคุณของท่านครั้งนี้มีแก่ตระกูลกุยท่วมท้นนัก การสำเร็จแล้วจักไม่มีวันลืมพระคุณ ขอท่านได้ถือว่าการทั้งนี้เราต่างเป็นหุ้นส่วนทางยุทธศาสตร์กันและกัน แล้วช่วยกันท่านบำรุงเพื่อความรุ่งเรืองของเราสืบไป

พระพุทธรูปกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบเก้าพรรษา เดือนหก พระเจ้าโจผีทรงพระประชวร เตียวโถเห็นเป็นโอกาสที่จะทำการตามแผนการ จึงไปหากุยเฮงที่จวน แล้วแจ้งว่าครั้งนี้พระเจ้าโจผีทรงพระประชวร เป็นทีที่จะทำการตามแผนการให้สำเร็จแล้ว

กุยเฮงได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าท่านกงกงมีแผนการประการใด เตียวโถจึงว่าพระเจ้าโจผีมีความเชื่อเรื่องคุณไสยและภูตผีปีศาจ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายทำเป็นหุ่นคู่พระเจ้าโจผีและพระนางเอียนซีพระมเหสี เขียนชื่อของพระเจ้าโจผีและพระนางเอียนซีไว้ที่หุ่นนั้นนำไปฝังไว้ใต้พระตำหนักที่ประทับของพระนางเอียนซี เมื่อความปรากฏขึ้นว่าพระนางเอียนซีทำคุณไสยจนเป็นเหตุให้พระเจ้าโจผีทรงพระประชวร ความร้ายนั้นก็จะต้องอยู่กับพระนางเอียนซี และมีโทษสถานหนักถึงประหารชีวิต เมื่อพระนางเอียนซีถูกประหารชีวิตแล้ว พระเจ้าโจผีก็จะโปรดเกล้าสถาปนาพระนางกุยสุยเป็นที่พระมเหสี

กุยเฮงได้ฟังแผนการอันลึกซึ้งก็เห็นชอบ เตียวโถจึงปั้นหุ่นคู่และทำการตามแผนการที่ได้ตกลงกันไว้กับกุยเฮงทุกประการ

ครั้นทำการฝังหุ่นตามแผนการเสร็จแล้ว เตียวโถจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจผี แล้วกราบทูลว่าซึ่งพระองค์ทรงพระประชวรในครั้งนี้ ข้าพระองค์ได้ไปสอบถามความจากนักพรตแล้ว แจ้งว่าหาได้ทรงพระประชวรเพราะสุขภาพอ่อนแอแต่ประการใดไม่ หากเกิดแต่การทำคุณไสยที่มุ่งหมายให้พระองค์เสด็จสวรรคต

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำเตียวโถดังนั้นก็ทรงเชื่อ จึงตรัสว่าตัวเราก็แปลกใจว่าไฉนอายุเราก็อยู่ในวัยฉกรรจ์จึงมาป่วยเจ็บดังนี้ ท่านกล่าวความดังกล่าวต้องด้วยความสงสัยของเรา แต่ใครเล่าที่บังอาจคิดร้ายต่อตัวเราถึงปานนี้

เตียวโถจึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์ก็ไม่คาดคิดว่าจะเป็นไปได้ แต่วิชาคุณไสยนั้น ลึกลับข้าพระองค์ก็ไม่มั่นใจว่าจะเป็นจริงดังคำนักพรตหรือไม่ จึงยังไม่กล้ากราบบังคมทูลด้วยเกรงพระราชอาญา

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็ทรงสงสัยว่าจะเป็นความใหญ่หลวง เพราะหากผู้คิดร้ายเป็นเพียงขุนนางธรรมดาไหนเลยเตียวโถจะไม่กล้ากราบบังคมทูล จึงพยุพระองค์ลุกขึ้นจากพระที่แล้วตรัสถามเร่งรัดแก่เตียวโถว่าเจ้าทราบความประการใด ให้แจ้งแก่เรา เราจะไม่เอาโทษ

เตียวโถได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าถวายบังคมอยู่กับพื้น แล้วกราบบังคมทูลว่านักพรตได้บอกว่าการทำคุณไสยครั้งนี้ได้ฝังหุ่นคู่ไว้ใต้พระตำหนักของพระนางเอียนซี ขอได้ทรงพระราชทานอภัยโทษแก่ข้าพระองค์ด้วยเถิด

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็ทรงคิดว่าชะรอยพระนางเอียนซีจะไม่พอพระทัยที่พระองค์ได้สถาปนาพระนางกุยสุยเป็นที่พระสนมเอก จึงคิดการร้ายหมายให้สิ้นพระชนม์เพื่อที่โจยอยราชบุตรจะได้ขึ้นครองราชย์ แล้วพระนางจะทรงอำนาจไว้แต่เพียงผู้เดียว เมื่อทรงคิดเช่นนั้นแล้วนำพระทัยก็โน้มไปในทางเชื่อคำของเตียวโถ จึงตรัสสั่งให้เตียวโถคุมทหารมหาดเล็กไปขุดค้นบริเวณใต้พระตำหนักของพระนางเอียนซี

เดียวโถแสร้งทำเป็นไม่กล้าเพราะการค้นพระตำหนักพระมเหสีนั้นผิดกฎเกณฑ์ยธบาล มีโทษฐานประหารชีวิตเพียงสถานเดียว พระเจ้าโจผีจึงโปรดให้ตราพระบรมราชโองการให้เดียวโถเชิญพระบรมราชโองการนั้นไปดำเนินการตามรับสั่ง

เดียวโถได้รับพระบรมราชโองการแล้วก็มีความยินดี นำขันทีและทหารมหาดเล็กไปที่พระตำหนักของพระนางเอียนซี แล้วอ่านประกาศพระบรมราชโองการของพระเจ้าโจผีให้พระนางเอียนซีรับทราบ

พระนางเอียนซีไม่ทราบความก็แปลกพระทัย แต่เมื่อเป็นพระราชประสงค์จึงมีพระราชเสาวนีย์ให้เดียวโถทำการขุดค้นได้

เดียวโถพาคณะตรวจตราดูบริเวณพระตำหนักที่ประทับจนมาถึงที่ซึ่งได้ฝังหุ่นไว้ ก็เห็นร่องรอยปรากฏว่ามีรอยขุด จึงสั่งทหารให้ขุดค้นบริเวณนั้น ก็พบหุ่นคู่เป็นรูปคนสองคนประกบกัน มีตัวหนังสือจารึกอยู่ที่หุ่นผู้ชายว่าโจผี และมีตัวหนังสือจารึกอยู่ที่หุ่นผู้หญิงว่าเอียนซี มีกระดาศยันตร์ทองคำหุ้มหุ่นทั้งคู่ไว้ จึงเอาหุ่นนั้นเข้าไปถวายพระเจ้าโจผี

ฝ่ายพระเจ้าโจผีหลังจากพระราชทานพระบรมราชโองการให้เดียวโถแล้วก็ทรงเชื่อว่าเหตุที่ทรงพระประชวรเป็นเพราะการทำคุณไสย จึงโกรธแค้นพระนางเอียนซีเป็นอันมาก เสด็จประทับนั่งรอคอยผลการตรวจค้นอยู่ ในพระทัยก็ทรงคิดว่าถ้ามาตรมั้นพระนางเอียนซีคิดเอาชีวิตเราด้วยไสยศาสตร์แล้ว เราก็จะประหารชีวิตนางเสียก่อนโรคเราก็จะหาย

ครั้นพระเจ้าโจผีทอดพระเนตรเห็นเดียวโถนำหุ่นคู่เข้ามาถวาย และรับฟังคำกราบบังคมทูลรายงานของเดียวโถแล้วก็ทรงปิกใจเชื่อว่าพระนางเอียนซีคิดร้ายต่อพระองค์ ทำคุณไสยให้ทรงพระประชวร และเสด็จสวรรคตเพื่อที่โจยอยราชบุตรจะได้ขึ้นครองราชย์ จึงโปรดเกล้าให้ทหารไปควบคุมตัวพระนางเอียนซีแล้วถอดออกจากที่พระมเหสี และให้สำเร็จโทษเสียแต่ในวันนั้น

หลังจากประหารชีวิตพระนางเอียนซีแล้วเดียวโถจึงกราบบังคมทูลพระเจ้าโจผีว่าอันตำแหน่งสองเฮ้านั้นเป็นตำแหน่งสำคัญ เป็นความสมบูรณ์พูนสุขของบ้านเมือง หากว่างเว้นอยู่นานไปก็จะทำให้ราษฎรเสียชีวิตและกำลังใจ ขอได้ทรงโปรดสถาปนาพระสนมเอกขึ้นเป็นที่พระมเหสีเถิด

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำกราบบังคมทูลก็ทรงเห็นชอบ จึงโปรดเกล้าให้สถาปนาพระนางกุยสุยพระสนมเอกขึ้นเป็นที่สองเฮ้าตั้งแต่บัดนั้น

พระนางกุยสุยได้รับสถาปนาเป็นพระมเหสีแล้ว ก็ทรงพระวิตกว่าพระนางเองแม้จะมีรูปโฉมสะคราญและได้เป็นพระสนมเอกของพระเจ้าโจผีมาช้านานแล้วแต่ก็ไม่มีบุตรด้วยกัน หากนานวันไปพระเจ้าโจผีก็จะมีน้ำพระทัยเอนเอียงหาสตรีอื่นมาเป็นพระสนมเอก ทำให้เกิดการแก่งแย่งแข่งขันชิงอำนาจข้างฝ่ายในราชสำนักต่อไปอีก ทั้งบัดนี้ราชโอรสโจยอยก็เจริญพระชนม์ได้สิบห้าพรรษา รอบรู้ศิลปศาสตร์ ชำนาญในการทหารและการใช้อาวุธทั้งปวง วันหนึ่งก็จะได้เป็นรัชทายาทแล้วครองราชสมบัติ หากเรารับเอาโจยอยมาเลี้ยงเป็นบุตรบุญธรรม ทำคุณไว้กับโจยอยเสียตั้งแต่บัดนี้ โจยอยเป็นสองเต้ขึ้นวันใดตัวเราก็จะได้เป็นที่สองเฮ้าหรือพระราชชนนีวันนั้น เป็นทั้งการป้องกันคู่แข่งและเป็นทั้งการปลูทางสู่อำนาจยิ่งใหญ่ในวันหน้า เมื่อดำริดังนี้แล้วพระมเหสีกุยสุยจึงเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจผีขอรับเอาโจยอยราชบุตรเป็นบุตรบุญธรรมของพระนาง

พระเจ้าโจผีเห็นนางผู้เป็นแม่เลี้ยงมีน้ำใจเมตตาต่อผู้เป็นลูกเลี้ยงผิดจากคนทั้งปวงก็มีความยินดี สรรเสริญน้ำใจของพระนางกุยสุยเป็นอันมากและโปรดเกล้าพระราชทานให้พระราชบุตรโจยอยเป็นบุตรบุญธรรมของพระนางกุยสุยตั้งแต่บัดนั้นมา

เดือนหกข้างแรมของปีเดียวกันนั้น พระเจ้าโจผีค่อยๆเลาจากอาการพระประชวร จึงมีพระราชประสงค์จะเสด็จประพาสป่าล่าสัตว์เพื่อหวังให้หายจากพระประชวรโดยเร็วและเพื่อบำรุงน้ำใจทหารทั้งปวงว่าสองเต้ยังมีพระพลานามัยอันแข็งแรงสมบูรณ์ จึงโปรดเกล้าให้จัดขบวนเสด็จประพาสป่าล่าสัตว์ และตรัสชวนให้พระราชบุตรโจยอยร่วมขบวนไปด้วยเพื่อจะได้ทรงทอดพระเนตรถึงวิทยาการที่พระราชบุตรโจยอยได้ทรงเล่าเรียนมา

ครั้นขบวนประพาสป่าล่าสัตว์ยกไปถึงทุ่งราบซึ่งจัดเตรียมไว้ตามประเพณี เจ้าพนักงานก็ต้อนรับฝูงกวางและกึ่งให้วิ่งผ่านหน้าพลับพลาพระที่นั่ง

พระเจ้าโจผีทอดพระเนตรเห็นนางแม่มดลูกกำลั้ววิ่งผ่านมาหน้าพระที่นั่ง จึงทรงพระแสงเกาทัณฑ์ยิงไปที่แม่มดถูกที่คอล้มลงถึงแก่ความตาย ลูกน้อยเห็นแม่มดล้มลงก็วิ่งเข้าไปหาแม่ พระเจ้าโจผีทอดพระเนตรเห็นดังนั้นจึงตรัสสั่งให้โจยอยยิงลูกกำลั้วตัวนั้น

พระราชบุตรโจยอยทอดพระเนตรเห็นลูกกำลั้วน้อยนมดอมอยู่ที่ซอกแม่มดก็มีน้ำพระทัยสงสาร ไม่อาจตัดพระทัยยิงลูกกำลั้วได้ จึงทรงวางเกาทัณฑ์และนั่งอึ้งอยู่

พระเจ้าโจผีเห็นดังนั้นจึงตรัสถามว่า เหตุไฉนเจ้าจึงไม่ยิงลูกกำลั้วเล่า

พระราชบุตรโจยอยจึงกราบทูลว่า เมื่อสองตัวแม่มด พระองค์ยังแม่นั้นตายแล้ว ข้าพเจ้าเห็นลูกน้อยเป็นกำพว้า คิดสงสารนักจึงมิได้ทำอันตราย

ในขณะที่พระเจ้าโจผีตรัสถามพระราชบุตรโจยอยก็ทรงเล็งเกาทัณฑ์จะยิงลูกกำลั้ว แต่พอได้ฟังคำกราบทูลของโจยอยราชบุตร ก็ทรงรำลึกถึงชะตาชีวิตของพระราชบุตรว่าเป็นกำพว้าแม่เหมือนกับลูกกำลั้วตัวนี้ เพราะพระนางเอียนซีผู้เป็นพระมารดาที่ถูกลงโทษประหารไปแล้ว จึงทรงสังเวชพระทัย สงสารโจยอยราชบุตรเป็นอันมาก จากนั้นจึงทรงวางเกาทัณฑ์ลง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สิ้นบุญพระเจ้าโจผี (ตอนที่ 506)

ในขณะที่จ๊กก๊กปราบปรามฝ่ายกบฏและผู้รุกรานทางภาคใต้ได้ราบคาบ ฝ่ายวุยก๊กก็เกิดความไม่สงบเรียบร้อยขึ้นภายในราชสำนัก พระมเหสีเอียนซีต้องกลอุบายของบิดาพระสนมเอก และถูกลงโทษประหารชีวิต พระเจ้าโจผีค่อยคลายพระประชวรแล้ว จึงเสด็จออกประพาสป่าล่าสัตว์

พระเจ้าโจผีทรงสลดพระทัยเพราะคำทูลของโจยอยแล้ว น้ำพระทัยก็ประหวัดถึงอดีตพระมเหสีและพระราชบุตรโจยอยว่าต้องตกเป็นกำพว้าแม่เช่นเดียวกับลูกกำลั้วน้อย และทรงคิดว่าราชบุตรโจยอยนี้มีน้ำใจเมตตาต่อสรรพสัตว์ สืบไปเบื้องหน้าแม้ได้ครองสิริราชสมบัติ บ้านเมืองแลราษฎรย่อมร่มเย็นเป็นสุข ทรงดำริดังนั้นแล้วน้ำพระทัยก็ชื่นชื่น ตรัสสั่งให้ยกเลิกการล่าสัตว์แล้วเสด็จนิวัติกลับเข้าพระนคร

วันรุ่งขึ้นเสด็จออกท่องพระโรงท่ามกลางมหาสมาคม ทรงมีพระราชปรารภว่าบัดนี้พระราชบุตรโจยอยเจริญพระชนม์มาอยู่แล้ว เปี่ยมด้วยน้ำพระทัยที่เมตตาต่อคนทั้งปวง สมควรสถาปนาให้เป็นที่รัชทายาท จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าสถาปนาโจยอยให้เป็นที่รัชทายาทในตำแหน่งเพงงวนอ๋อง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความตอนนี้ว่า พระเจ้าโจผีจึงตั้งโจยอยเป็นเพงงวนอ๋อง แปลภาษาไทยว่าราชบุตรต่างกรม

พระพุทธศาสนายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยหกสิบเก้าพรรษา เดือนเจ็ด หลังจากสถาปนารัชทายาทแล้วอาการประชวรของพระเจ้าโจผีก็หวนกลับมาใหม่ ครั้นนี้พระอาการทรุดหนักลงโดยลำดับ แพทย์หลวงได้พยายามถวายการรักษาก็ไม่เป็นอันทุเลาลง

สามก๊กฉบับสมบูรณระบวว่า ในปีดังกล่าวเดือนห้า ถุดิมหันต์ พระเจ้าโจผีประชวรไข้เย็นหรือไข้จับสั่น ในขณะที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ครั้นพระเจ้าโจผีเสวยราชได้เจ็ดปี ตรงกับพุทธศักราชแปดร้อยหกสิบเก้า ... ครั้นถึงเดือนแปดพระเจ้าโจผีประชวรไข้จับ

พิเคราะห์วันเวลาที่ทรงพระประชวรจากสามก๊กฉบับภาษาจีนและฉบับภาษาญี่ปุ่นตรงกันว่า เป็นปีที่พระเจ้าโจผีเสวยราชได้เจ็ดปี ตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยหกสิบเก้า เดือนเจ็ด ทรงพระประชวรเป็นไข้จับสั่นทุกวันในเวลาพลบมีพระอาการหนาวสั่นรุนแรงขึ้นโดยลำดับ เสวยพระกระยาหารไม่ได้ บรรทมไม่หลับ พระอาการทรุดหนักลงจนมีพระดำริว่าอาการพระประชวรที่มีแต่ทรุดจะนี้ผิดกว่าแต่ก่อน เห็นว่าจะมีพระชนม์มาอยู่ต่อไปได้ไม่นานนัก

เมื่อมีพระราชดำรินั้นแล้ว พระเจ้าโจผีจึงรับสั่งให้หาโจจิ้น ดันกุนและสมาอี้ซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เป็นเสาหลักสำคัญของแผ่นดิน พร้อมด้วยรัชทายาทโจยอยเข้ามาเฝ้าถึงพระที่พร้อมกันเป็นการด่วน

เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งสามพร้อมกันตรงหน้าพระแท่นที่บรรทมแล้ว พระเจ้าโจผีจึงรับสั่งกับขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสามคนต่อหน้าราชบุตรโจยอยว่า ตัวเราก็ป่วยหนักเห็นจะไม่รอดแล้ว เราคิดวิตกด้วยโจยอยยัง

หนุ่มแก่ความนักร้อย ถ้าเราหาบุญไม่แล้ว ท่านทั้งสามเคยทำราชการกับเราฉันใด จงช่วยเอาใจใส่ราชการ บ้านเมือง ท่านบำรุงบุตรเราเหมือนจะนั้นเถิด

ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสามคนได้ฟังรับสั่งแล้วจึงคุกเข่าลงถวายบังคม และปลอบพระทัยว่าพระโรคเพียงเท่านั้น ขออย่าได้ทรงพระวิตกไปเลย อันการแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงฝากฝังนั้นพวกข้าพระพุทธเจ้าทั้งสามคนจะ น้อมสนองพระเดชพระคุณจนสุดชีวิต

พระเจ้าโจผีได้ฟังคำปลอบพระทัยก็ตรัสว่า การบนดินนั้นเรารู้อาการของเราเองคืออยู่ ส่วนการบนฟ้าเล่าก็ ปรารถนาดี ด้วยประดุจเอกที่จะเข้ามาเมืองสุโขทัยนี้อยู่ดี ก็ฟังทูลลงมา จึงเห็นว่าบุญเรากำลังจะสิ้นแล้ว

พระเจ้าโจผีตรัสพ้อขาดคำทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้โจฮิวขุนนางผู้ใหญ่ผู้รับผิดชอบ ความปลอดภัยของแคว้นด้านทิศตะวันออกทราบอาการพระประชวรจึงรีบรุดมาเพื่อขอเฝ้า

พระเจ้าโจผีได้ฟังดังนั้นก็ดีพระทัย ด้วยโจฮิวนั้นไม่เพียงแต่จะเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ครั้งโจโจเท่านั้น หากยังถือเป็นพระญาติ จึงรับสั่งให้รีบหาโจฮิวเข้ามาเฝ้า

โจฮิวเข้ามาถึงก็คุกเข่ากราบถวายบังคม พระเจ้าโจผีทอดพระเนตรเห็นโจฮิวก็ทรงพระกำสรวล แล้วตรัสว่า ท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ช่วยปราบปรามข้าศึกมาแต่เมืองสุโขทัยยังไม่ตั้งมั่นได้ จนใหญ่หลวงเป็นสุขขึ้นถึง เพียงนี้ บัดนี้เรายังไม่แก่ชราสัก อายุได้สี่สิบปี เพิ่งครองราชสมบัติได้เจ็ดปี โรคภัยก็เบียดเบียนนัก เห็นจะ สิ้นอายุเสียมันคงแล้ว ท่านอยู่ภายหลังจงช่วยท่านบำรุงบุตรเราโดยสุจริต ให้เราสิ้นวิตกด้วยเถิด

พอดรอสันคำพระเจ้าโจผีก็มีอาการสะดุ้งขึ้นทั้งพระองค์ มีเสียงไอลั่งขึ้นครั้งหนึ่ง พระพักตร์ก็พลิกไปทาง ด้านข้าง ลมอัสนาสะ ปัสสาสะได้หยุดนิ่งลง พระเจ้าโจผีก็สิ้นพระชนม์ ณ บัดนั้น

ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่คนที่เข้าเฝ้าเห็นพระเจ้าโจผีเสด็จสวรรคตต่างพากันโศกเศร้าร้องไห้เป็นอันมาก รัช ทายาทโจยอยเห็นพระราชบิดาเสด็จสวรรคตก็ทรงพระกำสรวลแล้วโผพระองค์ชบพระบรมศพของพระ เจ้าโจผี

พักใหญ่ขุนนางทั้งสี่คนจึงปรึกษากันว่าเมื่อพระเจ้าอยู่หัวเสด็จสวรรคตแล้ว ซึ่งจะให้การแผ่นดินว่างเว้น พระมหากษัตริย์นั้นไม่ชอบด้วยประเพณี ควรที่จะสถาปนารัชทายาท โจยอยขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์สืบ ตำแหน่งแทน ทั้งสี่คนมีความเห็นร่วมกันตั้งนั้นแล้ว จึงให้ลั่นระฆังเป็นสัญญาณภายในราชสำนักว่าสองเต้ สิ้นพระชนม์แล้ว และมีหมายเรียก ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ทั้งปวงไปพร้อมกันที่ท้องพระโรง

เมื่อขุนนางทั้งปวงไปพร้อมกันที่ท้องพระโรงแล้ว โจฮิว โจจิ้น ต้นกุ่มและสมาลี จึงได้ร่วมกันประกาศว่า บัดนี้พระเจ้าโจผีเสด็จสวรรคตแล้ว ก่อนสวรรคตทรงฝากฝังราชการแผ่นดินไว้กับพวกเราทั้งสี่คน และ รับสั่งให้สถาปนาพระราชบุตรโจยอยขึ้นสืบราชสมบัติแทน ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงเห็นขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่คน ซึ่งบ้างก็เป็นพระญาติผู้ใหญ่และต่างรับผิดชอบควบคุมกิจการ ทหารและพลเรือนอยู่ในมือพร้อมสรรพและเห็นพ้องต้องกันเช่นนั้น จึงพากันคุกเข่าแล้วกล่าวพร้อมกันว่า ทรงพระเจริญ อันเป็นการยอมรับพระบรมราชโองการก่อนเสด็จสวรรคตของพระเจ้าโจผี

ขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสี่คนจึงทูลเชิญเสด็จรัชทายาทโจยอยขึ้นประทับนั่งบนพระราชบัลลังก์แล้วประกาศ สถาปนาเป็นสองเต้เสวยสิริราชสมบัติสืบแทนพระเจ้าโจผี และนำขุนนางทั้งปวงคุกเข่าถวายบังคมขอให้ สองเต้พระองค์ใหม่ทรงพระเจริญ เฉลิมพระนามว่าพระเจ้าได้สยสองเต้ และให้ไว้ทุกข์ทั่วประเทศตาม ประเพณี

พระเจ้าโจยอยครองราชสมบัติแล้วทรงโปรดเกล้า ให้ปล่อยคนโทษซึ่งต้องจำจองอยู่นั้นให้พ้นโทษ ให้งด ส่วยสาอากรเป็นเวลาสามปี และให้แต่งการพระราชพิธีพระบรมศพของพระเจ้าโจผีตามราชประเพณีทุก ประการ

ครั้นเสร็จการพระบรมศพแล้ว พระเจ้าโจยอยจึงโปรดเกล้าให้แต่งตั้งขุนนางผู้ใหญ่ผู้น้อยตามทำเนียบการ บริหารราชการแผ่นดินตามโบราณราชประเพณีทุกประการ

วันหนึ่งพระเจ้าโจยอยเสด็จออกว่าราชการท่ามกลางขุนนางทั้งปวง แล้วมีพระราชปรารภว่าเมืองเสเหลียง ซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเสฉวนเป็นเมืองหน้าศึก จำเป็นต้องมีผู้มั่งคั่งมีสติปัญญาในราชการสงครามไปอยู่รักษาจึงจะ ป้องกันบ้านเมืองมิให้เป็นอันตราย ท่านทั้งปวงเห็นว่าผู้ใดมีความเหมาะสมที่จะไปรักษาเมืองเสเหลียง

สมาธิได้ฟังพระราชปรารภแล้วจึงถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ข้าพระองค์รับราชการมาแต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าอยู่องค์ยังหาความชอบสิ่งใดเป็นชิ้นเป็นอันมิได้ จะขออาสาไปรักษาเมืองเสเหลียงเอง

พระเจ้าโจยอยจึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้สมาธิเป็นแม่ทัพไปรักษาเมืองเสเหลียงและหัวเมืองชายแดนด้านตะวันตก สมาธิถวายบังคมรับตราตั้งแล้วจึงนำครอบครัวและบุตรไปรับตำแหน่งที่เมืองเสเหลียง

ข่าวคราวการผลัดเปลี่ยนแผ่นดินในยุวก๊กเป็นที่สนใจของหน่วยสอดแนมของทั้งฝ่ายจ๊กก๊กและง่อก๊ก

ครั้นขงเบ้งทราบข่าวว่าพระเจ้าโจยอยได้เสวยราชสมบัติแทนพระเจ้าโจผีและโปรดเกล้าตั้งให้สมาธิมารักษาเมืองเสเหลียงซึ่งใกล้กับเมืองเสฉวนก็ตกใจ เพราะรู้ว่าสมาธินี้มีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งเชี่ยวชาญเจนจบในพิชัยสงคราม และเมืองเสเหลียงนั้นเล่าก็เป็นแหล่งกองทัพม้าที่เข้มแข็งเกรียงไกรของภาคตะวันตกของแผ่นดินดงจัน หากสมาธิมารักษาเมืองนี้นานไปแล้วก็อาจขงสมผู้คนและกองทัพม้าอย่างชานานใหญ่ มีผลต่อการคุกคามความปลอดภัยของจ๊กก๊ก ประกอบทั้งตำราว่าอาเด๋านันบัดนี้นิสัยลูกเจ้าได้ก้าวร้าวขึ้นเป็นอันมาก ลืมคนเก่าไฝเสวนาอยู่กับคนใหม่ซึ่งส่วนใหญ่เป็นพวกฉวยโอกาส แสวงหาประโยชน์สุขและชักนำไปในทางต่ำ การแผ่นดินเมืองเสฉวนจะอ่อนแอลง ตัวเราเล่าอายุชัชก็จะไม่ยืนยาว หากเห็นพระเจ้าเล่าเสี้ยนไม่ประพฤติตนอยู่ในธรรม ออกนอกกลุ่นอกทาง ทำให้บ้านเมืองเดือดร้อน ทำให้ราษฎรทุกข์เข็ญ ก็ไม่อาจตั้งใจปฏิบัติตามรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ก่อนสิ้นพระชนม์ ที่ทรงกระซิบสั่งว่า ถ้าเห็นลูกเราไม่อยู่ในสัจธรรม ทำผิดประเพณีไปไม่ฟังท่าน ก็ให้ท่านรักษาเมืองเสฉวนบำรุงแผ่นดินเองเถิด ได้ จ้าจะคิดอ่านไปให้ไกลหูไกลตาและป้อมปรางมยุก๊กไม่ให้รุกรานจ๊กก๊กในอนาคตได้ แม้สิ้นบุญเราแล้วอย่างน้อยก็ต้องรักษาเมืองเสฉวนให้ดำรงคงอยู่ไปตราบนานเท่านาน

ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงดำริที่จะยกกองทัพไปด้วยกัน ด้านหนึ่งเพื่อจะไปให้ไกลหูไกลตาพระเจ้าเล่าเสี้ยนไม่ต้องเห็นพฤติกรรมที่ไม่ตั้งอยู่ในสัจธรรม และกระทำการผิดพระราชประเพณี เพราะไม่อาจตั้งใจชิงเอาราชสมบัติตามรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ได้ อีกด้านหนึ่งเพื่อหวังจะป้อมปรางไม่ให้ยุวก๊กยกกองทัพมารุกรานจ๊กก๊กในอนาคต

เมื่อดำริแล้วขงเบ้งจึงปรึกษากับม้าเจ็กว่าการที่ยุวก๊กผลัดเปลี่ยนแผ่นดิน และสมาธิมารักษาเมืองเสเหลียงครั้งนี้ ขอบที่เราจะยกกองทัพไปด้วยกัน ท่านจะคิดเห็นประการใด

ม้าเจ็กจึงว่า กองทัพเราเพิ่งเสร็จศึกจากภาคใต้ ยังอ่อนล้าอดโรยอยู่ ซึ่งมหาอุปราชจะยกกองทัพไปด้วยกันนั้นใหญ่หลวงนัก ขอให้งดกองทัพเอาไว้ก่อน ซึ่งมหาอุปราชวิตกด้วยสมาธิมารักษาเมืองเสเหลียงแล้วจะคุกคามต่อเมืองเสฉวนนั้น ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายให้โจยอยฆ่าสมาธิให้จงได้

ขงเบ้งจึงถามว่าอุบายของท่านเป็นประการใด

ม้าเจ็กจึงว่า เมื่อครั้งที่โจโจยังมีชีวิตอยู่นั้น ถึงแม้จะช่วงใช้สมาธิก็ได้ไว้วางใจ ด้วยเห็นนรลักษณ์ของสมาธิว่าวันหนึ่งข้างหน้าตระกูลสมมาจะชิงราชสมบัติ ความข้อนี้นคงจะล่วงรู้ถึงพระเจ้าโจยอยหรืออย่างน้อยขุนนางที่ใกล้ชิดกับพระเจ้าโจยอยย่อมทราบความ และพระเจ้าโจยอยย่อมระแวงสมาธิอยู่ จึงโปรดให้สมาธิออกไปอยู่ไกลเมืองหลวง เมื่อเป็นเช่นนี้ข้าพเจ้า คิดกลอุบายจะเขียนหนังสือให้ทหารลอบไปติดไว้ ณ ประตูเมืองลกเอียงแลหัวเมืองทั้งปวงว่าสมาธิคิดขบถ โจยอยรู้ก็จะฆ่าสมาธิเสีย

ขงเบ้งได้ฟังแผนอุบายของม้าเจ็กก็เห็นด้วย จึงสั่งหน่วยสืบราชการลับให้ไปดำเนินการตามแผนการของม้าเจ็ก และให้เขียนแผ่นปลิวไปติดไว้ที่ประตูเมืองลกเอียงและหัวเมืองต่างๆ ที่ขึ้นต่อเมืองสุโตเป็นใจความว่า ตัวเราผู้ชื่อสมาธิซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ บอกลาให้ท่านทั้งปวงแจ้ง เดิมพระเจ้าอยู่องค์คิดจะมอบสมบัติให้โจลิต มีผู้ยุยงว่ากล่าวพระเจ้าโจผีจึงได้สมบัติ บัดนี้พระเจ้าโจผีมอบสมบัติให้โจยอยผู้บุตร โจยอยหนุ่มแก่ความ กระทำการสิ่งใดก็ไม่ปราณีราษฎร เห็นจะรักษาสมบัติไม่ได้ เราเป็นผู้ใหญ่จะนิ่งอยู่ให้แผ่นดินจลาจลก็ไม่ควร เราจึงขงสมทหารไว้เป็นอันมาก จะคิดอ่านกำจัดโจยอยเสีย จะยกโจลิตขึ้นครองสมบัติตามดำริพระเจ้าอยู่องค์ แม้ท่านทั้งปวงยอมสมัครทำการด้วยเรา ก็ให้เร่งชักชวนพร้อมกันคอยทำเราอยู่ ถ้าผู้ใดเห็นหนังสือนี้แล้วไม่ทำตามเรา เมื่อสำเร็จราชการแล้วเราจะตัดศีรษะเสียให้สิ้นทั้งโคตร

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรัชญาการปกครองของขงเบ้ง (ตอนที่507)

ขงเบ้งเห็นชอบกับแผนอุบายของม้าเจ็กที่จะยืมมือพระเจ้าโจยอยสังหารสมาธิ จึงสั่งทำใบปลิวและส่งไปปิดตามหัวเมืองต่างๆ ที่ขึ้นกับเมืองสุโต ยกเว้นก็แต่เฉพาะเมืองเสเหลียงและหัวเมืองชายแดนด้าน

ตะวันตกของเมืองสุโตะเพื่อไม่ให้สมาลีสว่างรู้ หลังจากนั้นไม่กี่วันใบปลิวที่ถูกทำขึ้นก็ถูกปิดตามหัวเมืองต่างๆ

ข่าวรบดาที่ใบปลิวถูกปิด ทหารรักษาการณ์ของเมืองต่างๆ ก็รีบเก็บใบปลิวนั้นไปมอบแก่เจ้าเมืองและส่งเข้าเมืองสุโตะ และนำขึ้นทูลเกล้าถวายพระเจ้าโจยอย

พระเจ้าโจยอยทราบความตามใบปลิวนั้นก็ตกพระทัย รับสั่งเรียกบรรดาขุนนางที่สนิทมาปรึกษาว่า ซึ่งสมาลีทำการทั้งนี้เป็นกบฏต่อแผ่นดิน จะคิดอ่านประการใดต่อไป

ฮัวหิมซึ่งเป็นสมุหนายกในรัชกาลของพระเจ้าโจยอยทราบความตามพระราชปรารภแล้วจึงกราบทูลว่า การที่สมาลีขออาสาไปรักษาเมืองเสเหลียงและหัวเมืองชายแดนด้านตะวันตกนั้นก็ด้วยคิดแผนการกบฏไว้ก่อน และกราบทูลต่อไปว่า เมื่อพระเจ้าวуйอ่องยังมีพระชนม์มอยู่ก็มีได้วางพระทัยสมาลี ด้รสอยู่เนืองๆ ว่าสมาลีคนนี้ถ้าขบถเลียงให้คุมทหารเป็นใหญ่ขึ้นเมื่อใดจะเป็นขบถคิดร้ายต่อแผ่นดิน ซึ่งสมาลีคิดอุบายทำเรื่องราวเข้ากราบทูลพระองค์ขอไปอยู่รักษาเมืองเสเหลียง สามก๊กฉบับสมบูรณโรบทว่า สมุหนายกฮัวหิมได้กราบทูลว่า สมาลีถวายฎีกาขอไปเฝ้าเมืองเอียงและเสเหลียงก็ด้วยเรื่องนี้ ในครั้งก่อนให้โจจิ้นฮองเต้โจโจทรวงเคยรับสั่งกับข้าพระพุทธเจ้าว่า อันลักษณะของสมาลีนั้นใช้ตามองประจกนเกลียว เวลาเหลือบหันมองประจกสนขจึงจอก มิควรให้มีอำนาจในราชการกองทัพ มั่นานไปจะเป็นเภทภัยอันใหญ่หลวงต่อประเทศชาติ วันนีเรื่องคิดทรยศได้เกิดขึ้น ควรจะได้เร่งรีบปราบปราม

อองลองซึ่งเป็นขุนนางอาวุโสได้ฟังคำกราบทูลของสมุหนายกตั้งนั้นก็เสริมว่า สมาลีเป็นคนมีสติปัญญาเฉลียวฉลาด แล้วก็ชำนาญในการสงคราม เคยได้รบพุ่งเป็นอันมาก แม้สมาลีตั้งตัวได้แล้วเห็นเราจะทำการขัดสน ขอพระองค์เร่งคิดอ่านยกทหารไปกำจัดเสียแต่กำลังยังอ่อนอยู่จะนี้จะชอบ

พระเจ้าโจยอยได้ฟังความเห็นของขุนนางผู้ใหญ่ทั้งสองแล้วจึงด้รสสั่งให้จัดแจงกองทัพใหญ่จะยกไปกำจัดสมาลีด้วยพระองค์เอง

ในทันใดนั้นโจจิ้นซึ่งเป็นขุนนางอาวุโสและถือเ็นพระญาติได้ลุกขึ้นถวายบังคมแล้วท้วงติงว่า เมื่อพระเจ้าโจฝจะสิ้นพระชนม์นั้นก็ได้ฝากราชการแผ่นดินแก่สมาลี เห็นสมาลีจะไม่อาจคิดขบถต่อพระองค์ ซึ่งเขียนหนังสือปิดไว้จะนี้ ข้าพเจ้าเห็นว่าจะเป็นกลของขงเบ้งแลขุนกวนแกลงทำมาหวังจะให้เราเจ้าข้าคิดแคลงกัน ซึ่งพระองค์จะยกไปนั้นให้ดำริดูจงควรก่อน

พระเจ้าโจยอยได้ฟังโจจิ้นพระญาติอาวุโสทัดทานเช่นนั้นก็ยังไม่หายแคลงพระทัย จึงด้รสว่า ซึ่งท่านห้ามเรามิให้ยกกองทัพไปในขณะที่กำลังทหารของสมาลียังอ่อนอยู่ โดยเพียงแต่คาดคิดว่าสมเด็จพระราชบิดาได้ฝากฝังราชการแผ่นดินแล้วจะไม่ตั้งตนเป็นขบถ หากสมาลีของสมผู้คนเป็นกำลังกล้าแข็งขึ้นแล้วก่อการกบฏเล่า จะคิดอ่านป้องกันแก้ไขประการใด

โจจิ้นได้ฟังคำด้รสก็เกิดลังเล ไม่อาจรับรองคำประกันจิตใจของสมาลีได้ว่าจะซื่อตรงจงรักภักดีหรือจะเป็นกบฏต่อแผ่นดิน จึงกราบทูลว่าซึ่งพระองค์ด้รสจะนี้ก็ชอบด้วยการแผ่นดินอยู่ แต่ถ้าพระองค์ยกกองทัพใหญ่ไปด้วยพระองค์เอง สมาลีทราบข่าวก็จะต่อสู้เห็นจะกำจัดได้ยาก

พระเจ้าโจยอยจึงด้รสถามว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ท่านจะให้เราทำการประการใด

โจจิ้นจึงกราบทูลว่า ขอพระองค์โปรดยืมกลอุบายของพระเจ้าเล่าปี่เมื่อครั้งที่ทรงแคลงใจฮั่นสิน แล้วทำที่เป็นเสด็จประพาสทางชลมารคไปตามแม่น้ำเมฆพลิว เพื่อลวงให้ฮั่นสินมาเฝ้ารับเสด็จแล้วเข้าจับกุมได้โดยสะดวก ขออัญเชิญพระองค์เสด็จประพาสแดนเมืองเสเหลียง เมื่อสมาลีทราบข่าวก็จะมารับเสด็จ แล้วค่อยสังเอดตู่ท้วงท้วงของสมาลี หากเห็นว่าไม่ซื่อตรงแน่แล้ว เมื่อสมาลีมาเฝ้าหน้ารถพระที่นั่งก็ให้ทหารองครักษ์จับกุมตัวสมาลีเสีย

พระเจ้าโจยอยได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ ด้รสสั่งให้จัดขบวนพยุหยาตราทางชลมารคกำลังพลสิบหมื่นไปประพาสชายแดนเมืองเสเหลียง ตามแผนการของโจจิ้นทุกประการ

ฝ่ายสมาลีหลังจากได้มาเป็นผู้บัญชาการป้องกันรักษาเมืองเสเหลียงและชายแดนภาคตะวันตกแล้วก็ได้ช่องสมุททหารฝึกปรือผู้คนเป็นอันมาก ครั้นได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าโจยอยเสด็จประพาสหัวเมืองชายแดนเมืองเสเหลียง จึงเตรียมการไปถวายการต้อนรับตามประเพณี

สมาธิคิดว่าได้ช่องสมผู้คนเพื่อป้องกันรักษาชายแดนภาคตะวันตกเข้มแข็งแกร่งกล้าแล้ว สมควรจะแสดงแสนยานุภาพเพื่อให้พระเจ้าโจยอยได้ทอดพระเนตร จึงสั่งทหารม้าและทหารราบให้แต่งชุดพร้อมรบพร้อมอาวุธครบมือจำนวนห้าหมื่นนายยกออกจากเมืองเสเหลียงไปตั้งขบวนต้อนรับพระเจ้าโจยอยที่ชายแดน

หน่วยลาดตระเวนระยะไกลล่วงหน้าของพระเจ้าโจยอยทราบข่าวสมาธิจัดแจงทหารเป็นอันมากมาตั้งอยู่ที่ชายแดนจึงนำความเข้าไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบ

พระเจ้าโจยอยและบรรดาแม่ทัพนายกองตลอดจนขุนนางที่ตามเสด็จ ครั้นทราบความว่าสมาธิเตรียมกองทัพเป็นอันมากก็ยิ่งเชื่อว่าสมาธิเป็นกบฏแน่แล้ว ต่างคนต่างกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยว่าสมาธิคิดขบถจึงจัดเตรียมกองทัพใหญ่มารับมือกับกองทัพของพระองค์ พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบบังคมทูลก็ทรงเชื่อตามความคิดเดิมว่าสมาธิเป็นขบถ จึงตรัสสั่งให้โจฮิวคุมทหารแปดหมื่นยกล่วงหน้าไปที่ชายแดนก่อน แล้วกองทัพหลวงจะยกตามไป

สมาธิเห็นกองทัพของโจฮิวก็สำคัญว่าเป็นขบวนเสด็จของพระเจ้าโจยอย จึงลงจากหลังม้าคุกเข่าหมอบอยู่ข้างทางเพื่อรับเสด็จ พอโจฮิวคุมทหารไปถึงเห็นสมาธิเตรียมต้อนรับเสด็จตั้งนั้นก็สงสัยว่าอาการดังนี้ไม่ใช่อาการที่เป็นกบฏต่อแผ่นดิน แต่ยังคงกลัวกับสมาธิว่า ท่านก็เป็นขุนนางสัตย์ซื่อมาแต่ก่อน พระเจ้าโจยอยก็ได้ฝากราชการแผ่นดินแก่ท่าน เหตุไฉนท่านจึงคิดกบฏต่อพระเจ้าโจยอย

สมาธิไม่ทราบความนัยมาก่อน พอได้ยินคำของโจฮิวก็ตกใจ รีบกล่าวว่าข้าพเจ้าตั้งใจทำราชการด้วยความจงรักภักดี ไม่มีแม้แต่น้อยนิดที่จะคิดทรยศเจ้า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวความฉะนี้เล่า

โจฮิวจึงเล่าความที่มีใบปลิวปิดตามหัวเมืองต่างๆ อันเป็นเหตุให้พระเจ้าโจยอยแสร้งทำเป็นประพาสชายแดนเมืองเสเหลียงให้สมาธิฟังทุกประการ

สมาธิได้ฟังดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ แล้วกล่าวว่าเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจ ข้าพเจ้าจะขอไปเฝ้าพระเจ้าโจยอย กราบบังคมทูลด้วยตนเองจึงจะพ้นผิด กล่าวแล้วสมาธิจึงสั่งทหารให้ยกกลับเข้าไปในเมืองเสเหลียง ตัวสมาธิและทหารองครักษ์ไม่กี่คนติดตามโจฮิว กลับไปเฝ้าพระเจ้าโจยอยที่กองทัพหลวง

ครั้นไปถึงกองทัพหลวง สมาธิสั่งให้ทหารองครักษ์ซึ่งติดตามมาคอยอยู่ในที่ไกลสมาธิแต่ผู้เดียวเดินตามโจฮิวเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอยถึงรถพระที่นั่ง คุกเข่าถวายบังคมแล้วร้องให้ พลากรบับังคมทูลว่า เมื่อพระเจ้าโจยอยมีพระชนม์อยู่ ก็เห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อแผ่นดินจึงฝากราชการทั้งปวง ข้าพเจ้าก็ตั้งใจทำราชการ ทำนุบำรุงพระองค์ มิได้คิดประทุษร้ายสิ่งใด ซึ่งเป็นเหตุทั้งนี้ข้าพเจ้าคิดว่าเป็นกลอุบายของขงเบ้งและซุนกวน ข้าพเจ้าจะขออาสาไปตีเอาเมืองเสฉวนแลเมืองก้งตั้งถวายให้เห็นความสัตย์จริงได้

ฮิวหมื่นสมุหนายกได้ฟังดังนั้นก็ถวายบังคมพระเจ้าโจยอย แล้วเข้าไปกระซิบว่าซึ่งสมาธิแก้ตัวฉะนี้ก็เพราะกำลังทหารยังอ่อนอยู่ จึงขอเวลาเพื่อซ่อมแซมให้กำลังกล้าแข็งขึ้นแล้วก็เป็นกบฏดังที่พระเจ้าโจยอยโจโจได้ทรงตรัสไว้เนืองๆ นั้นเอง ขอพระองค์อย่าได้วางพระทัยเป็นอันขาด ขอขบถที่พระองค์จะปฏิบัติตามความเห็นของพระเจ้าโจยอยจงโจ โยยาให้สมาธิมีกำลังอำนาจทางการทหาร จะได้ไม่เป็นที่ระคายเคืองหรือทรงพระปริวิตกสืบไป

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำฮิวหมื่นก็ทรงเห็นชอบ จึงมีพระบรมราชโองการให้ปลดสมาธิออกจากทุกตำแหน่งให้กลับไปทำมาหากินที่ภูมิลำเนาเดิม ให้รับเอาเครื่องยศและตราตั้งเสียทั้งสิ้น

สมาธิจะกราบบังคมทูลแก้ตัวประการใดพระเจ้าโจยอยก็ไม่รับฟัง ฮิวหมื่นเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้เชิญตัวสมาธิออกไปจากที่เฝ้า และกราบบังคมทูลเสนอให้แต่งตั้งโจฮิวเป็นผู้รักษาเมืองเสเหลียงและชายแดนภาคตะวันตกแทนสมาธิ

พระเจ้าโจยอยทรงเห็นชอบและโปรดเกล้าแต่งตั้งโจฮิวให้เป็นผู้รักษาเมืองเสเหลียงและชายแดนภาคตะวันตกตามที่ฮิวหมื่นเสนอ ในขณะที่สมาธิก็เดินคอคดกลับไปพาครอบครัวเดินทางกลับไปภูมิลำเนาเดิม

เมื่อพระเจ้าโจยอยจัดการปัญหาคลางแคลงในพระทัยเกี่ยวกับสมาธิเสร็จสิ้นแล้วจึงตรัสสั่งให้เลิกทัพกลับคืนเมืองสุโต

ฝ่ายขงเบ้งตั้งแต่ทำกลอุบายตามแผนการของมาเจ็กแล้วก็ให้หน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของเมืองสุโตอย่างใกล้ชิด พอได้ทราบข่าวว่าพระเจ้าโจยอยถอดสมาธิออกจากตำแหน่งทางทหาร และให้โจฮิวมาเป็นผู้รักษาเมืองเสเหลียงและชายแดนภาคตะวันตกก็มีความยินดีเป็นอันมาก ราพึงว่า โจยอยแพกกลเราแล้ว เราจะไปตีเอาเมืองลกเอียงให้จงได้

ขงเบ้งเดินกลับเข้าไปที่ห้องหนังสือ แล้วแต่งฎีกาฉบับหนึ่งขอรับพระราชทานพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปตีเมืองสุโตะ ความว่าข้าพระพุทธเจ้ามหาอุปราชขังเหลียงขอกราบบังคมทูลพระกรุณาเพื่อทรงทราบฝ่าพระเจ้านี้คิดจะรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง แต่ทำได้เพียงครึ่งทางก็เสด็จสวรรคตเสียก่อน แผ่นดินยังคงแตกแยกเป็นสามก๊ก

อันจ๊กก๊กของเรานี้เปรียบเทียบกับก๊กอื่นแล้วยังเล็กนัก เมืองเสฉวนเล่าก็มีได้อุดมสมบูรณ์พอที่จะตั้งเป็นเมืองหลวงถาวรได้ หากว่าที่พระองค์จะนั่งนอนพระทัยไม่ ภารกิจในการรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งซึ่งตกทอดมายังพระองค์ให้ข้าพระพุทธเจ้าสืบสานนั้นยังใหญ่หลวงนัก การแผ่นดินอันใหญ่หลวงจักสำเร็จได้ก็ด้วยการรู้จักส่งเสริมช่วงใช้ให้คนดีมีฝีมือมีอำนาจในบ้านเมือง ก่าจัดคนชั่วช้าเลวทรามออกไปจากจวงรแห่งอำนาจ ราชวงศ์ฮั่นเจริญรุ่งเรืองยาวนานในยุคต้น ก็เพราะดำเนินแนวทางปกครองดังกล่าวนี้

แต่ยุคหลังเสื่อมทรุดลงก็เพราะฝืนต่อแนวทางดังกล่าว ข้าพระพุทธเจ้าถวายความเห็นกับพระเจ้าเล่าปี่ในเรื่องนี้ครั้งใดก็ทรงทอดถอนพระทัยในพระจริยาวัตรของพระเจ้าเลนเต้และพระเจ้าเหียนเต้ที่เสพลุขหมกมุ่นอยู่กับเหล่าขันที ยกย่องฟังความเห็นของคนชั่วช้าเป็นหลักในการบริหารบ้านเมือง แผ่นดินจึงเป็นจลาจลอยู่จนถึงทุกวันนี้ กุยฮิวจี บิฮุย ตันอัน สามคนนี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ มีน้ำใจสนองพระคุณเจ้าโดยสุจริต ขอบที่พระองค์จะช่วงใช้ไว้ใจใกล้ชิด เอี้ยทง ตันจิ้น เจียวอ้วน สามคนนี้ก็เป็นผู้ช่วยฝ่ายบู๊ มีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ จงรักภักดี มีประสบการณ์ในราชการสงคราม ขุนนางฝ่ายทหารและพลเรือนรุ่นเก่าแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ล้วนมีประสบการณ์และชื่อเสียงสุจริต เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัยมาแต่ก่อน ควรที่พระองค์จะได้ทรงปรึกษาหารือเป็นเนืองนิจ

ตัวข้าพระองค์นั้นเป็นชาวนาสามัญยากจนขันแค้นแห่งเขาโง่ลังกั้ง ไร้คุณค่าในสายตาผู้คน แต่พระเจ้าเล่าปี่ได้ถ่อมพระองค์เสด็จออกไปเชิญข้าพระพุทธเจ้าให้มาช่วยการแผ่นดินถึงกระท่อมน้อยถึงสามครั้งสามหน ทรงไว้วางพระราชหฤทัย แม้พลาดผิดสิ่งใดก็ไม่เคยเอาโทษ เป็นพระคุณล้นฟ้าเหนือเกล้าของข้าพระองค์ จึงตั้งหน้าถวายความจงรักภักดีจนกว่าชีวิตจะหาไม่ ก่อนจะสวรรคตพระเจ้าเล่าปี่ก็ทรงฝากฝังการแผ่นดินให้ข้าพระพุทธเจ้าช่วยทำนุบำรุงพระองค์เสมอเหมือนดังแต่ก่อน สืบสานพระราชปณิธานกอบกู้พระราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองเฟื่องฟูขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

บัดนี้หัวเมืองและชายแดนภาคใต้ราบคาบสงบสุขสันติเป็นปกติทุกประการแล้ว ได้เวลาอันสมควรที่จะดำเนินภารกิจที่มีเกียรติยิ่งใหญ่ตามที่ได้รับการฝากฝังจากพระเจ้าเล่าปี่ ข้าพระองค์จึงขอรับพระบรมราชานุญาตยกกองทัพไปตีจ๊กก๊ก เพื่อรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่ง พระองค์อยู่ข้างหลังขอได้โปรดเสวนาใกล้ชิดกับขุนนางผู้เป็นปราชญ์ อย่าย่ำเข้าใกล้เสวนากับเหล่าพาล ตามรอยพระบาทพระเจ้าเล่าปี่ บ้านเมืองก็จะร่มเย็นเป็นสุขสืบไป ขอได้โปรดพระราชทานพระบรมราชานุญาต

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกจ๊กก๊กครั้งที่หนึ่ง (ตอนที่ 508)

ขงเบ้งตัดสินใจยกกองทัพไปตีจ๊กก๊กแล้ว จึงแต่งฎีกาขอรับพระบรมราชานุญาตซึ่งล้วนเป็นเนื้อความที่ตักเตือนพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้เสวนาด้วยบัณฑิต ไม่เสวนาด้วยคนพาล โดยเฉพาะพวกขันทีซึ่งทำให้บ้านเมืองล่มจม ดังที่เคยเกิดขึ้นในแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้และพระเจ้าเหียนเต้

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยนในท่ามกลางการประชุมขุนนางในห้องพระโรง ยื่นฎีกาขึ้นทูลเกล้าถวายแล้วขออาสายกกองทัพไปตีจ๊กก๊ก

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทอดพระเนตรฎีกาของขงเบ้งและฟังคำกราบทูลแล้วจึงตรัสว่า ท่านพอมหาอุปราชเพียงยกกองทัพกลับจากการปราบปรามเบ้งเฮ็กยังไม่ทันหายเหนื่อย ขอบที่จะงดกองทัพไว้บำรุงทแกล้วทหารให้พร้อมมูลก่อนแล้วจึงค่อยยกไปเถิด

ขงเบ้งจึงกราบทูลว่า การรวบรวมแผ่นดินให้เป็นหนึ่งเป็นพระราชปณิธานเดิมของพระเจ้าเล่าปี่ที่ข้าพระองค์จะต้องทำนุบำรุงช่วยให้พระองค์ได้ประสบความสำเร็จให้จงได้ ข้าพระองค์คิดอ่านจะยกกองทัพไปตีจ๊กก๊กอยู่ช้านานแล้วแต่โอกาสยังไม่อำนวย ด้วยเกิดเหตุการณ์ไม่สงบในภาคใต้ ให้หัวหน้าพะวงหลังอยู่ บัดนี้หัวเมืองและชายแดนภาคใต้สงบราบคาบเป็นปกติแล้ว เป็นโอกาสอันควรที่จะยกไปตีจ๊กก๊ก ขอพระองค์ได้ทรงพระราชทานพระบรมราชานุญาตเถิด

เจ้าจิวซึ่งเป็นโอรสหลวงประจำสำนักกราชเลขาธิการได้ฟังคำขงเบ้งกราบทูลแล้วจึงเข้าไปถวายบังคมกราบทูลต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า เพลาคืนนี้ข้าพเจ้าพิเคราะห์ดูฤกษ์บน เห็นดาวประจำเมืองฝ่ายเหนือมีรัศมี

บริบูรณ์อยู่ มหาอุปราชก็มีสติปัญญาหลักแหลมรู้การทั้งปวง ซึ่งจะยกไปตีเมืองสุโตนัน ก็เลือกจะป่วยการเสียเปล่า

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า เจาจิวซึ่งเป็นพระโหราจารย์ได้กราบบังคมทูลทัดทานต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนและท้วงติงต่อขงเบ้งว่า ข้าพระองค์เป็นโหราหลวงประจำราชสำนัก ทุกคำคืนได้ฟังเพียรดูเดือนดาวในนภากาศมิได้ขาดเว้น เล็งเห็นดาวประจำเมืองแห่งวูยก๊กมีรัศมีสลดใสรุ่งเรือง อันแสดงว่าวูยก๊กยังไม่ถึงคราดับสูญ ยังคงจำเริญรุ่งเรืองไปเบื้องหน้า มหาอุปราชก็เป็นผู้เรืองวิทยาการ รู้การแจ้งฟ้าจบดิน ย่อมรู้การในอากาศยิ่งกว่าข้าพระองค์มากนัก โฉนเมื่อรู้ความจากเบื้องฟ้าว่าไม่อำนาจแล้วจึงยังฝืนกระทำการเบื้องดินสืบไปเล่า จะมีเสียการเปล่าหรือ

ขงเบ้งได้ฟังจึงกราบทูลแย้งว่า อันการในอากาศนั้นก็จริงดังเจาจิวว่า แต่นี้เป็นการปัจจุบัน หากเมื่อใดที่โจมตีวูยก๊กให้ดับสูญแล้ว เมื่อนั้นดาวประจำเมืองที่เคยเปล่งประกายรัศมีเจิดจ้าก็ย่อมดับแสงลงไปเอง ฟ้าลิขิตกำหนดดินได้ ดินก็อาจลิขิตกำหนดฟ้าได้เช่นเดียวกัน เหตุนี้จะถือเอาความสุมใส่มัวหมองแห่งดวงดาวบนอากาศแต่อย่างเดียวนั้นไม่ได้ หากจะต้องพิณพิเคราะห์การบนภาคพื้นภูมิฉนวนนี้เป็นประมาณด้วย ข้าพระองค์จะยกกองทัพไปตั้งอยู่ที่เมืองฮันตังก่อน เมื่อเห็นเป็นที่แล้วจึงค่อยกรีธาทัพเข้าตีวูยก๊กต่อไป

เจาจิวได้ฟังคำกราบทูลของขงเบ้งก็ไม่เห็นด้วย จึงกราบทูลต่อพระเจ้าเล่าเสี้ยนเพื่อทัดทานเป็นหลายครั้ง แต่ขงเบ้งก็ยังคงกราบทูลยืนยันความเห็นเดิม พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงเกรงพระทัยขงเบ้งซึ่งทรงนับถือเป็นบิดาบุญธรรม และเป็นกุนชื้อคุณุของพระราชบิดา จึงตัดสินพระทัยพระราชทานพระบรมราชานุญาตตามฎีกาของขงเบ้ง

เมื่อพระราชทานพระบรมราชานุญาตแล้ว ขงเบ้งจึงกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ข้าพระองค์ยกทัพไปครั้งนี้เป็นระยะทางไกล อาจต้องใช้เวลานาน ดังนั้นการป้องกันดูแลรักษาเมืองเสฉวนไว้มิให้เป็นอันตรายยอมจำเป็นต้องจัดแจงแต่งการไว้เป็นอันดี

พระเจ้าเล่าเสี้ยนกษัตริย์หนุ่มไม่คุ้นเคยกับการจัดแจงการบริหารราชการแผ่นดิน ได้ฟังคำทูลของขงเบ้งก็ทรงเห็นชอบ จึงตรัสว่าเมื่อท่านพอมหาอุปราชเห็นสมควรประการใดก็จงจัดแจงไปตามที่เห็นสมควรเถิด

ขงเบ้งรับพระบรมราชานุญาตแล้วจึงออกคำสั่งให้ กุยฮิวจี บิฮุย ตันฮ้วน เอี้ยทง ตันจิ้น เจียวฮ้วน เตียวฮี้ เตาชง โตบี เอี้ยวฮอง เบงกวง ไลบิน อินเบก ลิวจวน ฮุยสี เจาจิว กับขุนนางผู้ใหญ่ร้อยเศษคุมทหารและอยู่รักษาเมืองเสฉวน คอยถวายคำปรึกษาแนะนำและจัดแจงการบริหารราชการแผ่นดินภายในจ๊กก๊กให้เป็นปกติ และป้องกันรักษาเมืองไว้มิให้เป็นอันตราย แล้วขงเบ้งจึงถวายบังคมลากลับไปที่จวน

ครั้นไปถึงจวนขงเบ้งจึงเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง จึงจัดแจงนายทหารสามสิบคน อวยเอี้ยน เตียวเอ็ก อองเป้ง ลิวอิน ลิวหิง ม้าตาย เสียฮัว ม้าตง เตียวหิง เล่าตัน เปงจี ม้าเจ็ก ฮ้วนหลิม งออี โกเสียง งอปิ่น เอี้ยวหิง เล่าเป่า เคออิน เตงหัน เล่าปิ่น กัวหยง ออจี เจียมฮ้วน เทียนสลิบ ตอหิง ตอจี เซงฮู ฮวนกั ฮวนเจี้ยน ตังควด กวนหิน เตียวเป่า และแต่งตั้งให้แต่ละคนรับผิดชอบตำแหน่งต่างๆ ในขบวนทัพตามกระบวนศึกทุกประการ และให้เตรียมกำลังพร้อมที่จะเคลื่อนทัพตามฤกษ์ชัยที่กำหนด

แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ลิเหยียมคุมทหารและรับผิดชอบรักษาค่ายตลอดจนด้านต่างๆ ที่ติดต่อกับแดนเมืองกังกตั้ง เพื่อป้องกันการรุกรานจากด้านกังกตั้ง ทั้งๆ ที่มั่นใจเดิมกว่าได้ฟื้นฟูสัมพันธไมตรีเป็นพันธมิตรสนิทแน่นแฟ้นแล้ว

ฝ่ายจูลงยอดขุนพลคู่บุญของขงเบ้งซึ่งบัดนี้ล่วงเข้าสู่วัยชราตามกาลเวลาที่ผันแปรเปลี่ยนไป ทราบข่าวว่าขงเบ้งจัดแจงกองทัพใหญ่จะยกไปตีวูยก๊กแต่ไม่ได้รับหมายเกณฑ์เข้าร่วมกองทัพก็น้อยใจ คิดว่าขงเบ้งเห็นว่าตัวเราแก่ชราหาประโยชน์ในราชการสงครามมิได้ จึงมาหาขงเบ้งที่จวน เมื่อได้คำนับทักทายกันตามธรรมเนียมแล้ว จูลงจึงกล่าววามหาอุปราชจะยกกองทัพไปทำศึกครั้งใดก็เคยให้ข้าพเจ้าไปราชการด้วยทุกครั้ง แต่เหตุใดครั้งนี้เป็นศึกสำคัญจึงไม่ให้ข้าพเจ้าร่วมขบวนทัพไปด้วยเล่า หรือเห็นว่าข้าพเจ้าชราภาพแล้วจะมีได้ราชการ

แล้วจูลงจึงกล่าวด้วยความน้อยใจว่า ตัวข้าพเจ้านี้แก่ก็แต่อายุแลความคิด อันกำลังฝีมือจะรพพุ่งยังกล้าหาญอยู่

ขงเบ้งได้ฟังก็มองหน้าจูลงด้วยสายตาที่เปี่ยมด้วยความรักวางใจและเอื้ออาทรแล้วกล่าวว่า เราไปปราบเบ้งเอ๊กครั้งนี้ ม้าเจียวตายเราคิดเสียตายนักเหมือนแขนหักข้างหนึ่ง ตัวท่านก็สูงอายุอยู่แล้ว ก็เลือกจะไปพลาดพลังในขณะรบจะเสียเกียรติยศในเมืองเสฉวนไป

จุล่งเข้าใจความรู้สึกของขงเบ้งจากสายตาที่มองมาเป็นอย่างดี จึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าทำศึกมาแต่หนุ่มจนอายุเพียงนี้ก็ยังไม่เพียงพลาเสียที่ให้ข้าศึกดูหมิ่นได้ เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วถึงจะตายก็ไม่เสียตายแก่ชีวิต จะให้ปรากฏชื่อไปภายหน้า ขอคุมทหารเป็นทัพหน้าไปด้วยท่าน

ขงเบ้งทัดทานไม่ให้จุล่งไปถึงสามครั้งสามหน แต่จุล่งก็ยังคงยืนยันกรานขอไปในกองทัพให้จงได้ ขงเบ้งนั้นน้ำใจเอื้ออาทรเมตตาและวางใจจุล่งมาแต่ไหนแต่ไร จึงไม่อาจขัดใจได้ จำใจต้องอนุญาตและตั้งให้จุล่งเป็นแม่ทัพหน้า แล้วกล่าวว่าเราจะให้เตงจี้ไปช่วยท่านเป็นเสนาธิการประจำกองทัพหน้า ขัดข้องสิ่งใดจะได้ปรึกษาหารือกัน

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็สั่งจัดทหารให้จุล่งห้าพัน พร้อมทหารเอกสิบคน และให้จุล่งยกกองทัพหน้าล่วงหน้าไปก่อน กองทัพหลวงจะยกไปตามเวลาฤกษ์

จุล่งได้รับอนุญาตดังนั้นก็มีความยินดีเป็นอันมาก คำนับลาขงเบ้งกลับออกไปที่กองทัพ รั้งจัดสรรกำลังพลตามคำสั่งแล้วจึงยกกองทัพหน้าตรงไปที่เมืองฮันต๋ง

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบพรรษา เป็นปีที่ห้าที่พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสวยราช เดือนเจ็ด ต้นฤดูฝน วันธาตุเสื่อไฟ เพลาก้านาฬิกา กองทัพหลวงเตรียมการพร้อมสรรพที่จะเคลื่อนพล ขงเบ้งได้เข้าไปกราบถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าเสี้ยนตามประเพณี พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกมาส่งขงเบ้งถึงที่กองทัพหลวง ครั้นเวลาฤกษ์ดีขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนพลออกจากเมืองเสฉวน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงอาลัยอาวรณ์ขงเบ้งเป็นอันมาก จึงเสด็จพระราชดำเนินพร้อมขบวนทหารองครักษ์ และขุนนางจำนวนมากตามไปส่งขงเบ้งถึงนอกเมืองเป็นระยะทางห้าสิบเส้นจึงเสด็จกลับ

กองทัพหลวงของขงเบ้งได้ตีม้าล่อซ่องกลองเอาฤกษ์เอาชัยเสียงดังสนั่นหวั่นไหวประสานกับธงทิวปลิวไสวแน่นขนัด ออกแดนเมืองเสฉวนตรงไปที่เมืองฮันต๋ง และให้กองทัพตั้งมั่นอยู่ที่แดนเมืองฮันต๋งนั้น

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของวุยก๊กครั้งทราบข่าวศึกจึงรายงานความไปกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทราบ ว่า บัดนี้ขงเบ้งยกกองทัพสามสิบหมื่นมาตั้งอยู่ที่เมืองฮันต๋ง และให้จุล่งกับเตงจี้เป็นกองทัพหน้า ขณะนี้กองทัพหน้ายกล่วงไกลเข้าเขตแดนวุยก๊กแล้ว

พระเจ้าโจยอยทราบความก็ตกพระทัย ตรัสสั่งให้เรียกประชุมขุนนางแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วทรงปรึกษาว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จะคิดอ่านรับศึกประการใด

แฮหัวหลิมขุนนางฝ่ายทหารซึ่งเป็นบุตรของแฮหัวตันและเป็นบุตรเขยของโจโจ ซึ่งคุมแค้นพยาบาทจ๊กก๊ก เนื่องจากสองตงขุนศึกเฉาของจ๊กก๊กได้สังหารแฮหัวเอียนผู้เป็นอา ได้ฟังพระราชปรารภแล้วจึงเข้าไปกราบบังคมทูลขออาสายกกองทัพไปรบกับขงเบ้ง แล้วกล่าวว่า อาข้าพเจ้าตายยังมีได้แก่แค้นอายพวกเสฉวน ข้าพเจ้าจะขออาสาคุมทหารเมืองเสเหลียงซึ่งมีฝีมือยกออกไปรบกับทหารเมืองเสฉวนเอาชัยชนะให้ได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำอาสาของแฮหัวหลิมก็ทรงระลึกว่า แฮหัวหลิมนี้แม้ว่าจะเป็นคนเบาแค้นความและมักลุแก่โทษ แต่ก็เป็นพระญาติสนิทซึ่งพระเจ้าวุ้ยอ๋องโจโจก็ยกย่องนับถือว่ามีฝีมือซื่อสัตย์จงรักภักดี และเพราะเหตุที่ไม่เคยทรงประจักษ์ฝีมือและสติปัญญาของขงเบ้งมาแต่ก่อน จึงทรงเห็นว่าศึกครั้งนี้แฮหัวหลิมเหมาะสมที่จะเป็นแม่ทัพยกไปทำการได้ จึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้แฮหัวหลิมเป็นแม่ทัพคุมทหารเมืองเสเหลียงทั้งทหารม้าและทหารราบยี่สิบหมื่นยกไปสกัดกองทัพเมืองเสฉวนที่ปลายแดนด้านเมืองฮันต๋ง

ในทันใดนั้นเองลองซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้เข้าไปถวายบังคมพระเจ้าโจยอยแล้วท้วงว่า ซึ่งจะโปรดเกล้าให้แฮหัวหลิมเป็นแม่ทัพครั้งนี้ไม่สมควร เพราะแฮหัวหลิมเป็นผู้น้อย มากด้วยโทษ ทั้งไม่เคยมีประสบการณ์ในการสงครามมาแต่ก่อน คู่ศึกในครั้งนี้ไซ้ว่าจะเป็นคนไร้ฝีมือ หากเป็นกองทัพมหาอุปราชจะกัดเหลียงคุมมาเอง แลขงเบ้งนี้มีสติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก เมื่อครั้งพระเจ้าวุ้ยอ๋องก็ยกทรงนับถือสติปัญญาของขงเบ้ง จึงเห็นว่าแฮหัวหลิมจะทานสติปัญญาและกลอุบายของขงเบ้งไม่ได้ จะเสียการใหญ่เป็นมั่นคง

แฮหัวหลิมได้ยินคำกราบทูลของลองดังนั้นก็โกรธ ถือตนว่าเป็นพระญาติ ตวาดลองลงต่อหน้าพระที่นั่งว่า เหตุใดท่านจึงมาเจรจาดูหมิ่นเราดังนี้ ซึ่งท่านนับถือขงเบ้งมีสติปัญญาก็จริงอยู่ อันฝีมือจะรบพุ่งหารู้ถึงเราไม่ เราจะออกไปสู้กับขงเบ้ง เอาชัยชนะให้จงได้ แม้ไม่สมคำเราว่า เราไม่กลับมาเฝ้าพระเจ้าโจยอยให้เห็นหน้าสืบไปเลย

แสร้งหัวหลิมตวาดแล้วก็ไม่รอฟังรับสั่งประการใดอีก สะบัดชายแขนเสื้อเดินหันหลังออกมาจากท้องพระโรง และให้ทหารองครักษ์ไปขอรับหมายรับสั่งเกณฑ์พลแล้วยกกองทัพยี่สิบหมื่นไปตั้งอยู่ที่เมืองเดียวกัน

ฝ่ายกองทัพเมืองเสฉวนเมื่อพักอยู่ที่เมืองฮันตั้งสี่ห้าวัน ขงเบ้งก็สั่งให้เคลื่อนทัพรุดหน้าต่อไป ครั้นไปถึงเมืองโกเอียงก็สั่งให้หยุดกองทัพไว้ แล้วขงเบ้งจึงพาทหารองครักษ์พร้อมด้วยม้าดำยคมเครื่องเซ่นไหว้ไปที่สุสานฝังศพของม้าเฉียว และทำการเซ่นไหว้ตามธรรมเนียม เสร็จแล้วจึงกลับมาที่ค่ายหลวง

ครั้นเวลาบ่ายหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานขงเบ้งว่า บัดนี้พระเจ้าโจยอยได้ตั้งให้แสร้งหัวหลิมเป็นแม่ทัพคุมทหารยี่สิบหมื่นยกมาขัดตาทัพอยู่ที่เมืองเดียวกัน

อุยเอี้ยนได้ฟังรายงานจึงกล่าวกับขงเบ้งว่า แสร้งหัวหลิมมีฝีมือกล้าหาญก็จริง แต่อ่อนความคิดหาเคยทำการใหญ่ไม่ ข้าพเจ้าจะคิดกลอุบายขอทหารห้าพันยกโอบไปตั้งอยู่ ณ ตำบลคอนจุงฝ่ายทิศตะวันออก สกัดทางเมืองเดียวกันจะไปทางเมืองลกเอียง แสร้งหัวหลิมรู้ก็จะยกทหารออกรบกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกทหารกระหนาบหลังเข้าตีเอาเมืองเดียวกัน แสร้งหัวหลิมเหลือกำลังก็จะทิ้งเมืองเสียหนีไปเมืองลกเอียง เราจึงยกติดตามเข้าไปตีเอาเมืองลกเอียงก็ได้โดยง่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาตรี: เรื่องวิทยาคม

ลายเสือเฒ่า (ตอนที่ 509)

ขงเบ้งได้รับพระบรมราชานุญาตแล้วจึงกรีธาทัพใหญ่ไปด้วยศึกครั้งที่หนึ่ง โดยเดินทัพไปทางเมืองฮันตั้งในขณะที่ยุยก็ได้อัดตั้งให้แสร้งหัวหลิมเป็นแม่ทัพยกกองทัพเมืองเสเหลียงยี่สิบหมื่นมาขัดตาทัพอยู่ที่เมืองเดียวกัน

ขงเบ้งได้ฟังแผนยุทธการของอุยเอี้ยนแล้วเห็นว่าเป็นการเสี่ยงภัย เพราะการจัดกองทัพไปตั้งอยู่ระหว่างกลางเมืองเดียวกันกับเมืองลกเอียงนั้น แม้จะมีความเป็นไปได้ว่าจะลวงแสร้งหัวหลิมให้ยกไปรบแล้วกองทัพหลวงของขงเบ้งจะรุกเข้าตีเมืองเดียวกัน แต่มีความเสี่ยงภัยมากมายนัก เพราะถ้าหากแสร้งหัวหลิมหรือผู้รักษาเมืองลกเอียงทราบข่าวศึกก็จะรวมตีกระหนาบกองทัพของอุยเอี้ยนให้แตกพ่ายยับเยินได้โดยง่าย ขงเบ้งพิเคราะห์ดังนั้นแล้วจึงว่า แผนการครั้งนี้มีจุดอ่อนตรงที่ประมาทแก่ข้าศึกว่าจะไม่รวมตีกระหนาบ เพราะหากข้าศึกตีกระหนาบแล้วกองทัพของท่านก็จะเสียทีและเสียหายยับเยิน เรากำลังทำศึกครั้งแรกต้องการชัยชนะเป็นการเอาฤกษ์เอาชัย จึงไม่ควรเสี่ยงภัยแม้แต่สักน้อยนิด

อุยเอี้ยนได้ฟังคำขงเบ้งก็ฮึดฮัดขัดใจ แล้วแย้งว่าแม้มหาอุปราชาไม่ทำตามแผนการของข้าพเจ้าแล้ว ก็จะต้องยกกองทัพเข้าตีเมืองเดียวกันโดยตรง แม้หากจะได้ชัยชนะก็จะสูญเสียทหารเป็นอันมาก เห็นจะไม่สามารถรุดหน้าเข้ายึดเมืองลกเอียงได้

ขงเบ้งจึงว่า ความวิตกของท่านนั้นอย่าได้ปรารถนาลืบไปเลย เราจะคิดอ่านเข้าตีเมืองเดียวกันซึ่งหน้าแล้วจะยึดเมืองให้ได้

อุยเอี้ยนเห็นขงเบ้งยืนยันกรานก็ไม่พอใจ แต่ด้วยวินัยกองทัพเข้มงวดกวัดขั้นอุยเอี้ยนจึงจำต้องยอมรับแล้วลาขงเบ้งกลับออกไป ขงเบ้งจึงบัญชาให้จูล่งแม่ทัพกองทัพหน้าเร่งรุดเข้าตีเอาเมืองเดียวกัน

ฝ่ายแสร้งหัวหลิมคุมทหารตั้งอยู่ในเมืองเดียวกัน ครั้นทราบข่าวว่ากองทัพหน้าของจูล่งกำลังเคลื่อนมาทางเขาสองเบงสัน จึงตั้งให้ฮันเต็กนายทหารเอกเมืองเสเหลียงพร้อมกับบุตรชายสี่คน คือฮันเอ็ง ฮันเอี้ยว ฮันเซง และฮันกี คุมทหารเมืองเสเหลียงแปดหมื่นเป็นกองทัพหน้ายกออกไปรบกับจูล่ง และสั่งให้ปุนบำเหน็จล่งหน้าแก่ฮันเต็กเป็นอันมาก

ฮันเต็กได้รับมอบหมายให้เป็นแม่ทัพหน้ายกไปรบกับจูล่งก็มีความยินดี คำนับขอบคุณแสร้งหัวหลิมและรับเอาของบำเหน็จมาแจกจ่ายแก่ทหารและสั่งให้เคลื่อนทัพยกไปสกัดกองทัพหน้าของจูล่งที่เขาสองเบงสัน ตัวฮันเต็กนั้นใช้ขวานใหญ่ด้ามยาวเป็นอาวุธ ติดตามด้วยบุตรซึ่งรูปร่างกำยำแข็งแรงทั้งสี่คน คุมทหารอยู่หน้าขบวนทัพ

พอฮันเต็กเห็นกองทัพของจูล่งเคลื่อนใกล้เข้ามา ก็สั่งให้ทหารตั้งขบวนเตรียมรบกันด้วยฝีมือทหารเอก จูล่งเห็นกองทัพพยุยกยกมาตั้งสกัดเป็นขบวนดังนั้นก็สั่งทหารให้ตั้งขบวนแล้วขี่ม้าออกไปในลานรบ

ฮันเด็กเห็นจูล่งอยู่ในวัยชรา แม้จะดูสง่าน่าเกรงขามแต่ก็คิดว่าตัวเองหนุ่มกว่า ไหนเลยจูล่งจะต้านทานฝีมือได้ จึงชักม้าเข้าไปหาจูล่งแล้วร้องด่าว่า ตัวท่านชราภาพแล้ว ไฉนจึงไม่อยู่กับลูกหลาน กลับร่วมการกับพวกกบฏยกกองทัพมารุกรานแดนเราทำให้บ้านเมืองและราษฎรเดือดร้อนฉะนี้

จูล่งไม่โต้ตอบ กระตุ้นม้ากรายทวนปราดเข้าหาฮันเด็ก ฮันเองยืนม้าอยู่ด้านหลังเห็นดังนั้นจึงรีบชักม้าออกหน้าบิดาเข้าสกัดจูล่ง พอประทวนกันได้สามเพลงจูล่งก็เอาทวนแทงถูกฮันเองตกม้าตาย

ฮันเอี้ยวเห็นฮันเองที่ชายถึงแก่ความตายก็โกรธ ควบม้าราดาบพุ่งเข้ารบกับจูล่ง ในขณะนั้นฮันเองเกรงว่าฮันเอี้ยวซึ่งเป็นพี่ชายมีกำลังน้อยอาจจะสู้กำลังของจูล่งไม่ได้ เกรงว่าจะเสียที จึงชวนฮันที่ขี่ม้ากรายดาบเข้าล้อมจูล่งไว้เป็นสามด้าน

สามพี่น้องบุตรชายของฮันเด็ก เมื่อล้อมจูล่งไว้แล้วก็กำเริบ คิดว่าด้วยกำลังฝีมือของสามพี่น้องจะสามารถจับตัวจูล่งได้โดยง่าย ต่างคนต่างฮึกเหิมหาญ เข้ารุกรบกับ จูล่งอย่างดุเดือด

จูล่งแม้จะตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อม แต่ด้วยประสบการณ์การสงครามอันยาวนานก็ควบคุมสติมั่น หลอกซ้ายล่อขวาเพียงชั่วสามเพลงก็เอาทวนแทงถูกฮันที่ตกลงจากหลังม้า ทหารของฮันเด็กเห็นดังนั้นก็พากันวิ่งเข้าไปพยุฮันที่หนีออกมาจากลานรบ

ทหารเมืองเสฉวนเห็นนายทัพได้ที่มีชัยแก่ข้าศึกก็กรกันเข้าโจมตีทหารของวุยก๊ก ในขณะนั้นทหารวุยก๊กกำลังเสียขวัญแตกตื่น จึงถูกทหารเมืองเสฉวนโจมตีจนแตกพ่าย ฮันเด็กเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ จึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าเมือง

จูล่งเห็นได้ทีก็เร่งให้ทหารไล่ตามตี ตัวจูล่งขี่ม้ารอดออกหน้าทหารไล่ตามฮันเองไป ฮันเองในขณะขับม้าหนีก็กุมเกาทัณฑ์ไว้มั่น พอได้ระยะก็น้าวเกาทัณฑ์ยิงจูล่ง ติดต่อกันถึงสามลูก แต่จูล่งก็ยังคงวิ่งไปปราดเปรี้ยวเกินวัย เห็นฮันเองยิงเกาทัณฑ์มาก็เอาทวนปิดลูกเกาทัณฑ์ตกลงพื้นทั้งสามดอก

ฮันเองเห็นเกาทัณฑ์พลาดเป้าก็โกรธ ชักม้าย้อนกลับจะมารบกับจูล่ง แต่พอฮันเองขี่ม้าเข้ามาใกล้จูล่งก็เอาเกาทัณฑ์นำยิงไปด้วยกระบวนท่าที่เคยใช้เกาทัณฑ์ยิงสายลวดใบเรือของซีเซ่ง เองสอง เมื่อครั้งสงครามเซ็กเพ็ก ลูกเกาทัณฑ์แล่นไปอย่างรวดเร็วรุนแรงและแม่นยำถูกที่หน้าผากฮันเองตกม้าตายในทันที

ฮันเอี้ยวซึ่งหนีหน้าฮันเอง เห็นฮันเองขี่ม้าย้อนกลับเข้ารบกับจูล่งก็เกรงว่าจะเสียที จึงขี่ม้าย้อนกลับมาช่วย พอเห็นฮันเองถูกยิงตกม้าตายก็โกรธ เร่งฝีเท้าม้าเงื่องาดาบจะเข้าไปฟันจูล่ง

จูล่งหลบดาบของฮันเอี้ยวได้แล้วเอี้ยวตัวกลับ คว้าจับตัวฮันเอี้ยวได้บนหลังม้า แล้วส่งต่อให้ทหารมัดตัวกลับไปค่าย ตัวจูล่งยังคงควบม้าอย่างรวดเร็วไล่ตามตีจนทะลวงเข้าไปในท่ามกลางหมู่ทหารของฮันเด็ก ในขณะที่ทหารวุยก๊กพากันแตกตื่นหนีแยกออกเป็นทาง

ม้าขาวของจูล่งจุโจมไปทางไหน ทหารวุยก๊กก็แตกเป็นทาง ดุดังเรือน้อยใบสีขาวแล่นอยู่กลางทะเลก็มีปาน ฮันเด็กเห็นทหารเมืองเสฉวนองอาจกล้าหาญ ฝีมือรวดเร็วดุจเทพยดาก็ตกใจ รีบขี่ม้าหนีพลางรำพึงว่า จูล่งคนนี้เขาสื่อชื่อว่าฝีมือเข้มแข็งนักก็สมทุกประการ

ในขณะนั้นเตงจีเห็นจูล่งขี่ม้าไล่ตามทหารวุยก๊กไปอย่างรวดเร็วแต่ผู้เดียวก็เกรงว่าจูล่งอายุมากแล้วจะเป็นอันตราย จึงเร่งทหารให้รีบรุดหน้าหนุนไปช่วยจูล่ง และฆ่าฟันทหารวุยก๊กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ฮันเด็กตั้งหน้าตั้งตาหนีทำเดี่ยว เห็นจูล่งขี่ม้าไล่ตามกระชั้นชิดเข้ามา และสะพานประตูเมืองกำลังถูกชักปิด ก็เกรงว่าหน้าหนักของเกราะจะเป็นตัวถ่วงรั้งไม่ให้กระโดดไปที่สะพานได้ทัน จึงรีบวิ่งลงจากหลังม้าถอดเกราะทิ้ง แล้ววิ่งกระโดดข้ามสะพานที่กำลังถูกชักปิดอย่างรวดเร็ว ทหารติดตามจำนวนหนึ่งก็กระโดดข้ามตามฮันเด็กเข้าเมืองได้ ทหารซึ่งหนีไม่ทันก็ถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายและถูกจับเป็นเชลยจนหมดสิ้น

จูล่งเห็นจะหักเข้ายึดเมืองไม่ได้จึงคุมทหารกลับค่ายที่เขาสองเบงสัน เตงจีเห็นฝีมือสู้รบของจูล่งรวดเร็วปราดเปรี้ยวนัก เพียงชั่วการรบครั้งเดียวก็สามารถกำจัดนายทหารของข้าศึกได้ถึงสี่คน ก็สรรเสริญจูล่งว่าไม่เสียที่ท่านเป็นชาติทหาร อายุถึงเจ็ดสิบแล้ว ยังมีฝีมือเข้มแข็งหาผู้เสมอมิได้

จูล่งได้ฟังก็มีความยินดี สุดหายใจลึก ๆ แล้วกล่าวอย่างภาคภูมิใจว่า มหาอุปราชดูเหมือนว่าเราแก่ กลัวจะได้รับความอับยศแก่ข้าศึก ตัวเราถึงมาตราว่าแก่ฉะนี้แล้ว แม้จะให้สู้กับทหารหนุ่มที่มีวิชาแลฝีมือเราก็ไม่กลัว

กล่าวแล้วจุล่งจึงเขียนรายงานถึงขงเบ้ง รายงานความศึกที่ได้รับกับฮันเต็กให้ขงเบ้งทราบทุกประการ แล้วให้ทหารถือหนังสือและคุมตัวฮันเอี้ยวไปมอบแก่ขงเบ้งพร้อมกันด้วย

ขงเบ้งได้รับทราบรายงานชัยชนะของจุล่งแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก ในขณะที่เดียวกันก็สั่งทหารให้เรียก กวนหิน เดียวเป่า เข้ามาพบ แล้วกล่าวว่าจุล่งทำศึกครั้งนี้มีชัยชนะแก่ข้าศึก เห็นจะกำเริบใจยกออกไปรบกับทหารวุยก๊กอีก จุล่งแม้จะมีกำลังฝีมือเข้มแข็ง แต่บัดนี้ชราภาพอายุถึงเจ็ดสิบแล้ว กำลังย่อมอ่อนล้าลงตามวัย เกรงว่าจะพลาดพลั้งเสียทีแก่ข้าศึก ฮันจุล่งนี้สมเป็นชายชาติทหาร เป็นสัญลักษณ์ของเกียรติภูมิของทหารเสือแคว้นจ๊กกรุ่นราวคราวเดียวกับบิดาเจ้าทั้งสอง จะให้ได้ความอภัยแก่ข้าศึกมิได้เป็นอันขาด ดังนั้นจึงให้เจ้าทั้งสองคุมทหารคนละกอง กองละห้าพัน ยกไปชุมนุมอยู่ในป่าแถบเขาฮองเบงสัน หากเห็นจุล่งพลาดพลั้งเสียทีประการใดก็ให้เข้าช่วยแก้ไขอย่าให้ได้อายุแก่ข้าศึก

กวนหินและเดียวเป่ารับคำสั่งขงเบ้งแล้วออกไปจัดแจงทหารยกไปตามคำสั่งตั้งแต่คืนวันนั้น

ฝ่ายฮันเต็กเมื่อหนีกลับเข้าเมืองได้แล้วก็ร้องให้เข้าไปรายงานให้แฮหัวหลิมทราบ

แฮหัวหลิมทราบความก็โกรธ รีบคุมกองทัพออกจากเมืองเพียงอันยกไปที่เขาฮองเบงสัน จุล่งทราบข่าวแฮหัวหลิมคุมทหารมาเองก็คิดว่าแฮหัวหลิมเป็นทหารหนุ่มแก่โทสะ เห็นจะจับตัวได้โดยง่าย จึงขี่ม้าถือทวนประจำกายพาทหารพันหนึ่งยกออกจากค่ายตรงไปที่กองทัพของแฮหัวหลิม

พอเข้าไปใกล้จุล่งเห็นแฮหัวหลิม แต่งตัวใส่มวกทอง ถือดาบยาว ออกยืนม้าอยู่หน้าทหาร ภายใต้ธงประจำตัวนายทัพ ก็รู้ว่าเป็นพระญาติของพระเจ้าโจยอย เห็นเป็นนายทหารหนุ่มท่าทางมากด้วยโทสะ จึงขี่ม้าออกไปหน้าทหารแล้วร้องถามว่าแฮหัวหลิมเด็กน้อย เจ้าไม่เกรงกลัวความตายหรือ จึงบังอาจยกมารบกับเรา

ฮันเต็กซึ่งเพิ่งเสียทีแก่จุล่ง แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าของแฮหัวหลิมและเห็นว่ากองทัพวุยก๊กมีจำนวนมากกว่ากองทัพของจ๊กก๊กก็เผชิญหน้ากันอยู่ก็ฮึกเหิมขึ้น กล่าวอาสาแก่แฮหัวหลิมว่า จุล่งผู้นี้ได้สังหารบุตรข้าพเจ้าเสีย ความแค้นพยาบาทมิแก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก ขอได้โปรดอนุญาตให้ข้าพเจ้าได้แก้แค้นแทนบุตรด้วยเถิด

แฮหัวหลิมกำลังจะกระดุนม้าออกไปรบกับจุล่ง พอได้ยินคำอาสาของฮันเต็กก็รั้งม้าไว้แล้วอนุญาตให้ฮันเต็กออกไปรบได้

ฮันเต็กพอได้รับอนุญาตก็ขี่ม้าปราดเข้ารบกับจุล่ง กลองศึกของทั้งสองฝ่ายดังขึ้นยังไม่ทันสิ้นเพลงที่สาม จุล่งก็เอาทวนแทงฮันเต็กตกม้าตาย เตะจี้คุมทหารอยู่เห็นจุล่งได้ทีจึงสั่งทหารให้โจมตีกองทัพวุยก๊ก ทหารเมืองเสฉวนก็โห่ร้องลั่นกลองรบแล้ววิ่งเข้าโจมตีทหารวุยก๊กอย่างดุเดือด

ทหารวุยก๊กเห็นนายทหารเอกถูกจุล่งสังหารในชั่วพริบตา ก็พากันคร้ามเกรงแตกตื่นตกใจ พอถูกทหารเมืองเสฉวนรุกเข้าตีก็แตกตื่นวิ่งหนี แฮหัวหลิมไม่เคยการสงคราม เห็นทหารแตกตื่นก็ไม่คิดสู้รบ รีบออกคำสั่งให้ถอยทัพ

จุล่งและเดเจีเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้ไล่ตามตี ฆ่าฟันทหารวุยก๊กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พอเห็นว่าทหารวุยก๊กหนีไปไกลแล้ว จุล่งจึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย ในขณะที่แฮหัวหลิมก็ถอยทหารไปตั้งค่ายไกลออกไปแปดสิบเส้น

ครั้นตั้งค่ายเสร็จแฮหัวหลิมจึงเรียกแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่า จุล่งคนนี้ได้ยินลือชื่ออยู่กันนานแล้ว แต่ยังไม่รู้จักหน้า บัดนี้เห็นฝีมือเข้มแข็งนัก ไม่มีผู้ใดจะอาสาต่อสู้ เราจะคิดประการใดจึงจะเอาชัยชนะได้

ฝ่ายเตียบูซึ่งเป็นบุตรเทียหยกขุนนางเก่าของพระเจ้าวุ้ยองค์โจโจซึ่งมาในกองทัพด้วย ได้ฟังคำแม่ทัพตั้งนั้นจึงกล่าวว่า จุล่งผู้นี้แม้จะมีฝีมือเข้มแข็งกำลังมาก แต่หาได้มากสติปัญญาด้วยไม่ ดังนั้นการจะรบกับจุล่งซึ่งหน้าเห็นจะไม่ได้ ขอบจะใช้กลอุบายจึงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

เตียบูเห็นแฮหัวหลิมสนใจฟังข้อเสนอจึงกล่าวสืบไปว่า ในวันพรุ่งนี้ขอให้ท่านยกกองทัพไปรบกับจุล่งอีกครั้งหนึ่ง แต่ให้จัดทหารชุมไว้ในซอกเขาสองข้างทาง แล้วแสร้งทำเสียทีล่อจุล่งให้ตามมาที่จุดชุม และให้ทหารเข้าล้อมจับตัว เห็นจะได้ตัวจุล่งโดยง่าย

แฮหัวหลิมได้ฟังอุบายของเตียบูกก็เห็นชอบ จึงสั่งให้ตั้งฮีและซีเจ็กคุมทหารคนละสามหมื่นยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าในซอกเขาทั้งสองข้างทาง ถ้าจูล่งไล่ตามมาก็ให้จับตัวจูล่งให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เสือดเฒ่ายังรู้พลาด (ตอนที่510)

จูล่งขุนพลเดาผู้มีเกียรติภูมิชื่อเสียงแห่งเสฉวน ได้สังหารนายทัพของวุยก๊กถึงสามคนและจับเป็นอีกหนึ่งคนในศึกยกแรก และตีทัพหน้าวุยก๊กแตกพ่ายไป แฮหัวหลิมบุตรเขยของโจโฉซึ่งเป็นแม่ทัพวุยก๊กจึงเห็นชอบกับแผนการของเตียบูวางกลอุบายข่มขู่จูล่งระหว่างทางเขาสองเบงสันกับค่ายของแฮหัวหลิม

ตั้งฮีและซีเจ็กรับคำสั่งของแฮหัวหลิมแล้วจึงค่านับลาออกมาจัดแจงทหารแล้วยกออกไปชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทางตั้งแต่คืนวันนั้น

วันรุ่งขึ้นแฮหัวหลิมจึงยกกองทัพไปที่หน้าค่ายของจูล่ง ให้ทหารตีม้าล่อช่องกลองโห่ร้องทำให้จูล่งยกทหารออกมารบกันใหม่

จูล่งเห็นดังนั้นจึงพาเดงจี้และทหารออกจากค่ายจะไปรบกับแฮหัวหลิม เดงจี้เห็นลักษณะทัพข้าศึกอีกเต็มท่งๆ ที่เพิงพ่ายแพ้ไปใหม่ๆ ก็ประหลาดใจ สงสัยว่าชะรอยข้าศึกจะคิดกลอุบายประการหนึ่งประการใด จึงมีท่าที่มั่นใจดังนี้

เดงจี้แคลงใจดังนั้นแล้วจึงกล่าวกับจูล่งว่า เวลาวันนี้ทหารแฮหัวหลิมเสียทีแก่เรา ก็ล้มตายเป็นอันมาก ยังไม่เกรงฝีมือยกมารบกับเราอีกเล่า เกลือกแฮหัวหลิมจะท่ากลอุบายลวงเรา ให้ท่านดำริดูจงควรก่อน

จูล่งกำลังล้าพองใจในชัยชนะ และทะนงตนว่ามีฝีมือรบพุ่งกล้าหาญ เป็นที่ครั้นคร้ามแก่ข้าศึก ทั้งพอรู้อุปนิสัยใจคอของแฮหัวหลิมจึงแย้งว่า คนแบบแฮหัวหลิมคิดน้อยนัก เป็นเพียงเด็กไม่ลึนกลืนน้ำมันไหนเลยจะคิดกลอุบายมาทำร้ายเราได้ ซึ่งยกมาครั้งนี้ก็เพระหยิงยโส แพ้แล้วไม่รู้จักแพ้ เราจะยกออกไปรบกับแฮหัวหลิมแล้วจะจับเป็นแฮหัวหลิมให้จงได้

จูล่งกล่าวแล้วก็ขี่ม้าออกไปกลางลานรบ ฝ่ายล่อขุยซึ่งเป็นนายทหารของแฮหัวหลิมเกรงว่าผู้เป็นนายอาจพลาดพลั้งได้รับอันตราย จึงชักม้าแซงขึ้นหน้าแฮหัวหลิมออกไปรบกับจูล่ง

ล่อขุยรบกับจูล่งได้เกือบสามเพลงก็ทำที่เป็นผู้ไม่ได้ แล้วชักม้าหนีไปทางจุดชุม จูล่งไม่ทันกลก็ขี่ม้าไล่ตามไป เดงจี้เห็นดังนั้นก็สั่งทหารให้ยกตามจูล่งไป

ในขณะที่ทหารเมืองเสฉวนไล่ตามตีนั้น ทหารองครักษ์ประจำตัวแฮหัวหลิมเกรงว่าแฮหัวหลิมจะเป็นอันตรายจากลูกหลง จึงให้แฮหัวหลิมรีบหนีกลับไปที่ค่าย แล้วคอยรบสกัดจูล่งและทหารของเดงจี้ไว้ พอเห็นว่าแฮหัวหลิมหนีไปไกลแล้ว ทหารองครักษ์ทั้งแปดคนและบรรดาทหารที่อารักขาแฮหัวหลิมก็พากันหนีตามไป

จูล่งแม้จะอยู่ในวัยชราแต่ฝีมือช่ำชองมักลับมิได้อ่อนด้อยไปตามวัย จึงเร่งรัดฝีเท้ามารุดหน้าทหารเมืองเสฉวน ไล่ตามตีทหารวุยก๊กล้าหน้าลี้กเข้าไปจนถึงจุดชุม ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังสนั่นหวั่นไหวทั้งสองแนวป่า ทหารวุยก๊กที่ชุมนุมอยู่ทั้งสองข้างทางได้โห่ร้องโบกธงทิวปลิวไสวเข้าจู่โจมรุมล้อมจูล่งไว้

เดงจี้คุมทหารมาพันเศษ เห็นทหารจำนวนมากล้อมจูล่งไว้และมีทหารอีกกองหนึ่งออกมาสกัดขวางไว้ก็ตกใจ จะชักม้าหนีกลับไปตามทางเดิมแต่ซีเจ็กได้คุมทหารออกมา สกัดขวางไว้ทางด้านซ้าย แล้วตั้งฮึยกทหารออกมาสกัดไว้ทางด้านขวา ล้อมทั้งจูล่งและเดงจี้ไว้เป็นสองวงอย่างแน่นหนา

ทหารวุยก๊กรุมล้อมจูล่งและกองทหารของเดงจี้เป็นสองวงดังนั้นแล้ว ก็กรบผลัดกันจูล่งต้องถอยไปทางเชิงเขาด้านทิศเหนือ ในขณะที่เดงจี้ก็คุมทหารต่อสู้ป้องกันตัวเป็นสามารถ

เมื่อจูล่งถูกกดดันไปจนถึงเนินเขาด้านทิศเหนือแล้วก็พยายามตีฝ่าวงล้อมออกไป แต่ทหารวุยก๊กหนูนื่องเข้ามาเป็นอันมาก จูล่งแต่ผู้เดียวขี่ม้ารีบตีฝ่าไปทางด้านตะวันตก พอทหารวุยก๊กทำท่าจะแตกสลายทหารอีกกองหนึ่งก็หนุนเนื่องเข้ามา ไม่อาจตีฝ่าไปได้ จูล่งจึงตีฝ่าไปทางด้านตะวันออก แต่พอแนวสกัดเบาบางลง ก็มีทหารวุยก๊กหนุนเนื่องเข้ามาช่วยอีก จูล่งเพียรพยายามตีฝ่าออกไปหลายครั้ง แต่ก็ไม่สามารถตีฝ่าออกไปได้

จุล่งเงยหน้าขึ้นไปดูบนเนินเขา เห็นแสงหัวหลิคมทหารสั่งการให้ทหารรุกรักคอยหนุนเนื่องเข้าล้อมสกัดก็
โกรธ ชักม้าตีฝ่าทหารจะขึ้นไปบนเนินเขาเพื่อจะจับตัวแสงหัวหลิคม

แสงหัวหลิคมเห็นดังนั้นก็สั่งทหารให้กลิ้งก้อนศิลาและท่อนไม้สกัดจุล่งไว้เป็นอันมาก แต่จุล่งก็หลบหลีกและ
ฆ่าฟันทหารที่ด่านทานบาดเจ็บล้มตายเป็นหลายคน

แต่พอขึ้นไปใกล้จะถึงกลางเนินเขา ทั้งก้อนศิลา ทั้งท่อนไม้และลูกเกาทัณฑ์ก็ถูกทิ้งและยิงมาอย่าง
หนาแน่น ไม่อาจตีฝ่าขึ้นไปได้อีก จุล่งจึงชักม้าถอยลงมาที่เชิงเขา และฆ่าฟันทหารรุกรักที่สกัดกัน
บาดเจ็บล้มตายเป็นจำนวนมาก พวกที่กลัวตายก็แตกหนีเป็นทาง

แสงหัวหลิคมออกคำสั่งให้ทหารรุกรักพยายามล้อมและล้อมรอบให้จุล่งอ่อนกำลังหวังจะจับเป็นให้จงได้ แต่จุ
ล่งก็ทรหดเข้มแข็งนัก รบพุ่งตีฝ่าอย่างกล้าหาญท่ามกลางทหารรุกรักเนื่องแน่นตั้งแต่เช้าจนค่ำก็มีได้
เปลื้องพลั่วแก่ข้าศึก

แต่พอล่าด้วยวัยชราจุล่งก็เริ่มอ่อนแรง เห็นทหารรุกรักล้อมอยู่แต่ไกลและมีที่ทำไมกล้าเข้ามาใกล้ จุล่ง
จึงลงจากหลังม้า นั่งพักอยู่ที่โขดหินหลังเจ็อมศิลาเพื่อป้องกันมิให้ข้าศึกลอบยิงด้วยเกาทัณฑ์

ในยามแรกของคืนนั้นพระจันทร์แจ่มจรัสฟ้าทรงกลดงามตา ทหารรุกรักแม้ไม่กล้าเข้าใกล้ตัวจุล่ง แต่ได้
ล้อมไว้อย่างแน่นอน จุดคบเพลิงสว่างไสวทั้งสี่ด้านดจเวลากลางวัน และระดมยิงเกาทัณฑ์เข้ามาเป็น
ระยะๆ ในขณะที่ได้โห่ร้องชมขวัญและเรียกให้จุล่งรีบยอมจำนนแต่โดยดี

จุล่งยังคงนั่งนิ่งด้วยอาการอันสงบ ทหารรุกรักเห็นดังนั้นก็กระชับวงล้อมใกล้เข้าไป และระดมยิงเกาทัณฑ์
ไปที่จุล่งเป็นอันมาก

จุล่งเห็นทหารรุกรักเข้ามาใกล้และตกอยู่ในระยะเกาทัณฑ์แล้ว จึงจับทวนขึ้นหลังม้าตีฝ่าออกไปอีกครั้ง
หนึ่ง ทหารรุกรักเห็นจุล่งชักม้าตรงมาก็ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดเป็นม่านกันไว้ จุล่งก็ควงทวนอย่างเร็วรีดจ
จักรผัน บัดลูกเกาทัณฑ์ตกไปจนหมดสิ้น แต่ไม่อาจตีฝ่าออกไปได้ เพราะแรงเกาทัณฑ์ยิงมาดุจฟ้าฝน
หนุนเนื่องไม่ขาดระยะ จุล่งจึงชักม้าถอยกลับมาที่เดิม ในขณะที่ทหารรุกรักก็ยิ่งล้อมกระชั้นเข้ามา

จุล่งจนทำดังนั้นก็ทอดถอนใจใหญ่ แหงนหน้ามองพระจันทร์อันโคจรสูงขึ้นไปเหนือฟากฟ้าเบื้องตะวันออก
แล้วรำพึงว่า เราทำศึกมาแต่หนุ่มจนแก่ถึงเพียงนี้ก็ไม่เคยเสียทีแก่ผู้ใด ครั้งนี้เห็นเราจะเป็นอันตรรายเสีย
มั่นคง

จุล่งรำพึงดังนั้นแล้วก็ตัดสินใจสู้ตายอย่างชายชาติทหารเสีย จะไม่ยอมจำนนให้เป็นที่ยับยศแก่เกียรติภูมิ
ยอดนายทหารเสือของพระเจ้าเล่าปี่เป็นอันขาด จุล่งสุดหายใจเฮือกใหญ่ รำลึกถึงพระคุณของพระเจ้าเล่า
ปี่และขงเบ้งแล้วกระชับทวนในมือไว้มันก็จะตีฝ่าออกไป มันตายก็จะไม่เสียตายแก่ชีวิต ขอเอาเลือดเนื้อ
และชีวิตพลีไว้แก่ผู้เป็นนาย ให้จารึกไว้ในประวัติศาสตร์สืบไป

ในขณะที่จุล่งเตรียมกระชับทวนตีฝ่าออกไปนั้น ก็เห็นทหารรุกรักด้านหลังแนวล้อมแตกฮืออลหม่าน และมี
เสียงโห่ร้องของทหารตีกระหนาบเข้ามาทั้งด้านตะวันออกและด้านตะวันตก จุล่งเขม้นตามองไปตามเสียง
ทั้งสองด้าน เห็นธงประจำทัพจ๊กก๊กลุยฝ่าทหารรุกรักเข้ามาใกล้ขึ้น แม้จะยังไม่รู้ว่าเป็นทหารกองใดยกมา
ช่วย

ความจริงทหารทั้งสองกองที่ยกมานั้นคือกองทัพของกวนฮินและเตียวเปาซึ่งขงเบ้งสั่งให้ยกมาตั้งขุมอยู่
ในบริเวณป่าใกล้เขาสองเบงสัน เพื่อคอยช่วยเหลือจุล่งมิให้ได้ความอัปยศแก่ข้าศึก ทั้งกวนฮินและเตียว
เปาต่างให้ทหารสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพจุล่งอย่างใกล้ชิด เห็นจุล่งได้ชัยชนะในวัน
แรกก็ยังคงสงบกองทัพนั่งเฝ้าตามคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นวันต่อมาเห็นจุล่งยกทหารออกมารบและไล่ตามตี
ทหารรุกรักไปเป็นเวลาช้านานแล้วยังไม่กลับไป ก็สังหรณ์ใจว่ากองทัพหน้าของจุล่งอาจประสบเหตุ
เภทภัย จึงยกทหารติดตามมา

ครั้นประสบเหตุว่ากองทัพหน้าของจุล่งถูกล้อมไว้อย่างหนาแน่น ทั้งกวนฮินและเตียวเปาจึงแบ่งกำลังยก
เข้าตีกระหนาบทั้งด้านตะวันออกและด้านตะวันตกพร้อมกัน ทหารรุกรักไม่ทันรู้ตัวก็แตกตื่นอลหม่าน

ซีเจ็กเห็นเตียวเปายกทหารจู่โจมเข้ามาดังนั้นจึงชักม้าเข้าสกัดเตียวเปาไว้ แต่ซีเจ็กไม่รู้จักตัวเตียวเปามา
ก่อน เห็นแต่ทวนยาวสามวาสองศอก ก็คิดว่านายทหารเมืองเสฉวนหน้าอ่อนผู้นี้ไม่มีสิ่งใดเป็นที่น่ายำเกรง
จึงเข้ารบกับเตียวเปา

เดี่ยวเปารบกับซีเจ็กได้สามเพลงก็เอาทวนประจำตัวเดี่ยวหุยผู้บิดาแทงซีเจ็กตม้ตาย แล้วตัดศีรษะซีเจ็กผูกข้างอานม้าไว้ เร่งทหารตีฝ่ารุกเข้าไปช่วยจุล่ง

ในขณะที่เดียวกันนั้นกวนทินก็คุมทหารจู่โจมกระหนาบเข้ามาทางอีกด้านหนึ่ง ตั้งสึนายทหารรายก๊กไม่รู้จักกวนทิน แต่เห็นเป็นนายทหารหนุ่มถือง้าวนิลนาคะ แม้ประหลาดตาแต่ก็คิดว่าหยอนประสภารณในการรบจึงซีมาเข้าสกัดกวนทิน

กวนทินเห็นนายทหารรายก๊กสกัดขวางหน้าไว้ดังนั้นก็ซีมาเข้ารบกับตั้งฮี เพียงชั่วเพลงเดียวเท่านั้นก็ใช้ง้าวนิลนาคะของกวนอุผู้บิดาฟันตั้งฮีตัวขาดสองท่อนและตัดศีรษะผูกอานม้าไว้ และเร่งให้ทหารตีฝ่าเข้าไปช่วยจุล่ง

ทหารเมืองเสฉวนทั้งด้านตะวันตกและด้านตะวันออกเห็นนายทัพได้ชัยชนะแก่นายทหารเข้าศึกก็โห่ร้องกึกก้อง พวกกันชิงขึ้นหน้ารุกเข้าจู่โจมฆ่าฟันทหารรายก๊กบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก

จุล่งเห็นทหารรายก๊กแตกตื่นกระจายและเมื่อทหารจ๊กก๊กตีฝ่าใกล้เข้ามา เห็นธงประจำตัวนายทัพถนัดว่าจาร์กชื่อกวนทินและเดี่ยวเปาก็มีความยินดี ราพึงว่าคิดไม่ถึงว่าชีวิตคนแก่อย่างเรารอดมาได้ในวันนี้ก็ด้วยน้ำมือเด็กหนุ่มหลาน จุล่งราพึงดังนั้นก็ประหลาดใจไปถึงกวนอุและเดี่ยวหุยมิตรร่วมรบแต่อดีต ก็รู้สึกภาคภูมิใจในลูกเสือทั้งสอง น้ำตาก็ไหลพรากโดยไม่รู้สึกตัว

เดี่ยวเปาตีฝ่าเข้ามาถึงตัวจุล่งแล้วรีบลงจากหลังม้า ตรงเข้าไปค้ำบตามประสาผู้น้อยผู้ใหญ่ แล้วแจ้งแก่จุล่งว่า มหาอุปราชเห็นว่าท่านชรากลัวจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงให้ข้าพเจ้าคุมทหารห้าพันยกตามท่านมา

จุล่งขอบใจหลานและมีความยินดีเป็นอันมาก เดี่ยวเปาจึงพาจุล่งลงมาจากเนินเขาไปทางด้านตะวันตกพอถึงกวนทินเข้าไปถึงก็แจ้งแก่จุล่งว่า ขงเบ้งใช้ให้มาช่วยและได้ตัดศีรษะนายทหารรายก๊กมามอบแก่ท่านอาด้วยแล้ว

จุล่งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวกับกวนทิน เดี่ยวเปาว่า ซึ่งหลานทั้งสองมาช่วยนี้ก็ดีแล้ว แม้เราช่วยกันคิดอ่านจับตัวแฮหัวหลิมให้ได้ก็จะมีความชอบเป็นอันมาก

กวนทินและเดี่ยวเปาได้ฟังคำจุล่งก็เห็นด้วย จึงถามว่าแฮหัวหลิมอยู่ที่ไหน จุล่งก็ซีมือไปที่ยอดเขาซึ่งแฮหัวหลิมยืนม้าบัญชาการอยู่ กวนทินและเดี่ยวเปาเห็นดังนั้นก็รีบนำทหารยกขึ้นไปบนเขาจะจับตัวแฮหัวหลิม ส่วนจุล่งก็ซีมาจะไปช่วยเตงจีซึ่งถูกล้อมอยู่อีกลงหนึ่ง

ฝ่ายเตงจีคุมทหารสู้รบป้องกันตัวอยู่ท่ามกลางวงล้อม ครั้นทหารรายก๊กถูกทหารกวนทินและเดี่ยวเปาจู่โจมกระหนาบเข้าตีโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว แนวล้อมก็คลายออก เตงจีจึงพาทหารตีฝ่าออกมาได้ จุล่งได้พบกับเตงจีแล้วจึงกล่าวว่า ตัวเราทำศึกมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ก็ไม่เคยอัปยศแก่ผู้ใด ควรหรือมาเสียที่แพ้ร้ายแฮหัวหลิมลูกเล็กได้ หากว่าเดี่ยวเปากับกวนทินหลานเรายกมาช่วย เราจึงรอดจากความตาย บัดนี้เดี่ยวเปากับกวนทินเขาก็ยกตามแฮหัวหลิมขึ้นไปแล้ว ตัวเราคนแก่ก็จะลากกายตามไปแก่แดนให้จงได้

จุล่งกล่าวแล้วก็นำทหารบุกขึ้นไปบนเขาซึ่งแม้เป็นเวลากลางวันแต่พระจันทร์ก็สว่างไสวดจกลางวันทหารจ๊กก๊กของกวนทิน เดี่ยวเปาและจุล่ง ต่างคุมกำลังยกขึ้นไปบนเขาเป็นสามทาง ฆ่าฟันทหารรายก๊กซึ่งคอยสกัดบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แฮหัวหลิมเห็นเหตุการณ์พลิกผันดังนั้นก็ตกใจ จะหนีลงจากเขาทั้งด้านหน้า ด้านซ้าย ด้านขวาก็ไม่ได้ เพราะทหารจ๊กก๊กกำลังยกหนุนเนื่องกันขึ้นมา และทหารรายก๊กที่เหลืออยู่ก็น้อยตัวนัก

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศึกเมืองลำอิน (ตอนที่511)

ในขณะที่จุล่งกำลังสั่งกำลังและอับจนปัญญาที่จะตีฝ่าเข้าศึกออกไปจากวงล้อมนั้น กวนทินและเดี่ยวเปาซึ่งได้รับคำสั่งของขงเบ้งก็ได้ยกกองทัพมาช่วยเหลือไว้ได้ทันท่วงที และยกทหารเป็นสามสายบุกขึ้นภูเขาที่แฮหัวหลิมตั้งฐานบัญชาการอยู่

แสบหัวหลิมกำลังตกใจที่ข้าศึกกรกฎโถมเข้ามาอย่างผิดคาดหมาย และไม่รู้ว่าจะหนีลงจากเขาประการใด ทหารคนสนิทก็มารายงานว่าทางด้านหลังภูเขามีสถูทางหนีลงจากเขาได้ และมีเส้นทางตลอดไปถึงเมืองลำอัน แสบหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ สรวทหารซึ่งใกล้ชิดเห็นเหลืออยู่รอดคนเศษ จึงพากันหนีลงทางด้านหลังเขาไปเมืองลำอัน

กวนหินและเตียวเปาพาทหารบุกขึ้นไปถึงยอดเขาก่อน ไม่เห็นแสบหัวหลิมและทหารก็แปลกประหลาดใจ พอดีจูล่งและเตงจี้ยกทหารขึ้นไปถึงจึงปรึกษากันว่า ไฉนจู่ๆ แสบหัวหลิมจึงหายไปจากยอดเขาได้ จูล่งซึ่งมีประสบการณ์ในการศึกมาอย่างโชกโชนจึงว่า แสบหัวหลิมย่อมหนีไปไม่ได้ หากต้องมีทางลงเขาไม่ทางใดก็ทางหนึ่ง จึงให้ทหารออกค้นหา ก็พบว่ามีสถูทางลงเขาทางด้านหลังได้ จูล่งจึงว่าแสบหัวหลิมคงจะหนีไปโดยเส้นทางนี้เป็นมั่นคง

สามนายทัพแห่งจ๊กก๊กเห็นชอบพร้อมกันแล้ว จึงพาทหารลงจากหลังเขาไล่ตามแสบหัวหลิมไปจนถึงเมืองลำอัน แต่ปรากฏว่าแสบหัวหลิมหนีเข้าไปในเมืองได้เรียบร้อยแล้ว และเกณฑ์ให้ทหารขึ้นรักษาเชิงเทียนค่ายคูประตูหอรบไว้อย่างมั่นคง

จูล่งเห็นดังนั้นจึงตกลงกับกวนหินและเตียวเปาให้ตั้งค่ายประชิดเมืองไว้เป็นสามด้าน และยกทหารออกไปทำรบกับแสบหัวหลิม แต่ปรากฏว่าแสบหัวหลิมคุมเชิงตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง ไม่ตอบโต้คำท้าแต่ประการใด

จูล่ง กวนหิน เตียวเปา ตั้งค่ายล้อมเมืองลำอันอยู่ถึงสิบวัน แต่จะเข้าตีเมืองนั้นไม่ได้ เพราะกำแพงเมืองสูงใหญ่ คูเมืองก็กว้างและลึก ทั้งทหารรักษาการณ์ก็แน่นหนา จึงปรึกษากันว่าจะคิดอ่านประการใดจึงจะตีเมืองลำอันได้สำเร็จ

ขณะที่ปรึกษากันนั้นทหารรักษาการณ์ก็เข้ามารายงานว่า บัดนี้ขงเบ้งได้ให้กองทัพหลังตั้งอยู่ที่เมืองไถเอียง กองทัพปีกซ้ายตั้งอยู่ที่เมืองเอียงเป้ง และกองทัพปีกขวาตั้งอยู่ที่เมืองจือเสี๋ย ตัวขงเบ้งเองคุมกองทัพหลวงใกล้จะถึงเมืองลำอันแล้ว

จูล่ง กวนหิน และเตียวเปา ทราบรายงานดังนั้นจึงพากันไปคอยรับขงเบ้ง ครั้นขงเบ้งมาถึงจึงเข้าไปคำนับ แล้วรายงานว่าได้ติดตามแสบหัวหลิมมาจนถึงเมืองนี้และล้อมเมืองไว้ถึงสิบวันแล้ว แต่แสบหัวหลิมไม่ออกรบ ครั้นจะยกทหารเข้าตีเมืองก็ขัดสน

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หันหน้าไปมองที่กำแพงเมือง แล้วกล่าวว่าแสบหัวหลิมเด็กน้อย คิดแต่จะอาศัยกำแพงเมืองสูงใหญ่และคูเมืองที่กว้างลึกรักษาตัว ครั้นจะรั้งรอไม่ตีเมืองนี้หากพระเจ้าโจยอุรู่ก็จะยกกองทัพโอบหลังไปตีเมืองฮันตั้งแล้วตีกระหนาบเข้ามา เราก็จะขัดสน

เตงจี้ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นจึงเสนอว่า แสบหัวหลิมเป็นเชื้อสายอยู่กับโจยอุย แม้เราจับตัวแสบหัวหลิมกับทหารร้อยหนึ่งได้ โจยอุยก็จะสิ้นความคิดท้อน้ำใจลง เห็นการเราจะสำเร็จโดยง่าย

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้า แล้วชวนจูล่ง กวนหิน เตียวเปา และเตงจี้เข้าไปปรึกษากันข้างในค่าย แล้วถามว่าเมืองเทียนชวยทางด้านทิศตะวันตกและเมืองฮันตั้งทางด้านทิศเหนือของเมืองลำอันซึ่งเป็นเมืองบริวารของเมืองลำอันนี้มีผู้ใดรักษาเมือง

หัวหน้าหน่วยสอดแนมได้รายงานมาว่า ม้าจันเป็นเจ้าของเมืองเทียนชวย และชวยเหลียงเป็นเจ้าของเมืองฮันตั้ง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงเรียกทหารซึ่งวางใจสืบกว่าคน สั่งให้ปลอมตัวเป็นทหารของแสบหัวหลิมถือหนังสือลับปลอมเป็นหนังสือของแสบหัวหลิมไปให้กับม้าจันเจ้าเมืองเทียนชวย และชวยเหลียงเจ้าเมืองฮันตั้ง เป็นใจความว่าขณะนี้เมืองลำอันถูกกองทัพจ๊กก๊กล้อมอยู่ ให้ม้าจันและชวยเหลียงรีบยกทหารมาช่วย หากล่าช้าไปเข้าศึกตีเมืองได้ก็จะต้องรับโทษหนักถึงประหารชีวิต นายทหารคนสนิทรับคำสั่งและหนังสือลับดังกล่าวแล้ว คำนับลาขงเบ้งเดินทางไปเมืองเทียนชวยและเมืองฮันตั้ง จากนั้นขงเบ้งจึงเรียก อูยเอี้ยน กวนหิน และเตียวเปามากระซิบสั่งแผนการลับ แล้วกำชับว่าให้ปฏิบัติตามแผนนี้อย่าให้ขาดเกินก็จะได้เมืองลำอัน เมืองเทียนชวย และเมืองฮันตั้งทั้งสามเมือง

ครั้นกระซิบสิ้นความแล้ว ขงเบ้งจึงถามว่ามีข้อใดยังไม่กระจ่างแจ้งหรือมีข้อใดจะโต้ถามเพิ่มเติมบ้าง สามนายทหารมีสีหน้าเบิกบาน คำนับขงเบ้งแล้วกล่าวว่าแผนการของมหาอุปราชลึกลับซึ่งนัก แล้วลาออกไปจัดแจงตามแผนการที่ขงเบ้งสั่งการ

ครั้นสามนายทหารนำทหารออกไปแล้ว วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารขนเอาฟืนและเชื้อเพลิงจำนวนมากไปสุมไว้ที่ใกล้กำแพงเมืองลำอัน แล้วจุดเพลิงขึ้นที่ฟืนนั้น

แสร้งหัวหลิมและทหารซึ่งรักษาเมืองลำอันเห็นขงเบ้งทำการเช่นนั้นก็พากันหัวเราะเยาะเย้ยว่า นี่หรือที่เขา
ล่ำลือว่าจูกัดเหลียงมีสติปัญญา คิดอ่านกลอุบายในการสงครามล่ำลือกัน เห็นประจักษ์แก่ตาแล้วว่า
ความคิดอ่านเสมอด้วยเด็กทารกเท่านั้น อันกองทัพเพียงเท่านี้ไหนเลยจะเผาทำลายกำแพงเมืองอันสูง
ใหญ่ให้พังลงมาได้

ฝ่ายชวยเหลียงเจ้าเมืองอันตั้งเมื่อได้ทราบความตามหนังสือลับปลอมของแสร้งหัวหลิมแล้วก็คิดว่าแสร้งหัวหลิม
นี้เป็นราชบุตรเขยของพระเจ้าวุฒ้อง หากเราจะนิ่งเฉยไม่รีบยกไปช่วยยอมผิดกฎพระอัยการศึก มีโทษถึง
ตายเจ็ดชั่วโคตร จำจะยกกองทัพไปช่วยแสร้งหัวหลิมให้พ้นภัยจึงจะรอดจากอันตราย

ทหารของขงเบ้งเห็นชวยเหลียงเชื่อถือจึงกล่าวสืบไปว่า แสร้งหัวหลิมกำชับให้ท่านแจ้งแก่ม้าจั้นเจ้าเมือง
เทียนชวยให้ยกกองทัพหนุนไปช่วยพร้อมกันด้วย ชวยเหลียงสำคัญว่าเป็นความจริงจึงสั่งทหารให้ไปเร่งม้า
จั้นให้รีบยกกองทัพหนุนไปช่วยแสร้งหัวหลิม

ทหารของชวยเหลียงยังไม่ทันออกไปจากเมือง ทหารของขงเบ้งอีกคนหนึ่งซึ่งปลอมเป็นทหารแสร้งหัวหลิมก็
เข้ามาแจ้งแก่ชวยเหลียงว่า ขณะนี้ม้าจั้นเจ้าเมืองเทียนชวยได้ทราบข่าวศึกและยกกองทัพไปช่วยเมืองลำอัน
แล้ว ให้ท่านรีบยกกองทัพตามไป

ชวยเหลียงเห็นเป็นการเร่งร้อนจึงให้ทหารเลวเพียงสี่พันอยู่รักษาเมือง ตัวชวยเหลียงคุมทหารซึ่งมีฝีมือที่
เหลือทั้งหมดยกออกจากเมืองตรงไปเมืองลำอัน แต่พอชวยเหลียงยกกองทัพออกมาจากเมืองอันตั้งเหลือ
ระยะทางสามร้อยเส้นจะถึงเมืองลำอันก็เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นทางเมืองลำอัน

ในทันใดนั้นกวนหินซึ่งรับคำสั่งของขงเบ้งให้ยกทหารมาตั้งคอยสกัดโจมตีกองทัพเมืองอันตั้งก็ได้ยก
ทหารออกจากที่ชุมโห่ร้องรุกเข้าตีกองทัพของชวยเหลียงอย่างรวดเร็ว ชวยเหลียงรู้ตัวว่าต้องกลอุบายก็
สั่งทหารให้ถอยทัพจะหนีกลับไปทางเมือง แต่ถูกเดี่ยวเป่าคุมทหารอีกกองหนึ่งมาสกัดไว้ ทหารเมืองเสฉวน
รวมทั้งสองกองได้โห่ร้องรุกเข้าฆ่าฟันทหารของชวยเหลียงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

ชวยเหลียงชำนาญภูมิประเทศแถบนั้น พอเห็นช่องโอกาสก็พาทหารคนสนิทไม่กี่คนหนีตีฝ่าออกไปทาง
ซอกเขาซึ่งเป็นทางลัดไปเมืองอันตั้ง

ฝ่ายอุยเอี้ยนเมื่อได้รับคำสั่งจากขงเบ้งแล้วรีบยกทหารออกไปชุมนุมอยู่ที่ใกล้เมืองอันตั้ง ครั้นเห็นชวยเหลียง
ยกทหารออกพ้นเขตเมืองไปแล้ว จึงให้ทหารปลอมตัวเป็นทหารของชวยเหลียงไปร้องเรียกที่หน้าประตู
เมืองว่า ชวยเหลียงเกรงว่าข้าศึกจะย่นรอมมาตีเอาเมือง จึงให้พวกเรามาช่วยป้องกันรักษาเมือง ทหารที่
รักษาประตูเข้าใจว่าเป็นพวกเดียวกันก็เปิดประตูเมืองรับ อุยเอี้ยนจึงคุมทหารเข้ายึดเมืองอันตั้งได้
โดยสะดวก แล้วให้ทหารขึ้นรักษาเชิงเทินไว้ ตัวอุยเอี้ยนคุมทหารมาตั้งชุมนุมอยู่ที่ปากทางเข้าเมือง

ครั้นอุยเอี้ยนเห็นชวยเหลียงพาทหารหนีกลับมาทางเมืองอันตั้งก็จัดประทัดสัญญาณขึ้น ทหารของอุยเอี้ยน
จึงโห่ร้องออกจากที่ชุม เข้าล้อมชวยเหลียงและทหารไว้อย่างแน่นหนา ชวยเหลียงเห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่ง
ทหารให้ตีฝ่าออกไปแต่อุยเอี้ยนก็สั่งให้ทหารระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้ แล้วกระชับวงล้อมประชิดเข้ามา
และให้ทหารร้องบอกแก่ชวยเหลียงว่า กองทัพเมืองเสฉวนยึดเมืองอันตั้งได้แล้ว ให้ยอมจำนนแต่โดยดี
มิฉะนั้นก็จะตายด้วย ลูกเกาทัณฑ์เป็นมันคง

ชวยเหลียงสังเกตเห็นวงล้อมทางด้านที่จะไปยังเมืองเทียนชวยเบาบางก็ทำที่แสร้งว่าจะยอมจำนน ทหาร
เมืองเสฉวนเห็นข้าศึกจะยอมจำนนก็พากันลดอาวุธลง ในทันใดนั้นชวยเหลียงก็ให้สัญญาณแก่ทหารรีบรุดตี
ฝ่าวงล้อมออกไปได้ แล้วอาศัยความชำนาญภูมิประเทศหนีไปทางเมืองเทียนชวย

ครั้นหนีไปใกล้ปากทางที่จะไปเมืองเทียนชวย เห็นบริเวณนั้นเงียบสงบผิดจากปกติที่เป็นมาที่ประหลาดใจ
จึงคิดว่าชะรอยข้าศึกจะมาดักชุมนุมอยู่ที่นี่ ชวยเหลียงจึงชักม้ากลับหลัง แต่ทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็
ดังขึ้น เห็นขงเบ้งขี่เกวียนน้อยถือพัดขนนกยกทหารออกมาจากแนวป่า ชวยเหลียงเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักม้า
จะหนีไปอีกทางหนึ่ง

ในทันใดนั้นกวนหินและเดี่ยวเป่าก็คุมทหารตีเป็นวงล้อมกระหนาบกระชับเข้ามา ชวยเหลียงเหลือวชาญแล
ขวาเห็นวงล้อมแน่นหนาและทหารซึ่งเหลือติดตามมากก็น้อยตัวนัก จึงลงจากหลังม้าเดินกลับไปหาขงเบ้ง
คุกเข่าลงคำนับแล้วยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดี

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็เชิญให้ชวยเหลียงลุกขึ้นแล้วกล่าวว่าเมื่อท่านยอมมอบน้อมต่อเราแล้ว ก็ขอบที่จะสร้าง ความชอบไว้แก่เราจึงจะควร ชวยเหลียงจึงว่าเมื่อมหาอุปราชไว้ชีวิตข้าพเจ้า ก็เลยยอมทำการสนองพระคุณ จนสุดกำลัง มหาอุปราชมีสิ่งใดจะใช้สอยก็ได้โปรดบัญชา

ขงเบ้งจึงพาชวยเหลียงและทหารกลับมาที่ค่าย แล้วเรียกชวยเหลียงมาถามว่า เมือง ลำปางนี้แต่ก่อนที่แฮหัว หลิมจะเข้าไปอาศัย ผู้ใดเป็นผู้รักษาเมือง

ชวยเหลียงจึงบอกว่า เจ้าเมืองนี้ชื่อเอียวเหลงซึ่งเป็นหลานของเอียวสุ แลเอียวสุกับข้าพเจ้ามีความชอบพอ ใกล้ชิดสนิทกัน

ขงเบ้งจึงว่า ถ้าเช่นนั้นเราจะให้ท่านเข้าไปในเมืองเกลี้ยกล่อมเอียวเหลงให้จับตัว แฮหัวหลิมมามอบแก่เรา เราจะปูนบำเหน็จความชอบตั้งให้เป็นเจ้าเมืองลำปาง พร้อมกับข้าวของเงินทองเป็นอันมาก

ชวยเหลียงจึงว่า การเพียงเท่านั้นมหาอุปราชขงเบ้งใจเกิด ว่าแล้วก็คำนวณลาขงเบ้งเดินทางไปเมืองลำปาง ขง เบ้งก็ให้ถอยทัพออกมาไกลจากตัวเมืองสองร้อยเส้น

ครั้นชวยเหลียงไปถึงเมืองลำปางก็ร้องบอกแก่นายประดู่ว่าเราชื่อชวยเหลียงเป็นเจ้าเมืองอันตั้ง บัดนี้มี ราชการเร่งด่วนให้รีบเปิดประตู เอียวเหลงอยู่บนหอรับ เห็นชวยเหลียงก็จำได้จึงสั่งให้เปิดประตูรับชวยเหลี ยงเข้ามา ต่างฝ่ายต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้วชวยเหลียงก็เล่าความซึ่งถูกขงเบ้งวางกลอุบายจับตัว แล้วเกลี้ยกล่อมให้เป็นพวก และให้มาเกลี้ยกล่อมเอียวเหลงทุกประการ

เอียวเหลงได้ฟังคำชวยเหลียงแล้วจึงว่า พระเจ้าโจยอยมีคุณต่อเราเป็นอันมาก ซึ่งจะคิดขบถไปเข้าด้วย ข้าศึกนั้นไม่ชอบ เราจะคิดซ่อนกลขงเบ้งเอาชัยชนะให้จงได้

ชวยเหลียงได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ กล่าวว่าความคิดของท่านต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้า จงมาช่วยกันคิดอ่าน ซ่อนกลจับตัวขงเบ้งด้วยกันเถิด เอียวเหลงจึงพาชวยเหลียงเข้าไปหา แฮหัวหลิม แล้วเล่าเนื้อความให้แฮ หัวหลิมฟังทุกประการ

แฮหัวหลิมได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ปรึกษากับชวยเหลียงและเอียวเหลงว่าเราจะซ่อนกลไหนจึงจะได้ตัวขงเบ้งเล่า

เอียวเหลงจึงว่า ข้าพเจ้าจะทำที่ว่าคล้อยตามที่ชวยเหลียงเกลี้ยกล่อม เปิดประตูเมืองรับขงเบ้งเข้ามา เมื่อ ขงเบ้งมาถึงก็ล้อมจับตัวแล้วฆ่าเสีย เมืองเราก็จะพ้นจากอันตราย

แฮหัวหลิมได้ฟังก็เห็นด้วยจึงสั่งชวยเหลียงให้กลับไปแจ้งแก่ขงเบ้งว่าได้เกลี้ยกล่อมเอียวเหลงแล้ว ตกลง ที่จะจับตัวแฮหัวหลิมตามแผนการของขงเบ้ง แต่เนื่องจากทหารของแฮหัวหลิมมีมากกว่าทหารของเอียว เหลงจึงเกรงว่าทหารแฮหัวหลิมจะป้องกันขัดขวาง ดังนั้นในเวลาคืนวันนี้ให้ขงเบ้งยกทหารเข้าไปในเมือง ลำปาง เอียวเหลงจะเปิดประตูเมืองคอยรับ แล้วเข้าไปช่วยกันจับตัวแฮหัวหลิมก็จะได้ตัวโดยง่าย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลศึกสามชั้น (ตอนที่512)

แฮหัวหลิมอาศัยกำแพงเมืองสูงใหญ่ของเมืองลำปางตั้งมั่นรับศึก ขงเบ้งจึงคิดกลศึกสามชั้นเพื่อยึดเมืองลำ ปาง โดยขั้นแรกใช้กลอุบายยึดเมืองอันตั้งซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นของเมืองลำปาง แล้วดำเนินอุบายขั้นที่สอง แสร้งปล่อยชวยเหลียงเข้าไปเกลี้ยกล่อมเอียวเหลงเจ้าเมืองลำปาง ชวยเหลียงและเอียวเหลงไม่ทันกลจึงคิด ซ่อนกลขงเบ้ง ลวงให้ขงเบ้งยกทหารเข้าไปเมืองลำปางเพื่อจะจับตัวขงเบ้ง ทำให้กลศึกชั้นที่สามก่อรูปร่าง ชัดเจน

เมื่อกำหนดแผนการเห็นเป็นที่แยบยลดีแล้ว ชวยเหลียงจึงลาแฮหัวหลิมกลับไปหาขงเบ้งที่ค่าย แล้วแจ้ง แก่ขงเบ้งว่าได้เข้าไปเกลี้ยกล่อมเอียวเหลงแล้ว เอียวเหลงตกลงเข้าร่วมการ จะจับตัวแฮหัวหลิมมามอบ แก่ขงเบ้งตามความประสงค์ แต่ทหารของแฮหัวหลิมมีมากกว่าทหารของเอียวเหลง ดังนั้นจึงให้ขงเบ้ง ยกทหารเข้าตีเมือง เอียวเหลงจะเปิดประตูเมืองรับ แล้วเข้าไปจับแฮหัวหลิมก็จะได้โดยง่าย

ขงเบ้งเห็นการเป็นไปตามกลศึกสามชั้นก็มีความยินดี ทำให้เป็นหลงกลแล้วกล่าวกับชวยเหลียงว่า ความชอบของท่านครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก เห็นจะจับตัวแฮหัวหลิมได้ในคืนวันนี้เป็นมั่นคง แล้วสั่งชวยเหลียง ว่าในค่ำวันนี้ให้ท่านนำทหารกองทัพล้วนเข้าตีเมืองตามที่ได้ตกลงไว้กับเอียวเหลงเถิด

ชวยเหลือยงสำคัญว่าขงเบ้งต้องกลอุบายก็มีความกระหึ่มยืมย่อง ธิบค่านับลา ขงเบ้งกลับไปที่พัก พอชวยเหลือยงออกไปแล้วขงเบ้งจึงเรียกกวนหิน เดียวเปา มาสั่งการเป็นความลับว่า ให้จัดทหารร้อยเศษคัดเอาทหารฝีมือดีของเมืองเสฉวนปะปนกับทหารเชลยศึกซึ่งเกลี้ยกล่อมเข้าเป็นพวก เตรียมไว้ให้พร้อม และกระซิบสั่งความลับอีกครู่หนึ่ง กวนหิน เดียวเปา ธิบคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงค่านับลาออกไปจัดแจงการตามคำสั่งนั้น

เมื่อกวนหิน เดียวเปากลับออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกองเป้งมาสั่งการ ให้จัดแจง ทหารสามหมื่นเตรียมพร้อมไว้เป็นความลับ พอคาลงก็ให้ลอบยกไปชุมอยู่นอกเมืองสำอันทั้งสี่ด้าน เมื่อเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นในเมืองก็ให้จู่โจมเข้าตีเมืองพร้อมกันและจับตัวแฮหัวหลิมให้จงได้ องเป้งรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงค่านับลาออกไปจัดแจงตามที่ขงเบ้งสั่งการทุกประการ

พอคาลงชวยเหลือยงก็มาหาขงเบ้ง เตรียมจะนำกองทัพเข้าตีเมืองตามแผนการอุบายที่วางไว้ แต่ต้องแปลงประหลาดใจเพราะเห็นที่หน้าค่ายของขงเบ้งมีการจัดเตรียมทหารเพียงร้อยคนเศษ จึงถามขงเบ้งว่ามหาอุปราชจะเปลี่ยนแปลงแผนการประการใดหรือ

ขงเบ้งจึงว่าแผนการที่ท่านวางไว้นั้นลึกซึ้งหลักแหลมนัก ไยจะต้องเปลี่ยนแปลงด้วยเล่า แต่การดำเนินการตามแผนการนั้นจะต้องสอดคล้องกับสภาพแลฤกษ์ผานาที ให้ท่านนำทหารร้อยคนนี้เข้าไปหาเอียวเหลงก่อน แจ้งเอียวเหลงให้ชุมทหารเหล่านี้ไว้ รอจนเวลาสองยามแล้วเราจึงจะยกกองทัพใหญ่ไปที่หน้าประตูเมือง ให้ท่านจุดเพลิงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ และเปิดประตูเมืองรับ เราก็จะยกทหารเข้าไปในเมือง

ชวยเหลือยงเห็นแผนการเปลี่ยนแปลงไปบ้าง แต่ครั้งจะไม่ทำตามที่ขงเบ้งสั่งก็เกรงว่าขงเบ้งจะจับพิรุธได้ทั้งคิดว่าเวลาที่เนินไปเพียงชั่วยามเศษ หาได้มีผลทำให้แผนการที่วางไว้ล้มเหลวแต่ประการใดไม่ เพราะทหารร้อยคนนี้มีจำนวนน้อย เมื่อเข้าไปถึงเมืองแล้วก็จะจับฆ่าเสียให้หมด ชวยเหลือยงจึงรับคำสั่งแล้วค่านับลาขงเบ้ง พาทหารของกวนหินและเดียวเปาซึ่งทำที่ปลอมตัวเป็นทหารเมืองอันต่งเข้าไปที่เมืองสำอัน

ฝ่ายเอียวเหลงเมื่อได้ตกลงแผนการคิดจะซ่อนกลขงเบ้งกับชวยเหลือยงแล้ว ก็เตรียมการคอยที่อยู่นเชิงเทิน พอคาลงเห็นชวยเหลือยงพาทหารเข้ามาที่ประตูเมืองก็สงสัย เพราะไม่เป็นไปตามแผนการที่ตกลงกันไว้ว่าขงเบ้งจะยกกองทัพมาเอง จึงสั่งทหารให้ซักสะพานข้ามคูเมืองเสีย แล้วร้องถามว่าทหารซึ่งชวยเหลือยงท่านพามาด้วยนี้เป็นทหารของฝ่ายไหน

ชวยเหลือยงครั้งจะตอบตามจริงก็เกรงว่าทหารของขงเบ้งจะไหวตัว จึงแสร้งร้องบอกเอียวเหลงว่าข้าพเจ้าได้นำทหารเมืองอันต่งมาช่วยท่าน แต่ในขณะที่เดียวกัน ชวยเหลือยงก็เกรงว่าเอียวเหลงไม่ทราบแผนการที่เปลี่ยนแปลงไป จะว่าความทำให้แผนการใหญ่เสียหาย จึงเขียนหนังสือผูกลูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมืองสำอันหวังจะแจ้งเนื้อความให้เอียวเหลงทราบแผนการที่เปลี่ยนแปลงไปนั้นเสียก่อน

เมื่อทหารเมืองสำอันเห็นเกาทัณฑ์ผูกหนังสือยิงเข้ามาในเมือง ก็เอาเกาทัณฑ์พร้อมหนังสือนั้นไปมอบแก่เอียวเหลง เอียวเหลงแกะหนังสือนั้นออกอ่านดูเป็นเนื้อความว่า ขงเบ้งเป็นคนละเอียดละออ จึงให้ทหารปลอมตัวเป็นทหารเมืองอันต่งมากับข้าพเจ้า แล้ว จะยกกองทัพตามมาในเวลาสองยาม ให้ท่านทำเป็นหลงกลต้อนรับทหารเหล่านี้ เมื่อเข้าไปในเมืองแล้วจึงค่อยฆ่าเสียให้สิ้น พอขงเบ้งยกมาจะได้ทำการตามแผนการได้โดยสะดวก

เอียวเหลงทราบความตามหนังสือของชวยเหลือยงก็มีความยินดี ธิบนานหนังสือนั้นเข้าไปหาแฮหัวหลิม แล้วแจ้งว่าถึงขงเบ้งจะสุขุมยิ่งนัก แต่ครั้งนี้เห็นจะหลงกลเสียที่เราเป็นมันคง

แฮหัวหลิมทราบความแล้วก็มีความยินดี สำคัญว่าแม้ขงเบ้งจะคิดอ่านระวังตัว แต่ก็ต้องกลอุบาย เห็นจะได้ตัวอย่างแน่นอน จึงสั่งเอียวเหลงให้เปิดประตูเมืองรับชวยเหลือยงและคอยท่าจนเวลาสองยามค่อยรุมล้อมโจมตีสับตัวขงเบ้งให้ได้ และเมื่อทหารของขงเบ้งเข้ามาถึงในเมืองแล้วก็ให้จับตัวฆ่าเสียให้สิ้น

เอียวเหลงรับคำสั่งแฮหัวหลิมแล้ว พาทหารคนสนิทไปที่ประตูเมือง สั่งนายประตูให้ปล่อยสะพานข้ามคูเมืองลงแล้วเปิดประตูเมืองเพื่อจะรับชวยเหลือยง ตัวเอียวเหลงเองขี่ม้านำหน้าทหารหวังจะต้อนรับชวยเหลือยงด้วยตนเอง พอเห็นชวยเหลือยงก็ร้องบอกแต่ไกลว่าขอเชิญชวยเหลือยงเข้าไปในเมืองเถิด

เอียวเหลงกล่าวพลั้งคาลงก็เห็นม้าตัวหนึ่งวิ่งปราดออกมาข้างหน้าอย่างรวดเร็ว ปรากฏเป็นกวนหินขี่ม้าตรงเข้าไปหาเอียวเหลง ยังไม่ทันที่เอียวเหลงจะมีปฏิริยาตอบโต้ประการใด กวนหินก็ขี่ม้าเข้าประชิดถึงตัว แล้วชักดาบฟันเอียวเหลงตม้ตาย

ชวยเหลือเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชักม้าจะหนี แต่เดียวเป่าซึ่งอยู่ในที่ใกล้ ชีมาเข้าสกัดขวางหน้าไว้ แล้วตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายโจร มึงคิดกลอุบายจะลงมหาอุปราษ แล้วจะหนีไปไหนเล่า ในพริบตา นั้นเดียวเป่าก็เอาทวนแทงชวยเหลือตกม้าตาย

กวนหินและเดียวเป่ารีบนำทหารรุกเข้าไปในตัวเมือง พวกหนึ่งไล่ฆ่าฟันทหารซึ่งอยู่บริเวณประตูเมือง อีกพวกหนึ่งจุดเพลิงขึ้นเป็นสัญญาณ ทหารเมืองเสฉวนซึ่งชุมนุมอยู่ด้านนอกเมืองทั้งสี่ด้านก็รุกกันเข้าประชิดหักเข้าตีเมืองพร้อมกัน เสียงทหารเมืองเสฉวนโห่ร้องกึกก้องกัมปนาท และหักเข้าเมืองได้โดยสะดวก

แฮหัวหลิมเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นที่ประตูเมืองใหญ่ ตอนแรกก็สำคัญว่าเหตุใดจงบังจึงยกทัพมารวดเร็วไม่ทันถึงเวลาสองยาม แต่พอได้ยินเสียงทหารเสฉวนโห่ร้องเข้ามาในเมืองทั้งสี่ด้านก็ตกใจ รีบพาทหารคนสนิทขี่ม้าตีฝ่าออกไปทางประตูเมืองด้านทิศใต้ซึ่งเห็นว่าทหารเสฉวนเบาบางกว่าด้านอื่น

พอพ้นจากประตูเมืองกลายเป็นว่าอองเป่ยกคุมทหารจำนวนมากคอยที่อยู่ก่อนแล้ว แฮหัวหลิมเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักม้าจะถอยกลับเข้าไปในเมือง แต่อองเป่ยกก็สั่งทหารให้ล้อมแฮหัวหลิมไว้ แล้วจับตัวได้โดยละม่อมแล้วให้ทหารมัดตัวควบคุมไว้

ขงเบ้งคุมทัพหลวงเข้ายึดเมืองลำอันได้โดยสะดวก ทหารเมืองเสฉวนได้ฆ่าฟันและจับทหารเมืองลำอันเป็นเชลยได้เป็นจำนวนมาก ในคืนวันนั้นขงเบ้งได้ออกคำสั่งสนามให้ประกาศแก่ชาวเมืองทั้งปวงให้ตั้งอยู่ในความสงบ ทหารเมืองเสฉวนจะไม่ข่มเหงรังแกชาวเมืองให้ได้รับความเดือดร้อนแต่ประการใด

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งออกว่าราชการจัดแจงบ้านเมือง อองเป่ยกก็คุมตัวแฮหัวหลิมเข้าไปหาขงเบ้งสั่งให้ควบคุมตัวแฮหัวหลิมไว้ แล้วสั่งแม่ทัพนายกองทั้งปวงให้สำรวจไพร่พล ตลอดจนจนเชลยศึกและสินศึกที่ยึดได้จากเมืองลำอันเป็นอันมาก

หลังจากเสร็จการว่าราชการแล้ว เแดงจี้จึงถามขงเบ้งว่าชวยเหลือคิดกลอุบายเป็นความลับและลึกซึ้ง เหตุใดจนมหาอุปราษจึงล่วงรู้แล้วซ่อนกลได้แล้ว

ขงเบ้งได้ฟังก็หัวเราะแล้วว่า เราแจ้งอยู่ว่าชวยเหลือหาเป็นใจทำราชการด้วยเราโดยสุจริตไม่ เราจึงแกล้งใช้เข้าไปในเมืองหวังจะให้แฮหัวหลิมคิดซ่อนกลเรา เราจึงเอาชัยชนะต่อภายหลัง

แล้วกล่าวสืบไปว่า เมืองลำอันมีกำแพงเมืองสูงใหญ่ คูเมืองก็กว้างแลลึก หากจะเข้าตีซึ่งหน้าก็จะได้รับความยากลำบาก แฮหัวหลิมรู้สภาพภูมิประเทศอันเป็นชัยภูมิดังนี้ จึงคิดอ่านตั้งรับหวังจะให้เราเลิกทัพกลับไปเอง เราจึงคิดกลศึกสามชั้นลวงชิงเอาเมืองอันตั้งเสียก่อน แล้วสร้างทำเป็นเชลยชวยเหลือปล่อยเข้าไปในเมือง ลวงให้แฮหัวหลิมคิดซ่อนกลเรา แล้วเราจึงซ่อนกลเข้าชิงกระทำเสียก่อน โดยที่แฮหัวหลิมคอยทำว่าจะโจมตีเราในเวลาสองยาม จึงได้ชัยชนะโดยง่าย

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังขงเบ้งอธิบายแผนการกลศึกสามชั้นซบซ้อนนั้นก็พากันคุกเข่า คำนับสรรเสริญสติปัญญาของเบ้งว่า มหาอุปราษมีสติปัญญาหาผู้เสมอมิได้

ขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่า บัดนี้เราได้เมืองอันตั้งและเมืองลำอันแล้ว แต่ทหารซึ่งใช้ให้ถือหนังสือไปเมืองเทียนชุนนั้นยังไม่กลับมา ชาวครวระการไดยังไม่แจ้ง แต่เมืองเทียนชุนเป็นหัวเมืองข้างเคียง จะปล่อยไว้มิได้ จำจะยึดเมืองเทียนชุนไว้เสียด้วย

ขงเบ้งกล่าวดังนั้นแล้วจึงสั่งให้ม้าดำรักษาเมืองลำอัน ให้อุยเอียนเป็นกองทัพนายกไปตีเมืองเทียนชุน ขงเบ้งจะคุมกองทัพหลวงยกตามไปในภายหลัง

ทางฝ่ายม้าจันเจ้าเมืองเทียนชุน เมื่อได้ทราบข่าวศึกจากหน่วยสอดแนมว่าขงเบ้งยกกองทัพเมืองเสฉวนเข้าประชิดเมืองลำอัน ก็วิตกด้วยการศึกษาจึงเรียกขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่า แฮหัวหลิมซึ่งรักษาเมืองลำอันนั้นเป็นญาติวงศ์ของพระเจ้าโจยอย เป็นบุตรเขยพระเจ้าอ๋องเหมือนต้นไม้ทองใบแก้ว หาเคยทำการใหญ่ไม่ บัดนี้เข้าอยู่ในที่ล้อมขงเบ้ง เราจะคิดอ่านประการใด

บรรดาขุนนางทั้งปวงมีความเห็นเป็นอย่างเดียวกันว่า แฮหัวหลิมเป็นญาติวงศ์อันสนิท หากพลาดพลั้งเสียที่แก่ทหารเมืองเสฉวน พระเจ้าโจยอยก็จะเอาผิดแก่พวกเราทั้งปวงว่าไม่เอาใจใส่ในราชการ ไม่ยกทหารไปช่วย ปล่อยให้แฮหัวหลิมเสียที่ โทษทั้งนี้ถึงตายทั้งเจ็ดชั่วโคตร ชอบที่ท่านเจ้าเมืองจะยกกองทัพไปช่วยแก่เอาแฮหัวหลิมออกจากที่ล้อมจึงจะควร

ม้าจันเจ้าเมืองเทียนซุ่ยได้ฟังคำขนานางทั้งปวงเห็นพ้องต้องกันดังนั้นจึงเห็นชอบ พอดีทหารซึ่งขงเบ้งใช้ให้ปลอมตัวเป็นทหารของแฮหัวหลิมไปถึงเมืองเทียนซุ่ยแล้วเข้าไปรายงานความให้ม้าจันทราบอย่างเดียวกับที่ได้แจ้งความแก่ซุ่ยเหลียง และเอาหนังสือปลอมของแฮหัวหลิมให้กับม้าจัน แล้วกำชับว่าแฮหัวหลิมถูกข้าศึกล้อมอยู่คับขันนัก ให้ท่านรีบยกกองทัพไปช่วย

วันรุ่งขึ้นทหารปลอมของขงเบ้งอีกคนหนึ่งก็เดินทางไปถึงและแจ้งความแก่ม้าจันว่า ขณะนี้กองทัพเมืองอันต๋งได้ยกไปช่วยเมืองลำอันแล้ว ให้ท่านเจ้าเมืองรีบยกกองทัพไปเป็นการด่วน ม้าจันทราบความดังนั้นจึงจัดแจงทหารจะยกไปช่วยเมืองลำอัน

อันเมืองเทียนซุ่ยหรือเมืองลำธารสวรรค์นั้นหาใช่แดนธรรมดาไม่ หากเป็นแดนที่ ลำธารสวรรค์ได้ให้กำเนิดผู้มีสติปัญญาชานาญการสงครามขึ้นคนหนึ่งนามว่าเกียงอุย เกียงอุยซึ่งเป็นนายทหารอยู่ในเมืองนั้น มีสติปัญญาหลักแหลมมาแต่年幼 ได้เรียนวิชาชานาญในกลสงครามแล้วมีกตัญญูต่อบิดามารดา ชาวเมืองทั้งปวงก็ยำเกรงนับถือ

เกียงอุยนั้นถึงจะมีอายุอยู่ในวัยฉกรรจ์ แต่ด้วยเหตุที่มีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งและทรงภูมิวิทยาเฉฉวนซึ่งพิชิตสงคราม แม้จะยังเป็นทหารชั้นผู้น้อยแต่เป็นที่นับถือของเจ้าเมือง ครั้นเกียงอุยทราบวาม้าจันจะยกกองทัพไปช่วยเมืองลำอัน จึงเข้าไปหาม้าจัน

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บัณฑิตนิรนาม (ตอนที่513)

ม้าจันหลงกลของขงเบ้งจะยกกองทัพไปช่วยเมืองลำอัน แต่เกียงอุยทหารชั้นผู้น้อยแห่งเมืองลำอันซึ่งไร้ชื่อเสียงเรียงนามในการสงครามมาแต่ก่อน หากเปี่ยมด้วยภูมิวิทยาการด้านการสงครามหลักแหลมลึกซึ้งเห็นเป็นเรื่องผิดปกติจึงเข้าไปหาม้าจันผู้เป็นเจ้าเมือง

เมื่อเกียงอุยคำนับม้าจันตามธรรมเนียมแล้วจึงท้วงว่า ซึ่งท่านเจ้าเมืองเชื่อถือทหารที่มาส่งข่าวแล้วจะยกกองทัพไปช่วยเมืองลำอันนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย ก็แลกองทัพเมืองเสฉวนได้ล้อมเมืองลำอันไว้แน่นหนาทุกด้านดังนี้ แม้นกหนวยังรอดออกมาไม่ได้ ไฉนทหารเมืองลำอันจึงเล็ดลอดออกมาส่งข่าวถึงท่านได้แล้ว อันมหาอุปราชจูเก็ดเหลียงนั้นทั้งเนื้อตัวเต็มไปด้วยกลอุบาย และมีสติปัญญาในการสงครามหลักแหลมลึกซึ้ง เห็นจะเป็นกลอุบายของขงเบ้งแต่งทหารมาลวงท่าน อันทหารที่มาส่งข่าวแล้วก็ไม่แนชัดว่ามีแหล่งสังกัดแห่งหนใด แม้ฝีมือลือชาประการใดก็ไม่แจ้ง ซึ่งทหารไม่กี่คนจะรบราตีฝ่าวงล้อมมาถึงเมืองเทียนซุ่ยนั้นเห็นเกินจริงนัก หากท่านยกกองทัพไปแล้วขงเบ้งแต่งทหารมาซุ่มไว้กลางทาง จะมีเสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ

ม้าจันได้ฟังก็ได้คิด พลังทอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่าเสียที่ที่เราอายุมากประสบการณ์มากเสียเปล่า มิได้เฉลียวใจคิดถึงเรื่องนี้เลย หากท่านไม่ท้วงติงไว้คงจะเสียที่แก่ขงเบ้งเป็นแน่แท้ เมื่อเป็นดังนี้จะคิดอ่านประการใด

เกียงอุยได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าจะทำประการใดนั้นสุดแท้แต่น่าหนักความเชื่อถือที่ท่านวางใจข้าพเจ้า หากท่านวางใจแล้ว ข้าพเจ้าก็จะซอกลงขงเบ้ง ดิทัพเมืองเสฉวนให้ถอยกลับไปจงได้

ม้าจันได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี จึงกล่าวว่าเราจะวางใจให้ท่านคิดอ่านซอกลงขงเบ้ง จงทำการให้เต็มกำลังสติปัญญาความสามารถเถิด

เกียงอุยจึงว่า ซึ่งขงเบ้งทำกลมาทั้งนี้เห็นจะยกทหารมาซุ่มอยู่เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าจะขอทหารสามพันยกอ้อมไปตามทางน้อย สกัดตันทางขงเบ้งไว้ ภายหลังท่านจึงยกทหารออกจากเมืองทางร้อยห้าสิบเส้นก็ให้ยกกองทัพไปตั้งรออยู่ ข้าพเจ้าจะจุดเพลิงขึ้นเป็นสำคัญ แล้วเห็นกองทัพใหญ่ยกมาก็ขับทหารล้อมจับตัวขงเบ้งให้จงได้

บัณฑิตสงครามผู้นิรนามที่ไม่เคยมีชื่อเสียงเรียงนามในการศึกสงครามมาแต่ก่อน กำลังคิดการใหญ่ หวังจะจับตัวพญามังกรแห่งโง่สังกัซึ่งขึ้นชื่อลือชาว่าเนื้อตัวเต็มไปด้วยกลอุบายหลายหลาก โดยวางแผนที่มีได้ลึกซึ้งเท่าใดนัก หากแต่เป็นแผนการที่ขงเบ้งไม่เคยรู้ว่าเมืองเทียนซุ่ยหัวเมืองน้อยจะมีผู้มีสติปัญญาในการสงครามทำราชการอยู่ด้วย ทำให้สภาพของขงเบ้งในขณะนั้นตกอยู่ในสภาพที่รู้เราแต่ไม่รู้เขา อันเชื้อประโยชน์แก่เกียงอุยที่จะกระทำการโดยที่ขงเบ้งไม่ได้คาดคิดถึงไว้ก่อน นี้แล้วที่โบราณได้เตือนว่าสี่เท้ายังรู้พลาด นักปราชญ์ยังรู้พลั้ง

ม้าจันได้ฟังแผนการของเกียงอุยก็เห็นชอบ จึงจัดทหารสามพันให้เกียงอุยเพื่อดำเนินการตามแผนการที่วางไว้ หลังจากเกียงอุยยกทหารออกไปแล้ว ม้าจันก็คุมกองทัพยกตามไป

แต่ขงเบ้งนั้นก็ยังคงเป็นพยามังกรที่โดดเด่นเป็นเอกแต่ผู้เดียวในแดนดิน แม้จะไม่ได้คาดคิดว่าเมืองเทียนชวยมีคนดีมีสติปัญญาและมีมืออย่างเกียงอุย แต่ในการจัดแจงกองทัพยังคงรัดกุม และป้องกันอันตรายไว้ อย่างหนาแน่น ขงเบ้งได้สั่งให้จูล่งคุมทหารเป็นหน่วยลาดตระเวนระยะไกล ยกไปตั้งขุมอยู่ในป่านอกเมืองเทียนชวย และให้เตียวเอ็กกับ งอฮุยยกหนุนตามไปช่วยจูล่ง คอยดูท่วงทีในเมืองเทียนชวยก่อนที่กองทัพหน้าของอุยเอี้ยนจะยกไปถึง

ฝ่ายจูล่งเมื่อได้ทราบข่าวเกียงอุยคุมทหารออกจากเมืองเทียนชวย ก็สำคัญว่าเป็นกองทัพม้าจันหลงกลของขงเบ้งแล้วยกทหารออกไปช่วยเมืองลำอัน จึงให้ทหารไปส่งข่าวแก่เตียวเอ็กและงอฮุยให้เตรียมสกัดจับม้าจันให้จงได้ ตัวจูล่งคุมทหารห้าพันยกเข้าประชิดเมืองเทียนชวย แล้วร้องประกาศแก่ผู้รักษาเมืองว่าม้าจันหลงกลขงเบ้งยกกองนอกเมืองไปแล้ว ตัวเราชื่อจูล่งได้รับคำสั่งขงเบ้งให้มายึดเมืองเทียนชวย ให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีก็จะไว้ชีวิต

ทหารซึ่งรักษาเชิงเทินและกำแพงเมืองเทียนชวย เห็นจูล่งคุมทหารมาร้องบอกตั้งนั้นก็พากันหัวเราะขึ้นพร้อมกัน แล้วร้องตอบกลับมาว่า ท่านอย่าเจรจาทะนงไปเลย ท่านแพ้ความคิดเกียงอุยแล้วยังไม่รู้สึกลูกอีกเล่า

จูล่งได้ยินดังนั้นก็โกรธ สั่งทหารให้หักเข้าตีเมือง ในขณะที่เกียงอุยก็สำคัญว่ากองทัพซึ่งยกไปตีเมืองเทียนชวยเป็นกองทัพของขงเบ้ง คิดว่าแผนการครั้งนี้คงจะได้ตัวขงเบ้งเป็นมั่นคง จึงมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งทหารให้จุดเพลิงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ เกียงอุยก็คุมทหารตีมาล้อมช่องกลองโห่ร้องรุกรณะบาทกระทบเข้ามา ในขณะที่ม้าจันซึ่งคุมทหารขุมอยู่นอกเมืองเห็นสัญญาณเพลิงของเกียงอุยก็ยกทหารออกจากที่ขุมตีกระหนาบเข้าไปพร้อมกัน

จูล่งตกอยู่ในวงล้อมดังนั้นก็รู้ตัวว่าต้องกลของข้าศึก สั่งทหารให้ปักหลักสู้เพื่อคอยท่ากองทัพของเตียวเอ็กและงอฮุยมาช่วย ตัวจูล่งสอดส่องสายตาดูหาตัวแม่ทัพข้าศึกหวังจะกำจัดตัวแม่ทัพข้าศึกเพื่อเป็นทางออกแห่งชัยชนะ

ฝ่ายเกียงอุยเห็นจูล่งซึ่งเป็นตัวแม่ทัพคุมทหารเมืองเสฉวนปักหลักมั่นอยู่ในวงล้อมก็รู้สึกประหลาดใจว่าทหารเดาผู้นี้แม้อยู่ในท่ามกลางวงล้อมแน่นหนาแต่หาได้มีความประหวั่นพรั่นพรึงหรือลอนลานให้เห็นแม้แต่น้อยนิด แล้วคิดว่าทหารเดาผู้นี้ถ้าหากมันมีฝีมือ กำลังวังชาขอมสู้เราซึ่งเป็นหนุ่มกว่าไม่ได้

เกียงอุยคิดดังนั้นจึงขี่ม้าถือทวนตรงเข้าไปหาจูล่ง แล้วร้องบอกว่า เราชื่อเกียงอุยชาวเมืองเทียนชวย ท่านต้องกลอุบายตกอยู่ในเงื้อมมือของเราแล้ว จงยอมจำนนเสียแต่โดยดี เราจะไว้ชีวิต ให้ใช้ชีวิตบั้นปลายโดยสงบ

จูล่งได้ยินดังนั้นก็โกรธ ขี่มาเข้ารบกับเกียงอุย แต่พอประทอนกันได้เก้าเพลง จูล่งก็รู้สึกประหลาดใจว่าโจนเมืองเทียนชวยหัวเมืองน้อยเท่านี้ จึงมีนายทหารฝีมือเข้มแข็ง รุกรบรวดเร็วว่องไวคล้ายกับตัวเราเมื่อวัยหนุ่มฉะนี้ จูล่งจึงรู้สึกเสอมนใจในฝีมือของเกียงอุย แล้วคิดว่าตัวเราแม้เคยมีฝีมือมาแต่ก่อน แต่บัดนี้ความชราได้เข้าครอบงำแล้ว กำลังวังชาสู้คนหนุ่มไม่ได้ จำจะถนอมกำลังไว้ก่อน ดังนั้นพอได้โอกาสจูล่งจึงชักม้าผละออกจากเกียงอุย ควบม้าตีฝ่าวงล้อมออกไป

เกียงอุยเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้ไล่ตามตีจูล่ง ในขณะที่จูล่งก็พาทหารหนีไปทางด้านที่กองทัพของเตียวเอ็กและงอฮุยจะยกหนุนมา

ฝ่ายเตียวเอ็กและงอฮุยซึ่งยกทหารหนุนจูล่งมาตามคำสั่งของขงเบ้ง ครั้นได้ทราบข่าวจากจูล่งแล้วจึงรีบคุมทหารยกหนุนมาช่วย และสวนทางกับจูล่งซึ่งพาทหารหนีเกียงอุยมา จึงรีบสั่งทหารให้จู่โจมเข้าตีทหารของเกียงอุย

เกียงอุยเห็นทหารเมืองเสฉวนยกหนุนเนื่องมาดังนั้นก็สำคัญว่าขงเบ้งแต่งกลอุบายจัดทหารมาข่มทำร้าย จึงสั่งทหารให้ถอยทัพ และยกกลับเข้าไปในเมือง

จูล่งได้แจ้งความให้เตียวเอ็กและงอฮุยทราบ งอฮุยจึงแจ้งวาขงเบ้งกำลังยกกองทัพหนุนเนื่องมา ดังนั้นทหารเมืองเสฉวนจึงรั้งทัพไว้ ณ ที่นั้น พอขงเบ้งยกกองทัพมาถึงจูล่งจึงเข้าไปรายงานความศึกให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังรายงานก็ประหลาดใจ ด้วยคิดไม่ถึงว่าหัวเมืองน้อยอย่างเมืองเทียนชุยนี้จะมียอดขุนพลผู้มีสติปัญญาในการสงคราม และมีกำลังฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ จึงปรารภว่า ทหารคนนี้ชื่อใด มีสติปัญญานัก ล่วงรู้ความคิดเราได้

ทหารเมืองลำอันซึ่งเข้าสวามิภักดิ์ต่อกองทัพของจ๊กก๊ก ได้ทราบปรารภของขงเบ้งดังนั้นจึงรายงานว่า คนนี้ชื่อเกียงฉุย เป็นแซ่เกียง มีปัญญาหลักแหลม รักรสงครามเป็นอันมาก

จูล่งได้ฟังรายงานก็กล่าวเสริมว่า เกียงฉุยคนนี้ท่วงทีจะรบพุ่งก็ประหลาดกว่าคนทั้งปวง แล้วก็รำเพลงทวนอย่างเกียงฉุยให้ขงเบ้งดู

ขงเบ้งได้ฟังคำจูล่งและดูการรำรำกระบวนท่าเพลงทวนของเกียงฉุย ซึ่งจูล่งรำรำให้ดูแล้ว ก็สรรเสริญว่าทหารเมืองเทียนชุยผู้นี้ควรที่จะเป็นนายทหารเอก ในขณะที่ในใจก็คิดว่าเราจะต้องคิดอ่านกลอุบายเอาตัวเกียงฉุยให้ได้ก่อนจึงจะได้เมืองเทียนชุยโดยง่าย

ขงเบ้งกล่าวสรรเสริญเกียงฉุยแล้วก็สั่งให้ยกกองทัพไปที่เมืองเทียนชุย

ฝ่ายเกียงฉุยครั้นกลับเข้าเมืองแล้วได้เข้าไปรายงานความศึกให้ม้าจั้นทราบทุกประการแล้วเสนอว่า จูล่งเสียทีแก่เราครั้งนี้เห็นจะรายงานความแก่ขงเบ้ง แล้วขงเบ้งก็จะยกกองทัพมาตีเมืองเราเป็นมั่นคง

ม้าจั้นได้ทราบรายงานจากเกียงฉุยก็มีความยินดี แต่พอได้ยินว่าขงเบ้งจะยกกองทัพมาตีเมืองเทียนชุยก็ตกใจ รีบถามเกียงฉุยว่าจะรับมือกับขงเบ้งประการใด

เกียงฉุยจึงว่า ขงเบ้งคงจะรีบรุดยกกองทัพมาตีได้คิดว่าเราจะแต่งกลอุบายรับศึก เป็นโอกาสดีที่จะตีกองทัพของขงเบ้งให้แตกพ่ายไป

เกียงฉุยเห็นม้าจั้นยังมีสีหน้าสงสัยจึงไขความสับสนไปว่า จำเราจะแยกทหารออกชุมนุมอยู่นอกเมือง ข้าพเจ้าจะอยู่ที่ศตวันออก ให้เลี้ยงเขียนกับอินชงคุมทหารชุมนุมอยู่ที่ศตวันตก ให้เลี้ยงชิวคุมทหารอยู่รักษาเมือง ตัวท่านจงไปชุมนุมอยู่ทางทิศใต้ ถ้าขงเบ้งยกทหารมาเห็นเพลิงสัญญาณข้าพเจ้าแล้วก็ให้ล้อมรบเข้าจับเอาตัวขงเบ้งให้ได้

เกียงฉุยตระหนักดีว่ากองทัพเสฉวนนั้นใหญ่หลวงนัก แต่อาณาภาพของกองทัพที่แท้จริงหาได้อยู่ที่กองทหารไม่ กลับอยู่ที่ตัวผู้บัญชาการทัพคือจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง ซึ่งคัมภีร์พิชัยสงครามก็ได้กำหนดว่าการจับโจรต้องจับหัวหน้า แลสุดยอดวิชากระบี่ก็บัญญัติชัดเจนว่าการจู่โจมที่มีอาณาภาพสูงสุดคือการจู่โจมที่ใจ ดังนั้นการอาศัยกำลังทหารน้อยกว่าอย่างเมืองเทียนชุยเข้ารับมือกับกำลังทหารที่มากกว่าของจ๊กก๊ก จึงมีแต่ต้องจับตัวแม่ทัพคือขงเบ้งให้ได้ก่อน ดังนั้นแผนการและหลักคิดในการศึกของเกียงฉุยจึงมุ่งต่อการจับตัวขงเบ้งทั้งสิ้น

ม้าจั้นได้ฟังแผนการของเกียงฉุยก็เห็นชอบ สั่งการทหารให้จัดแจงตามแผนการของเกียงฉุยทุกประการ

ฝ่ายขงเบ้งเมื่อยกกองทัพมาใกล้เมืองเทียนชุยก็เป็นเวลาปลายยามแรกของกลางคืน แสงแห่งพระจันทร์รำไร เมื่อทอดสายตาไปที่กำแพงเมืองก็เห็นปีกธงทิวอยู่บนแนวกำแพงเป็นอันมาก แต่มั่นใจว่ากองทัพเสฉวนมีกำลังพลมากมายมหาศาล จึงสั่งทหารให้หักเข้าตีเมือง

ทหารเมืองเสฉวนกำลังหักเข้าตีเมืองอย่างดุเดือด แต่พอใกล้สองยามก็เห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงทาบท้องฟ้าด้านทิศตะวันออก และประทัดสัญญาณก่ดขึ้นสนั่นหวั่นไหวฝ่าความมืดแห่งราตรีดังก้องมาจากทั้งสามด้าน แล้วได้ยินเสียงทหารเป็นอันมากโห่ร้องรุกเข้ามาทั้งจากด้านหลังและด้านซ้ายขวา ในขณะที่ในตัวเมืองก็ตีมาล่อช่องกลองดังกึกก้องท่ามกลางความมืด ทหารเมืองเทียนชุยที่ชุมนุมอยู่นอกเมืองทั้งสามด้านได้อาศัยความมืดไม่อาจมองได้ชัดว่ามีกำลังมากแลน้อยเท่าใด โห่ร้องตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ตกใจรู้ว่าต้องกลของข้าศึก แล้วคิดว่าซึ่งข้าศึกจู่เพลิงไว้ทางด้านตะวันออกก็เพราะมีกำลังน้อย จึงแสวงจุดเพลิงลวงไม่ให้ตีฝ่าออกไปทางด้านนั้น ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้ตีหูกวงล้อมกลับออกไปทางด้านตะวันออก กวนหินและเด็ยเป่าจึงคุมทหารเป็นกองหน้าตีฝ่าออกไปตามคำสั่งของขงเบ้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**กล ลากหนามข้างปลาย (ตอนที่514)**

จุกัดเหลี่ยม-ขงเบ้งยอดเสนาธิการผู้ชำนาญการสงคราม ไม่ได้คาดคิดว่าเมืองเทียนชุยหัวเมืองน้อยจะมี ยอดขุนพลผู้มีปัญญาปฏิภาณสถิตอยู่ จึงถูกบัณฑิตสงครามหน้าใหม่ที่ไม่มีใครรู้จักมาก่อนนามเกียงอุยวาง กลอุบายล้อมโจมตีโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัว

กวนหินและเตียวเปาคุมทหารจะตีห้วงล้อมไปทางด้านตะวันออกตามคำสั่งของ ขงเบ้งที่เห็นว่า การที่ ข้าศึกจุกัดเหลี่ยมไว้ทางด้านตะวันออกเป็นกลลวง และจะมีทหารจำนวนน้อยเท่านั้น แต่ปรากฏว่าเมื่อยกไป ถึงก็เผชิญหน้ากับเกียงอุยคุมทหารจำนวนมากออกมา สกัดไว้

ขงเบ้งจึงสั่งให้กวนหินและเตียวเปาหลีกเลี่ยงการปะทะ รีบพาทหารไปตามทางลัดแล้วยกกลับไปค่ายเดิม

เมื่อกลับไปถึงค่ายแล้วขงเบ้งจึงเรียกทหารเมืองอันต่งที่รู้จักประวัติความเป็นมาของเกียงอุยมาสอบถามว่า เกียงอุยคนนี้มีสติปัญญาหลักแหลมนัก บิดามารดาอยู่ตำบลใด ทำใจเราจะได้อะไรมาได้ด้วย

พญามังกรแห่งโง่ลังกั๋งกำลังตอบโด้ความคิดของบัณฑิตนิรนามหน้าใหม่แห่ง วงการยุทธศิลป์นามเกียงอุย อย่างล้าลึก เกียงอุยนั้นกำหนดแผนการอุบายแต่ละประการไว้ที่การจับกุมตัวขงเบ้งให้ได้ก็จะสามารถเผด็จศึกเมืองเสฉวนได้ ซึ่งเป็นไปตามคัมภีร์พิชัยสงครามว่าด้วยการจับโจรต้องจับหัวหน้าโจรให้ได้เสียก่อน ส่วนความคิดของขงเบ้งในครั้งนี้ก็เป็นไปตามนัยยะแห่งพิชัยสงครามบทเดียวกัน นั่นคือจะต้องคิดกลอุบาย เอาเกียงอุยมาเป็นพวก เพื่อเป็นกำลังศึกในภายหน้าอย่างหนึ่ง และเมื่อได้ตัวเกียงอุยแล้วก็จะได้อำนาจ เมืองเทียนชุยโดยง่ายอีกอย่างหนึ่ง ดังนั้นแม้การใช้กลอุบายจะคล้ายคลึงกัน แต่เมื่อใช้โดยบุคคลที่ต่างกันก็ ย่อมมีเป้าหมายและผลที่แตกต่างกัน ดังที่คัมภีร์พิชัยสงครามได้ระบุไว้ว่า รสน้ำมันอยู่เพียงห้า แต่พ่อครัวที่ สามารถก็อาจปรุงรสได้นับหมื่นแสน สีน้ำมันอยู่เพียงห้า แต่จิตรกรผู้สามารถก็อาจปรุงแต่งสีได้ไม่มีที่สิ้นสุด

ทหารเมืองอันต่งซึ่งรู้ประวัติเกียงอุยมาแต่ก่อนได้รายงานแก่ขงเบ้งว่า บิดาเกียงอุยตายแล้ว ยังแต่มารดา อยู่ ณ เมืองเอ๊กกวน และรายงานด้วยว่าเกียงอุยผู้มีความกตัญญูต่อมารดาอย่างยิ่ง ได้รับการยกย่องว่าเป็น บุตรกตัญญู ตามแบบอย่างบุตรกตัญญูในประวัติศาสตร์ มิได้ยิ่งหย่อนไปกว่าไท่ส่วจู่ ทั้งเชื่อฟังคำมารดา เป็นอย่างยิ่ง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็รำพึงว่าได้การแล้ว จากนั้นจึงเรียกอุยเอี้ยนมาสั่งให้จัดแจงทหารห้าพัน ยกไปตั้งค่าย ประชิดเมืองเอ๊กกวนไว้ เกียงอุยมีความกตัญญูต่อมารดา เมื่อทราบความแล้วก็ต้องหาทางยกทหารไป ช่วยเมืองเอ๊กกวน ให้อุยเอี้ยนทำเป็นป่วยแล้วทิ้งค่ายเสีย แล้วยกทหารไปซุ่มไว้ในป่าใกล้ตัวเมือง ปลอຍให้เกียงอุยเข้าไปในเมืองโดยสะดวก และเมื่อใดที่เกียงอุยยกทหารออกจากเมืองเอ๊กกวนก็ให้อุย เอี้ยนยกทหารเข้าชิงเอาเมืองเอ๊กกวนในทันที แล้วให้แต่งทหารปลอมเป็นชาวเมืองเอ๊กกวนหนีมาทาง เมืองเทียนชุย บอกกล่าวกับคนทั้งปวงว่าเกียงอุยแปรพักตร์ไปเข้าด้วยขงเบ้ง และยกเมืองเอ๊กกวนให้แก่ ขงเบ้งแล้ว

อุยเอี้ยนรับคำสั่งขงเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารยกไปเมืองเอ๊กกวนตั้งแต่เพลานั้น

เมื่ออุยเอี้ยนยกไปแล้วขงเบ้งจึงเรียกทหารเมืองลำอันซึ่งเข้าเกลี้ยกล่อมมาสอบถามว่า เมืองเทียนชุยเป็น แต่หัวเมืองน้อย ได้อาศัยเสบียงจากหัวเมืองใดในการหล่อเลี้ยงบำรุงราษฎร

ทหารเมืองลำอันก็รายงานว่ เมืองเชียงเท่งซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเทียนชุยเป็นแหล่งเสบียงอาหารสำคัญ หากท่านได้เมืองเชียงเท่งแล้วเมืองเทียนชุยก็จะขาดเสบียงอาหาร ราษฎรก็จะได้รับความยากลำบาก

ขงเบ้งได้ทราบดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้จูล่งคุมทหารห้าพันยกไปตีเมืองเชียงเท่ง ส่วนขงเบ้งสั่งให้ล่าทัพ ยกออกมาตั้งห่างจากเมืองเทียนชุยพันห้าร้อยเส้น

ฝ่ายหน่วยสอดแนมของเมืองเทียนชุยครั้งเห็นเหตุการณ์ที่ทหารเมืองเสฉวนแยกย้ายออกเป็นสามทาง และถอนค่ายออกจากที่ตั้งเดิม จึงนำความไปรายงานแก่ม้าจั้นเจ้าเมืองว่า บัดนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้จัด กำลังเป็นสามสาย สายหนึ่งไปตีเมืองเอ๊กกวน สายหนึ่งไปตีเมืองเชียงเท่ง กองทัพหลวงถอยออกไปตั้ง ห่างเมืองเทียนชุยพันห้าร้อยเส้น

ม้าจั้นได้ฟังก็สงสัยว่าเหตุใดกองทัพเสฉวนจึงปฏิบัติการณ์เช่นนั้น แต่เกียงอุยพอได้ฟังก็สะดุ้งขึ้นทั้งตัว เกรง ว่าหากเมืองเอ๊กกวนเสียแก่ข้าศึกแล้วมารดาจักเป็นอันตราย จึงกล่าวกับม้าจั้นว่า บัดนี้ขงเบ้งยกทหารไปตี

เมืองเอ็กกวน มารดาข้าพเจ้าอยู่ในนั้น เกลือกจะเป็นอันตราย ข้าพเจ้าจะลาท่านขอทหารกองหนึ่งยกไปช่วยป้องกันมารดา ณ เมืองเอ็กกวน

ม้าจันได้ฟังดังนั้นก็สั่งให้จัดทหารสามพันให้เกียงอุยยกไปป้องกันเมืองเอ็กกวน ครั้นเกียงอุยออกไปแล้ว ม้าจันก็คิดว่าเมืองเทียนชุยนี้ตั้งรับศึกได้ก็เพราะอาศัยเสบียงจากเมืองเซียงเท่ง หากเสียเมืองเซียงเท่งแล้วก็จะเสียเมืองเทียนชุยด้วย ม้าจันจึงสั่งให้เลียงเขียนคุมทหารสามพันยกไปช่วยเมืองเซียงเท่ง โดยหาได้เฉลียวใจไม่ว่าเป็นคำสั่งที่ทำให้ทหารเมืองเทียนชุยถูกแบ่งแยกเป็นสามส่วน และทำให้แต่ละส่วนเหลือกำลังเพียงน้อยนิดเท่านั้น

เกียงอุยยกไปถึงแดนเมืองเอ็กกวน เห็นอุยเอียนคุมกองทัพเมืองเสฉวนสกัดอยู่ จึงยกทหารเข้ารบกับอุยเอียน แต่พอรบกันได้เกาเพลงอุยเอียนก็ทำที่เป็นสู้ไม่ได้ พาทหารหนีไป เกียงอุยกำลังพะวงด้วยมารดาจึงไม่ติดตาม และพาทหารเข้าไปในเมืองเอ็กกวน แล้วส่งทหารให้ขึ้นรักษาเชิงเทินค่ายคูประตูหอรบไว้ให้มั่นคง ในขณะที่อุยเอียนก็พาทหารไปชุมนุมอยู่ในป่านอกเมือง

ฝ่ายจูล่งได้รับคำสั่งจากขงเบ้งให้ปฏิบัติการตามแผนการอย่างเดียวกับเกียงอุย ครั้นตั้งค่ายแล้วต่อมาเห็นเลียงเขียนนายทหารของม้าจันยกทหารไปช่วยเมืองเซียงเท่ง จูล่งก็ยกทหารเข้าขวางทางไว้แล้วทำที่เป็นสู้ไม่ได้ เลียงเขียนจึงตีฝ่าพาทหารเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเซียงเท่งได้โดยสะดวก จูล่งก็ยกทหารออกไปชุมนุมไว้ในป่านอกเมือง

ทางค่ายหลวงของเมืองเสฉวน ครั้นจูล่งและอุยเอียนยกทหารไปตามแผนการแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ผู้คุมคุมตัวแฮหัวหลิมเข้ามาหา แล้วแจ้งแก่แฮหัวหลิมว่าบัดนี้ท่านตกเป็นเชลยของเรา การศึกกำลังติดพันอยู่จะนี้ยากที่จะควบคุมตัวท่านสืบไป จึงจำใจต้องประหารท่านตามประเพณีศึก ท่านจะคิดเห็นเป็นประการใด

แฮหัวหลิมผู้เป็นบุตรเขยของโจโฉ มากด้วยยศฐาบรรดาศักดิ์และสมบัติพิสดาน ได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็รักตัวกลัวตาย เพราะมีความไม่อยากจะตายยิ่งกว่าคนทั่วไป จึงคุกเข่าลงกราบขงเบ้งแล้วอ้อนวอนว่า ขอให้มหาอุปราชาไว้ชีวิตสักครั้งหนึ่ง จะ ยินดีรับใช้สนองคุณไปตลอดชีวิต

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็ทำหน้าเฉยเมย แล้วกล่าวว่า เกียงอุยทหารม้าจันซึ่งไปอยู่รักษาเมืองเอ็กกวน บัดนี้ให้หนังสือมาว่า ให้เอาท่านเลี้ยงไว้ แล้วเกียงอุยก็สมัครมาอยู่ด้วย ท่านจะอาสาเราไปพาเกียงอุยมาจะได้หรือมิได้

แฮหัวหลิมได้ฟังคำขงเบ้งดังนั้นก็เห็นทางรอดตายเพราะเป็นช่องทางที่จะหลุดพ้นไปจากเงื้อมมือของขงเบ้ง ทั้งยังได้ทราบความนัยว่าเกียงอุยบัดนี้ได้แปรพักตร์เข้ากับขงเบ้งแล้ว จึงรีบรับคำขงเบ้ง แล้วแสวงอาสาว่าการเพียงเท่านี้มหาอุปราชาโปรดวางใจ ข้าพเจ้าจะไปพาเกียงอุยมาหามหาอุปราชาให้จงได้

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็ทำเป็นยินดี สั่งทหารให้เอาเสื้อผ้าอย่างดีมาเปลี่ยนให้กับแฮหัวหลิมแล้วให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจนอิ่มหน้าสำราญ เสร็จแล้วจึงจัดม้าให้แฮหัวหลิม ให้แฮหัวหลิมรีบเดินทางไปเมืองเอ็กกวน โดยขงเบ้งจัดทหารติดตามไปสามสิบคน

แฮหัวหลิมจะหนีไปทางเมืองล่าอันก็เกรงว่าทหารของขงเบ้งจะทำอันตราย จึงจำใจเดินทางไปเมืองเอ็กกวน พอไปถึงกลางทางแฮหัวหลิมก็สวนทางกับทหารของอุยเอียนที่ปลอมตัวเป็นชาวเมืองเอ็กกวนกำลังทำที่อพยพสวนทางมาเป็นกลุ่ม ๆ กลุ่มละห้าคนถึงเจ็ดคนบ้าง กลุ่มละยี่สิบถึงสามสิบคนบ้าง

แฮหัวหลิมเห็นดังนั้นก็ประหลาดใจ กริ่งว่าเมืองเอ็กกวนจะเสียแก่ขงเบ้งแล้ว จึงถามชาวเมืองปลอมเหล่านั้นว่าพวกท่านเดินทางมาจากเมืองไหน

ชาวเมืองปลอมได้แจ้งความแก่แฮหัวหลิมว่า เกียงอุยได้แปรพักตร์เข้ากับขงเบ้งแล้ว อุยเอียนจึงยกกองทัพเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองเอ็กกวน ชมเหงอาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อน พวกเราจึงจำเป็นต้องอพยพไปเมืองเซียงเท่ง

แฮหัวหลิมได้ฟังใจหนึ่งก็เชื่อว่าเป็นความจริง ใจหนึ่งก็ยังสงสัย ครั้นพบชาวบ้านอีกหลายกลุ่มก็สอบถามและได้รับคำตอบเป็นอย่างเดียวกัน แฮหัวหลิมจึงปักใจเชื่อว่าเกียงอุยเป็นกบฏ ยอมสวามิภักดิ์กับขงเบ้งแล้ว และคิดว่าเมื่อเมืองเอ็กกวนเสียแก่อุยเอียนแล้ว ซึ่งจะไปเมืองเอ็กกวนก็ป่วยการ จำจะคิดอ่านไปอาศัยเมืองเทียนชุย จึงถามชาวเมืองเหล่านั้นว่าขณะนี้มิใช่ผู้ใดเป็นผู้รักษาเมืองเทียนชุย

ชาวเมืองได้แจ้งความแก่แห้วหลิมว่า ม้าจันยังคงรักษาเมืองเทียนซุ่ยอยู่อย่างเก่า ดังนั้นพ่อค้าลงแห้วหลิมจึงแสวงหาเป็นหลับทหารของขงเบ้งซึ่งตามมารู้ก็แสวงหาเป็นหลัตาม เปิดโอกาสให้แห้วหลิมหลบหนีไปเมืองเทียนซุ่ยได้โดยสะดวก

แห้วหลิมขี่ม้าหนีไปถึงประตูเมืองเทียนซุ่ยโดยสะดวก ในขณะที่กองทัพของขงเบ้งได้ถอยออกไปตั้งห่างไกลตัวเมืองแล้ว ข้างในเมืองเทียนซุ่ยพอทราบว่าเป็นแห้วหลิมพระญาติของพระเจ้าโจยอย ม้าจันผู้เป็นเจ้าของก็รีบลนลานเปิดประตูเมืองแล้วออกมาต้อนรับแห้วหลิมด้วยตนเอง

ม้าจันคำนับแห้วหลิมแล้วกล่าวว่า ได้ทราบข่าวว่าท่านถูกจับตัวไป เห็นท่านกลับมาครั้งนี้มีความยินดีนัก และเห็นว่าพระบารมีของพระเจ้าโจยอยจะรุ่งเรืองสืบไปในภายหน้า

แห้วหลิมเพิ่งพ้นสภาพเชลยศึกได้ฟังคำกล่าวอันระรื่นหูตามแบบฉบับขุนนางยอดชะเลียวก็ปลาปลิ้มใจ แล้วกล่าวกับม้าจันว่าท่านทราบหรือไม่ว่าเกียงอุยได้แปรพักตร์เข้ากับขงเบ้ง ยกเมืองเอ็กก้วนให้กับอุยเอี้ยนและอุยเอี้ยนได้เข้ายึดครองเมืองเอ็กก้วนไว้แล้ว

ม้าจันได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ พลาทอดถอนใจใหญ่แล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเสียรู้ไอ้คนหน้าซื่อเสียแล้ว แต่ไหนแต่ไรมาคนทั้งปวงเชื่อถือว่าเป็นสัตย์ซื่อจงรักภักดียิ่งนัก คิดไม่ถึงว่าจะบังอาจเป็นกบฏต่อพระเจ้าอยู่หัว

ฝ่ายเลงซันนายทหารที่ปรึกษาของม้าจันได้ฟังดังนั้นก็ท้วงว่า ซึ่งเกียงอุยจะไปเข้าด้วยขงเบ้งโดยจริงนั้น ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยดีร้ายเกียงอุยจะคิดกลอุบายลวงขงเบ้งดอก

ม้าจันขำเลื่อมมองแห้วหลิม เห็นแห้วหลิมได้ยืมคำของเลงซันแล้วมีสีหน้าบึ้งตึงด้วยความโกรธ ก็คิดว่าแห้วหลิมเป็นญาติวงศ์ของพระเจ้าโจยอย จะพูดจาประการใดยอมมาเชื่อถ้อยยิ่งกว่าความคาดคิดของเลงซัน ซึ่งเลงซันกล่าวทั้งนี้เป็นการหักหน้าแห้วหลิมโดยตรง ม้าจันเกรงว่าแห้วหลิมจะผูกพยาบาทจึงทำเป็นตวาดเลงซันว่า ท่านว่านี่เราไม่เห็นด้วย เกียงอุยเป็นขบถ เข้าด้วยขงเบ้งมันคงแล้ว จึงรับอุยเอี้ยนเข้าอยู่ในเมืองจนราษฎรทั้งปวงได้ความเดือดร้อนทั้งบ้านเรือนเสีย เทียวหนีเอาตัวรอด

คำวั้นนั้นขงเบ้งได้เคลื่อนกองทัพเข้าประชิดเมืองเทียนซุ่ย แล้วแต่งทหารคนหนึ่งซึ่งหน้าตารูปลักษณะคล้ายคลึงกับเกียงอุย ขี่ม้าถือทวนเข้าไปที่หน้าประตูเมือง แล้วร้องบอกขึ้นไปบนเชิงเทินว่า ให้แห้วหลิมโผล่หน้าออกมาเจรจาสนทนากันสักหน่อยหนึ่ง

ในขณะที่นั้นแห้วหลิมและม้าจันยืนบัญชาการอยู่บนเชิงเทิน แห้วหลิมได้ยินเสียงร้องดังนั้นจึงโผล่หน้าออกไปนอกใบเสมากำแพงเมือง เกียงอุยปลอมเห็นแห้วหลิมเยี่ยมหน้าออกมาจึงร้องดำแห้วหลิมว่า ซึ่งเราเข้าด้วยขงเบ้งนี้เพราะแห้วหลิม เหตุไฉนท่านมากลับถอยคืนคำดังนี้

กลลากลนามข้างปลายของขงเบ้งกำลังจะสำเร็จแล้ว!

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล ล้อมกายผูกใจ (ตอนที่515)

เกียงอุยคิดจะจับตัวขงเบ้งหวังเผด็จศึก ในขณะที่ขงเบ้งก็วางกลเพื่อจะได้ตัวเกียงอุยไว้เป็นกำลัง และเพื่อเผด็จศึกไปในคราวเดียว จึงแต่งกลอุบาย ลากหนามข้างปลาย หลายหลากเพื่อจะยึดเอาเมืองเอ็กก้วนและเมืองเทียนซุ่ย และเพื่อให้ได้ตัวเกียงอุยพร้อมกันในคราวเดียว

แห้วหลิมเห็นเกียงอุยตัวปลอมกล่าวดังนั้นก็โกรธ ร้องดำดอกลับเข้าไปว่า ตัวเป็นทหารอยู่ในแผ่นดิน มิได้คิดถึงคุณพระเจ้าโจยอย คิดขบถไปเข้าด้วยขงเบ้งแล้วยังเจรจาเอารายมาใส่เราว่ากลับกลอกอีกเล่า

เกียงอุยตัวปลอมจึงได้กลับมาอีกว่า ท่านเขียนหนังสือไปถึงเราว่าให้มาสมัครเข้าด้วยขงเบ้ง เราสำคัญว่าจริงก็มา มิได้แจ้งว่าท่านจะลวงเราแต่พอเอาตัวรอดพ้นความตายจะหนี บัดนี้ขงเบ้งก็ขบเลี้ยงให้เราเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แลเรารับอาสาว่าจะตีเอาเมืองนี้ให้ขงเบ้งจงได้

กล่าวดังนั้นแล้วเกียงอุยตัวปลอมก็สั่งทหารให้หักเข้าตีเมือง ทหารเมืองเสฉวนก็ให้ร้องทำที่เป็นหักเข้าตีเมืองพร้อมกันทุกด้าน แต่พอแห้วหลิมและม้าจันด่านทานไว้เป็นสามารภ เกียงอุยตัวปลอมก็สั่งทหารเมืองเสฉวนให้ถอยทัพกลับไปหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นกลอุบายดำเนินไปด้วยดี มั่นใจว่าแฮหัวหลิมและม้าจันหลงกลว่าเกียงอุยเป็นขบถแน่แล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปที่เมืองเอ็กกวน และสั่งให้สลักเอาทองเสียบจากกองหลังไปไว้ในกองหน้า เพื่อให้ข้าศึกทราบข่าวแล้วจะได้ยกเข้าตีชิงเอาเสียบ

พอกองทัพขงเบ้งไปใกล้เมืองเอ็กกวน หน่วยสอดแนมก็นำความเข้าไปรายงานให้เกียงอุยทราบ เกียงอุยจึงคุมทหารสามพันยกออกจากเมืองจะไปชิงเอาเสียบของขงเบ้ง

กองทัพของเกียงอุยยกออกนอกเมืองไปพักใหญ่ อุยเอี้ยนซึ่งคุมกองทัพอยู่ในป่าใกล้เมืองก็ยกกองทัพเข้ายึดเอาเมืองเอ็กกวน ทหารในเมืองเหลืออยู่แต่เบาบางและไม่ทันระวังตัวด้วยสำคัญว่าเกียงอุยเพิ่งนำกองทัพออกไปตีข้าศึก ย่อมไม่มีข้าศึกยกเข้ามาใกล้เมือง ดังนั้นเมื่อถูกโจมตีโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวจึงพากันแตกตื่นหนีออกจากเมือง อุยเอี้ยนจึงเข้ายึดเมืองเอ็กกวนได้โดยง่าย

เมื่อยึดเมืองเอ็กกวนได้แล้ว อุยเอี้ยนจึงให้ทหารในเมืองเอ็กกวนไปสืบหามารดาของเกียงอุย แล้วไปเยี่ยมมารดาของเกียงอุยด้วยตนเอง เกียงอุยถามว่าโจยอยเป็นกบฏต่อราชวงศ์ฮั่น ทำให้แผ่นดินวุ่นวายไม่เป็นสุข ขงเบ้งก็รับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ ท่านบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยน หวังจะสืบสานปณิธานของพระเจ้าเล่าปี่ที่ให้พื้นฟูราชวงศ์ฮั่นให้รุ่งเรืองเฟื่องฟูสืบไป มหาอุปราชขงเบ้งทราบว่ามีแม่เต่าพำนักอยู่ในเมืองนี้ จึงสั่งให้มาค่านับด้วยนับถือสติปัญญาของเกียงอุยผู้บุตร ใครได้ตัวไปทำราชการสนองคุณราชวงศ์ฮั่นสืบไป

มารดาของเกียงอุยเป็นคนเก๋าคำคิดเก๋าคิดดีอยู่ในราชวงศ์ฮั่นมาแต่ครั้งบรรพบุรุษ เคยได้ยินกิตติศัพท์ของเล่าปี่ว่าเมตตาต่อคนทั้งปวง และนึกเลื่อมใสมานานแล้ว ครั้นได้ยินว่าเชื้อสายของพระเจ้าเล่าปี่จะกอบกู้พระราชวงศ์ฮั่นก็มีความยินดี และอาสาจะเกลี้ยกล่อมเกียงอุยให้เข้าด้วยขงเบ้ง

อุยเอี้ยนได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี เชิญแม่เต่าเข้าไปอยู่ที่สวนเจ้าเมืองเพื่อเตรียมจะนำไปพบขงเบ้ง

ฝ่ายเกียงอุยเมื่อยกกองทัพออกไปถึงปลายแดนเมืองเอ็กกวนก็ปะทะกับกองหน้าของกองทัพขงเบ้ง ทหารในกองหน้าแสร้งแตกหนี เกียงอุยจึงนำทหารเข้าชิงเอาเกวียนเสียบได้เป็นจำนวนมาก และสั่งทหารให้คุมเสียบจะรีบกลับเข้าเมือง

พอเกียงอุยคุมทหารกลับตามเส้นทางเดิมไม่ถึงร้อยเส้นก็พบกับเดี่ยวเอ็กคุมทหารสกัดขวางทางอยู่ เกียงอุยเห็นดังนั้นจึงเข้ารบกับเดี่ยวเอ็ก พอรบกันได้ห้าเพลงเกียงอุยก็ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องหนุนเนื่องเข้ามาอีก เหลียวไปดูเห็นเป็นทหารจ๊กก๊ก มีธงประจำตัวนายทัพชื่ออองเป้ง

เกียงอุยเห็นข้าศึกกำลังมากนักจะด้านทานไม่ได้ก็รีบตีฝ่าแนวล้อมจะกลับเข้าไปในเมือง แต่พอเข้าไปใกล้ประตูเมืองก็รู้สึกตกใจ เพราะบนเชิงเทินและแนวกำแพงเมืองได้ปักไว้ด้วยธงประจำกองทัพจ๊กก๊กทั้งสิ้น ก็รู้ว่าต้องกลเสียที่แก่ขงเบ้งแล้ว จึงรีบพาทหารหนีไปทางเมืองเทียนชุย

เกียงอุยพาทหารหนีไปได้เพียงห้าสิบเส้นก็พบกับเดี่ยวเป่าคุมทหารสกัดทางอยู่ และสั่งทหารให้ตีวงล้อมเกียงอุยและทหารไว้จนแน่นหนา เกียงอุยเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบตีฝ่าออกจากวงล้อม

เกียงอุยมีฝีมือเชิงทวนเข้มแข็งแกร่งกล้า จึงตีฝ่าวงล้อมของทหารเดี่ยวเป่าออกไปได้ แต่ทหารของเกียงอุยไม่สามารถตีฝ่าออกไปได้ จึงถูกทหารจ๊กก๊กฆ่าฟันและจับเป็นเชลยจนหมดสิ้น

เกียงอุยยืนแต่ตัวผู้เดียวขึ้นมาหนีไปจนถึงหน้าประตูเมืองเทียนชุย โดยที่ไม่รู้ความนัยที่ขงเบ้งแต่งกลลวงให้ข้างในเมืองสำคัญผิดคิดว่าเป็นกบฏไปเข้าด้วยขงเบ้งแล้ว จึงร้องบอกทหารบนเชิงเทินให้รีบเปิดประตูเมืองรับ

นายทหารที่รักษาเชิงเทินเห็นดังนั้นจึงนำความไปรายงานกับม้าจัน ม้าจันพอทราบรายงานก็โกรธ สำคัญว่าเกียงอุยวางกลอุบายมาล่อลวงให้เปิดประตูเมือง แล้วทหารเสฉวนก็จะยกบุกเข้าเมืองตามมา จึงสั่งให้ทหารบนเชิงเทินและกำแพงเมืองระดมยิงเกียงอุยด้วยเกาทัณฑ์

เกียงอุยยืนมาคอยท่าอยู่ที่หน้าประตูเมือง แต่จู่ๆ ทหารบนเชิงเทินและกำแพงเมืองได้ยิงเกาทัณฑ์มาราวท่าฝนแล้วร้องด่าว่าไอ้กบฏก็ตกใจเพราะไม่ทราบว่ามีเรื่องร้ายประการใดเกิดขึ้นจึงถูกตรานำหน้าหาว่าเป็นกบฏ แต่เกรงว่าจะเป็นอันตรายจากเกาทัณฑ์ เกียงอุยจึงรีบชักม้าหนีออกมาจนพ้นรัศมีเกาทัณฑ์ แล้วคิดว่าในเมื่อม้าจันสำคัญผิดจะหนีเอาชีวิตรอดก่อน คิดดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงขับม้าจะไปหาเลี้ยงชีพที่เมืองเซียงเก๋ง

ฝ่ายอุยเขียนเมื่อควบคุมสถานการณ์ภายในเมืองเอ็กกันไว้ได้แล้ว จึงเชิญตัวแม่เฒ่ามารดาของเกียงอุยไปพบกับขงเบ้งและแจ้งความให้ทราบทุกประการ ขงเบ้งทราบความแล้วมีความยินดี รีบพามารดาเกียงอุยและทหารยกกลับไปเมืองเทียนชุย แล้วส่งกวนทินให้นำทหารอ้อมไปชุมนุมอยู่ในป่าข้างทางที่จะไปยังเมืองเตียงอัน สั่งว่าเกียงอุยมีเส้นทางหนีไปเมืองเตียงอันเส้นทางเดียวเท่านั้น ให้ท่านเอาทหารไปชุมนุมแล้วจับเป็นเกียงอุย อย่าให้บาดเจ็บหรือโลหิตไหลแม้เพียงเท่าแมลงวันกินอิมเป็นอันขาด ส่วนขงเบ้งจะยกตามไป

กวนทินรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงจัดแจงทหารรีบยกพลล่วงหน้าไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ

เกียงอุยขี่ม้าหนีไปถึงประตูเมืองเซียงเต๋ง ก็ร้องเรียกให้เลี้ยงเขียนซึ่งขณะนั้นอยู่บนเชิงเทินให้เปิดประตูเมืองรับ เลียงเขียนได้รับทราบข่าวจากเมืองเทียนชุยก่อนแล้วว่าเกียงอุยเป็นกบฏ แปรพักตร์เข้ากับขงเบ้งแล้ว พอเห็นเกียงอุยก็โกรธ สำคัญว่าเกียงอุยแต่งกลอุบายมาล่อลวงให้เปิดประตูเมืองแล้วจะยกทหารเสฉวนเข้ายึดเอาเมือง จึงให้ทหารร้องด่าเกียงอุยว่าอ้อกบฏ มึงไปเข้าด้วยขงเบ้งแล้วยังคิดจะมาหลอกลวงเราอีกหรือ แล้วสั่งทหารบนเชิงเทินและกำแพงเมืองให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ใส่เกียงอุยเป็นอันมาก

เกียงอุยเห็นเหตุการณ์เข้ารอยเดิมนึกตกใจและเสียใจจนร้องไห้ แต่เพื่อรักษาชีวิตรอดจึงจำต้องชักม้าหนีออกจากกระยะเกาทัณฑ์ แล้วคิดว่าในเมื่อผู้รักษาเมืองเทียนชุยและเมืองเซียงเต๋งเข้าใจตัวเราผิดดังนี้ จำจะต้องหนีไปที่เมืองเตียงอันเพื่อรายงานความจริงและแสดงความบริสุทธิ์ของตัวเอง คิดดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงชักม้าควมไปตามเส้นทางที่จะไปยังเมืองเตียงอัน

ครั้นมาถึงป่าทึบแห่งหนึ่ง เกียงอุยสังเกตเห็นเจียบผิดปกติ ไม่มีเสียงนกกาหรือสัตว์ป่าใดๆ ก็สังหรณ์ใจว่าชะรอยข้าศึกจะชุมนุมทหารไว้ในป่าสองข้างทาง สัตว์ทั้งปวงจึงหนีไปไกลก่อนที่จะมาถึง คิดดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงชักม้าหันหลังกลับ

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหวไปทั้งแนวป่าสองข้างทางและทั้งด้านหน้าด้านหลัง ทหารจึกกักได้โห่ร้องยกออกมาจากแนวป่าเป็นอันมาก มีธงประจำตัวนายทัพชื่อกวนทิน แล้วเข้าล้อมเกียงอุยไว้อย่างแน่นหนาทุกด้าน

เกียงอุยเห็นดังนั้นก็รู้สึกแค้นใจเป็นอันมาก ชับม้าเข้ารบกับกวนทิน ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันเป็นสามารบ แต่เกียงอุยได้รบพุ่งต่อเนื่องเป็นเวลายาวนาน ไม่ได้หยุดพักผ่อนหลีบนอน ครั้นต่อสู้กันได้ไม่นานเกียงอุยก็อ่อนกำลังลงและสังเกตเห็นว่าทหารเสฉวนซึ่งล้อมอยู่ด้านปากทางลัดอันเป็นซอกเขานั้นเบาบางน่าจะได้ฝ่าออกไปได้

เกียงอุยเล็งการแมนยาแล้ว พอได้โอกาสก็ผล่มาจากกวนทินตีฝ่าออกไปทางแนวล้อมที่เบาบางนั้นเข้าไปในซอกเขาที่เป็นทางลัด แต่พอเข้าไปได้เพียงเส้นเศษกลายเป็นทุ่งกว้าง ทหารเมืองเสฉวนตั้งขบวนล้อมไว้โดยรอบอย่างหนาแน่น พอเกียงอุยพ้นซอกเขาเข้าสู่ทุ่งราบ ทหารเสฉวนก็ปิดกั้นทางถอยไว้จนหมดสิ้น

เกียงอุยซึ่งสิ้นกำลังและตกอยู่ในวงล้อมอย่างแน่นหนาดังนั้นก็อับจนแก่ความคิด มองไปข้างหน้าเห็นเกวียนน้อยสองเกวียน เกวียนหนึ่งอยู่ภายใต้ธงประจำตัวนายทัพชื่อจูกัดเหลียง-ขงเบ้ง เห็นคนในเกวียนแต่งตัวแบบนักพรต สวมหมวกผ้าไหมสีน้ำเงิน ในมือถือพัดขนนกโบกไปมาด้วยสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส แต่เกวียนอีกเล่มหนึ่งอยู่ด้านหลัง มองไม่เห็นว่าเป็นคนในเกวียนเป็นผู้ใด เกียงอุยเห็นดังนั้นก็รู้ว่าตกอยู่ในเงื้อมมือของแม่ทัพใหญ่ฝ่ายจึกกัก เห็นทีจะไม่อาจหนีรอดไปได้ ก็หยุดม้ายืนนิ่งอึ้งอยู่

ในทันใดนั้นขงเบ้งก็ได้ร้องกล่าวกับเกียงอุยด้วยน้ำเสียงอันเยือกเย็นว่า ท่านก็สิ้นคิด ได้ความลำบากถึงเพียงนี้แล้ว เหตุไฉนจึงไม่มาอ่อนน้อมต่อเรา

เกียงอุยได้ยินคำขงเบ้งก็รู้สึกอดสูที่เสียรู้ต้องลงกับขงเบ้ง และเข้าตาจนถึงเพียงนี้ เสียทีที่ได้ร่ำเรียนวิทยาการมาเป็นอันมาก ชีวิตไม่เคยเพลี่ยงพล้ำให้แก่ผู้ใดเลย คิดในใจว่า ตัวเราบัดนี้อยู่ในระหว่างศึกเข้าตาจนอยู่แล้ว จะถอยหลังไปกวนทินที่ตั้งสกัดทางอยู่ ครั้นจะเข้าหาขงเบ้งบัดนี้เล่าก็จะสมร้าย ซึ่งคนนินทาว่าเป็นขบถต่อเจ้า ตัวกูเป็นชาติทหาร จะให้ปรากฏชื่อจงได้

คิดดังนั้นแล้วเกียงอุยจึงกระโดดลงจากหลังม้า ชักกระบี่ออกจะเขียดคอตาย ในทันใดนั้นทหารเมืองเสฉวนซึ่งรับคำสั่งขงเบ้งเตรียมพร้อมอยู่ก่อนแล้ว ได้ตรุกันเข้ามาแยงยึดเอาดาบจากมือของเกียงอุยอย่างรวดเร็วในชั่วพริบตา และเข้าล้อมประชิดตัวเกียงอุยไว้แต่มิได้ควบคุมหรือจับกุมแต่ประการใด

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าขงเบ้งเห็นเกียงอุยชักดาบจะเชือดคอตายก็ตกใจ ลงจาก เกวียน วิ่งเข้ายึดกระบี่ของเกียงอุยไว้ แต่ดูไปแล้วไม่เห็นสม จึงถือความตามฉบับวิจารณ์บางฉบับตั้งแสดงไว้ข้างต้นนี้

เกียงอุยยืนนิ่งอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง ขงเบ้งก็ลงจากเกวียนเดินเข้ามาหา และปลอบว่า ตัวเรานี้แต่พระเจ้าเล่าปียังไม่ชอบเลี้ยงเป็นคนซื่อใจอยู่นั้น เราก็พอใจคบเพื่อนแสวงหาวิชา ก็มีได้เห็นผู้ใดที่มีสติปัญญาหลักแหลมเหมือนท่าน บัดนี้เรามาพบท่านก็มีความยินดีนัก ท่านไปอยู่กับเราเถิด จะได้ช่วยกันคิดอ่านท่าน บำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไป อย่าให้เสียทีที่ได้เรียนวิชาไว้

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ขงเบ้งเดินลงมาจากเกวียนเข้าไปจับสองแขนของเกียงอุยอย่างเอื้ออาทรแล้วกล่าวว่า เรามีความยินดียิ่งนักที่ได้พบกับท่าน หลายปีมานี้ท่านเป็นเพียงคนเดียวที่มีสติปัญญาหลักแหลมสามารถล่วงรู้ความคิดเรา เมื่อครั้งที่เรายังยากจนซื่อใจอยู่ที่เขามังกรหลั่นนั้น ทุกวันคืนได้ชวนช่วยแสวงหาศิษย์วิทยากรทั้งปวง ได้ร่ำเรียนสรรพวิชาวิชาการเป็นอันมาก เวลานี้อายุช้ำเราร่วงวัยแล้ว หวังจะหาผู้มีปัญญาสักคนหนึ่งเป็นผู้รับถ่ายทอดวิชาความรู้ของเรา แต่ไม่เคยพานพบ เป็นเรื่องที่เราริดทอนใจตลอดมา ตัวท่านนี้มีสติปัญญาแลฝีมือ ทั้งมีความกตัญญูต่อมารดาเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ประกอบด้วยกำลังฝีมือรบพุ่งเข้มแข็งกล้าหาญนัก จึงมาอยู่กับเราเถิด เราจะถ่ายทอดวิชาความรู้ทั้งปวงให้ แล้วจะได้ช่วยกันคิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินแลราษฎรให้เป็นสุขสืบไป

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล เปิดแลกหงส์ (ตอนที่516)

ขงเบ้งเห็นเกียงอุยมีสติปัญญาสามารถล่วงรู้ความคิดและมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ จึงต้องการได้ตัวเกียงอุยมาเป็นศิษย์ จึงวางกลอุบายใช้แฮหัวหลิมเป็นเหยื่อ ทำให้กองทัพวุยก๊กสำคัญผิดคิดว่าเกียงอุยเป็นกบฏเข้าด้วยขงเบ้งแล้ว จากนั้นขงเบ้งก็ให้อุยเอียนไปยึดเมืองเอ็กกวนแล้ววางแผนล้อมเกียงอุย และเกลี้ยกล่อมให้เกียงอุยยอมสวามิภักดิ์ด้วยใจ

เกียงอุยแม้เคยได้ยินกิตติศัพท์ของขงเบ้งมาก่อนว่าทรงภูมิปัญญาวิชาคุณ แจ่มฟ้าจบดิน เป็นเอกแต่ผู้เดียวในใต้หล้าแต่ไม่เคยพบหน้า ดังนั้นแม้จะมีน้ำใจเลื่อมใสศรัทธาในฐานะที่เป็นผู้ใฝ่วิชาวิทยาคุณ แต่ก็มิได้ศรัทธาเลื่อมใสเท่าใดนัก ด้วยมั่นใจว่าภูมิวิทยาที่ได้เล่าเรียนมามิได้ด้อยกว่าขงเบ้ง แต่ครั้งมาพ่ายแพ้เสียรู้เสียที่ถึงปานนี้ ก็ประจักษ์ว่าคำโบราณที่ว่า เหนือฟ้ายังมีฟ้านั้นเป็นความจริงที่เกิดและประสบแก่ตัวอยู่ในขณะนี้แล้ว ในน้ำใจก็รู้สึกนับถือเลื่อมใสยิ่งนัก ครั้นมาเห็นหน้าตาตัวจริง ฟังน้ำเสียงอันนุ่มนวลละมุนเต็มไปด้วยน้ำใจที่เมตตาอาทร อาบเอิบด้วยอุดมการณ์ที่จะท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข ทั้งยังยกย่องสรรเสริญเกียงอุยอย่างยิ่งยวด น้ำใจเกียงอุยก็อ่อนน้อมต่อขงเบ้งแต่วินาทีนั้นตามประสาบัณฑิตใฝ่เสวนาคบหาด้วยบัณฑิตเป็นกัลยาณมิตรจะนั้น

เกียงอุยปลงใจตั้งนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงคำนับแทบเท้าขงเบ้ง แล้วกล่าวว่ามหาอุปราชเมตตาไว้ชีวิตและยังรับข้าพเจ้าเป็นศิษย์ดังนี้ พระคุณหาที่สุดมิได้ กายใจนี้ขอมอบไว้รับใช้มหาอุปราชไปจนชั่วชีวิต

ขงเบ้งเห็นเกียงอุยอ่อนน้อมตั้งนั้นก็ยิ่งมีความเมตตา ก้มลงประคองเกียงอุยให้ลุกขึ้นด้วยใบหน้าที่ยิ้มแย้มแจ่มใส พลางหันกลับไปทีเกวียนน้อยแล้วโบกพัดเป็นสัญญาณ ทหารซึ่งควบคุมเกวียนของขงเบ้งก็เข็นเกวียนวกกลับไปด้านหลัง เกวียนอีกเล่มหนึ่งที่อยู่ทางด้านหลังก็ถูกเข็นออกมาทางด้านหน้า

เกียงอุยเห็นคนที่นั่งบนเกวียนเป็นมารดาตัวก็ตื่นเต้นตกใจ มองหน้าขงเบ้งด้วยความแปลกประหลาดใจ แล้วหันไปทางมารดาพลางกล่าวว่าท่านแม่มาที่นี่ได้อย่างไร

มารดาของเกียงอุยเดินลงจากเกวียนด้วยความปลาบปลื้มใจ น้ำตาไหลอาบแก้มโดยไม่รู้ตัว ขงเบ้งเห็นตั้งนั้นจึงกล่าวกับเกียงอุยว่า ตัวเราเป็นคนรักแม่ไม่แพ้หน้าใจรักท่าน จึงรู้หวั่นท่านเป็นอย่างไรบ้างด้วยมารดา ท่านเคารพหวั่นไยมารดาอย่างไร เราก็รู้แก่ใจอย่างนั้น จึงเชิญมารดาท่านมาเพื่อให้ท่านคลายใจ

เกียงอุยได้ฟังก็ซาบซึ้งน้ำใจขงเบ้ง แล้วคิดว่าขงเบ้งนี้สมเป็นครูผู้ใหญ่ มีความรู้สึกละเอียดอ่อน เอื้ออาทรต่อผู้น้อย และเข้าใจความรู้สึกตัวตรงแก่กันถูกต้องยิ่งนักก็ยิ่งมีน้ำใจศรัทธาขงเบ้ง แล้วหันไปทางมารดาพอดีแม่เฒ่าเดินเข้ามาถึงเกียงอุยจึงคุกเข่าลงกราบเท้ามารดา และปลาบปลื้มใจจนร้องไห้ พลางกล่าวว่าลูกคิดถึงและเป็นห่วงท่านแม่เป็นอันมาก เดชะบุญมหาอุปราชมีน้ำใจเอื้ออาทรจึงชักพาแม่ลูกให้ได้พบกัน

มารดาของเกียงอุยประคองลูกชายให้ลุกขึ้น โอบกอดเกียงอุยไว้ในอ้อมอกครู่หนึ่งแล้วกล่าวว่ามหาอุปราชมีน้ำใจเมตตาถึงนัก ให้ทหารดูแลรักษาแม่ราวกับเป็นแม่ของตัวเอง เป็นพระคุณยิ่งแล้ว ตัวเจ้าต้องตอบแทนคุณมหาอุปราช อย่าให้เสียทีที่ได้ให้ความเมตตา

แล้วแม่เฒ่าได้กล่าวสลับไปว่า พวกเราเป็นข้าแผ่นดินในพระราชวงศ์ชั้น คิดถึงคุณข้าวแดงแกงร้อนและความร่มเย็นเป็นสุขที่ราชวงศ์ชั้นได้ประทานตลอดระยะเวลาอันยาวนานมาแต่บรรพบุรุษ เจ้าจงอยู่กับขงเบ้งรับใช้สนองคุณราชวงศ์ชั้นอย่าได้เห็นแก่ความลำบาก หรือเสียชีวิตแม้กระทั่งชีวิตเลย

กล่าวแล้วแม่เฒ่าก็ชวนลูกชายคุกเข่าลงคำนับขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงก้มลงประคองสองแม่ลูกให้ลุกขึ้นแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้ารับเกียงอุยเป็นศิษย์ ถือเป็นคนกันเองแล้วอย่าได้มากพิธีรีตองอีกเลย กล่าวแล้วขงเบ้งก็พาสองแม่ลูกและทหารกลับไปค่าย และสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเกียงอุยและมารดา เป็นการเฉลิมฉลองที่ได้คนต้องใจมาร่วมการอย่างอบอุ่นใจ

ขงเบ้งอาศัยมารดาเกียงอุยผูกจิตตั้งใจเกียงอุยให้อ่อนน้อมสวามิภักดิ์ด้วยกายและใจ ซึ่งโจโฉก็เคยอาศัยมารดาของซีซีเพื่อจะผูกจิตตั้งใจซีซีให้ยอมอ่อนน้อมสวามิภักดิ์แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะโจโฉใช้วิธีการบังคับและหลอกลวงจนมารดาซีซีต้องฆ่าตัวตาย โจโฉจึงได้แต่กายของซีซีแต่ไม่ได้ใจ ดังนั้นตลอดชีวิตของซีซีที่อยู่กับโจโฉจึงไม่ยอมคิดกลอุบายหรือเป็นกำลังให้กับโจโฉแม้แต่น้อย ส่วนขงเบ้งนั้นล้อมกายเกียงอุยไว้ก่อนแล้วผูกจิตด้วยความเป็นมหาบัณฑิตผู้เรืองวิทยาการของตน เสนอรับเกียงอุยเป็นศิษย์จนเกียงอุยพร้อมใจแล้วจึงตั้งใจเกียงอุยโดยอาศัยมารดาอบรมสั่งสอนให้จงรักภักดีต่อพระราชวงศ์ชั้น ขงเบ้งจึงได้ทั้งกายและใจของเกียงอุยไปจนตลอดชีวิต

เสร็จแล้วขงเบ้งจึงปรึกษาถึงการจะตีเมืองเทียนชุยและเมืองเซียงเท่งว่าตัวท่านรู้การหนักเบาของเมืองเทียนชุยและเมืองเซียงเท่งเป็นอย่างดี จะคิดอ่านประการใดจึงจะตีเมืองทั้งสองได้สำเร็จ

เกียงอุยจึงว่า ข้าพเจ้ามีเพื่อนทหารอยู่ในเมืองเทียนชุยชื่ออินเซียงและเลียงซี มีความสนิทสนมแน่นแฟ้นกันมานาน ข้าพเจ้าจะคิดอ่านกลอุบายเขียนหนังสือถึงอินเซียงและเลียงซีผูกเกาทัณฑ์ยิงเข้าไปในเมืองให้อินเซียงและเลียงซีเป็นไส้ศึกก่อการอยู่ในเมือง เห็นจะเกิดความวุ่นวายภายในเมืองเทียนชุยแล้วเราจึงค่อยยกกองทัพเข้าตี เห็นจะได้เมืองโดยง่าย

ขงเบ้งได้ฟังก็เห็นด้วย เกียงอุยจึงเขียนหนังสือขึ้นเป็นสองฉบับ ฉบับหนึ่งถึงอินเซียงอีกฉบับหนึ่งถึงเลียงซีแล้วผูกเข้ากับลูกเกาทัณฑ์ ให้ทหารยิงเข้าไปในเมืองเทียนชุย

ทหารที่รักษาเมืองเทียนชุยเห็นลูกเกาทัณฑ์ที่ยิงเข้ามามีหนังสือผูกอยู่ก็เอาไปมอบให้แก่ม้าจัน

เมื่อม้าจันเห็นหนังสือทั้งสองฉบับก็สงสัย จึงเอาหนังสือทั้งสองฉบับนั้นไปปรึกษากับเส้าหวิหลิมแล้วว่า อินเซียงและเลียงซีสองคนนี้เป็นเพื่อนทหารสนิทกับเกียงอุยมาช้านาน ซึ่งเกียงอุยมีหนังสือมาถึงสองคนนี้ เห็นทีว่าจะคบคิดกันเป็นไส้ศึก ท่านจะคิดอ่านประการใด

เส้าหวิหลิมแม้เป็นพระญาติวงศ์ของพระเจ้าโจยอย แต่อ่อนด้อยด้านสติปัญญา พอทราบความก็ระแวงว่าสองนายทหารจะคบคิดกับเกียงอุยเป็นกบฏ จึงกล่าวว่าหากอินเซียงและเลียงซีไม่คบคิดกับเกียงอุยแล้วไหนเล่าเกียงอุยจะมีหนังสือมาดังนี้ ควรจะป้องกันไว้ดีกว่าคอยแก้ไข

ว่าแล้วเส้าหวิหลิมจึงสั่งม้าจันให้ส่งทหารไปจับตัวอินเซียงและเลียงซี แต่เนื่องจากอินเซียงและเลียงซีเป็นนายทหารที่มีน้ำใจไมตรี มีเพื่อนฝูงเป็นอันมาก พรรคพวกของอินเซียงและเลียงซีเมื่อทราบข่าวก็รีบนำความไปแจ้งให้อินเซียงและเลียงซีทราบ

ทั้งอินเซียงและเลียงซีพอทราบความก็ตกใจ รีบปรึกษากันว่าหากจะนิ่งเฉยสลับไป ถูกเขาจับได้คงมีโทษถึงตายเป็นแน่แท้ กระนั้นเลย จำเราจะคิดอ่านออกไปสมัครอยู่ด้วยขงเบ้งจึงจะพ้นอันตราย

พอเวลาค่าทหารของเส้าหวิหลิมและม้าจันก็มาถึงกองทหารของอินเซียงและเลียงซี แล้วเส้าหวิหลิมบอกว่า ท่านเจ้าเมืองม้าจันมีราชการสำคัญต้องการพบ ให้รีบไปที่ศาลาว่าราชการโดยด่วน

อินเซียงและเลียงซีทราบความอยู่ก่อนแล้วก็รู้ว่าการเชิญไปพบนั้นเป็นการลวงให้ออกไปนอกกองทหารแล้วจับตัวไปประหารชีวิต จึงเส้าหวิหลิมกับทหารซึ่งมาตามนั้นว่าให้ท่านกลับไปก่อน เราจะตามไปในภายหลัง ทหารซึ่งมาตามสำคัญว่าจริงจึงรีบกลับไปรายงานแก่ม้าจัน

พอทหารนั้นออกไปแล้ว อินเชียงและเลียงซี้จึงเขียนหนังสือถึงเกียงอุยว่าให้รีบยกกองทัพเข้ามายึดเมือง จะเปิดประตูเมืองคอยรับ แล้วเอาหนังสือนั้นผูกเกาทัณฑ์ยิง ทหารขงเบ้งเห็นหนังสือผูกเกาทัณฑ์ก็นำไปมอบให้แก่ขงเบ้ง ขงเบ้งจึงเอาหนังสือนั้นให้เกียงอุยอ่านดู เกียงอุยรับมาอ่านดูแล้วกล่าวว่าหนังสือนี้เป็นลายมือของอินเชียงและเลียงซี้ ซึ่งสองคนนี้เร่ร่อนตั้งนี้เห็นที่จะกลับมาจับตัวไปลงโทษ จึงขอขมทูลหาอุปราชจะยกกองทัพเข้าทำการตามหนังสือของอินเชียงและเลียงซี้

ขงเบ้งได้ฟังก็เห็นชอบ จึงสั่งแม่ทัพนายกองทั้งปวงให้เคลื่อนพลเข้าประชิดเมืองเทียนชุย

ในขณะนั้นเป็นเวลาปลายยามหนึ่ง อินเชียงและเลียงซี้และพรรคพวกอีกสิบคนได้ลอบไปที่ประตูเมือง ฆ่าฟันทหารซึ่งรักษาประตูแล้วเปิดประตูเมืองออกไปหาทหารเมืองเสฉวนซึ่งกำลังยกเข้าประชิดตัวเมือง

ทหารเมืองเสฉวนเห็นประตูเมืองเปิดก็เคลื่อนพลรุกเข้าไปในตัวเมืองอย่างรวดเร็ว แล้วกระจายกำลังเข้ายึดเมืองเทียนชุย ฆ่าฟันทหารเมืองเทียนชุยที่ต่อต้านบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

แฮหัวหลิมและม้าจั้นเห็นทหารเมืองเสฉวนโห่ร้องบุกเข้ายึดเมืองอย่างรวดเร็วก็ตกใจ จะสั่งการประการใดก็ไม่ได้ เพราะทหารซึ่งรักษาเมืองพากันแตกตื่นวิ่งหนีคุมกันไม่ติด เห็นจะรักษาเมืองต่อไปไม่ได้ แฮหัวหลิมและม้าจั้นจึงพาทหารซึ่งสนิทหรือคนเศษตีฝ่าหนีออกไปทางประตูเมืองด้านตะวันตก แล้วรีบหนีไปทางเมืองเกียงเสี

เลียงซี้และอินเชียงเห็นทหารเสฉวนยึดเมืองเทียนชุยได้แล้วจึงเชิญขงเบ้งเข้าไปในเมือง และเรียกบรรดาขุนนางที่รักษาเมืองเข้ามายอมอ่อนน้อมต่อขงเบ้งจนหมดสิ้น

ขงเบ้งจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว จึงปรึกษากับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ก้าวต่อไปนี้จะต้องยึดเมืองเซียงเท่งให้ได้ จะทำประการใด

เลียงซี้จึงว่า เลียงเขียนซึ่งรักษาเมืองเซียงเท่งนั้นเป็นน้องของข้าพเจ้า ดังนั้นข้าพเจ้าจะขออาสาหาอุปราชออกไปว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมให้เลียงเขียนยอมอ่อนน้อมเอง ขงเบ้งเห็นมามองหน้าเกียงอุย เกียงอุยก็รู้ที่จึงว่า ขอมหาอุปราชได้อนุญาตให้เลียงซี้ไปเกลี้ยกล่อมเลียงเขียนเถิด ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้เลียงซี้เดินทางไปเมืองเซียงเท่ง

เมื่อเลียงซี้เดินทางไปถึงเมืองเซียงเท่งแล้ว ได้พูดจาว่ากล่าวเกลี้ยกล่อมกับเลียงเขียนผู้น้อง ให้ยอมสวามิภักดิ์กับขงเบ้ง เลียงเขียนเชื่อฟังพี่ชายจึงยอมตามแต่โดยดี แล้วพาพรรคพวกกลับไปหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้ปูนบำเหน็จความชอบแก่เลียงเขียนเลียงซี้และอินเชียงเป็นอันมาก แล้วแต่งตั้งให้เลียงซี้เป็นเจ้าเมืองเทียนชุย ให้เลียงเขียนเป็นเจ้าเมืองเซียงเท่ง และให้อินเชียงเป็นเจ้าเมืองเอ็กก้วน

จากนั้นขงเบ้งจึงสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงฉลองชัยชนะที่ยึดสามเมืองได้โดยไม่ยากลำบากได้ทั้งศิษย์ที่มีวิชาปัญญาคุณแลทหารเป็นอันมาก ในระหว่างงานเลี้ยงนั้นทหารทั้งปวงได้ ไต่ถามขงเบ้งว่ามหาอุปราชปล่อยแฮหัวหลิมกลับไปแล้วจะจัดการประการใด

ขงเบ้งจึงว่า เราปล่อยแฮหัวหลิมเสียนั้น เหมือนเสียเปิดตัวหนึ่ง ได้เกียงอุยมาไว้เหมือนได้หงส์ตัวหนึ่ง แต่บังทองตายแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดที่จะมีสติปัญญาเหมือนเกียงอุยจะนี้

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำไขของขงเบ้งแล้วพากันสรรเสริญสติปัญญาความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าชัยชนะของขงเบ้งครั้งนี้ทำให้ กิตติศัพท์ก็ฟังเฟื่องต่อกันไป หัวเมืองทั้งปวงก็มาอ่อนน้อมต่อขงเบ้งเป็นอันมาก

ครั้นจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้เคลื่อนทัพไปที่เขากิสานซึ่งเป็นเส้นทางที่จะรุกเข้าตีเมืองสุโตต่อไป ครั้นถึงริมแม่น้ำอุยโห้ก็ให้ทหารตั้งค่ายลงไว้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ศึกวาทศิลป์ริมแม่น้ำอุยโห (ตอนที่ 517)**

ขงเบ้งบรรลุผลสำเร็จตามแผนการ เมื่อได้ตัวเกียงอุยแล้วก็ได้ทั้งเมืองเอ็กกวน เมืองเทียนชุย และเมืองเซียงเท่งด้วย หลังจากจัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว จึงยกกองทัพล่องลึกเข้าแดนอุยก็ถึงเขากิสาน และตั้งค่ายอยู่ที่ฝั่งตะวันตกของแม่น้ำอุยโห

ในขณะนั้นพระเจ้าโจยอยเสวยราชสมบัติได้ครบปี ตรงกับปีพุทธศักราชเจ็ดร้อยเจ็ดสิบ เดือนอ้าย พระเจ้าโจยอยเสด็จประทับอยู่ที่เมืองลกเอียง แล้วเสด็จออกท้องพระโรงว่าราชการท่ามกลางขุนนางทั้งปวง เจ้ากรมข่าวได้นำความขึ้นกราบบังคมทูลว่า แสหัวหลิมไปทำการครั้งนี้เสียทีแก่ขงเบ้ง หนีมาอยู่ ณ เมืองเกียงเสีย บัดนี้ขงเบ้งก็ยกทัพมาถึงเขากิสาน กองหน้าล่องเข้ามาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำอุยโหฟากตะวันตก จ้เราจะยกทหารออกไปต้านทานแต่ไกลจึงจะได้

พระเจ้าโจยอยทราบความดังนั้นก็ตกพระทัย ตรัสถามขุนนางทั้งปวงว่าศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก กองทัพจ๊กก๊กยกล่องลึกเข้ามาถึงแดนเรา จะคิดอ่านประการใด จึงจะยันกองทัพจ๊กก๊กให้ถอยกลับไป

องลองซึ่งเป็นขุนชื่ออาวุโสประจำสำนักพระราชเลขาธิการได้ฟังพระราชปรารภเกี่ยวกับการศึกตั้งนั้นจึงกราบทูลพระเจ้าโจยอยว่า ในบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงที่ชำนาญการสงครามยาวนานมาแต่ครั้งแผ่นดินพระเจ้าวุยอ่องโจโจนั้น เห็นโจจิ้นแต่ผู้เดียวที่มีสติปัญญาและมีฝีมือช่ายิ่งกว่าผู้ใด ขอได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าแต่งตั้งให้โจจิ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ไปรบศึกขงเบ้ง เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

พระเจ้าโจยอยทรงรำลึกได้ว่าโจจิ้นเป็นพระญาติวงศ์และเป็นขุนนางฝ่ายทหารชั้นผู้ใหญ่มาแต่ครั้งโจโจครั้นได้ฟังคำทูลตั้งนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงรับสั่งให้หาโจจิ้นมาเฝ้า แล้วตรัสว่าก่อนพระเจ้าโจจิ้นจะสิ้นพระชนม์นั้นได้ฝากฝังการแผ่นดินไว้กับท่าน ให้ช่วยท่านบำรุงบ้านเมืองและราษฎรให้เป็นสุข บัดนี้ขงเบ้งนำกองทัพจ๊กก๊กยกลึกเข้ามาถึงเขากิสานแล้ว โฉนท่านจึงนิ่งเฉยอยู่ได้ เราดำริจะตั้งให้ท่านเป็นแม่ทัพยกไปยันกองทัพของขงเบ้ง ท่านจะเห็นเป็นประการใด

โจจิ้นจึงกราบทูลว่า ซึ่งจะไม่ทุกขร้อนด้วยการแผ่นดินนั้นหาไม่ได้ ข้าพระองค์ยังคงรำลึกถึงพระคุณของพระเจ้าวุยอ่องและยังจำมั่นคงถึงคำสั่งเสียของพระเจ้าโจจิ้นไม่เคยลืมเลือนเลย แต่ที่นิ่งอยู่ก็เพราะรู้ตัวดีว่ามีสติปัญญาอันน้อย เห็นจะทำการสนองพระคุณไม่ตลอดรอดฝั่ง

องลองได้ฟังก็ถวายคำนับพระเจ้าโจยอยแล้วหันมากล่าวกับโจจิ้นว่า ท่านเป็นคนผู้ใหญ่ เคยทำราชการมาแต่ครั้งพระเจ้าวุยอ่อง ซึ่งเจรจาต่อตัวเป็นเชิงอยู่จะนี้ไม่ชอบ เราช่วยกันทำการอาสาแผ่นดินเกิด ตัวข้าพเจ้าคนแก่นี้ อายุเจ็ดสิบหกปีแล้วก็จะยอมไปกับท่าน

โจจิ้นถูกองลองต่อว่าตั้งนั้นก็รีบกราบทูลว่า ข้าพระองค์หาได้บิดพลิ้วตามคำของ องลองประการใดไม่ และพร้อมที่จะรับพระราชโองการ สนองพระเดชพระคุณไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต ในการศึกครั้งนี้ข้าพระองค์ขอตัวถวายไปช่วยราชการด้วย มีสิ่งใดจะได้ร่วมกันปรึกษาหารือ

พระเจ้าโจยอยเห็นโจจิ้นเต็มใจอาสาไปทัพก็มีพระทัยยินดี มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้โจจิ้นเป็นแม่ทัพใหญ่ บังคับบัญชาทั้งทหารและพลเรือนทั่วแคว้น และให้ยกทัพเป็นปลัดทัพไปกับโจจิ้นด้วย ส่วนองลองนั้นโปรดเกล้าแต่งตั้งให้เป็นเสนาธิการและที่ปรึกษาของกองทัพ ให้จัดทหารยี่สิบหมื่นแก่โจจิ้น ยกไปตั้งรับกองทัพขงเบ้งที่ริมแม่น้ำอุยโห

พระพุทธศาสนายกพลแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบพรรษา เดือนอ้าย ปลายข้างแรม โจจิ้นแม่ทัพใหญ่จัดแจงกองทัพตามรับสั่งและตั้งให้โจจิ้นน้องร่วมแซ่เป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ให้จูจันเป็นปลัดทัพกองทัพหน้า ตัวโจจิ้นคุมกองทัพหลวง ขุนนวมไพร่พลพร้อมที่หน้าประตูเมือง กองทัพหลวงแต่งขบวนแบบทัพกษัตริย์ตามอิสริยยศของโจจิ้นซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ของพระเจ้าโจยอย

พระเจ้าโจยอยเสด็จออกไปส่งกองทัพถึงนอกเมือง ครั้นได้เวลาฤกษ์ดี โจจิ้นจึงสั่งให้เคลื่อนทัพ ทหารยกก็ตีม้าล่อช่องกลองเป่าแตรเขาควยดังกระหึ่มก็ยก ขบวนทหารโห่ร้องและโบกธงทิวปลิวไสว กองทัพใหญ่ของโจจิ้นได้เคลื่อนออกจากแดนเมืองลกเอียง ตรงไปที่ริมแม่น้ำอุยโห และยกข้ามแม่น้ำไปตั้งค่ายอยู่ฟากตะวันตกฝั่งเดียวกันกับกองทัพของขงเบ้ง

เมื่อตั้งค่ายเป็นที่เรียบร้อยแล้ว โจจิ้นจึงปรึกษากับองลอง กุยกั๋ว และแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เราจะคิดอ่านการศึกประการใดจึงจะได้ชัยชนะแก่ขงเบ้ง

ลองลองจึงว่าอันการทำศึกสงครามนั้นไซ้ว่าจะกระทำกันด้วยการรบพุ่งแต่ประการเดียวก็หาไม่ หากอาจกระทำด้วยกลพยุหะ หรือวาจายุทธ์ได้ด้วย ชงเบ้งนั้นทนงตนว่ามีสติปัญญาในการสงคราม ขอให้ท่านประเดิมศึกด้วยสงครามวาจายุทธ์ ข้าพเจ้าจะอาสาออกไปประชันปากกับชงเบ้งให้ได้อายุต่อหน้าทหารทั้งปวงเอง แม้ชงเบ้งปราศัยในศึกวาทศิลป์แล้วเห็นจะได้รับความปลอดภัยแล้วเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนเอง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าลองลองเสนอทำศึกวาทศิลป์กับชงเบ้งด้วยตนเองว่า ท่านอย่าวิตกเลย เวลาพรั่งนี้ท่านจงให้ทหารยกธงเที่ยวตั้งส่งออกจากค่าย ข้าพเจ้าจะออกหน้าไปพูดจากับชงเบ้ง ดีแต่ด้วยลมปากให้ชงเบ้งพวมมือเข้าอ่อนน้อมต่อเรา แล้วให้ยกกลับไปเมืองเสฉวน มิให้ไพร่พลได้รับความลำบากเลย

ลองลองบัณฑิตเฒ่าแห่งวุยก๊กไม่เคยรับรู้ข้อมูลข่าวสารว่าชงเบ้งนั้นหาไซ้จะรู้แต่การศึกสงครามประการเดียวไม่ แม้ในศึกวาทศิลป์ก็เคยประชันปากกับเหล่าบัณฑิตแห่งก๊กตั้งในยุคสงครามเช็กเพ็กให้ปรากฏมาแล้ว จึงคิดว่าชงเบ้งเป็นคนรักหน้ารักตา หากได้พลิกพลีชีวิทาเป็นอาวุธด้วยสุดยอดวิชาชั้นที่ สาขาใช้วาจาเป็นอาวุธชาคน ซึ่งตนเองมีความชำนาญจัดจ้านยิ่งนักแล้ว ก็จะได้ชัยชนะแก่กองทัพจ๊กก๊กโดยง่าย จึงขึ้นอาสาเป็นแม่ทัพทำศึกวาทศิลป์กับชงเบ้ง นี้แล้วที่เรียกว่าไม่รู้เขา รู้แต่เรา อันเป็นลักษณะปราศัยแห่งพิชัยสงคราม

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี เพราะรู้เป็นอย่างดีว่าลองลองเป็นขุนนางฝ่ายบุน เป็นผู้รอบรู้ในศาสตร์และศิลป์ทั้งปวง โดยเฉพาะเชิงชั้นเจรจาคมกล้าหลักแหลมประจูดังใบมีดโกนที่สามารถทำลายทำร้ายผู้คนให้ปั่นป่วนได้ตั้งใจ คิดดังนั้นแล้วจึงเขียนหนังสือให้ทหารถือไปส่งแก่ชงเบ้งว่าในวันพรั่งนี้ขอเชิญแม่ทัพทั้งสองฝ่ายออกมาเจรจาโต้ตอบกัน ให้เป็นขวัญหูขวัญตาแก่ทหารทั้งปวง

ครั้นจัดส่งหนังสือแล้วโจโฉจึงสั่งทหารให้จัดเตรียมธงทิวและแต่งกายเต็มยศแบบพร้อมรบให้เป็นสง่าราศีหวังจะสร้างเกียรติยศให้แก่ลองลองขุนนางเฒ่าวัยเจ็ดสิบหกปีที่จะได้รับชัยชนะในศึกวาทศิลป์ต่อชงเบ้งและหวังให้ชงเบ้งได้อายุแก่ผู้คนทั้งปวงแล้วไม่กล้าสู้หน้า ต้องเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนตามแผนการของลองลอง และยังกำชับทหารให้หุงข้าวกินอาหารให้เสร็จก่อนเวลาสว่าง จะได้ยกออกไปรบกับชงเบ้งตั้งแต่เวลาเช้าตรู่

ครั้นฟ้าเริ่มสว่าง กองทัพของจ๊กก๊กและวุยก๊กได้ยกมาเผชิญหน้ากันที่ทุ่งราบริมแม่น้ำอุยโห ต่างฝ่ายต่างตั้งขบวนประกอบด้วยธงทิวพลีไสวงามตาทั่วทั้งท้องทุ่ง ลั่นกลองรบมารุงบ่าเรอขวัญสะเทือนเลื่อนลั่น ชงเบ้งและโจโฉตั้งขบวนแล้วต่างออกไปอยู่หน้าของขบวนทหาร ชงเบ้งชี้เกวียนน้อยภายใต้ธงมหาอุปราชาจ๊กก๊ก-จูกัดเหลียง ตามด้วยทหารองครักษ์แปดคน และแม่ทัพนายกองเป็นแถวหลั่นกันไป ในขณะที่โจโฉก็ชี้ม้าเคียงคู่อยู่กับลองลองซึ่งหมวดครายาวชาวโพลนปลิวพลีตามสายลมยามเช้า อยู่ด้านหน้าขบวนทหาร

ครู่หนึ่งเสียงม้าล่อซ้องกลองของทั้งสองฝ่ายก็หยุดลง ลองลองชักม้าออกไปกลางลาน โดยมีโจโฉชี้ม้ากระหนาบอยู่ด้านขวา และกวยห้วยชี้ม้ากระหนาบอยู่ด้านซ้าย แล้วกล่าวว่า ขอเชิญท่านแม่ทัพฝ่ายจ๊กก๊กออกมาเถิด เราจะเจรจาว่ากล่าวด้วยสักหน่อยหนึ่ง

ชงเบ้งเห็นลองลองหมวดครายาวโพลน มีอายุสูงวัย แต่น้ำเสียงและท่วงท่าเจรจาปรากฏชัดเจนว่าเป็นคนช่างเจรจา ครั้นทอดสายตาดูไปทั่วขบวนของทหารวุยก๊กแล้ว ก็รู้ว่าซึ่งลองลองออกมาทำทนายเช่นนี้เป็นการทำทนายทำศึกวาทศิลป์แก่กัน ชงเบ้งจึงคิดว่าลองลองถือตัวว่าเป็นนักปราชญ์ใหญ่แห่งวุยก๊ก คิดจะข่มเราด้วยศึกวาทศิลป์กระนั้นหรือ ดีแล้วเราจะได้ทำการให้ประจักษ์แก่สายดาทหารทั้งปวง

ชงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงโบกพัดขนนกเป็นสัญญาณ ทหารประจำเกวียนก็เข็นเกวียนของชงเบ้งออกไปเผชิญหน้ากับลองลองที่กลางลาน โดยมีกวนหินและเตียวเปาติดตามไปยืนม้ากระหนาบข้างซ้ายขวา ส่วนจูล่งและบรรดามแม่ทัพก็ชักม้าออกมาตั้งขบวนเป็นแถวอยู่หน้าขบวนทหารเพื่อเตรียมระมัดระวังป้องกันการจู่โจมของข้าศึก

ลองลองเห็นชงเบ้งนั่งเกวียนออกมาดังนั้นจึงชี้มาตรงเข้าไปหา สองมหาบัณฑิตของทั้งสองแคว้น หนึ่งในนั้นเกวียนหนึ่งชี้มา เผชิญหน้ากันท่ามกลางสายดาทหารที่ยืนจ้องมองนิ่งสงบแนบแน่นไปทั่วท้องทุ่ง

เมื่อต่างคำนับไต่ถามชื่อแซ่กันตามธรรมเนียมการรบแบบจีนแล้วลองลองจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ยินกิตติศัพท์ท่านมาเป็นเวลาช้านานว่าเป็นผู้ทรงวิชา รู้ขนบธรรมเนียมการแผ่นดิน แต่โฉนจึงเข้าด้วยคนพาลชาติต่ำ ทำการเป็นกบฏ แล้วยังยกกองทัพมารุกรานดินแดนเมืองเราเล่า

ขงเบ้งก็ตอบว่าพระเจ้าเล่าเสี้ยนเป็นเชื้อสายของพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่น มีพระบรมราชโองการให้ข้าพเจ้ายกกองทัพมาปราบปรามโจรภกฏ ตัวท่านในระหว่างที่รับราชการกินข้าวแดงแกงร้อนในแผ่นดินพระเจ้าเหี้ยนเต้ก็มีกิดดิศพ์ว่าทรงภูมิปัญญาและคุณธรรม ไฉนเล่าจึงไปเข้าด้วยโจรภกฏที่ทรยศต่อเชื้อวงศ์ของพระเจ้าฮั่นโกโจ

อองลองจึงได้ตอบขงเบ้ง ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณโพรพรรณว่า ฆะดาสวรรค์มีการเปลี่ยนแปลง บัลลังก์จักรพรรดิมีการโยกย้าย และจะนิวัติสู่ผู้มีคุณธรรม นี่ย่อมเป็นเหตุผลแห่งกฎธรรมชาตินั้น ในอดีตที่ผ่านมาตั้งแต่ยุคพระเจ้าเหี้ยนเต้ เลนเต้ พวกโจรโงกผ่าเหลืองได้กำเริบเสิบสานก่อการจลาจล ทว่าทั้งแผ่นดินเกิดการช่วงชิงดลอำนาจ ต่ำลงมาถึงเริ่มจะมีสันติ ในช่วงเจี้ยนอันศกตั้งโตะทรราชก่อการภกฏ ลิจุย กุยก็กระทำการทรหดทรณติดต่อกันมา อ้วนสุดได้อาจเอื้อมสถาปนาตนขึ้นเป็นฮ่องเต้ ณ เมืองลำหยง อ้วนเสี้ยวยกกองทัพตนเองเป็นผู้ยิ่งใหญ่ในแดนเจียบกุน เล่าเปียวยึดครองแคว้นเกงจิ๋ว ลิโป้กระทำการประดลเสื่อร้ายกลืนเมืองซีจิ๋ว บรรดาโจรผู้ร้ายลกลือประดลผิงแตกกรัง

เหล่าบุรุษผู้เยี่ยมหาญต่างกระพือพัดสาแดงฤทธิ์พญาเหยี่ยว ยามนี้ประเทศชาติคับขันอุปมาดังกองไข่ ประชากรราษฎรอยู่ในสภาวะอันตรายตั้งแขวนหัวลง พระเจ้าวุยอ่องโจโจของข้าได้ปฏิบัติการกวาดล้างจักรวาล รวบรวมดินแดนอันทรกัณดารทั้งแปดทิศ ไฟฟ้าประหารราษฎรล้วนมีจิตใจโน้มเอียงทั่วทั้งสี่ทิศ ล้วนเคารพบูชาในคุณธรรม หามิใช่เป็นการใช้อำนาจอิทธิพลบุกยึด แท้จริงเป็นฆะดาสวรรค์กลับคืนมาพระเจ้าโจผีทรงมีวิชาขุนบู้ดลเทพยดา เพื่อการได้รับแต่งตั้งขึ้นครองราชบัลลังก์ สนองรับโองการสวรรค์และเหมาะสมเป็นที่ยินดีของมนุษย์ ใช้แบบแผนและวิธีการแห่งพระเจ้าเจียวเต้ที่ทรงสละราชสมบัติมอบให้พระเจ้าซุนเต้สืบแทน ทรงอาศัยประเทศจีนปกครองเป็นหนึ่งรัฐ ไฉนจะมีใจจิตสวรรค์ ใจมนุษย์เห็นพ้องต้องกันหรืออย่างไร บัดนี้ท่านได้สั่งสมสติปัญญาที่เปี่ยมล้น ได้อุ้มชูปัญหาอันสำคัญองชาติ หมายถึงเอาตัวไปเปรียบเสมือนขวัญตุ้ง จักเย ท่านเหตุใดจึงแข็งกระด้าง ต้องการจะฝ่าฝืนหลักธรรมสวรรค์ ทรยศต่อน้ำใจผู้คนมาดำเนินการต่อต้าน ไฉนมีเคยได้ยินคนโบราณกล่าวไว้ว่า ผู้คล้อยตามสวรรค์นั้นย่อมรุ่งเรือง ผู้ฝ่าฝืนสวรรค์นั้นย่อมดับสูญ บัดนี้กองทัพอันเกรียงไกรแห่งวุยก๊กของข้ามีจำนวนไพร่พลเป็นร้อยหมื่น มีนายพลแม่ทัพนายกองที่วิเศษนับพัน เชื่อว่าพวกแสงหึ่งห้อยในหญาเนาท่าไม้จะสามารถเทียบเท่าแสงจันทร์อันเงางามในท้องนภาได้ ท่านจงถอดเสื้อเกราะ ทิ้งอาวุธโดยมรยาท มาอ่อนน้อมสวามิภักดิ์ จะได้มีต้องสุญเสียตำแหน่งยศฐาบรรดาศักดิ์เจ้าพระยา ประเทศเกิดสงบสุข อาณาประชาราษฎร์ได้ปรีดาปราโมทย์ ไฉนจะมีเป็นเรื่องดั่งงามสวยจริง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลศึกอันยกยกยอน (ตอนที่518)

อองลองมหาบัณฑิตแห่งราชสำนักเว่ย เห็นว่าขงเบ้งมีจุดแข็งในการบัญชาการรบพุ่ง ไม่รู้ว่าขงเบ้งมีความแหลมคมจัดจ้านในเชิงวาทศิลป์ ก็คิดว่าเขาจะเอาชนะขงเบ้งด้วยวาจายุทธ์ จึงเสนอโจโฉให้เปิดศึกครั้งแรกกับจ๊กก๊กด้วยศึกวาทศิลป์ อองลองอาสาเป็นขุนพลออกไปประคารมกับขงเบ้งด้วยตนเอง

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาถ้อยร้อยวาจาของอองลองอย่างไพเราะว่า อันประเพณีการแผ่นดิน จะยึดเอาเป็นเที่ยงนั้นไม่ได้ ผู้ใดมีวาสนามากได้สมบัติก็เรียกว่าเป็นกษัตริย์ ประการหนึ่งวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้แผ่นดินก็เป็นอันตรายเกิดจลาจลเนื่องๆ มา เมื่อครั้งพระเจ้าเลนเต้ได้สมบัตินั้น ก็เกิดโจรโงกผ่าเหลืองท่าจลาจลขึ้น ราษฎรทั้งปวงก็ได้ความเดือดร้อน ครั้งพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ครองราชสมบัติแล้วตั้งโตะทำหยาบฆ่าต่างๆ แล้วก็เกิดรบกันกับลิจุย กุยก็ ขึ้นกลางเมือง อ้วนสุดหนึ่ง อ้วนเสี้ยวหนึ่ง เล่าเปียวหนึ่ง ลิโป้หนึ่ง ก็เป็นขบถ ตั้งตัวเป็นเจ้าของเมืองแข็งเมืองขึ้นสิ้น ราษฎรทั้งปวงก็ไม่มีความสุข ครั้งนั้นพระเจ้าเหี้ยนเต้เหมือนไข่ตั้งอยู่บนศิลา หากว่าพระเจ้าวุยอ่องเจ้าเรามีบุญมาก ก่าจัดศัตรูให้เล่าหนี่ได้ พระเจ้าเหี้ยนเต้แลราษฎรทั้งปวงจึงได้หลับตานอนเป็นสุขมากขึ้น ฝนตกตามเทศกาลฤดู เสมียงอาหารก็บริบูรณ์มิได้ขัดสน

อองลองกล่าวเช่นนั้นแล้วก็จ้องมองหน้าขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งฟังด้วยอาการอันสงบ จึงกล่าวสืบไปว่า อนึ่งคำโบราณกล่าวไว้ว่า เกิดเป็นคนในแผ่นดินให้พิเคราะห์ดูการ ถ้าเห็นผู้ใดมีบุญสมภารมากก็ให้เข้านอนบนเป็นข้าอยู่ด้วย ผู้นั้นจึงจะได้ความสุข มั่นยืนคำโบราณก็จะฉิบหายจนตัวตาย บัดนี้พระเจ้าโจโฉยอมรับสั่งให้เราคมทหารเอกพันหนึ่ง ทหารเลวี่สิบหมื่น ยกออกมาเหมือนเพลิงไหม้ป่า พิเคราะห์ดูกองทัพท่านเหมือนหึ่งห้อยดิลปลายหญ้า ถ้าจะรบพุ่งกันเข้าก็เห็นจะเป็นอันตรายยับเยินไปข้างเดียว ตัวท่านเป็นคนมีปัญญาหลักแหลม สารพัดจะรู้ขนบธรรมเนียมการทั้งปวง แม้รู้จักโทษตัวซึ่งคิดผิดไปเข้ากับเล่าปี่นั้นแล้วยอมอ่อนน้อมต่อเราโดยดี เราจะกราบทูลพระเจ้าโจโฉให้ตั้งท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ ก็จะดีกว่าอยู่กับเล่าเสี้ยนอีก ทถแล้วทหารทั้งปวงก็จะมีความสุขด้วย

เมื่อลองได้กล่าวแสดงความแสดงความชอบธรรมตามลิขิตสวรรค์ว่า โฉมได้ทำคุณต่อแผ่นดินในการปราบปรามบ้านเมืองให้สงบราบคาบเป็นลำดับมา จนกระทั่งราชบัลลังก์ตกแก่โจยอย และชี้ให้เห็นถึงความยิ่งใหญ่ของกองทัพเวทย์ที่มีอาณาภาพประดุจเพลิงป่า ในขณะที่กองทัพของขงเบ้งเปรียบได้เพียงหิ่งห้อยที่ยอหดหู่ ทั้งเกลี้ยกล่อมขงเบ้งให้ยอมอ่อนน้อมแต่โดยดีแล้ว ยังคงเห็นขงเบ้งนั่งนิ่งอยู่บนเกวียนน้อย ก็สำคัญว่าขงเบ้งจ้านต๋อเหตุและผล ไม่สามารถแก้ความซึ่งได้รุกรูโจมระลอกแล้วระลอกเล่าได้ จึงจ้องหน้ามองขงเบ้งแล้วกวาดสายตาไปโดยรอบ แล้วตั้งใจคอยฟังว่าขงเบ้งจะว่ากล่าวประการใด

ขงเบ้งเห็นลองกล่าวสิ้นความแล้วก็หัวเราะ มือหนึ่งลูบหนวดที่พลิ้วไสวตามสายลม มือหนึ่งถือพัดขนนก แล้วกล่าวเกริ่นว่า ตัวท่านก็เป็นขุนนางผู้ใหญ่ อยู่ในพระเจ้าเหี้ยนเต้ก่อน ควรเจรจาให้เป็นธรรมตามธรรมเนียม เหตุใดจึงมาว่าฉะนี้ ท่านจงนั่งฟังเถิด เราจะว่าบ้างสักคำหนึ่ง

ลองลองคิดว่าขงเบ้งจะจ้านต๋อถ้อยคำ แต่พลันที่ได้ยินคำเกริ่นของขงเบ้งก็รู้ว่าแม้เพียงคำเกริ่นเท่านั้น ก็มีพลาณาภาพจากพลังแห่งโลกนิติ กระแทกเข้าสู่หัวใจแปลบปลาบขึ้นอย่างไม่เคยเป็นมาแต่ก่อน สิ้นหาคะตือ

ขงเบ้งเห็นลองตบะตึง สมคะเนว่าวาจายุทธ์ได้ตรงเป้าเข้าจุดกลางใจของลองแล้ว จึงกวาดสายตาไปทั่วบริเวณแล้วกล่าวสืบไปว่า เมื่อครั้งพระเจ้าเลนเต้ได้เสวยราชสมบัติดั้น พวกชนที่ยุ้งต่าง ๆ แผ่นดินจึงเป็นจลาจล เกิดโจรโพกผ้าเหลืองขึ้น มากภายหลังตั้งโตะแลลัญญ กุยกี้ คิดกำเริบทำการหยาบฆ่าต่อแผ่นดิน จนพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้รับความเดือดร้อน เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้มิได้พิเคราะห์เอาคนชาติต่ำช้าซึ่งมิได้มีความคิดมาตั้งเป็นขุนนาง

ขงเบ้งกล่าวดังนั้นแล้วก็เอาพัดขนนกชี้ไปที่ลอง ในขณะเดียวกันลองก็รู้สึกกริ่งว่าคนชั่วช้าสารเลวที่พระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงตั้งเป็นขุนนางนั้นอาจหมายถึงตัวเอง ก็รู้สึกครั้นคร้ามอยู่ในใจ และรู้สึกเสียวปลามขึ้นที่ทรวงอกด้านซ้าย

เสียงขงเบ้งกระซกเสียงแบบประซดประชันและเสียดสีดังก้องท้องสนามขึ้นอีกว่า ตัวท่านนี้เรารู้จักอยู่เดิมเป็นลูกตระกูลอยู่บ้านกังไส คนทั้งปวงนับถือท่านว่ามีสติปัญญา รู้จักคุณบิดามารดา

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็แสวงหดยอดอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่สายตาก็จ้องมองลองด้วยท่าทางที่รู้สึกผิดหวัง ในขณะนั้นสีหน้าของลองเริ่มซีดเผือดลง

ขงเบ้งจึงกล่าวสืบต่อไปว่า เพราะเหตุนั้น พระเจ้าเหี้ยนเต้จึงตั้งให้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ควรท่านจะทำการสนองคุณพระเจ้าเหี้ยนเต้โดยสุจริต ช่วยกันยกย่องเชื้อพระวงศ์ขึ้นครองสมบัติจึงจะชอบ แลท่านคบคิดเข้าด้วยอ้ายโจรชิงเอาราชสมบัติฉะนี้ โทษก็ผิดอยู่เป็นอันมาก คนทั้งปวงซึ่งสัดย็ชื้อต่อแผ่นดินก็คิดค้นท่านนัก จะใคร่ฉีกเนื้อกินเสียทั้งเป็น ถึงเทพยดาในชั้นฟ้าก็จะสังหารท่าน บัดนี้เราพิเคราะห์เห็นว่าบุญแช่เชื้อพระเจ้าเหี้ยนเต้ยังมากอยู่ พระเจ้าเล่าปี่จึงได้เป็นใหญ่ขึ้นในเมืองเสฉวนต่อพระวงศ์กันมา ตัวเราก็คือรับสั่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ยกกองทัพมาปราบอ้ายโจรราชสมบัติ

ขงเบ้งประณามลองลงว่าเป็นวิญญูชนจอมปลอม สร้างภาพให้คนหลงเชื่อว่าเป็นคนมีคุณธรรม แต่แท้จริงเป็นคนเนรคุณต่อเจ้า ออกตัญญูต่อข้าวดวงแค้นของท่านแล้ว เห็นใบหน้าของลองเปลี่ยนจากซีดเป็นคล้ำหมอง จึงเอาพัดขนนกชี้หน้าของลองซ้ำแล้วกล่าวสืบไปว่า ตัวท่านเป็นคนอกตัญญู เร่งหนีชุกซ่อนไปเอาตัวรอดให้พ้นความตายเถิด อย่านำฝืนหน้าพูดถึงการแผ่นดินเลย ให้เร่งคิดถึงตัวด้วยแก่ชราถึงเพียงนี้แล้ว จะตายไปดูหน้าวงศ์พระเจ้าเหี้ยนเต้กระไรได้

ลองฟังคำขงเบ้งแล้วรู้สึกเนื้อตัวเบาหวิวราวกับจะลอยขึ้นไปบนอากาศ แต่หน้าอกเบื้องซ้ายนั้นแน่นหนักราวกับถูกอัดไว้ด้วยภูเขา อึดอัดนิ่งซึ่งอยู่บนหลังม้าราวกับว่าจะทรงตัวไว้ไม่ได้ ขงเบ้งเห็นอาการลองลงดังนั้นจึงกล่าวขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายโจรเดมา มึงเร่งกลับไปบอกอ้ายพวกขบถให้ยกกองทัพมารบจะได้เห็นฝีมือว่าผู้ใดจะแพ้แลชนะ

สิ้นคำของขงเบ้งลองซึ่งอึดอัดปวดร้าวที่ทรวงอกเบื้องซ้ายถึงขีดสุดด้วยความคับแค้นและละลายใจสุดประมาณ ร้องโอยได้เพียงคำเดียวสายบังเหียนม้าที่ถืออยู่ก็หลุดออกจากมือ โลหิตไหลออกจากปากของลองพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย ท่ามกลางความตกใจและตกตะลึงของโจจินและเหล่าทหารรุกรัก

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็รู้สึกสลดใจ จึงเอาพัดขนนกชี้ไปที่โจจินแม่ทัพใหญ่ของรุกรักแล้วกล่าวว่า ผู้เดมาของลองไม่อาจทนทานต่อพลังอำนาจแห่งสวรรค์ได้ จึงถึงแก่ความตายไปต่อหน้าต่อตา วันนี้เราอย่าพึงรบ

กันเลย ท่านจงเอาศพของลุงกลับไป จัดเตรียมทหารให้พร้อมแล้วค่อยยกมารบกันใหม่ กล่าวแล้วขงเบ้งก็สั่งทหารให้กลับเข้าค่าย

โจโฉเห็นตายแล้วจึงสั่งทหารให้ไปนำศพของลุงกลับไปเข้าในค่าย แล้วต่อโลงบรรจุศพส่งกลับไปเมืองหลวง

บ่ายวันนั้นกษัตริย์พลัดทัพได้เสนอแก่โจโฉว่า อองหลงเสียที่แก่ขงเบ้งถึงแก่ความตายแล้ว ขงเบ้งยอมกำเริบใจ คิดว่ากองทัพเราจะสาละวนวุ่นวายอยู่กับการศพของอองหลง ในเวลาค่ำวันนี้เห็นว่ากองทัพขงเบ้งจะยกมาปล้นค่ายเราเป็นมั่นคง ขอให้ท่านแต่งทหารเป็นสามกอง กองหนึ่งยกอ้อมหลังเขากิสานไปชุมนุมอยู่ในป่าหลังค่ายขงเบ้ง เมื่อขงเบ้งยกมาปล้นค่ายเรา ก็ให้ยกเข้าชิงเอาค่ายของขงเบ้งเสีย อีกกองหนึ่งแยกเป็นสองสาย ชุมนุมอยู่ในป่าหน้าค่ายทั้งสองด้าน เมื่อขงเบ้งยกทหารมาถึงก็ให้ล้อมตีกระหนาบเข้ามาและอีกกองหนึ่งให้อยู่รักษาค่าย เมื่อทหารหน้าค่ายทั้งสองสายเข้าตีกองทัพขงเบ้งแล้ว ก็ให้ยกทหารออกจากค่ายตีกระหนาบไปพร้อมกัน เห็นขงเบ้งจะพ่ายแพ้เป็นแมนมั่น

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่า ซึ่งความคิดท่านเห็นว่าขงเบ้งจะยกมาปล้นค่ายเราคืนนี้ต้องด้วยความคิดของเรา แต่แผนการของท่านลึกซึ้งหลักแหลมนัก เห็นจะได้ตัวขงเบ้งในคำนี้เป็นแน่แท้ กล่าวแล้วโจโฉจึงเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกัน สั่งให้โจโฉกับจูฉานยกทหารยกอ้อมไปด้านหลังเขากิสาน ตั้งชุมนุมอยู่ในป่าด้านหลังค่ายของขงเบ้ง กำชับว่าเมื่อขงเบ้งยกทหารออกจากค่ายแล้ว ก็ให้จูฉานเข้ายึดค่ายขงเบ้งให้จงได้ แล้วให้ทหารอีกกองหนึ่งยกออกไปชุมนุมอยู่นอกค่ายทั้งซ้ายขวาคอยตีกระหนาบกองทัพขงเบ้งเมื่อยกมาปล้นค่าย ตัวโจโฉคุมทหารอีกกองหนึ่งอยู่รักษาค่าย และให้ทหารในค่ายขนเอาเชื้อเพลิงและฟืนมาสมไว้ ในค่ายเป็นอันมาก สั่งว่าเมื่อกองทัพขงเบ้งยกมาปล้นค่ายก็ให้จุดเพลิงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ ให้ทหารทุกกองถือสัญญาณเพลิงจากค่ายแล้วยกเข้าตีพร้อมกัน

พอเวลาพลบค่ำทหารของโจโฉทุกกองก็ยกออกไปทำการตามคำสั่งทุกประการ

ฝ่ายขงเบ้งครั้นยกทหารกลับเข้าค่ายแล้วก็เรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกัน แล้วบารารว่า เราจะยกกองทัพเข้าปล้นเอาค่ายของโจโฉในค่ำวันนี้ และสั่งให้จูฉานกับอุยเอียนคุมทหารออกไปปล้นค่ายของโจโฉให้ได้

อุยเอียนได้ยินดังนั้นก็รีบท้วงว่า โจโฉเป็นคนมีสติปัญญาเคยทำศึกอยู่ ซึ่งเราจะดูหมิ่นเห็นว่าโจโฉสาละวนอยู่ด้วยการศพของลุง จะยกไปปล้นเอาค่ายนั้น ข้าพเจ้าเห็นว่าโจโฉจะรู้ถึงเตรียมไว้พร้อมแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่ายิ่งโจโฉคิดว่าเราจะยกไปปล้นค่ายแล้วเตรียมการไว้พร้อมนั้นก็ยิ่งทำให้เราทำการได้ถนัด อันการสงครามนั้นการรู้เขารู้เราเป็นเพียงบทเบื้องต้นแห่งคัมภีร์พิชัยสงครามเท่านั้น การหยั่งรู้เราหรืออย่างไรและเขารู้เราหรืออย่างไรยิ่งล้ำลึกกว่า

แล้วขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่า เราพิเคราะห์ดูในความคิดโจโฉนั้น เห็นจะเกณฑ์ทหารมาตั้งชุมนุมอยู่หลังเขากิสาน คอยชิงค่ายเราเป็นมั่นคง เราจึงให้ท่านทั้งสองยกทหารไปแต่พอให้ทหารโจโฉเห็น แม้ถึงค่ายแล้วก็หยุดทหารตั้งชุมนุมอยู่แต่ไกล ถ้าเห็นเราจุดเพลิงสำคัญขึ้นเมื่อใด ท่านจงคุมทหารออกสกัดทางไว้ แม้ทหารโจโฉแตกหนีเราไป ก็ให้เปิดทางไล่ฆ่าฟันไปกว่าจะถึงค่าย โจโฉก็จะเสียที่แก่เราเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ขงเบ้งได้กล่าวอธิบายแก่บรรดาแม่ทัพนายกองว่าโจโฉนั้นชำนาญการสงคราม คิดว่าเราจะคิดกองทัพเว่ยจะสาละวนอยู่กับการศพของอองหลง แล้วจะยกไปปล้นค่ายในคืนวันนี้ ก็จะต้องแต่งทหารยกมาตั้งชุมนุมอยู่ด้านหลังเขากิสาน คอยยึดค่ายเราอยู่ทางหนึ่ง อีกทางหนึ่งก็จะจัดทหารชุมไว้ด้านหน้าค่าย เมื่อเรายกทหารไปปล้นค่ายก็จะยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ความคิดของโจโฉจึงคาดหวังจะได้ชัยชนะในการศึกครั้งนี้ เมื่อเราคะเนความคิดของโจโฉดังนั้นแล้วก็อาศัยความคิดและแผนอุบายของโจโฉเองทำลายกองทัพเว่ยให้ยับเยิน เราจึงแสร้งคล้อยตามความคิดของโจโฉ ทำที่เป็นยกทหารจะไปปล้นค่าย แต่ให้ยกไปตั้งชุมนุมอยู่ระหว่างทางแล้วจะยกทหารออกไปโจมตีทหารของโจโฉซึ่งมาชุมนุมอยู่ด้านหลังเขากิสาน ให้แตกหนีกลับไปค่าย ทหารของโจโฉซึ่งชุมนุมหน้าค่ายสำคัญว่าเป็นทหารเรายกไปปล้นค่ายก็จะยกออกมาฆ่าฟันกันเอง เราจุดเพลิงสัญญาณขึ้นในค่ายเมื่อใดก็ให้ทหารซึ่งทำที่จะยกไปปล้นค่ายนั้นไล่ตามตี เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกในทุกด้าน

บรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังแผนการความคิดของขงเบ้งอันซับซ้อนยอกย้อนซ่อนเงื่อนยิ่งนักก็เห็นว่าจะได้ชัยชนะโดยแทบไม่ต้องเปลืองกำลังทหาร ต่างพากันสรรเสริญความคิดของขงเบ้งเป็นอันมาก

สามก๊กฉบับคนขายชาติ:เรื่องวิทยาคม**กองทัพทรภะโหลหะ (ตอนที่519)**

พระพุทธศาสนายุคกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบพรรษา เดือนอ้าย ขงเบ้ง กระทำคึกวาทศิลป์เอาชนะของ
ลองมหาบัณฑิตแห่งวุยก๊ก และวางกลอุบายที่ยอกย้อนซ่อนเงื่อน แก่กลอุบายของฝ่ายวุยก๊กที่คิดวาง
เบ้งจะยกกองทัพเข้าปล้นค่าย และอธิบายแผนการให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงทราบ

เมื่อทหารทั้งปวงเห็นฟ้องต้องกันแล้ว ขงเบ้งจึงให้จูหล่งและอุยเอี้ยนคุมทหารทำที่จะยกไปปล้นค่ายของ
โจโฉ แต่ให้ยกไปตั้งขุมอยู่กลางทาง เมื่อทหารโจโฉซึ่งยกมาจะชิงค่ายขงเบ้งแตกกลับไปก็ให้เปิดทาง
ให้กลับไปค่ายโดยสะดวกก่อนแล้วค่อยยกตามตีในภายหลัง และสั่งให้กวนฮินกับเตียวเป่ายกทหาร
ออกไปตั้งขุมอยู่ด้านหลังเขากิสาน ถ้าทหารโจโฉที่มาปล้นค่ายแตกกลับไปแล้ว ก็ให้ไล่ตามตีไปจนถึง
ค่ายของโจโฉ และให้ม้าตาย เตียวเอ็ก เตียวหงีและองเป้ง คุมทหารไปขุมอยู่ด้านนอกค่ายทั้งสี่ทิศ เมื่อ
ทหารโจโฉเข้ามาปล้นค่ายและเห็นสัญญาณเพลิงที่จุดขึ้นในค่ายแล้ว ให้ม้าตาย เตียวเอ็ก เตียวหงีและ
องเป้ง คุมทหารตีกระหนาบทหารของโจโฉซึ่งยกมาปล้นค่ายนั้นพร้อมกัน

นายทหารทั้งปวงได้ถามแผนการโดยละเอียดแล้วจึงคำนวณลางขงเบ้งกลับออกไปจัดแจงทหารและยกไป
ตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ เมื่อนายทหารเหล่านั้นกลับออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ชนพินและ
เชียวเพิงเตรียมไว้ในค่ายเป็นอันมาก

คืนนั้นเป็นคืนเดือนมืด พอถึงเวลายามแรกจูหล่งและอุยเอี้ยนก็คุมทหารยกออกจากค่ายทำที่จะไปปล้นค่าย
ของโจโฉ ฝ่ายโจโฉและจูจันซึ่งรับคำสั่งของโจโฉให้ยกกำลังมาขุมอยู่ด้านหลังเขากิสาน เมื่อได้ทราบ
ข่าวจากหน่วยสอดแนมว่าทหารเสฉวนยกออกจากค่ายจะไปปล้นค่ายของโจโฉแล้ว ก็สรรเสริญความคิด
ของกุนซือผู้เป็นปลัดทัพเว่ยว่ามีสติปัญญาหลักแหลม คาดการสงครามได้แม่นยำราวกับดาเห็น และคิด
ว่าการครั้งนี้จะสมคะเนและเห็นจะได้ชัยชนะแก่กองทัพเมืองเสฉวนโดยง่ายตามแผนการที่วางไว้

โจโฉและจูจันคิดดังนั้นแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนพลออกจากที่ซ่อนยกไปที่ค่ายของขงเบ้ง แต่พอยกไปใกล้
ค่ายก็เห็นทหารเบาบาง สำคัญว่ากองทัพเมืองเสฉวนยกไปปล้นค่ายโจโฉจนเกือบหมดสิ้น ทึ่งทหารไว้แต่
น้อยเพื่อรักษาค่ายก็ประมาณ สั่งทหารให้จูโจมเข้ายึดค่ายขงเบ้ง

ครั้นทหารของโจโฉและจูจันจูโจมเข้าไปถึงประตูค่ายก็รู้สึกผิดสังเกต เพราะในค่ายนั้นเงียบสงัดวังเวง ก็
ได้คิดว่าเป็นเหตุการณ์ผิดปกติ อาจต้องกลขงเบ้ง จึงสั่งทหารให้ถอยไกลออกจากค่าย

ในทันใดนั้นแสงเพลิงในค่ายก็ลุกโชนขึ้นทาบท้องฟ้า เสียงประทัดสัญญาณดังขานรับจากด้านนอก
สนั่นหวั่นไหวทั้งสี่ด้าน แล้วทหารเมืองเสฉวนพากันโห่ร้องยกตรงเข้ามาที่ทหารของโจโฉและจูจันซึ่ง
กำลังเข้าตีค่ายของขงเบ้งนั้นอย่างรวดเร็ว

โจโฉและจูจันเห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็รู้ว่าต้องกลขงเบ้งเป็นแน่แล้ว จึงตกใจเป็นอันมาก ในขณะที่
ทหารวุยก๊กที่รู้ตัวว่าต้องกลและถูกล้อมตีกระหนาบเข้ามาก็พากันแตกตื่นตกใจ โจโฉเห็นดังนั้นจึงรีบออก
คำสั่งให้ทหารรีบตีฝ่าล่าถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม หลังจากรบตีฝ่าประปรายชั่วคราวหนึ่ง โจโฉและจูจัน
ก็พาทหารหนีพันวงล้อมออกมา

ทหารเมืองเสฉวนเห็นโจโฉและจูจันพาทหารหนีไปดังนั้นก็ไล่ตามตี จนโจโฉและ จูจันพาทหารหนี
มาถึงแนวขุมของกองทัพจูหล่งและอุยเอี้ยน

ทั้งจูหล่งและอุยเอี้ยนเห็นโจโฉและจูจันพาทหารหนีมาตามที่ขงเบ้งได้คาดการณ์ก็สรรเสริญความคิดของ
ขงเบ้งว่าเลื่องการแม่นยำดจเทพยดา จึงสั่งทหารให้จูโจมเข้าฟันทหารวุยก๊กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก
แล้วแกล้งปล่อยให้ทหารวุยก๊กหนีกลับไปค่าย

พอโจโฉและจูจันคุมทหารหนีไปครู่หนึ่ง ทหารของม้าตาย ม้าเอ็ก เตียวหงี ก็ยกมาถึง จูหล่งและอุยเอี้ยนก็
ยกทหารเข้าสมทบแล้วยกตามไป

ฝ่ายทหารของโจโฉซึ่งขุมอยู่นอกค่าย ได้ยินเสียงทหารยกมาเป็นอันมาก ไม่รู้ว่าเป็นทหารเหล่าใดเพราะ
เป็นเวลาเดือนมืด จึงสำคัญว่าเป็นทหารของขงเบ้งที่ยกมาปล้นค่ายตามแผนการของโจโฉก็เตรียมพร้อมที่
จะจูโจม พอโจโฉและจูจันคุมทหารหนีเข้าไปใกล้ค่าย ทหารข้างในค่ายก็สำคัญว่าเป็นทหารเมืองเสฉวน
ยกมาปล้นค่าย จึงจุดเพลิงสัญญาณขึ้น

ทหารของโจจันที่ชุมนุมอยู่นอกค่ายทั้งสี่ด้านเห็นสัญญาณเพลิงตามแผนการยกเข้าฆ่าฟันทหารซึ่งยกมาหน้าค่าย โจจันและกษัตริย์ซึ่งรักษาค่ายก็คุมทหารยกออกมาตีกระหนาบเข้ามาเป็นสามด้าน ในขณะที่โจจันและจูล่งก็สำคัญว่าทหารเมืองเสฉวนยึดค่ายได้แล้ว และวางกลอุบายตีกระหนาบ ก็สังหารให้ลุ้ตาย

ทหารรุกรกก็จึงรบราฆ่าฟันกันเอง บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก พักหนึ่งทหารซึ่งต่อสู้กันใกล้ค่ายเห็นหน้าดาตาและเครื่องแต่งตัวกันและกันว่าเป็นพวกเดียวกัน ก็ร้องบอกต่อๆ กันว่าอย่าหลงกลของเบ้งต่อไป ให้หยุดรบพุ่งในทันที

ฝ่ายจูล่ง อยุเอียน ม้าตาย เตียวเอ๊ก เตียวหงีและอองเป้ง ซึ่งยกทหารไล่ตามตีมาถึงหน้าค่ายของโจจัน เห็นทหารรุกรกฆ่าฟันกันเองก็สังหารให้กระหนาบเข้าตีเป็นสามทาง เข้าฆ่าฟันทหารรุกรกบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ขณะนั้นทหารในค่ายของโจจันทราบว่ามีกำลังรบกันนอกค่ายเป็นขุมน กียกหนีออกจากค่ายทุกค่ายพร้อมกัน จูล่งเห็นทหารรุกรกหนีเนื่องออกมาตั้งนั้นจึงเห็นว่าแผนการของขงเบ้งบรรลุผลแล้ว ซึ่งจะรบบพุ่งต่อไปก็จะสูญเสียชีวิตโดยเปล่าประโยชน์ จึงสังหารให้ถอยทัพกลับไปค่าย แล้วรายงานความทั้งปวงให้ขงเบ้งทราบ

วันรุ่งขึ้นโจจันได้เรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรารถนาว่าเราทำศึกกับขงเบ้งสองยกก็เสียทีแก่ข้าศึก ได้รับความอับยศเป็นอันมาก จะคิดอ่านประการใดจึงจะตีกองทัพเมืองเสฉวนให้ล่าถอยกลับไปได้

กษัตริย์ซึ่งเป็นปลัดทัพเห็นโจจันผู้เป็นแม่ทัพปรารถนาเป็นท่านองท้อถอย จึงกล่าวว่า อันการสงครามจะหมายชนะฝ่ายเดียวนั้นไม่ได้ ถึงจะมีฝีมือแลความคิดสักเท่าใดก็จำจะแพ้บ้าง ชนบ้าง ท่านอย่าเพอเสียใจข้าพเจ้าจะให้ขงเบ้งถอยไปจนได้

โจจันจึงถามว่าท่านมีแผนการประการใดจึงมั่นใจดังนี้

กษัตริย์จึงว่า เมืองเสฉวนนอกแดนเราช่างทิศตะวันตกนี้ แต่พระเจ้าวุ้ยอ๋องยังมีพระชนม์อยู่ยังมีมิตรต่อกัน เคยไปบนบอบถวายเครื่องบรรณาการแก่เตยตลิกษัตริย์เจ้าเมืองเสฉวนทุกปีมิได้ขาด ขอให้ท่านแต่งหนังสือไปถึงเตยตลิกษัตริย์ว่าให้ยกทหารมาตีเอาเมืองเสฉวน เมื่อสำเร็จราชการแล้วเราจะแต่งเครื่องบรรณาการไปแทนคุณให้ถึงขนาด

โจจันได้ฟังแผนการของกษัตริย์ก็ดีใจ รีบแต่งหนังสือถึงเตยตลิกษัตริย์และจัดเตรียมของบรรณาการเป็นจำนวนมาก ให้ทหารซึ่งรับผิดชอบการทูตถือหนังสือและคุมเครื่องบรรณาการไปเมืองเสฉวน แล้วมอบหนังสือและของบรรณาการทั้งนั้นให้แก่เจ้าเมืองเสฉวน

เตยตลิกษัตริย์เจ้าเมืองเสฉวนทราบความแล้วจึงว่า เมืองวุยก๊กกับเมืองเรามีมิตรไมตรีกันมาช้านาน เมื่อถูกขมเหงรังแกจากเมืองอื่นจะนี้เราจะนิ่งเฉยดูตายยอมไม่ชอบ ว่าแล้วจึงสั่งแค้นซึ่งเป็นหัวหน้าขุนนางฝ่ายพลเรือนและออกคิดซึ่งเป็นหัวหน้าขุนนางฝ่ายทหาร ให้คุมทหารยี่สิบห้าหมื่นพร้อมเครื่องศาสตราวุธประจำกายครบทุกคน และรถรบโลหะสำหรับทำศึก พร้อมทั้งเสบียงอาหารยกไปตีด่านเสเป้ง ซึ่งเป็นด่านต่อแดนกับเมืองเสฉวนตามที่โจจันได้บอกมานั้น

ฝ่ายอันเจ้งซึ่งเป็นนายด่านเสเป้งปลายแดนจ๊กก๊ก พอได้ทราบข่าวศึกก็ให้ทหารถือใบบอกรีบไปแจ้งความแก่ขงเบ้ง

ขงเบ้งทราบข่าวดังนั้นก็พรั่นใจ คิดว่าเรากลัวง่อกเข้ามาในแดนวุยก๊กเป็นอันมาก หากข้าศึกเข้าตีสกัดหลังก็จะขัดสน แต่ครั้งนี้ข้าศึกไม่ได้ตีสกัดหลัง กลับยกเข้าตีด่านเสเป้งซึ่งเป็นด่านมั่นคงแข็งแรง แต่ครั้งจะไม่ยกทหารไปช่วยหากเสียด่านเสเป้งแล้ว ก็จะเกิดการห่วงหน้าพะวงหลัง

ขงเบ้งคิดดังนั้นจึงถามว่าจะมีผู้ใดอาสายกทหารไปช่วยด่านเสเป้งบ้าง กวนฮินและเตียวเป่าได้ฟังปรารถนาของขงเบ้งจึงขออาสาทหารไปช่วยป้องกันรักษาด่าน

ขงเบ้งเห็นบุตรกวนอูและเตียวหุยอาสาดังนั้นก็มีความยินดี แต่เห็นว่าทั้งกวนฮินและเตียวเป่าไม่คุ้นเคยภูมิประเทศ จึงกล่าวว่า เจ้าทั้งสองยังไม่เคยไปทางด้านเสเป้ง เราจะให้ม้าตายไปด้วย ม้าตายช้านานทางนั้นเคยไปมาเรื่อยๆ แล้วก็รู้ทางที่เมืองเสฉวน

ขงเบ้งกล่าวแล้วจึงจัดทหารห้าหมื่นให้กวนฮิน เตียวเป่า และม้าตายยกไปช่วยด่านเสเป้ง สามนายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารแล้วก็ไปแต่เพลานั้น

เมื่อกวินเห็น เดียวเปา และม้าตายยกมาใกล้ด่านเสเป้ง จึงให้ทหารตั้งค่ายไว้แล้วขึ้นไปสังเกตการณ์บนยอดเขา เห็นกองทัพเมืองเสเกียงเพียงยกมาถึง แต่ไม่ได้ตั้งค่ายตามปกติ กลับใช้รถรบโลหะล้อมวงทำเป็นค่ายจำนวนหลายค่าย ส่วนบรรดา ศาสตราวุธทั้งปวงล้วนปักไว้บนหลังคารถรบเป็นที่ประหลาดนัก

กวินยืนมาพิเคราะห์กระบวนการตั้งค่ายของทหารเมืองเสเกียงเป็นเวลาช้านานก็ไม่เห็นจุดอ่อนที่จะเข้าตีค่ายเมืองเสเกียงได้ จึงขี่ม้ากลับมาที่ค่ายแล้วปรึกษากับม้าตายและเดี่ยวเปาว่าจะคิดอ่านประการใด

ทั้งม้าตายและเดี่ยวเปาไม่เคยทราบเกียรติประวัติและกระบวนการของทหารเมืองเสเกียงมาแต่ก่อน ก็ไม่เห็นทางว่าจะตีกองทัพเมืองเสเกียงให้ถอยกลับไปได้ แต่ม้าตายนั้นใครจะลองกำลังศึกแล้วค่อยคิดอ่านวางแผนต่อไป จึงเสนอให้ยกไปรบกับทหารเมืองเสเกียงสักครั้งหนึ่งก่อน กวินเห็นและเดี่ยวเปาก็เห็นด้วย

วันรุ่งขึ้นกวิน เดียวเปา และม้าตายจึงยกทหารออกจากค่ายเป็นสามทาง ม้าตายเป็นปีกซ้าย เดียวเปาเป็นปีกขวา กวินเป็นกองกลาง ยกไปที่กองทัพเมืองเสเกียง

ฝ่ายออกศึกแม่ทัพเมืองเสเกียง ครั้นเห็นทหารเมืองเสฉวนยกมาตั้งนั้นจึงสั่งให้ทหารแปรขบวนรบ ทหารเมืองเสเกียงจึงคุมรถรบโลหะแยกเป็นแนวยาวสองแนวเข้าเผชิญหน้ากับทหารเมืองเสฉวนทั้งสามทาง ตัวออกศึกขี่ม้าถือธงใหญ่หน้าหน้าทหารออกไป

กวินเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าเข้ารบกับออกศึก หลังจากรบกันได้สามเพลงออกศึกก็รบล่อให้กวินถลาเข้าไปกลางแนวรบ พอกวินเข้าไปถึงกลางแนวรบทั้งสองสายก็แปรขบวนล้อมเป็นวง เดียวเปาและม้าตายเห็นกระบวนการแปลกประหลาดก็สังหรณ์ใจ จึงขี่ม้าพาทหารส่วนหนึ่งออกมานอกแนวล้อม แต่กวินนั้นยังคงต่อสู้กับออกศึก จึงถูกขบวนรถรบโลหะปิดล้อมไว้เป็นวง โดยมีหนองน้ำขวางกั้นอยู่อีกด้านหนึ่ง

กวินเห็นดังนั้นก็สั่งทหารให้ตีฝ่าหอกแนวล้อมแต่ไม่สามารถตีฝ่าออกไปได้ เพราะรถรบโลหะสามารถด้านทานการตีฝ่าได้อย่างเหนียวแน่นราวกับเป็นผนังทองแดง และทหารในรถรบก็คอยใช้อาวุธแทงไม่ให้เข้าไปใกล้ได้ กวินยังตีฝ่าทหารเมืองเสเกียงก็คุมรถรบล้อมวงเป็นชั้นที่สองกระชั้นแน่นเข้ามา กวินเห็นดังนั้นก็ตกใจ จึงขี่ม้าพาทหารไปทางด้านทิศเหนือของแนวล้อม ออกศึกเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าถือธงใหญ่ภายใต้ธงดำใหญ่ประจำตัวแม่ทัพพร้อมกับทหารเป็นขบวนไล่ตามไป

พอไล่กวินใกล้จะทัน ออกศึกจึงตวาดขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า อ้ายทหารลูกเล็ก มึงจะหนีไปไหน

กวินเห็นดังนั้นก็ตกใจ ชักม้าพาทหารหนีไปทางด้านตะวันตก พอตีเป็นเวลาค่ากวินหนีไปถึงริมหนองน้ำ จะขี่ม้าลุยน้ำไปก็ไม่ได้ เพราะหนองน้ำนั้นไม่รู้ต้นลึกประการใด กวินจึงจำใจชักม้ากลับเข้ารบกับออกศึก แต่สู้กันไม่ได้เพียงสิบเพลงกวินเห็นออกศึกทรงพลังแข็งแรง และทหารของออกศึกก็หนุนเนื่องตามมา กวินจึงขับม้าหนีไปตามริมหนองน้ำ ออกศึกก็ขี่ม้าไล่ตามไป

ม้าซึ่งออกศึกขี่นั้นเป็นม้าใหญ่พันธุ์ดีของภาคตะวันตกจึงมีฝีเท้าเร็วจัด ชั่วพริบตาออกศึกก็ขี่ม้าไล่ทันกวิน ออกศึกจึงเงื้อธนูใหญ่หวังจะทิ่มหลังกวินให้แหลก รานคามือ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ลวงให้หลง (ตอนที่520)

โจโฉเสียทีแก่ขงเบ้งถึงสองครั้ง จึงมีหนังสือพร้อมทั้งแต่งตั้งของบรรณาการไปเมืองเสเกียง ขอให้เตียตลกี้ยกเจ้าเมืองยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนทางด้านเสเป้ง ขงเบ้งจึงให้กวิน เดียวเปา และม้าตาย ยกทหารห้าหมื่นไปช่วยป้องกันรักษาด่าน กวินถูกทหารเกวียนเหล็กล้อมไว้อย่างแน่นหนา และขับม้าหนีวนอยู่ในวงล้อมจนเวลาค่า

กวินพอรู้ว่าถูกออกศึกขี่ม้าไล่กวินมาใกล้ถึงตัว ก็กระตุ้นม้าให้เร่งฝีเท้าเร็วขึ้น ม้ากวินถูกกระตุ้นจึงพุ่งปราดออกไปข้างหน้า ธนูใหญ่ของออกศึกจึงพลาดเป้าจากแผ่นหลังของกวิน ถูกหลังม้าซึ่งกวินขี่ล้มลง กวินกระเด็นจากหลังม้าพลัดจมลงไปในหนองน้ำ

แต่น้ำริมหนองนั้นยังตื้นเขิน พอเท้ากวินหยั่งพื้นได้ก็รีบลุกขึ้น ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงขลุ่ยมุนอ้ออึงบนริมหนอง และเห็นออกศึกกระเด็นตกจากหลังม้าพลัดลงมาในหนองอย่างเดียวกัน

กวนหินตั้งหลักในหนองน้ำได้ก่อนจึงชักดาบออกจะฟันออกคิด ออกคิดกำลังตกใจเพราะไม่รู้ว่ามีผู้ใดไล่ฆ่าฟัน จนม้าสะดุดกระเด็นตกลงมาในน้ำแต่ตัวเปล่า เห็น กวนหินชักดาบจะฟันตั้งนั้นก็รีบดำน้ำว่ายน้ำหนีไปในท่ามกลางความมืดของราตรี ในขณะที่บนริมหนองน้ำนั้นทหารของออกคิดก็แตกตื่นหนีกระแสน้ำขึ้นเข้าไป

กวนหินเห็นบนริมหนองปลอดผู้คนจึงขึ้นจากหนองน้ำไปบนบก เห็นม้าของออกคิดยืนอยู่ที่ริมหนอง จึงเอาม้าออกคิดนั้นมาขี่ มองตามขึ้นไป เห็นทหารผู้ใหญ่คนหนึ่งไล่ฟันทหารออกคิด จึงคิดว่าผู้ใดมาช่วยชีวิตเราครั้งนี้ มีคุณต่อเราเป็นอันมาก เราจะดูให้รู้จักไว้ เมื่อสำเร็จราชการแล้วจะได้แทนคุณเขา

กวนหินคิดตั้งนั้นแล้วจึงขี่ม้าไปทางทหารผู้หนึ่ง แล้วเห็นทหารนั้นอยู่ในกลุ่มหมอกบางเบาใกล้กลุ่มใหญ่กำลังขี่ม้าย้อนกลับมา สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่ากวนหิน เห็นรูปกวนอุหน่าแดง คือชาวห่มเสื้อเขียว ใส่เกราะทอง ขี่ม้าเช็กเรว มือขวาถือง้าว มือซ้ายลูบหนวด ลอยอยู่กลางอากาศ

กวนหินเห็นตั้งนั้นก็ตื่นเต้นยินดี รู้ว่ากวนอุผู้บิดามาช่วยชีวิตในยามคับขัน จึงรีบลงจากหลังม้าก้มลงกราบคำนับกวนอุ ละล้าละลักกล่าวว่า ขอบคุณท่านพ่อที่มาช่วยชีวิต ท่านพ่อสบายดีหรือ

รูปกวนอุนั้นผายมือชี้ไปด้านทิศตะวันออก แล้วได้ยินเสียงลอยมาตามลมว่า เจ้าเร่งออกไปทางนี้เถิด บิดาจะพาไปส่งให้ถึงค่าย

สิ้นเสียงรูปกวนอุแลม้าเช็กเรวก็หายวับไปกับตา กวนหินเห็นตั้งนั้นก็ดีใจ คำนับขอบคุณกวนอุผู้บิดาอีกครั้งหนึ่งแล้วขึ้นม้าควงไปทางด้านตะวันออก ครู่หนึ่งก็เห็นเดี่ยวเป่าคุมทหารมาคอยรับ

ทันทีที่เห็นกวนหิน เดี่ยวเป่าก็ถามว่าได้พบกับท่านลุงกวนอุแล้วหรือไม่ กวนหินได้ยินก็ประหลาดใจ รีบถามกลับไปว่าเหตุไฉนท่านจึงรู้ความดังนี้เล่า

เดี่ยวเป่าจึงเล่าให้กวนหินฟังว่า เมื่อข้าพเจ้ากับม้าตายหนีออกจากแนวล้อมของรถรบเหล็กนั้น ทหารเมืองเสเกียยังคงไล่ตามมาเป็นอันมาก ในทันใดนั้นท่านลุงกวนอุก็ปรากฏกายขึ้น แล้วไล่ฟันทหารเมืองเสเกียแตกหนีไปจนหมดสิ้น ท่านลุงกวนอุบอกให้ข้าพเจ้ามาคอยรับท่านอยู่ที่นี้

กวนหินได้ฟังตั้งนั้นจึงเล่าความซึ่งกวนอุปรากฏกายออกมาช่วยชีวิตไว้ในยามคับขันให้เดี่ยวเป่าทราบทุกประการ แล้วชวนกันกลับไปค่าย ปรีक्षाกับม้าตายว่าทหารเมืองเสเกียแข็งแรงแกร่งกล้า กระบวนท่าการรบพุ่งก็ผิดแปลกกว่าทหารทั้งปวง และทหารเราก็มีน้อยตัวกว่า เห็นจะไม่สามารถตีทหารเมืองเสเกียให้ล่าถอยไปได้

ม้าตายจึงว่า ท่านเสเป้งนี้เป็นด้านสำคัญ จะนั่งเฉยอยู่นั้นไม่ควร ขอให้กวนหินและเดี่ยวเป่ารีบกลับไปหาขงเบ้งแล้วรายงานความให้ทราบ ตัวข้าพเจ้าจะคุมทหารรักษาค่ายอยู่ที่นี้เอง

กวนหินและเดี่ยวเป่าได้ฟังก็เห็นด้วย จึงรีบเดินทางกลับไปที่เขาภิสาน แล้วรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งทราบความก็ตกใจ สั่งให้จูหล่งกับอุยเฮียนคุมทหารห้าพันเป็นกองทัพหน้ายกกลับไปช่วยท่านเสเป้ง ส่วนขงเบ้งจัดทหารรักษาค่ายแล้ว พอค่าลงก็ลอบคุมทหารสามหมื่นเป็นกองทัพหลวงยกตามไป

ครั้นขงเบ้งยกกองทัพไปถึงค่ายม้าตาย จึงขึ้นไปสังเกตการศึกบนยอดเขา มองลงมาด้านล่างเห็นทหารเมืองเสเกียมิได้ตั้งค่ายเหมือนกระบวนรบทั้งปวง แต่กลับเอารถรบโลหะล้อมวงทำเป็นค่ายก็ประหลาดใจ ขงเบ้งมองกระบวนค่ายของทหารเมืองเสเกียอยู่ครู่หนึ่งก็รำพึงว่า กระบวนค่ายรถรบโลหะเพียงเท่านี้ เห็นที่จะไม่พิน้ำมือเรา

ขงเบ้งสังเกตการภูมิประเทศทั่วทั้งสมรภูมิเป็นอย่างดีแล้วจึงกลับไปค่าย สั่งทหารว่าสองข้างทางด้านหลังค่ายที่จะตรงไปทางช่องเขานั้นมีทุ่งราบกว้างขวาง ให้ทำการขุดคูกว้างหกศอกสี่ศอกเป็นแนวยาวขวางทางที่จะไปทางช่องเขา แล้วเอาไม้ไผ่มาขัดเป็นฟาก ใช้หญ้าและดินคลุมอย่าให้เห็นร่องรอยกำชับให้เสร็จก่อนสองยามวันนี้ แล้วสั่งม้าตายกับเดี่ยวเอ็กให้ยกทหารไปซุ่มอยู่ด้านหลังช่องเขา ให้กวนหินยกทหารไปซุ่มอยู่นอกค่ายด้านทิศเหนือ ให้เดี่ยวเป่าคุมทหารไปซุ่มอยู่นอกค่ายทางทิศใต้ ภายในค่ายให้ปักธงทิวไว้เป็นอันมาก นายทหารทั้งนั้นรับคำสั่งแล้วคำนับลาขงเบ้งกลับออกไปจัดแจงตามแผนการทุกประการ

ครั้นสั่งการเสร็จสิ้นแล้วขงเบ้งจึงถามเกียงอุยว่า ซึ่งจะเอาชนะทหารเมืองเสเกียงนั้น ท่านจะคิดอ่านกลอุบายประการใด

เกียงอุยเห็นขงเบ้งบัญชาการทหาร และได้ฟังคำถามดังนั้นก็ล่วงรู้ความคิดของขงเบ้ง จึงกล่าวว่าซึ่งอาจารย์มหาอุปราชคิดอ่านทั้งนี้เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง ด้วยทหารเมืองเสเกียงแม้จะมีพลกำลังกล้าหาญเข้มแข็ง แต่มิได้รู้กลอุบายและยุทธวิธีในการสงคราม

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็รู้ว่าเกียงอุยเข้าใจในแผนการอุบายจึงหัวเราะด้วยความยินดี แล้วกล่าวว่า เทศกาลนี้เป็นเดือนยี่ วันนี้ลมเหนือพัดมาอย่างรุนแรง อากาศหนาวเหน็บ หิมะจะลงหนักในค่ำวันนี้ ฟ้าเปิดโอกาสให้เผด็จศึกได้โดยเร็ว กองทัพเราส่วนหนึ่งยังตั้งอยู่ที่เขากิสาน จะทอดเวลาเน้นเข้าไปไม่ได้

ในคืนวันนั้นหิมะลงหนักตามที่ขงเบ้งได้คาดการณ์ไว้ พอวันรุ่งขึ้นแนวคูทั้งปวงที่ขุดไว้ล้วนเห็นเป็นสีขาวโพลน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า น้ำค้างลงแลไม่เห็นดินเหมือนที่นาเกลือ ในขณะที่ความจริงก็คือหิมะลงหนักปกคลุมดินและหญ้าบนปากซึ่งปิดคูไว้นั้นจนไม่เห็นร่องรอย เห็นแต่หิมะสีขาวเป็นแผ่นพื้น เว้งว้างกว้างไกล

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ขวนเกียงอุยคุมทหารออกจากค่ายตรงไปที่กองทัพเมืองเสเกียงและให้เกียงอุยออกไปทำรบ

ออกคิดแม่ทัพเมืองเสเกียงเห็นทหารเมืองเสฉวนยกออกมาทำรบก็แปรขบวนรถรบโลหะออกไปรบตามคำทำ ออกคิดขี่ม้าเข้ารบกับเกียงอุยแล้วรบส่อจะให้เกียงอุยถล่มเข้าไปในแนวรถรบเหล็ก แต่เกียงอุยรู้ที่ถอยม้าหนีพาทหารกลับไปค่าย ในขณะที่ขงเบ้งและทหารได้ยกกลับเข้าค่ายไปก่อนแล้ว

ออกคิดเห็นเกียงอุยหนีกลับเข้าค่ายดังนั้นก็สั่งให้รถรบยกกำลังไล่ตามไปจนถึงหน้าค่าย ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงกระຈပ်ປိສီซอปรเพลงเป็นเพลงอ่อนหวานดังมาจากข้างในค่ายลอยมาตามสายลม ทั้งภายในค่ายก็เห็นธงทิวปลิวไสวเป็นอันมาก ออกคิดและทหารเห็นดังนั้นก็รู้สึกแปลกประหลาดใจคิดว่าคงเป็นกลอุบายประการใดประการหนึ่ง จึงพากันรั้งรออยู่ด้านนอกค่าย

แงตันซึ่งเป็นหัวหน้าขุนนางฝ่ายพลเรือนและทำหน้าที่ปลัดทัพเมืองเสเกียง เห็นดังนั้นก็กล่าวกับออกคิดว่า อันการสงครามถ้าทหารมากจะลวงเอาชัยชนะเข้าศึกก็ทำเจียบสงบไว้ดจมีทหารน้อย ลวงเอาให้เข้าศึกไว้ใจ ถ้าทหารน้อยเห็นจะทำการเอาชัยชนะไม่ได้ ก็ทำส่งาดจทหารมาก หวังจะให้เข้าศึกครามมิให้ยกเข้าโหมทำอันตรายได้

แล้วว่าซึ่งขงเบ้งทำกลอุบายเล่นดนตรีปี่กลองเอ็กเกริกอยู่ภายในค่าย ทั้งตั้งธงทิวปลิวไสวทั่วทั้งค่ายดังนั้นก็เพราะมีทหารอยู่ในค่ายแต่น้อยคน เกรงว่าเราจะยกเข้าตามตี จึงทำการให้เป็นส่งาดจขาม หวังจะลวงเราไม่ให้เข้าโจมตีนั่นเอง กระนั้นเลยท่านจงยกกองทัพหักเข้าตีค่ายขงเบ้งเถิด เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

ออกคิดได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงขี่ม้านำทหารเข้าไปในค่ายของขงเบ้ง แต่พอไปถึงประตูค่ายก็เห็นที่ปลายค่ายด้านหลังไกลๆ นั้นขงเบ้งกำลังถือพิณขึ้นไปนั่งบนเกวียนน้อยและมีทหารขี่ม้าสิบกว่าคนกำลังจะหนีออกทางด้านหลังค่าย ออกคิดก็สำคัญว่าขงเบ้งรู้ว่าทหารเมืองเสเกียงจับกลอุบายได้ จึงรีบหนีไป

ออกคิดคิดตั้งนั้นจึงสั่งทหารให้ไล่ตามตี แต่พอไปใกล้ด้านหลังค่ายก็เห็นขงเบ้งซึ่งหนีพ้นหลังค่ายไปแล้วขี่เกวียนเลี้ยวหายเข้าไปในซอกเขา ซึ่งเป็นป่ารกชัฏเจียบครึมวังเวง

แงตันซึ่งขี่ม้าตามออกคิดมาเห็นดังนั้นก็กล่าวกับออกคิดว่า ขงเบ้งทำทั้งนี้เป็นอุบายแน่แล้ว แต่อุบายที่ใช้ทหารไม่เป็นขบวนรบจะหนี ไหนเลยจะด้านทานฝีมือของเราได้

ในทันใดนั้นเห็นเกียงอุยขี่ม้านำทหารจำนวนร้อยกว่าคนยกมาทางด้านหลังค่าย ออกคิดเห็นดังนั้นก็สำคัญว่าเกียงอุยยกมาเป็นกองระวังหลังให้ขงเบ้งหนีโดยสะดวก จึงขี่ม้าเข้ารบกับเกียงอุย ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ห้าเพลง เกียงอุยก็พาทหารหนีไปทางซอกเขา ออกคิดไม่รู้กลก็สั่งให้รถรบเหล็กแปรขบวนเป็นหน้ากระดานไล่ตามทหารเกียงอุยไป

ทหารเมืองเสเกียงขับรถรบโลหะไล่ทหารเมืองเสฉวนไปทางทุ่งราบหลังค่ายเป็นขบวนหน้ากระดานเพื่อจะเตรียมล้อมเข้าศึกไว้ในกำแพงเหล็ก ทหารรถรบโลหะดาหน้าเข้าไปหาอย่างรวดเร็ว โดยที่ไม่รู้ว่าภายใต้แผ่นพื้นหิมะอันราบเรียบนั้นมีคูลึกขวางกันเป็นแนวยาว ในทันใดนั้นรถรบโลหะซึ่งหนักและแล่นไปด้วยความเร็วก็พลัดตกลงไปในคูซึ่งขงเบ้งสั่งให้ขุดลวงไว้เกือบทั้งหมด ทหารซึ่งตามรถรบเสียหลักตกลงไปในคูเป็นจำนวนมาก เกิดโกลาหลแตกตื่นขึ้น

ออกคิดเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบสั่งทหารให้ล่าถอย ทหารเมืองเสเกียงไม่สามารถถูกรบไล่หนีขึ้นจากคูได้ก็พากันทิ้งรกรบแล้วล่าถอยกลับ ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น กองทัพเมืองเสฉวนของกวนฮินและเตียวเปาได้ยกออกมาสกัดทหารเมืองเสเกียงไว้ แล้วระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ ในขณะที่เกียงอุย ม้าดำย และเตียวเอ็กก็คุมทหารตีกระหนาบเข้ามาจากด้านช่องเขาเป็นสามสาย

ม้าดำยเห็นแฉ่งปั่นป่วนขึ้นจากคูจะควมมาหนี ก็ขี่ม้าเข้าไปหาแฉ่งแล้วให้ทหารจับตัวแฉ่งได้โดยละม่อม ในขณะที่เตียวเอ็กนั้นกวนฮินเห็นออกคิดกำลังจะป่ายป็นขึ้นจากคู จึงขี่ม้าพุ่งเข้าไปหาแล้วเอาง้าวฟันออกคิดศีรษะหลุดออกจากบ่า

ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ทีก็ล้อมโจมตีทหารเมืองเสเกียงบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ทหารเมืองเสเกียงที่เหลือก็แตกตื่นหนีกระจัดกระจายไป

ทหารเมืองเสฉวนได้ชัยชนะทหารเมืองเสเกียงแล้วจึงพาทหารกลับเข้าค่าย ม้าดำยได้คุมตัวแฉ่งเข้ามาเฝ้ามอบแก่ขงเบ้งที่ค่ายหลวง

ขงเบ้งเห็นแฉ่งถูกม้าดำยมัดตัวมาดังนั้น จึงสั่งให้แก้มัดแฉ่งเสีย แล้วสั่งให้แต่งโต๊ะเอาสุรามาลีเลี้ยงดูเป็นอันดี ในระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้นขงเบ้งได้กล่าวเกลี้ยกล่อมแฉ่งว่า เมืองเรากับเมืองท่านไม่เคยพิพาทบาดหมางกัน ไม่ชอบที่ท่านจะยกกองทัพมารุกรานเมืองเรา ท่านจงกลับไปเมืองแล้วบอกแก่เจ้าเมืองว่าอย่าพิพาทบาดหมางจองเวรแก่กันเลย ต่างคนต่างอยู่อย่างสุขสันต์ดีแล้ว ให้ผูกพันไมตรีกันไว้สืบไปเถิด

แฉ่งเห็นขงเบ้งไว้ชีวิตและถูกขงเบ้งเกลี้ยกล่อมดังนั้นก็คิดถึงคุณของขงเบ้ง จึงกล่าวว่าพระคุณของมหาอุปราชในครั้งนี้ข้าพเจ้าจะจดจำไว้ในใจ กลับไปแล้วจะกล่าวแก่เจ้าเมืองให้เป็นไมตรีกันสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้คืนสินศึกและเชลยแก่แฉ่งจนหมดสิ้น แล้วปล่อยให้แฉ่งคุมทหารเชลยศึกเหล่านั้นกลับไปเมือง

เมื่อขงเบ้งแจ้งความให้นายด่านทราบแล้วจึงแต่งฎีการายงานความศึกให้ทหารถือไปทูลเกล้าฯ ถวายพระเจ้าเล่าเสี้ยนที่เมืองเสฉวน แล้วยกทัพกลับไปที่เขาภิสาน รั้งรออยู่จนเวลาค่ำจึงเคลื่อนทัพเข้าค่ายตามเดิม

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พินอำนาจสมาลี (ตอนที่521)

ขงเบ้งแม้กราศึกอยู่ที่เขาภิสานซึ่งเป็นแนวหน้าลึกเข้าไปในแดนวุยก๊ก แต่เมื่อด่านเสเป้งจะเป็นอันตรายจึงจำเป็นต้องนำทหารส่วนหนึ่งมาปราบปรามทหารเมืองเสเกียง เสร็จแล้วจึงรีบยกทัพกลับไปที่เขาภิสาน

ฝ่ายโจจิ้น นับแต่ได้ให้ทหารถือหนังสือและคุมของบรรณาการไปเมืองเสเกียงแล้วก็ให้ทหารหน่วยสอดแนมติดตามสืบหาข่าวความเคลื่อนไหวของกองทัพเมืองเสฉวน แต่เพราะขงเบ้งลอบยกไปช่วยด่านเสเป้งในเวลากลางคืน ชาวครวจึงมิได้แพร่พรายไป กว่าที่หน่วยสอดแนมของโจจิ้นจะทราบข่าวขงเบ้งก็ยกกลับมาที่ค่ายเขาภิสานแล้ว ขงเบ้งจึงคิดกลอุบายหวังให้โจจิ้นยกกองทัพมาโจมตี แล้วล้อมตีกระหนาบในภายหลัง

ดังนั้นเมื่อลอบยกทหารกลับเข้าค่ายเขาภิสานในเวลากลางคืนแล้ว ขงเบ้งจึงให้ทหารปลอมตัวเป็นชาวบ้านปล่อยข่าวว่า ขงเบ้งลอบยกทหารไปรบกับทหารเมืองเสเกียง พอโจจิ้นได้ทราบข่าวก็มีความยินดีคิดว่าเมื่อขงเบ้งยกทหารไปช่วยด่านเสเป้ง ทหารในค่ายเขาภิสานก็จะเหลือแต่เบาบาง จึงปรึกษากับกุนซือว่าจะคิดอ่านประการใด

กุนซือจึงว่า ทหารเมืองเสเกียงมีพลังกำลังแข็งแรงผิดกว่าชาวภาคกลาง และมีรกรบเหลือเป็นจำนวนมาก มีความชำนาญในการจัดขบวนรบด้วยรกรบซึ่งแปลกประหลาดกว่ายุทธวิธีของชาวฮั่น ขงเบ้งยกไปครั้งนี้เห็นจะเสียทีแก่ทหารเมืองเสเกียงเป็นมั่นคง ชอบที่ท่านจะถือโอกาสนี้ยกกองทัพเข้าตีค่ายของขงเบ้งเห็นจะได้รับชัยชนะ

โจจันได้ยินแผนการของกฤษห้วยก็เห็นชอบ จึงสั่งให้โจจันเป็นกองหน้า ให้จูจันเป็นกองหลัง ส่วนโจจันและกฤษห้วยเป็นกองทัพล่วง ยกไปตีค่ายขงเบ้ง

ฝ่ายขงเบ้ง หลังจากให้ทหารปลอมตัวเป็นชาวบ้านปล่อยข่าวลวงทหารรุกรกแล้ว ก็ให้ทหารติดตามสอดแนมความเคลื่อนไหวในค่ายทหารของโจจัน พอเห็นทหารในค่ายโจจันซึ่งตั้งสงบนิ่งมาเป็นเวลาหลายวัน มีการเคลื่อนไหวคึกคักขึ้น จึงนำความกลับมารายงานให้ขงเบ้งทราบ

ขงเบ้งได้ทราบรายงานแล้วก็มีความยินดี กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า โจจันคิดประมาทว่าเรามีทหารรักษาค่ายแต่น้อยตัว เห็นจะยกกองทัพมาปล้นค่ายเราในคืนวันนี้ กล่าวแล้วจึงสั่งกวนหินและเตียวเป่าว่า ในเวลาใกล้พลบค่ำวันนี้ให้ยกทหารเป็นสองกอง อ้อมไปซุ่มอยู่ในป่าหน้าค่ายของโจจัน เมื่อโจจันแตกหนีกลับไปจึงค่อยยกเข้าโจมตี ปล่อยให้โจจันกลับเข้าค่ายได้

เมื่อกวนหินและเตียวเป่าออกไปจัดแจงทหารแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้จูลงและอุยเอี้ยนคุมทหารออกไปซุ่มอยู่ในป่าสองข้างทางด้านหลังค่าย ถ้ากองทัพรุกรกมาถึงก็ให้ยกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน ตัวขงเบ้งคุมทหารออกจากค่ายขึ้นไปตั้งซุ่มสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา

เวลาปลายยามหนึ่งของคืนนั้น โจจันได้คุมทหารรุกรกเป็นกองหน้ายกมาถึงหน้าค่ายของขงเบ้ง เห็นทหารรักษาค่ายมีจำนวนน้อย และไม่เอาใจใส่เวรยาม ก็สรรเสริญความคิดของกฤษห้วยเป็นอันมากกว่าเล็งการสงครามแม่นยำจดตาเห็น จึงสั่งทหารให้หักเข้าตีค่าย

ทหารในค่ายของขงเบ้งพอถูกทหารรุกรกบุกเข้าตีก็ทำที่แตกหนีไปทางด้านหลังค่าย โจจันเห็นได้ทีก็พาทหารบุกเข้าไปในค่าย แล้วไล่ตามตีทะลุไปทางด้านหลัง จนพ้นด้านหลังค่ายไปถึงทางน้อยแห่งหนึ่ง เห็นเจียบสงัดวังเวงก็รู้สึกผิดปกติ จึงสั่งทหารให้ โจจันเห็นดังนั้นก็ตกใจ จะออกคำสั่งให้ทหารเร่งถอยกลับ แต่อุยเอี้ยนได้คุมทหารจิกกักจูโจมเข้ามาอย่างรวดเร็ว ตัวอุยเอี้ยนขี่ม้าตรงเข้ามาที่โจจัน แล้วร้องบอกโจจันว่า ไ้โจจัน ร้าย มึงต้องถอยกลับไปแล้ว จะหนีไปไหนพ้น

อุยเอี้ยนขี่ม้าตรงเข้ามาถึงตัวโจจันในพริบตา โจจันเห็นดังนั้นจึงหันมาเข้ารบกับอุยเอี้ยน แต่เพียงสามเพลงอุยเอี้ยนก็เอาดาบฟันโจจันตัวขาดสองท่อนพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

ฝ่ายจูจันยกกองทัพหนุนตามโจจันมา เห็นกองหน้าของโจจันปะทะกับทหารจิกกักก็เกรงว่าจะเสียที จึงสั่งทหารให้รีบหนุนไปช่วย ทันใดนั้นจูลงก็คุมทหารออกมาจากป่าสองข้างทาง สกัดขวางหน้ากองทหารของจูจันไว้

จูจันเห็นจูลงก็ตกใจ รีบชักม้าหนี แต่จูลงบังคับม้าให้จูโจมเข้าไปอย่างรวดเร็วจนทันจูจัน แล้วเอาทวนแทงถูกจูจันตม้ตาย

ในขณะนั้นโจจันและกฤษห้วยยกกองทัพพล่วงใกล้จะมาถึงค่ายขงเบ้ง ก็สวนทางกับทหารของโจจันและจูจันที่แตกหนี พอทราบความว่าต้องถอยของขงเบ้งก็ตกใจ รีบพาทหารจะกลับไปค่าย

โจจันและกฤษห้วยคุมทหารล่าถอยจะถึงค่ายใกล้เพียงสามเส้น กองทหารของกวนหินและเตียวเป่าก็ยกออกมาจากแนวป่า จุดคบเพลิงและโห่ร้องตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน โจจันเห็นดังนั้นก็ตกใจ เร่งทหารให้ตีฝ่าจะเข้าไปในค่าย แต่ทหารของกวนหินและเตียวเป่าซึ่งคุมเชิงกมสถานการณ์เป็นอย่างดี ได้หนุนเนื่องตีสกัดอย่างดุเดือดและรวดเร็ว ฆ่าฟันทหารของโจจันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

โจจันและกฤษห้วยเห็นว่าทหารจิกกักที่สกัดขวางไม่ให้เข้าค่ายหนุนเนื่องมาเป็นอันมาก ก็ยิ่งเร่งทหารให้โหมตีฝ่าออกไป จนเวลาเกือบสองยามก็ได้ยินเสียงทหารจิกกักซึ่งไล่ติดตามมาหนุนเนื่องมาทางด้านหลัง โจจันเห็นจะหักเข้าค่ายไม่ได้จึงสั่งทหารให้ตีฝ่าแนวล้อมหนีไปทางด้านแม่น้ำอุยโห่ ทหารจิกกักได้ไล่ตามตีไปอีกเกือบร้อยเส้นจึงยกกลับ

โจจันพาทหารหนีไปจนพ้นการติดตามแล้ว จึงสั่งให้ทหารข้ามแม่น้ำอุยโห่กลับไปยังอีกฟากหนึ่งแล้วตั้งค่ายไว้ที่ฟากตะวันออก และแต่งภูิกาทหารถือกลับไปเมืองลกเอี้ยง กราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทราบความศึกทุกประการ

พระเจ้าโจยอยทราบภูิกษาของโจจันแล้วตกพระทัย เพราะหวังในพระทัยว่าโจจันเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่ฝ่ายทหาร มีประสบการณ์ในการสงครามมาแต่ก่อนเป็นอันมาก การที่โจจันปราชัยแก่ขงเบ้งยอมเป็นอันตรราย

ต่อวยกก็อย่างใหญ่หลวง ทั้งกองทัพของขงเบ้งซึ่งตั้งมั่นอยู่ที่เขากิสานเมื่อได้ชัยชนะแล้วเห็นจะกำเริบยกกองทัพหลวงลี้กเข้ามาถึงเมืองเตียงอันเป็นแน่แท้

พระเจ้าโจยอยจึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าจะคิดอ่านประการใด ฮัวหิมซึ่งเป็นสมุหนายกได้กราบบังคมทูลว่า เมื่อขงเบ้งยกกองทัพมาถึงเพียงนี้ย่อมควรที่พระองค์จะได้แต่งตั้งทัพษัตริย์ยกออกไปรบกับขงเบ้ง ให้เป็นขวัญและกำลังใจแก่ทหารทั้งปวง เมื่อพระองค์ยกกองทัพไปด้วยพระองค์เองแล้ว ทุกเหล่าทัพก็จะทำการรบพุ่งเต็มกำลังฝีมือ เห็นจะได้ชัยชนะแก่กองทัพจักกั๊ก

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลของฮัวหิมตั้งนั้นก็ไม่ต้องพะยั เพราะรู้พระองค์ที่ว่าถึงแม้จะคุมกองทัพเป็นทัพษัตริย์ยกไปด้วยพระองค์เอง ก็หาใช่คู่มือต่อสู้กับขงเบ้งไม่ จึงทอพระเนตรไปที่บรรดาขุนนางทั้งปวง

จงฮิวซึ่งเป็นขุนนางอาวุโสเห็นตั้งนั้นจึงกราบทูลว่า ผู้จะเป็นนายทัพนายกองทั้งปวง ให้รู้จักที่เสียที่ได้ เอาใจบำรุงทแกล้วทหารทั้งปวง ถ้าผู้ใดมีความชอบก็ปูนบำเหน็จให้ถึงขนาด ถ้ากระทำผิดก็ให้ลงโทษตามอาญาแม่ทัพ อันโจจันนี่เป็นผู้ใหญ่ เคยทำราชการมาก็จริง แต่มิใช่คู่มือกับขงเบ้ง ข้าพเจ้าเห็นทหารคนหนึ่งมีฝีมือเข้มขัน แม้พระองค์โปรดให้ออกรบกับขงเบ้งแล้ว ถ้าเสียที่แตกพ่ายเข้ามา ข้าพเจ้าจะประกันถวายศีรษะสิ้นทั้งโคตร แต่เกรงพระองค์จะไม่เห็นด้วย

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลตั้งนั้น ก็รู้ว่าจงฮิวประชดประชันฮัวหิมที่เป็นถึงสมุหนายก เป็นใหญ่กว่าคนทั้งปวงแล้ว ยังประพฤติดนไม่ตั้งอยู่ในความยุติธรรม มักส่งเสริมให้คนชั่วมีอำนาจ ไม่ส่งเสริมคนดีมีปัญญาให้มีตำแหน่งสำคัญในบ้านเมือง ใครเป็นพวกก็มักปกป้องทำผิดให้เป็นถูก ใครที่ไม่ใช่พวกก็มักทำถูกให้เป็นผิด ปล่อยให้ผิดพลตปริดออกจากตำแหน่ง แล้วเอาสมัครพรรคพวกหรือผู้ที่มาวิ่งเต้นซื้อตำแหน่งเข้ามาแทนที่มีหน้าเข้าผู้เป็นศรีภรรยาและญาติวงศ์ก็ได้ตั้งศูนย์การค้าขายตำแหน่งและโครงการต่าง ๆ จนเกิดความสับสนอลหม่านขึ้นในบ้านเมือง แต่นำเนื้อคำกราบทูลของจงฮิวนั้นหนักหน่วงว่า วุยก็ยังมีนายทหารผู้มีสติปัญญาแลฝีมือที่จะต่อสู้กับขงเบ้งได้ แต่เก็บงำไว้ไม่เอ่ยนาม ก็ทรงรู้สึกสนพระทัยในคำทูลนั้น

พระเจ้าโจยอยจึงตรัสว่า กองทัพของขงเบ้งยกมาถึงเพียงนี้ ไม่เห็นมีผู้ใดที่จะอาสาสู้รบแล้ว หากท่านเห็นผู้ใดในแผ่นดินที่มีสติปัญญาสามารถต่อสู้กับขงเบ้งได้ ต่อให้เป็นคนโทษถึงประหารชีวิตเราก็จะอภัยโทษ แล้วจะให้คุมกองทัพไปรบกับขงเบ้ง จงรีบบอกมา อย่าเกรงใจเลย

จงฮิวได้ฟังคำตรัสตั้งนั้นก็ก็สรรเสริญในใจว่า พระเจ้าโจยอยนี้แม้พระชนม์มายุยังเจริญอยู่ในวัยหนุ่ม แต่สมเป็นพระมหากษัตริย์ รู้การหนักเบาของแผ่นดินยิ่งนัก สิ่งที่เกรงขามอยู่ในใจจึงหมดไป จงฮิวจึงกราบทูลว่า อันขุนนางผู้ใหญ่ในเมืองหลวงนี้ ข้าพเจ้ามิได้เห็นผู้ใด เห็นก็แต่สมุฮ้อผู้เดียว มีสติปัญญาหลักแหลม พอจะเอาชัยชนะขงเบ้งได้

พระเจ้าโจยอยได้ยินนามสมุฮ้อก็ทรงอึ้งอยู่ครู่หนึ่ง เพราะเป็นนายทหารซึ่งพระเจ้าจูเอ๋งทรงเตือนว่าถ้ามีอำนาจทางการทหารแล้วจะเป็นอันตรายต่อบ้านเมือง และพระองค์เองเป็นผู้โปรดให้สมุฮ้อพ้นจากทุกตำแหน่งเมื่อครั้งที่เสด็จประพาสเยือนชายแดนเมืองเสเหลียง

พระเจ้าโจยอยตรองพระทัยอยู่ครู่หนึ่งก็ตรัสว่า บ้านเมืองเข้าชะตาคับขันแล้ว ท่านเสนอมาดังนี้ชอบด้วยสถานการณ์ เราก็กเห็นด้วย แต่ว่าบัดนี้สมุฮ้อออกจากราชการแล้วไม่รู้ว่าไปอยู่แห่งหนตำบลใด

จงฮิวจึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์ได้ทราบข่าวว่าสมุฮ้อได้อพยพไปทำมาหากินตั้งถิ่นฐานอยู่ที่เมืองฉ้วนเซี่ยขอให้พระองค์มีพระบรมราชโองการเรียกสมุฮ้อเข้ารับราชการ แล้วให้ยกไปรับมือกับขงเบ้งที่เขากิสานเถิด

พระเจ้าโจยอยทรงเห็นชอบกับข้อเสนอของจงฮิว จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าแต่งตั้งให้สมุฮ้อเป็นขุนนาง ครองตำแหน่งตั้งเท่าทุกประการ และทรงตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่ยกทหารไปรบกับขงเบ้ง โดยให้ยกกองทัพไปบรรจบกับกองทัพหลวงที่เมืองเตียงอันก่อน แล้วค่อยยกไปที่เขากิสาน

เมื่อทำพระบรมราชโองการเสร็จแล้ว จึงโปรดให้ข้าราชการสำนักผู้มีหน้าที่เชิญพระบรมราชโองการนั้นไปเมืองฉ้วนเซี่ยเพื่อมอบแก่สมุฮ้อ

ฝ่ายขงเบ้งครั้นได้ชัยชนะแก่กองทัพของโจจันแล้ว จึงสั่งให้เคลื่อนทัพเข้าไปตั้งอยู่ในค่ายเก่าของโจจันซึ่งตั้งอยู่คนละฟากฝั่งแม่น้ำอุยโห้กับค่ายใหม่ของโจจัน แล้วให้บำรุงทแกล้วทหารเตรียมที่จะยกพลข้ามแม่น้ำอุยโห้รุกเข้าตีเมืองเตียงอันต่อไป

วันหนึ่งทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานแก่ขงเบ้งว่า ลิเจียมซึ่งอยู่เมืองเตงอันได้ให้ลี้ฉงผู้บุตรมาพบท่าน

ขงเบ้งได้ฟังรายงานก็หลากใจว่า ซึ่งลิเจียมให้บุตรมาหาเราถึงที่นี่ หรือชะรอยชาวเมืองกังตั๋งจะยกทหารมารุกรานเมืองเสฉวน จึงรีบให้ทหารออกไปเชิญลี้ฉงเข้ามาพบที่ข้างใน แล้วถามว่าลิเจียมให้ท่านเดินทางมาหาเราที่นี้ด้วยธุระสิ่งใด

ลี้ฉงจึงแจ้งแก่ขงเบ้งว่า บิดาให้ข้าพเจ้านำความมารายงานแก่มหาอุปราชว่า เบ้งต๋งซึ่งเป็นขุนนางเก่าในพระเจ้าเล่าปี่ ต่อมาได้แปรพักตร์ไปเข้ากับวูยก๊ก และได้รับแต่งตั้งเป็นเจ้าเมืองชงหยงนั้น เบ้งต๋งได้ไปหาลิเจียมแล้วบอกวาทไปเข้าด้วยวูยก๊กก็เพราะความจำใจ เมื่อครั้งพระเจ้าโจผีเสวยราชสมบัติ ทรงเห็นว่าเบ้งต๋งมีสติปัญญา จึงทรงโปรดปรานพระราชทานข้าวของเป็นจำนวนมากตลอดมา ทำให้ขุนนางของวูยก๊กมีความอิจฉาริษยาเบ้งต๋งเป็นอันมาก ครั้นพระเจ้าโจผีสิ้นพระชนม์ พระเจ้าโจยอยได้ราชสมบัติแล้วก็มีได้โปรดปรานเบ้งต๋งตั้งแต่ก่อน บรรดาขุนนางที่อิจฉาริษยาได้โอกาสกราบทูลใส่ร้ายนานาประการ ทำให้เบ้งต๋งได้ความเดือดร้อนเป็นอันมาก แล้วคิดถึงคุณของพระเจ้าเล่าปี่และมหาอุปราชที่ได้เคยทำนุบำรุงกันมาแต่ก่อน จึงมาขอออกกับบิดาข้าพเจ้า

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลทำลายแผ่นดินกระหนาบ (ตอนที่522)

พระเจ้าโจยอยทราบข่าวโจจิ้นเสียที่จึงโปรดเกล้าให้คืนตำแหน่งแก่สมุหีตั้งแต่ก่อน และแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่ไปรบศึกขงเบ้ง ให้สมุหียกทหารจากเมืองฉวนเซียไปบรรจบกับกองทัพหลวงที่เมืองเตียงอัน ในขณะที่ลิเจียมได้ส่งบุตรชายไปแจ้งความแก่ขงเบ้งว่า เบ้งต๋งขอกลับเข้าสวามิภักดิ์กับเมืองเสฉวนดังเดิม

ขงเบ้งได้ทราบข่าวก็มีความยินดี จึงถามว่าเบ้งต๋งได้เสนอความคิดเห็นประการใดหรือไม่

ลี้ฉงจึงว่าเบ้งต๋งได้ฝากมาบอกมหาอุปราชว่า ขอให้มหาอุปราชยกกองทัพเข้าตีเมืองเตียงอันทางหนึ่ง ส่วนเบ้งต๋งจะยกทหารจากเมืองชงหยง เมืองซินเสีย และเมืองกิมเสีย บรรจบทัพเข้าไปตีเอาเมืองลกเอียง วูยก๊กจะพะว้าพะวงเห็นจะเสียที่เป็นมั่นคง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สั่งให้ลี้ฉงรีบกลับไปเมืองชงหยง ให้เบ้งต๋งดำเนินการตามแผนการที่เสนอนั้นทุกประการ และได้ปูนบำเหน็จให้แก่ลี้ฉงเป็นอันมาก

ในขณะนั้นหน่วยสอดแนมได้รายงานความแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้โจยอยให้หนังสือรับสั่งไปตั้งสมุหีเป็นขุนนางผู้ใหญ่ แล้วให้ยกกองทัพมาบรรจบกันกับโจยอย ณ เมืองเตียงอัน และบัดนี้ทหารของพระเจ้าโจยอยได้เชิญพระบรมราชโองการไปพระราชทานแก่สมุหีที่เมืองฉวนเซียแล้ว

ขงเบ้งได้ฟังรายงานก็ตกใจสะดุ้งขึ้นทั้งตัว มาเจ็กซึ่งอยู่ในที่ปรึกษาราชการเห็นขงเบ้งดังนั้นจึงกล่าววาทถึงโจยอยจะยกทัพหลวงมาตั้งเมืองเตียงอันจริงก็จะกลัวอันใด เราจะคิดอ่านเอาชัยชนะจับตัวให้จงได้

ขงเบ้งได้ฟังก็ส่ายศีรษะแล้วกล่าวว่า เราจะกลัวอันใดกับโจยอย เราเกรงแต่สมุหีคนเดียว มีสติปัญญาหลักแหลมนัก

มาเจ็กจึงว่าขณะนี้สมุหีอยู่ถึงเมืองฉวนเซีย จะต้องเดินทางเข้าไปเมืองลกเอียงเพื่อรายงานตัวต่อพระเจ้าโจยอยก่อนจึงจะรับตำแหน่งได้ ทั้งเบ้งต๋งก็จะยกกองทัพจากสามเมืองบรรจบทัพเข้าตีเมืองลกเอียงกลายเป็นศึกกระหนาบสองทางดังนี้ เห็นที่เราจะได้ชัยชนะเป็นแน่แท้

ขงเบ้งจึงว่า คนแบบสมุหีเห็นจะไม่ถือพิธีรดอง หากแม้ทราบข่าวว่าเบ้งต๋งจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงก็คงจะยกทหารเข้าด้านทานเบ้งต๋งก่อน อันสมุหีนี้มีสติปัญญาเหนือกว่าเบ้งต๋งเป็นอันมาก เห็นเบ้งต๋งจะเสียที่แก่สมุหีเป็นมั่นคง

มาเจ็กได้ฟังคำขงเบ้งก็เห็นด้วยจึงว่า เบ้งต๋งยังไม่ทราบข่าวว่าสมุหีได้คืนอำนาจมาตั้งแต่ก่อน หากเราเนิ่งไว้เบ้งต๋งไม่ทราบความก็จะเสียที่แก่สมุหี จึงขอที่มหาอุปราชจะได้มีหนังสือไปแจ้งความให้เบ้งต๋งทราบ แล้วกำชับให้ระมัดระวังตัว

ขงเบ้งเห็นด้วยกับความคิดของม้าเจ็ก จึงแต่งหนังสือถึงเบ้งตัดความว่า มหาอุปราชขงกัณฑ์เหลียงมีหนังสือมายังเบ้งตัด ด้วยท่านเป็นผู้มีสติปัญญา และมีความกตัญญูต่อพระเจ้าเล่าปี่ ซึ่งคิดการจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงสนองพระเดชพระคุณพระเจ้าเล่าปี่นั้น เรามีความยินดีและขอบใจเป็นอันมาก หากสำเร็จการครั้งนี้แล้วเราจะกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้แต่งตั้งท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่กว่าคนทั้งปวง และบัดนี้เราได้อินกิดดีศัพทว่า โจยอยได้ตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพใหญ่ ให้ยกทหารมาบรรจบกับโจยอยที่เมืองเตียงอัน หากสุมาอี้ทราบความคิดของท่าน เห็นจะยกกองทัพมารบกับท่านก่อน ตัดศึกเสียแต่ต้นลม การตามความคิดของท่านก็จะขัดสน เหตุนี้จึงให้ท่านคิดอ่านระมัดระวังตัวให้จงหนัก อย่าให้ความลับแพร่งพรายล่วงรู้ถึงสุมาอี้ได้

เมื่อผนึกหนังสือเรียบร้อยแล้ว ขงเบ้งจึงมอบหนังสือนั้นให้แก่ลิอ่อง ก้าซำให้รีบนำหนังสือไปมอบแก่เบ้งตัดเป็นการเร็ว ลิอ่องคำนับลาขงเบ้งแล้วรีบเดินทางกลับไปเมือง ขงหยง แล้วมอบหนังสือของขงเบ้งให้กับเบ้งตัด

เบ้งตัดรับหนังสือมาเปิดอ่านดูแล้วหัวเราะ พลาบกล่าวว่า ความคิดของเบ้งตัดจริง แต่คิดเกินสูงกว่าการไป

แล้วกล่าวสืบไปว่า ถ้าหากสุมาอี้ได้รับพระบรมราชโองการคืนตำแหน่งแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพจริงดังว่า สุมาอี้ก็ต้องเข้าไปที่เมืองลกเอียงรายงานตัวเข้ารับตำแหน่ง และจัดแจงทหารก่อนจึงจะยกมาได้ กว่าสุมาอี้จะยกมาเราก็ได้เมืองลกเอียงแล้ว

เบ้งตัดกล่าวแล้วก็แต่งหนังสือตอบขงเบ้งว่า ข้าพเจ้าเบ้งตัดคำนับมาถึงมหาอุปราช ซึ่งท่านมีเมตตาช่วยเตือนสติมาทั้งนี้ พระคุณหาที่สุดไม่ ขอซึ่งสุมาอีนันมหาอุปราชขอয়াวิตกเลย ข้าพเจ้าจะรับเป็นธุระ เพราะสุมาอี้อยู่ ณ เมืองอ้วนเซียงนั้น ทางไกลเมืองลกเอียงแปดพันเส้น แต่เมืองลกเอียงจะมาถึงเมืองข้าพเจ้านี้ทางไกลหมื่นสองพันเส้น แม้สุมาอี้รู้เนื้อความ กว่าจะขึ้นไปบอกโจยอยแล้วจึงยกทหารมาถึงข้าพเจ้า สักเดือนหนึ่งก็มิใคร่จะถึง ประการหนึ่งทหารทั้งสามหัวเมืองนี้ข้าพเจ้าจัดแจงไว้พร้อมแล้ว ถึงมาตราสุมาอี้ยกมาข้าพเจ้าก็มีได้กั้ว จะรบเอาชนะให้จงได้

เบ้งตัดทำหนังสือเสร็จแล้วจึงกล่าวแก่ลิอ่องว่า ท่านอย่าเห็นแก่ความยากลำบากเลย มหาอุปราชวิตกด้วยสุมาอี้อยู่ เกรงว่าเราจะทำการไม่สำเร็จ จึงไหว้วานท่านถือหนังสือนี้กลับไปให้แก่ขงเบ้งจะได้วางใจ แล้วยกเข้าทำการพร้อมกัน เห็นจะได้เมืองลกเอียงและเมืองเตียงอันเป็นมั่นคง

ลิอ่องรับหนังสือเบ้งตัดแล้วจึงคำนับลาแล้วรีบเดินทางกลับไปหาขงเบ้งอีกครั้งหนึ่ง

พอขงเบ้งรับหนังสือของเบ้งตัดเปิดออกอ่านดูก็ลุกขึ้นยืนด้วยความโกรธ ขว้างหนังสือลงกับพื้นแล้วกล่าวว่า เบ้งตัดคิดการดูหมิ่นฉะนี้ จะตายเพราะฝีมือสุมาอี้เป็นมั่นคง

ม้าเจ็กเห็นขงเบ้งยืนหน้าบึ้งด้วยความโกรธฉะนั้น จึงถามว่าเหตุการณ์ยังไกลเกินตัวนัก เหตุใดเจนนมหาอุปราชจึงโกรธเคืองขนาดนี้

ขงเบ้งหันมาทางม้าเจ็กแล้วกล่าวว่า คำโบราณกล่าวไว้ว่า ผู้จะเป็นขบถคิดร้ายต่อท่าน แม้ท่านไม่รู้ตัวจึงทำการได้สะดวก บัดนี้เบ้งตัดพะเนียงคิดการผิดไป แลสุมาอี้เป็นขุนนางผู้ใหญ่ ถ้ารู้ว่าเบ้งตัดเป็นขบถจะไปบอกโจยอยทำไมให้ช้าการ จะรีบยกทหารมาสักสิบวันก็จะถึงตัวเบ้งตัด ต่อจับตัวเบ้งตัดแล้วจึงจะกลับไปบอกโจยอยไม่ได้หรือ

ม้าเจ็กได้ฟังก็เห็นด้วย ขงเบ้งจึงกลับมาเขียนหนังสือถึงเบ้งตัดอีกฉบับหนึ่งว่า ซึ่งได้แจ้งท่านให้ระมัดระวังอย่าได้ตั้งอยู่ในความประมาทนั้น ได้ทราบความตามหนังสือของท่านแล้ว เห็นว่าประมาทแก่ความคิดสุมาอี้มากเกินไป ขอ ก้าซำให้ระมัดระวังตัว และเก็บความลับไว้อย่าให้แพร่งพรายจนกว่าจะยกทัพไปถึงเมืองลกเอียง แม้หากความลับรั่วไหลไปถึงสุมาอี้ก็จะเสียการเป็นมั่นคง

ขงเบ้งปิดผนึกหนังสือแล้วสั่งทหารให้รีบนำหนังสือนั้นไปมอบให้แก่เบ้งตัดที่เมืองขงหยง

ฝ่ายสุมาอีนับแต่ถูกถอดยศและตำแหน่งลงเป็นไพร่สามัญ ก็ให้รู้สึกอับยศอดสูและคับแค้นใจเป็นอันมาก พากรอบครวกลับมาไปภูมิลำเนาเดิมแล้วย้ายถิ่นฐานไปตั้งบ้านเรือนอยู่ที่เมืองอ้วนเซียง แต่ยังคงติดตามข่าวคราวทางการเมืองอยู่อย่างใกล้ชิด ครั้นได้ทราบว่าขงเบ้งยกกองทัพบุกยกยัก และกองทัพของพระเจ้าโจยอยเสียที่แก่ขงเบ้งครั้งแล้วครั้งเล่าก็รู้สึกสลดใจ ได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ด้วยความตรอมใจ

ฝ่ายสุมาสูและสุมาเจียวซึ่งเป็นบุตรของสุมาอี้ได้รำเรียนวิชาการทหารและการสงครามจากสุมาอีมานับน้อย มีสติปัญญาเป็นอันมาก ในแต่ละวันสุมาอี้จะเล่าความบ้านการเมืองและหลักการปกครองบ้านเมืองให้บุตร

ทั้งสองฝั่ง ทั้งสมาสูและสมาเจิวเห็นบิดาดกอยู่ในความทุกข์ก็กังวลด้วยบิดาเป็นอันมาก เห็นบิดาทอดถอนใจใหญ่ทุกครั้งทีทราบข่าวความปราชัยของกองทัพผู้กักรู้สึกสงสาร

วันหนึ่งสมาสูและสมาเจิวเห็นสมาธิทราบข่าวโจจีนเสียที่แก่งเบ้งแล้วทอดถอนใจใหญ่ ไม่เป็นอันกินไม่ เป็นอันนอน จึงถามว่าท่านพ่อออกจากราชการแล้ว เหตุไฉนจึงตรอมใจทอดถอนใจอยู่ดังนี้ จะมีประโยชน์ อันใด

สมาธิจึงว่า เจ้าทั้งสองยังเด็กนัก แม้นเราบอกความถึงจะรู้ก็แก้ไขอันใดไม่ได้ สมาสูก็ว่าความทุกข์ในอก ของบิดาเป็นแต่เหตุที่พระเจ้าโจยอยหลงเชื่อคำคนคด ข้าพเจ้าก็แฉงอยู่ เพราะเหตุนั้นข้าศึกจึงบังอาจยก รุกล่วงเข้ามาตีเมืองได้

สมาธิหันไปทางสมาเจิวเป็นเชิงอยากฟังความคิดเห็น สมาเจิวเห็นดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวว่า จะต้อง คิดอ่านแก้ไขอะไรกันเล่า ในไม่ช้าวันนี้วันพรุ่งแล้วท่านพ่อก็จะได้รับคืนอำนาจาสนาเหมือนดังก่อนเป็น มั่นคง

สมาธิได้ฟังคำสมาเจิวก็มีสีหน้ายิ้มแย้ม ผงกศีรษะเป็นที่เห็นด้วยแล้วกล่าวว่า ซึ่งเจ้าคาดคะเนการณนั้น เห็นจะเป็นจริง เสียหายที่เราออกจากราชการเสียก่อน มิฉะนั้นไหนเลยกองทัพเสฉวนจะกลายล่วงเข้า มาตีเมืองเราได้

แล้วสมาธิจึงกล่าวว่า ฆะดากรรมของคนเราย่อมสุดแต่แต่ลิขิตสวรรค์ จะกังวลอะไรให้มากความ กล่าวแล้ว สามพ่อลูกก็หัวเราะขึ้นพร้อมกัน ในทันใดนั้นทหารของพระเจ้าโจยอยก็ได้ขี่ม้ามาถึงหน้าบ้านสมาธิ และมี ขบวนแห่ฉุยพระบรมราชโองการติดตามมาอย่างเอิกเกริก

สมาธิเห็นดังนั้นก็มีความยินดี ข้าหลวงในพระเจ้าโจยอยลงจากม้าแล้วเชิญพระบรมราชโองการมาถือไว้ ส มาธิและบุตรทั้งสองเห็นดังนั้นก็คุกเขาลงกับพื้นถวายบังคม ข้าหลวงในพระเจ้าโจยอยจึงอ่านประกาศพระ บรมราชโองการโปรดเกล้าให้สมาธิได้คืนตำแหน่งและอำนาจดังแต่ก่อนและแต่งตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่ยก กองทัพไปบรรจบกับกองทัพหลวงของพระเจ้าโจยอยที่เมืองเตียงอันแล้วมอบตราตั้งประจำตำแหน่งให้แก่ สมาธิ

สมาธิถวายบังคมรับพระบรมราชโองการและรับตราประจำตำแหน่งแล้วจึงเดินทางเข้าไปในตัวเมืองฉ้วน เขีย ส่งเจ้าเมืองให้เกณฑ์ทหารทั้งเมืองเตรียมที่จะยกไปสมทบกับกองทัพหลวง เจ้าเมืองก็จัดแจงให้ตาม ความประสงค์ของสมาธิทุกประการ

ในระหว่างที่สมาธิกำลังจัดแจงทหารอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า ชินหิงเจ้าเมืองกิมเสีย ใช้ทหารคนสนิทให้มาพบท่าน แจ้งว่ามีความลับสำคัญมารายงาน สมาธิได้ทราบดังนั้นก็ทำหน้าจ้องใจ แล้วสั่งให้ทหารนั้นรีบนำตัวทหารคนสนิทของชินหิงเข้ามาพบ แล้วถามว่ามีเรื่องราวสิ่งใดหรือ

ทหารของชินหิงจึงว่า บัดนี้เบ้งตัดเจ้าเมืองซงหยงได้คิดขบถต่อพระเจ้าโจยอย แปรพักตร์ไปเข้ากับซงเบ้ง แล้ว เตะเทียนซึ่งเป็นหลานของเบ้งตัด และลิจูซึ่งเป็นคนสนิทได้นำความมาบอกกล่าวแก่ชินหิง ครั้น ชินหิงทราบความเกรงว่ากว่าจะรายงานไปถึงเมืองหลวงจะล่าช้าไม่ทันการ จึงสั่งให้ข้าพเจ้ามารายงานต่อ ท่านก่อน

สมาธิได้ฟังดังนั้นจึงปรารภว่า ถ้าหากเบ้งตัดคบคิดกับซงเบ้งจริงแล้ว ขณะนี้ซงเบ้ง อยู่ที่เขากิสาน เห็นที เบ้งตัดจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียง ส่วนซงเบ้งก็จะเคลื่อนทัพเข้าตีเมืองเตียงอัน หากยกตีกระหนาบ เข้าพร้อมกันดังนี้ เห็นจะสำเร็จเป็นแน่แท้ แต่เดชะบุญที่พระบารมีในพระเจ้าโจยอยนั้นมากล้น จึงมีเหตุอัน เป็นให้พระเจ้าโจยอยโปรดเกล้าแต่งตั้งเราเป็นแม่ทัพ คืนอำนาจและตำแหน่งให้ดังแต่ก่อน และความลับ ซึ่งเบ้งตัดคบคิดกับซงเบ้งได้ล่วงรู้ถึงหูเรา มิฉะนั้นนุยกก็จะเป็นอันตรายเป็นมั่นคง

แล้วสมาธิจึงว่า หากเราจะนิ่งเฉยอยู่หรือนำความขึ้นกราบบังคมทูลก่อนก็จะล่าช้าไม่ทันแก่การ จำจะคิด อ่านไปจับตัวเบ้งตัด ตัดความคิดซงเบ้งเสียก่อน เห็นซงเบ้งจะถอยทัพกลับไป

สมาธิเห็นว่าเมื่อเบ้งตัดคบคิดกับซงเบ้งแล้ว แผนการที่จะเป็นอันตรายที่สุดต่อผู้กักรู้ก็คือ ซงเบ้งยก กองทัพเข้าตีเมืองเตียงอันทางด้านตะวันตก เบ้งตัดยกกองทัพเข้าตีเมืองลกเอียงทางด้านใต้ เมื่อเป็นศึก กระหนาบพร้อมกันดังนี้ผู้กักรู้ก็จะเสียที่แก่ข้าศึก และเห็นว่าแผนการอื่นใดนอกจากนี้จะไม่เป็นอันตราย จึง มั่นใจว่าแผนการของซงเบ้งและเบ้งตัดคือแผนการนี้เป็นแน่แท้ และการที่จะทำลายแผนการนี้ได้ก็ต้อง ทำลายการเข้าตีทางด้านใดด้านหนึ่งเสียก่อนที่กองทัพทั้งสองด้านจะยกเข้าไปพร้อมกัน การจะยกกองทัพ ไปทำลายการเข้าตีของกองทัพของซงเบ้งนั้นเป็นระยะทางไกลและเป็นจุดแข็ง ต่างกับเบ้งตัดซึ่งอยู่ใกล้

กว่าและอ่อนกว่า ดังนั้นสมาลีจึงกำหนดแผนการที่จะจับเบ้งตัดให้ได้ก่อน กองทัพเสฉวนก็จะสิ้นความคิดที่จะยึดเมืองลกเอียง แล้วจะต้องถอยทัพกลับไปเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

การประเมินสงคราม (ตอนที่523)

สมาลีทราบข่าวเบ้งตัดเจ้าเมืองซงหยงคบคิดกับซงเบ้งก็คาดการณ์แผนการว่า ซงเบ้งจะตีเข้ามาทางเมืองเตียงอัน ส่วนเบ้งตัดจะตีขึ้นไปทางเมืองลกเอียง หากสองทัพบุกโจมตีพร้อมกันแล้ววูยกก็ยอมยากที่จะต่อสู้ได้ สมาลีจึงคิดกำจัดเบ้งตัดเสียก่อนเพื่อไม่ให้แผนการดังกล่าวบรรลุผล เพราะเมื่อกำจัดเบ้งตัดได้แล้วซงเบ้งก็จะขาดกำลัง ไม่สามารถบุกเข้ายึดวูยกได้สำเร็จ

สมาสุนทรของสมาลีได้ยืมวิดาจะกำจัดเบ้งตัดเสียก่อนที่จะกราบบังคมทูล พระเจ้าโจยอยก็ท้วงว่า เบ้งตัดเป็นขุนนางผู้ใหญ่อยู่ ขอให้บิดาบอกหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระเจ้าโจยอยให้ทราบก่อน จึงจะชอบด้วยประเพณี มิฉะนั้นหากพลาดพลั้งไปท่านพ่อก็จะไม่พินิจ

สมาลีจึงว่า อันการภักจะนั่งอยู่ช้านั้นไม่ได้ ข้าศึกจะมีกำลังมากขึ้น เราคิดอ่ายกกองทัพไปจับตัวเบ้งตัดแล้ว จึงมากราบทูลพระเจ้าโจยอยต่อภายหลัง

แล้วสมาลีจึงว่า อันผู้เป็นแม่ทัพจะต้องรู้การหนักเบาและดำเนินการสงครามคล้อยตามสภาพการณ์ที่เป็นไปในสมรภูมิ จะมิวิตติดยึดแต่ประเพณีนั้น หากเสียที่แก่ข้าศึกแล้วประเพณีนั้นก็คุ้มตัวให้พินิจไม่ได้ หากเราจะกราบทูลพระเจ้าโจยอยก่อน กว่าจะเดินทางไปกลับก็เกินเดือน วูยกก็จะไม่เสียแก่ซงเบ้งดอกหรือ เจ้าจะเติบโตใหญ่ไปในวันหน้า จงจำเหตุการณ์วันนี้ให้จงดี

กล่าวดังนั้นแล้วสมาลีจึงคิดทำกลอุบายเพื่อให้เบ้งตัดวางใจ โดยแต่งหนังสือให้เลี้ยงก็ถือไปให้แก่เบ้งตัดที่เมืองซงหยงว่า เราสมาลีได้รับพระบรมราชโองการโปรดเกล้าให้เป็นแม่ทัพใหญ่ ยกกองทัพไปบรรจบกับกองทัพหลวงที่เมืองเตียงอัน ดังนั้นจึงให้เบ้งตัดจัดเตรียมเสบียงอาหารไว้ให้พร้อมเพื่อเกณฑ์เข้ากองทัพแล้วจะได้ยกไปตามรับสั่ง เมื่อเลี้ยงก็ออกไปแล้วสมาลีจึงรีบจัดแจงแต่งกองทัพ หลังจากนั้นอีกสองวันสมาลีก็ยกกองทัพออกจากเมืองอ้วนเซีย

ในขณะที่กองทัพสมาลีกำลังเคลื่อนตรงไปเมืองซงหยงนั้น ซิหลงก็คุมทหารมาจากเมืองลกเอียง ครั้นเห็นกองทัพสมาลีกำลังเคลื่อนไปอีกทางหนึ่ง ซิหลงจึงลงจากหลังม้าเข้ามาถามสมาลีว่า พระเจ้าโจยอยกำลังจะยกกองทัพหลวงไปเมืองเตียงอัน เห็นท่านล่าช้าอยู่ จึงตรัสสั่งให้ข้าพเจ้ามาเร่งรัดให้ท่านรีบยกทหารไปบรรจบทัพที่เมืองเตียงอันพร้อมกัน

สมาลียังไม่ทันตอบความ ซิหลงก็กล่าวสับไปว่าท่านจัดแจงแต่งกองทัพแล้ว ไฉนทิศทางการเดินทัพจึงไม่ไปยังเมืองเตียงอันเล่า

สมาลีจึงว่า ข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าเบ้งตัดเจ้าเมืองซงหยงเป็นกบฏ คบคิดกับซงเบ้งจะยกไปตีเมืองลกเอียง หากข้าพเจ้ายกกองทัพไปเมืองเตียงอันตามรับสั่งก่อน เบ้งตัดก็จะยึดเอาเมืองลกเอียง ดังนั้นจึงคิดอ่ายกกองทัพไปกำจัดเบ้งตัดเสียก่อน ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ซิหลงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สมาลีจึงชวนซิหลงว่าการข้างเมืองซงหยงนี้สำคัญและเร่งร้อนกว่า หากกำจัดเบ้งตัดได้แล้วก็จะสิ้นกังวลทางด้านเมืองซงหยง ทั้งซงเบ้งก็จะท้อใจ เห็นจะยกทัพกลับไปเมืองเสฉวนเอง ซิหลงได้ฟังก็สรรเสริญความคิดของสมาลีเป็นอันมาก และตกลงที่จะร่วมกับสมาลีกำจัดเบ้งตัดเสียก่อน

สมาลีจึงให้ซิหลงเป็นกองทัพหน้า สมาลีเป็นกองทัพหลวง และให้บุตรทั้งสองคนเป็นกองทัพหลัง เคลื่อนทัพรุดหน้าไปยังเมืองซงหยง

กองทัพสมาลีเคลื่อนมาถึงกลางทางก็เห็นทหารเมืองซงหยงสี่ห้าคน ซึ่งเบ้งตัดใช้ให้ถือหนังสือไปหาซงเบ้ง และซงเบ้งให้ถือหนังสือกลับมามอบแก่เบ้งตัดกำลังขี่ม้ามาจากเส้นทางที่มาจากเขาภิสานจะตรงไปเมืองซงหยงอย่างรีบร้อนและมีท่าทางพิรุณ ทหารของสมาลีจึงเข้าควบคุมตัวทหารเมืองซงหยงเหล่านั้นแล้วจับตัวมามอบแก่สมาลี

สมาลีเห็นดังนั้นจึงรีบทำการไต่สวนปากคำ ถามว่าพวกเขาเป็นทหารเหล่าใด จะรีบเดินทางไปข้างไหน ให้รีบบอกมาตามจริง แม้นกล่าวความเท็จเราจะตัดศีรษะเสีย

ทหารของเบ้งตัดเห็นสุมาอี้เขียนขาดนักก็เกรงอาญา จึงบอกความจริงให้สุมาอี้ทราบทั้งสิ้น แล้วมอบหนังสือของขงเบ้งซึ่งมีไปถึงเบ้งตัดนั้นให้แก่สุมาอี้

สุมาอี้เปิดหนังสือออกอ่านดู ทราบความที่ขงเบ้งให้เบ้งตัดยกกองทัพเข้าตีเมืองลกเอียงและกำชับอย่าให้ชาวแพรงพรายล่วงรู้ไปถึงสุมาอี้ก็ตกใจ กล่าวกับซิวหลงว่า ความคิดของเบ้งนี้ต้องความคิดเรา แม้เบ้งตัดแจ้งหนังสือนี้แล้วทำตามขงเบ้ง ก็จะสำเร็จความคิดเป็นมั่นคง หากบุญเจ้าเรายังมากอยู่ เทพดาจึงเปลื้องให้เราจับผู้ถือหนังสือได้

สุมาอี้เห็นหนังสือแล้วก็รู้สึกประหวั่นใจว่าตัวเราได้ร่ำเรียนสรรพวิชาและการชานาญการสงครามเป็นอันมาก ทะนงตัวตลอดมาว่าแผ่นดินนี้ไม่มีผู้ใดมีสติปัญญาหลักแหลมเสมอเหมือน แต่หนังสือของขงเบ้งนั้นประจักษ์อยู่ในตัวว่าสติปัญญาความคิดในการสงครามของขงเบ้งมิได้ด้อยกว่าเราเลยแม้แต่น้อยนิด แต่สิ่งซึ่งยังไม่ประจักษ์นั้นยังไม่รู้ว่าขงเบ้งจะลี้ภัยยิ่งกว่าเราสักปานไหน แล้วพลบใจคิดว่าตัวเราทำสงครามปกป้องดินแดนวุยก๊ก ปกป้องอาณาประชาราษฎร์มิให้ได้รับความเดือดร้อนจากสงคราม ย่อมต้องได้รับการหนุนช่วยอย่างแข็งขันจากราษฎรทั้งปวง เป็นการทำสงครามที่เป็นธรรม มีอนาคตที่ต้องได้ชัยชนะประการหนึ่ง ขงเบ้งยกทัพด้วยก็ครั้งนี้เป็นการทำสงครามจรกาน ทำให้ราษฎรในวุยก๊กเดือดร้อน ย่อมได้รับการต่อต้านจากอาณาประชาราษฎร์ เป็นการทำสงครามที่ไม่เป็นธรรม มีอนาคตที่ต้องพ่ายแพ้ตามกฎแห่งสงครามประการหนึ่ง เราเป็นชาวเมืองวุยก๊ก รู้และชานาญภูมิประเทศละเอียดถี่ถ้วนยิ่งกว่าขงเบ้ง แม้ขงเบ้งจะรู้ภูมิประเทศบ้างก็แต่เพียงผิวเผิน หาได้ลึกซึ้งเท่าเราไม่ เป็นเหตุปราชัยอย่างหนึ่ง กองทัพของขงเบ้งยกล่วงลึกเข้ามาในแดนวุยก๊ก การล่าเสียบียงอาหารและการเสริมกำลังพลล่าบากขัดสน เป็นเหตุแห่งความปราชัยอย่างหนึ่ง และยิ่งขงเบ้งยกล่วงลึกเข้ามาเท่าใด ก็ต้องระวังหลังตลอดเส้นทางมากขึ้นเท่านั้น กำลังพลมากก็จะกลายเป็นกำลังพลน้อย เหมือนหนึ่งลูกเกาทัณฑ์ที่แล่นไปสุดกำลังแล้ว ย่อมไม่อาจทะลุแม้ผ้าไหมอันบางเบาได้ ย่อมเป็นเหตุปราชัยอีกประการหนึ่ง รวมเป็นเหตุปราชัยถึงห้าประการ แต่ความปราชัยนั้นจะปรากฏเป็นจริงได้ก็ต้องตัดความคิดของเบ้ง ทำลายกลศึกกระหนาบเสียก่อน

สุมาอี้ประมาณการศึกดังนั้นแล้วก็มุ่งมั่นที่จะกำจัดเบ้งตัดให้ได้โดยเร็วที่สุด จึงเร่งเดินทัพรุดหน้าไปทั้งกลางวันและกลางคืน

ฝ่ายเบ้งตัดเจ้าเมืองชงหยงหลังจากคิดเอาใจออกหากจากวุยก๊กแล้ว ได้เกลี้ยกล่อมซินหิงเจ้าเมืองกิมเสีย และซินต้าเจ้าเมืองซินเสียเข้าเป็นพวก เจ้าเมืองทั้งสองเป็นเจ้าหัวเมืองขึ้นต่อเมืองชงหยง มีความจงรักภักดีต่อกัน แต่ในขณะที่เดียวกันก็เกรงกลัวอำนาจของเบ้งตัด จึงแสวงรับค่าแต่ในใจยังคงดำรงความภักดีต่อกันดังเดิม เบ้งตัดเห็นสองเจ้าเมืองตกลงปลงใจก็วางใจ หาได้เฉลียวใจไม่ว่าเป็นการรับค่าแต่ปาก เบ้งตัดจึงเสนอแผนการด้วยก๊กและขออ่อนน้อมกับขงเบ้ง

ซินหิงทราบแผนการของเบ้งตัดดังนั้นแล้ว จึงใช้ให้คนสนิทรีบนำความไปแจ้งแก่สุมาอี้ เป็นเหตุให้สุมาอี้ยกกองทัพมาที่เมืองชงหยง

ครั้นเสียงก็ถือหนังสือของสุมาอี้มาให้เบ้งตัดเพื่อเกณฑ์เอาเสียบียง เบ้งตัดทราบความแล้วจึงถามว่า สุมาอี้จะยกทหารมารับเอาเสียบียงด้วยตนเองหรืออย่างไร เสียงก็จึงแสวงตอบว่า สุมาอี้ได้จัดแจงกองทัพและยกไปเมืองเตียงอันแล้ว ให้ท่านจัดส่งเสียบียงตามไปโดยเร็วที่สุด

เบ้งตัดได้ฟังดังนั้นก็นึกกระหึ่มยั้งยั้งอยู่ในใจว่าสุมาอี้ไม่รู้แผนการ จึงยังตั้งอยู่ในความประมาท สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเสียงก็ตามธรรมเนียม แล้วว่าเรื่องเสียบียงอาหารนั้นอย่าวิตกเลย เราจะส่งตามไปโดยเร็วที่สุด

เสร็จการเลี้ยงแล้ว เสียงก็จึงคำนับลาเบ้งตัดแล้วเดินทางไปเมืองหาซินต้าและซินหิง แจ้งให้ทั้งสองเจ้าเมืองเร่งเกณฑ์เสียบียงส่งไปที่เมืองเตียงอัน สองเจ้าเมืองจึงเล่าความที่เบ้งตัดคบคิดกับขงเบ้งให้เสียงก็ฟังทุกประการ

เสียงก็เห็นสองเจ้าเมืองมีความภักดีต่อกัน จึงบอกความให้ทราบว่าสุมาอี้ยังหาได้ยกกองทัพไปเมืองเตียงอันไม่ แต่กำลังยกกองทัพมาเมืองชงหยงเพื่อกำจัดเบ้งตัดเสียก่อน

ซินต้าและซินหิงจึงแจ้งแก่เสียงก็ว่า เบ้งตัดมีหนังสือกำหนดนัดหมายมายังเราทั้งสองคนว่า ตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไปให้เปลี่ยนธงประจำเมืองและกองทัพจากธงของวุยก๊กเป็นธงของจ๊กก๊ก และให้ยกกองทัพไปเมืองลกเอียง เสียงก็ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี และกล่าวว่าเบ้งตัดกำลังประมาท ในวันพรุ่งนี้แล้วกองทัพสุมาอี้ก็จะมาถึงเมืองชงหยง

ซินต้าและซินหิงจึงบอกเสียงก็ให้กลับไปแจ้งแก่สุมาอี้ว่า ให้สุมาอี้รีบยกทหารเข้ารบเอาเมืองทางด้านหน้า เราจะยกไปทางด้านหลังทำที่ไปช่วยเบ้งตัด แล้วตีกระหนาบเข้าไปพร้อมกัน เห็นจะกำจัดเบ้งตัดได้เป็น

มันคง เลียงก็รับค่าแล้วจึงรีบเดินทางกลับไปแจ้งความแก่สุมาลี เมื่อสุมาลีได้ทราบก็มีความยินดี เร่งเคลื่อนทัพกะให้ถึงหน้าเมืองชงหยงในวันรุ่งขึ้น

ฝ่ายเบ้งตัดจัดแจงทหาร ศาสตราวุธ และเสบียงพร้อมแล้ว ได้สั่งทหารให้เตรียมธงของจ๊กก๊กไว้ให้พร้อม วันรุ่งขึ้นให้เปลี่ยนธงทั่วทั้งเมืองชงหยงเป็นธงของจ๊กก๊ก แล้วจะยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี้ยงตามที่ได้กำหนดสัญญาไว้กับซินต้าและซินหิง

พอฟ้าสว่างทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานแก่เบ้งตัดว่า ขณะนี้มีกองทัพยกตรงมาที่เมืองชงหยง มีทหารเป็นอันมาก แต่ไม่รู้ว่าเป็นทหารของฝ่ายไหน เบ้งตัดได้ฟังก็แปลกใจ รีบพาทหารคนสนิทขึ้นไปบนเชิงเทินเมืองชงหยง พอกองทัพนั้นยกเข้ามาใกล้ เห็นธงประจำทัพจารึกชื่อซิงหลงเป็นแม่ทัพกองทัพหน้ายกมาก็ตกใจ

เบ้งตัดจึงสั่งทหารให้ชักสะพานข้ามคูเมืองไม่ให้เข้าตียกกลงเข้ามาได้ และให้ปิดประตูเมืองทุกด้าน ให้ทหารบนเชิงเทินเตรียมพร้อมที่จะป้องกันข้าศึก

ฝ่ายซิงหลงยกทหารมาถึงเชิงเทินหน้าเมืองชงหยง เห็นเบ้งตัดยืนอยู่บนหอรบ จึงตะโกนตำเบ้งตัดว่า อ้ายคนขบถ เร่งยอมจำนนเสียแต่โดยดีเราจะไว้ชีวิต

เบ้งตัดได้ยินคำซิงหลงก็โกรธ จึงสั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ซิงหลง ซิงหลงเห็นดังนั้นก็เอาทวนปิดลูกเกาทัณฑ์ และชักบังเหียนม้าเพื่อจะออกมาให้พ้นจากรัศมีเกาทัณฑ์ แต่ลูกเกาทัณฑ์ถูกระดมยิงมาราวห้าฝน ซิงหลงป้องกันไม่ทัน เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งจึงถูกหน้าผากของซิงหลงแล้วพลัดตกลงจากหลังม้า

ทหารในกองทัพหน้าเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบเข้าไปแก้ไขประคองซิงหลงออกมาจนพ้นรัศมีเกาทัณฑ์ และดีระซังสัญญาญให้ถอยทัพ

เบ้งตัดเห็นได้ที่ก็คุมทหารยกออกจากเมืองชงหยงไล่ตามตีกองทัพของซิงหลง กองทัพหน้าของซิงหลงขาดตัวผู้บัญชาการทัพเพราะซิงหลงต้องเกาทัณฑ์แล้วบาดเจ็บสาหัสสิ้นสติสมประดี จึงพากันแตกตื่นถอยไปตามทางเดิมที่ยกมา

ฝ่ายสุมาลียกกองทัพหลวงตามกองทัพหน้ามาไม่ไกลนัก ครั้นกองทัพหน้าของซิงหลงแตกถอยมากระทบ และได้รับรายงานว่าเบ้งตัดกำลังยกทหารไล่ตามมา สุมาลิจึงสั่งทหารในกองทัพหลวงให้แหวกทางรับทหารของซิงหลง แล้วให้รุกโจมตีทหารของเบ้งตัด

เบ้งตัดกำลังคุมทหารไล่ตามตีอย่างมั่นมือ แต่ครั้นปะทะกับทหารของกองทัพหลวงของสุมาลีซึ่งหนุนเนื่องมาเป็นอันมาก เบ้งตัดเห็นจะไม่สามารถเอาชนะได้จึงสั่งทหารให้ถอยทัพจะกลับเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองชงหยง

สุมาลีเห็นทหารเมืองชงหยงล่าถอย จึงยกกองทัพตามไปตั้งประชิดหน้าเมืองชงหยงไว้

เบ้งตัดถอยเข้าเมืองได้แล้วขึ้นไปบนหอรบบนประตูเมืองด้านหน้า เห็นทหารสุมาลีดั้งประชิดเมืองอยู่เป็นอันมากก็ประหวั่นใจ ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้ขึ้นมารายงานว่า ขณะนี้ซินต้าและซินหิงได้ยกทหารมาทางประตูเมืองด้านหลัง เบ้งตัดได้ทราบความก็มีความยินดี สำคัญว่าซินต้าและซินหิงจะยกมาช่วย จึงพาทหารไปที่ประตูเมืองด้านหลัง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล กำหนดสมรภูมิรบ (ตอนที่524)

เบ้งตัดประมาทว่ากองทัพสุมาลีจะไม่ยกมาตีเมืองชงหยง ครั้นกองทัพสุมาลียกมาถึงก็ต้องถอยร่นเข้ามาตั้งรับอยู่ในตัวเมือง เมื่อทราบว่าซินต้าและซินหิงยกทหารมาทางด้านหลังเมืองชงหยง ก็สำคัญว่าซินต้าและซินหิงยกมาช่วย จึงพาทหารไปที่ประตูเมืองด้านหลังหวังจะต้อนรับสองเจ้าเมือง

เบ้งตัดสั่งให้นายประตูเมืองเปิดประตูแล้วพาทหารออกไปต้อนรับซินต้าและซินหิงโดยมิได้ระแวงสงสัยแต่ประการใด

พ่อบังตัดพาทหารออกไปพันประตูเมือง ก็เห็นซินต้าและซินหวังขี่ม้าตรงเข้ามาหา แล้วร้องดาบังตัดว่า
อ้ายขบถ มึงคิดทรยศต่อเจ้า เร่งไปหาที่ตายเถิด สิ้นคำทหารของซินต้าและซินหวังก็พากันจู่โจมตามมา
อย่างรวดเร็ว

บังตัดเห็นดังนั้นก็ตกใจ คว้าม้าจะหนีกลับเข้าเมือง แต่ประตูเมืองก็ถูกปิดลงอย่างรวดเร็ว บังตัดมองขึ้น
ไปบนเชิงเทินเห็นแดงเหียนและลิซซิ่งคุมทหารรักษากำแพงเมือง สั่งทหารให้ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดหน้า
บังตัดไว้ไม่ให้เข้าใกล้ประตูเมือง และร้องด่าลงมาว่า อ้ายขบถ มึงไม่ใช่ข้าแผ่นดินนวยก๊กแล้ว จะด้านหน้า
เข้ามาในเมืองนี้อีกหรือ

บังตัดได้ฟังก็ตกใจ ชักม้าหันหลังกลับเห็นทหารของซินต้าและซินหวังยกตรงมาก็ตัดใจขี่ม้าพาทหารตีฝ่า
จะออกจากที่ล้อม ซินต้าเห็นบังตัดตีฝ่าจะออกพ้นจากแนวล้อมก็ขี่ม้าไล่ตามไป พอทันกับบังตัดจึงเอา
ทวนแทงบังตัดตกจากหลังม้าถึงแก่ความตาย แล้วตัดศีรษะบังตัดเอาไปให้สุมาอี้

แดงเหียนกับลิซซิ่งรักษาเมืองซงหยง ได้เปิดประตูเมืองต้อนรับกองทัพสุมาอี้เข้ามาในเมือง และรายงาน
ความทั้งปวงให้ทราบ สุมาอี้จัดแจงบ้านเมืองเป็นปกติแล้ว จึงจัดแจงกองทัพเกณฑ์ทหารเมืองซงหยงเข้า
ร่วมในกองทัพ และให้ทหารคุมศีรษะของบังตัดเดินทางล่วงหน้าไปถวายพระเจ้าโจยอย และทำฎีกากราบ
บังคมทูลว่าซินต้าและซินหวังมีความชอบเป็นอันมาก ขอกราบทูลเสนอให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นขุนนาง
ผู้ใหญ่ แลลิซซิ่งนั้นสมควรตั้งเป็นเจ้าเมืองซินเสี่ย ส่วนแดงเหียนนั้นเสนอให้ตั้งเป็นเจ้าเมืองซงหยง

พระเจ้าโจยอยกำลังจะเคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอียงได้ทราบฎีกาของสุมาอี้แล้วตรัสสรรเสริญว่าสุมาอี้
มีสติปัญญาหลักแหลมเป็นอันมาก แล้วโปรดเกล้าแต่งตั้งขุนนางและเจ้าเมืองตามฎีกาของสุมาอี้ทุก
ประการ และให้เอาศีรษะของบังตัดไปเสียบประจานไว้ที่ทางสามแพร่งมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวง
สืบไป

พระเจ้าโจยอยมีรับสั่งให้เจ้าหน้าที่อาสาสมัครทำหน้าที่สุมาอี้ให้รีบยกกองทัพไปบรรจบกับกองทัพ
หลวงที่เมืองเตียงอัน ครั้นจัดแจงการทั้งปวงเสร็จแล้วพระเจ้าโจยอยจึงยกกองทัพออกจากเมืองลกเอียง

ฝ่ายสุมาอี้เมื่อได้รับหมายรับสั่งของพระเจ้าโจยอย ก็สั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองซงหยงยกไปที่เมือง
เตียงอัน ครั้นถึงเมืองเตียงอันทราบข่าวพระเจ้าโจยอยเสด็จเข้าประทับอยู่ในเมืองแล้ว สุมาอี้จึงให้ตั้งค่ายอยู่
นอกเมือง แล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าโจยอยตามประเพณี

พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรเห็นสุมาอี้เข้ามาเฝ้าก็ดีพระทัย รับสั่งว่าซึ่งเราทำผิดถอดถอนท่านออกจาก
ตำแหน่งหน้าที่ในราชการนั้นเป็นเพราะเราหลงกลของขงเบ้ง ท่านอย่าได้น้อยใจเลย เราออกภัยต่อท่าน
การครั้งนี้บัง ใต้เป็นขบถ หากว่าท่านรู้ หาไม่เมืองก็จะเป็นอันตราย

สุมาอี้จึงกราบทูลว่า ข้าพระองค์เป็นข้าแผ่นดินนวยก๊กมาแต่ครั้งพระเจ้าวุ้ยอ่อง เป็นที่ไว้วางพระราชหฤทัย
สืบมาจนถึงพระเจ้าโจผี ก็ได้ฝากการแผ่นดินไว้กับข้าพระองค์ เป็นพระมหากรุณาธิคุณเป็นล้นพ้น ซึ่ง
พระองค์ได้โปรดเกล้าให้คืนตำแหน่งและแต่งตั้งข้าพระองค์เป็นแม่ทัพในครั้งนี้เป็นพระมหากรุณาธิคุณยิ่ง
แล้ว ข้าพระองค์จะทำการถวายโดยมิเสียตายแก่ชีวิต

สุมาอี้กราบทูลต่อไปว่า เมื่อซินหวังให้ทหารไปบอกข้าพเจ้าว่าบังตัดเป็นขบถนั้น ข้าพเจ้าก็คิดอยู่ว่าบังตัด
เป็นขุนนางผู้ใหญ่ จะบอกหนังสือขึ้นไปกราบทูลพระองค์ให้มีหนังสือลงมาบอกก่อนก็กลัวจะเข้าไป ซึ่งข้าพเจ้า
ทำการละเมิดนอกรับสั่ง โทษข้าพเจ้าก็คิดอยู่ตามแต่พระองค์จะโปรด

กราบทูลดังนั้นแล้วสุมาอี้จึงเอาหนังสือของขงเบ้งที่ยึดได้จากทหารของบังตัดขึ้นทูลเกล้าถวายเพื่อเป็น
หลักฐาน

พระเจ้าโจยอยเห็นดังนั้นก็รู้ว่าสุมาอี้ระมัดระวังตัวป้องกันมิให้ผู้ใดกราบทูลใส่ร้ายในภายหลังว่าทำการนอก
รับสั่ง จึงตรัสว่า ท่านนี้มีสติปัญญาหลักแหลม หากผู้เสมอมิได้ แต่นี้ไปเมื่อหน้าถ้าผู้ใดทำความผิดโทษถึง
ตายแล้วก็ให้ฆ่าเสียเถิด อย่าบอกเราให้รู้เลย

พระเจ้าโจยอยรับสั่งเช่นนั้นแล้วจึงพระราชทานเครื่องยศให้แก่สุมาอี้ และปูนบำเหน็จความชอบเป็นอัน
มาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าพระเจ้าโจยอย พระราชทานเครื่องยศสำหรับกษัตริย์ให้สุ
มาอี้เป็นอันมาก ส่วนฉบับภาษาจีนระบุแต่เพียงว่าเครื่องยศที่พระราชทานในครั้งนี้เป็นเครื่องยศเสมอด้วย
ชั้นกษัตริย์ แต่การที่พระราชทานอำนาจแก่สุมาอี้ถึงขนาดว่าถ้าผู้ใดกระทำความผิดโทษถึงตายก็ให้ประหาร
ชีวิตได้โดยไม่ต้องกราบทูลนั้น เป็นการขำรอยการที่พระเจ้าเหียนเต้พระราชทานอำนาจให้แก่โจโจ ซึ่งได้
กลายเป็นเงื่อนไขให้โจผีชิงราชบัลลังก์ในเวลาต่อมา ทำให้การคาดคะเนของโจโจที่เคยสั่งความไว้กับคน

ใกล้ขีดว่า สมานี่ในภายหน้าอย่าให้มีอำนาจทางทหารเพราะจะเป็นขบถ ได้เริ่มก่อเค้ากลางที่จะเป็นไปตามความคาดคะเนนั้น หรือว่านี่คือลิขิตของสวรรค์ที่กรรมยอมสนองกรรมนั้นแล้ว

สมานี่ไต่ยินรับสั่งของพระเจ้าโจยอยแล้วจึงถวายบังคมขอบพระทัย แล้วกราบทูลว่าในการศึกครั้งนี้ข้าพระองค์จะขอตัวนายทหารเสือคนสำคัญที่มีฝีมือประจักษ์มาแต่ก่อนไปด้วยจะได้ช่วยกันทำการสนองพระเดชพระคุณให้สำเร็จดังพระราชประสงค์

พระเจ้าโจยอยตรัสถามว่านายทหารผู้นี้เป็นผู้ใด สมานี่จึงกราบทูลว่าเป็นเด็ยตัวยอดทหารเสือของพระเจ้าวอยอ่อง พระเจ้าโจยอยได้ฟังก็ดีพระทัย โปรดเกล้าอนุญาตตามที่สมานี่ทูลขอแล้วตรัสสั่งให้สมานี่เรียงกองทัพไปรบกับขงเบ้ง

สมานี่ถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยแล้วจึงกลับออกไปที่ค่าย แล้วพาเด็ยตัวยกกองทัพไปที่เขากีสาน

ครั้นสมานี่กลับออกไปแล้วพระเจ้าโจยอยจึงตรัสสั่งให้ชินฝีและขุนเล่คุมทหารอีกกองหนึ่งยกไปช่วยโจจิ้นซึ่งยกทหารไปตั้งหลักรักษาเมืองไปเซีย

สมานี่ยกกองทัพพันด่านปลายแดนเมืองเตียงอันแล้วให้ทหารตั้งค่ายไว้ แล้วเรียกเด็ยตัวมาปรึกษาว่า ซึ่งจะทำศึกกับขงเบ้งนั้นจะวู่วามมิได้เป็นอันขาด ด้วยขงเบ้งนี้มีสติปัญญา เจ้าความคิด หลักแหลม หากพลาดพลั้งก็จะเสียที่แก่ข้าศึก เด็ยตัวจึงถามว่าท่านแม่ทัพจะคิดอ่านประการใด

สมานี่จึงว่าขงเบ้งยกกองทัพล่วงลึกเข้ามาในแดนวุยก๊กอมวิดกระวังหลังเป็นแน่แท้ ดังนั้นกองทัพของขงเบ้งข้างหนึ่งคิดจะรุดไปข้างหน้า ข้างหนึ่งก็ต้องคิดระวังหลัง

สมานี่อธิบายต่อไปว่า ข้างที่รุดไปข้างหน้านั้นเห็นขงเบ้งจะแต่งกองทัพแยกออกเป็นสองกอง ยกไปตีเมืองไปเซียกองหนึ่ง และยกไปที่ตำบลก๊กอีกกองหนึ่ง ข้างที่ระวังหลังนั้นเห็นจะยกทหารไปรักษาเมืองหลิวเซียอีกกองหนึ่ง กลวิธีจะรับศึกสามเมืองนี้เราจะให้มีหนังสือไปถึงโจจิ้นให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในเมืองไปเซีย คอยระมัดระวังรักษาเมืองไว้มิให้เป็นอันตราย ยันกองทัพของขงเบ้งไว้อีกไม่นานก็ต้องล่าถอยไปเอง แล้วเราจะมิหนังสือไปให้ชินฝีกับขุนเล่ยกทหารไปตั้งชุมอยู่ที่ตำบลก๊ก หากขงเบ้งยกไปก็ให้โจจิ้นรุกเข้าตีอย่าให้ทันตั้งตัว ส่วนเมืองหลิวเซียนั้นเราจะยกไปเอง

เด็ยตัวจึงถามว่า ไฉนท่านแม่ทัพจึงไม่ยกทหารไปรบกับขงเบ้ง กลับจะยกกองทัพไกลไปถึงเมืองหลิวเซียเล่า

สมานี่จึงว่าเมืองหลิวเซียนั้นเป็นที่คับขัน เนื่องจากอยู่ใกล้กับตำบลเกเต้ง ซึ่งเป็นประตูคอหอยของเมืองฮันต้ง บรรดาเสบียงทั้งปวงของกองทัพขงเบ้งล้วนล่าเสียดผ่านตำบลเกเต้งทั้งสิ้น และเมืองเกเต้งนี้ยังเป็นเส้นทางสำคัญที่ถ้าหากขงเบ้งจะถอยทัพแล้วก็ต้องถอยทัพกลับเมืองฮันต้งผ่านตำบลเกเต้งด้วย อันการสงครามนั้นหาจำต้องรบตามสมรภูมิรบที่ข้าศึกกำหนดไม่ ขุนพลที่ปรีชาสามารถกำหนดสมรภูมิรบตามที่ต้องการ หากเราจะยกกองทัพไปเผชิญหน้ากับขงเบ้งก็เปลืองแรงแก่ทหารเสียเปล่า แต่หากเรายกกองทัพไปที่เมืองหลิวเซียแล้วยึดตำบลเกเต้งให้ได้ ขงเบ้งก็ต้องถอยทัพกลับไปเอง เพราะหากขึ้นรุดหน้าต่อไปทหารขาดเสบียงอาหารก็ต้องพ่ายแพ้โดยไม่ต้องสงสัย ทั้งขงเบ้งจะต้องห่วงกังวลว่าเมื่อเราตีตำบลเกเต้งแล้วก็จะปิดทางถอยแล้วล้อมตีกระหนาบ ทหารเสฉวนก็จะตายสิ้น เห็นขงเบ้งจะต้องถอยทัพลงมาเมืองหลิวเซียเป็นมั่นคง

เด็ยตัวได้ฟังดังนั้นก็สรรเสริญความคิดของสมานี่เป็นอันมากกว่าคิดอ่านวางแผนการสงครามดลเทพยดา แล้วถามต่อไปว่าท่านแม่ทัพจะจัดแจงกำลังทหารในการนี้ประการใด

สมานี่จึงว่า เราจะยกกองทัพไปชุมอยู่ อย่าให้ทันรู้ เห็นขงเบ้งจะประมาท สำคัญว่าโจจิ้นเดินเล่ออยู่จะไม่เตรียมทหารป้องกันเมืองไปเซีย ก็เลยยกกองทัพรีบไปตีเอา ถ้าเราเห็นกองทัพขงเบ้งล่วงตำบลเกเต้งเข้าไปแล้ว เราจะสกัดทางเสีย ขงเบ้งก็จะจนอยู่ แม้จะเลี้ยวไปทางเมืองหลงเส เราจะแต่งทหารไปตั้งสกัดทางน้อยทางใหญ่เสีย อย่าให้ทหารขงเบ้งออกเที่ยวหาเสบียงได้ก็จะขัดลง อยู่มิได้จะพาทหารหนีไปทางฮันต้ง ฝ่ายเราได้ทีก็จะยกกองทัพออกโจมตีเอา เห็นจะได้ชัยชนะฝ่ายเดียว

ครั้นปรึกษากันเสร็จแล้ว สมานี่จึงแต่งหนังสือให้ทหารเดินสารถือไปให้แก่โจจิ้น ณ เมืองไปเซีย และแจ้งให้โจจิ้นส่งชินฝีกับขุนเล่ให้ยกทหารไปชุมอยู่ที่ตำบลก๊กตามแผนการทุกประการ

สั่งการเสร็จสรรพแล้วสมานี่จึงกล่าวกับเด็ยตัวอีกว่า เราจะคิดกลอุบายทั้งปวงถึงเห็นชอบด้วยกันก็ดี แต่ทว่าอย่าประมาท อันขงเบ้งนั้นจะเหมือนเบ้งตัดหามิได้

แล้วสุมาลีจึงสั่งให้เดี๋ยดับเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ยกไปที่ตำบลหลิวเซีย กำชับว่าในการเคลื่อนทัพอย่าได้ดูเบาประมาทแก่ขงเบ้ง ให้ค่อยๆ เคลื่อนทัพไปอย่างมั่นคง ให้แต่งกองลาดตระเวนระยะไกล ทำการลาดตระเวนให้ไกลที่สุด หากเห็นว่าปลอดภัยแล้วจึงค่อยยกไป แต่ถ้าหากยังมีได้ตรวจตราภูมิประเทศและการชุมนุมโจมตีให้ละเอียดถี่ถ้วนแล้ว อย่าให้เคลื่อนกองทัพไปเป็นอันขาด หากมีเห็นแต่จะได้ที่ ไม่ทำการระมัดระวังดังที่กำชับนี้แล้ว เห็นจะต้องกลของขงเบ้งโดยไม่ทันรู้ตัว

สุมาลีกำชับเดี๋ยดับถึงสามครั้งสามคราเดี๋ยดับก็รับคำแล้วคำนับลาสุมาลียกทหารเป็นกองหน้าไปที่เมืองหลิวเซีย

ฝ่ายขงเบ้งปลงทัพอยู่ที่เขากิสาน ได้ให้ทหารลาดตระเวนสอดแนมหาข่าวคราวอย่างละเอียดถี่ถ้วนเพื่อเตรียมยกกองทัพหน้าต่อไป อยู่มาวันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้กลับมารายงานว่า สุมาลีได้ยกกองทัพไปที่เมืองชงหยง เบ้งตั้งประมาทว่าสุมาลียกกองทัพมาเมืองเตียงอัน จึงถูกสุมาลียึดเมืองชงหยงและเบ้งตั้งก็ถึงแก่ความตายแล้ว ขณะนี้สุมาลียกกองทัพมาที่เมืองเตียงอันและให้เดี๋ยดับเป็นกองทัพหน้า สุมาลียกกองทัพหลวง จะยกมารบกับกองทัพเรา

ขงเบ้งพอทราบข่าวก็ตกใจ รีบเดินกลับเข้าไปในค่ายบัญชาการ ม้าเจ๊กเห็นดังนั้นก็เดินตามขงเบ้งเข้าไป

ขงเบ้งตรัสตรองอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงว่า สุมาลีชำนาญการสงคราม เห็นจะคิดอ่านยกกองทัพไปสกัดทางถอยของกองทัพเราไว้ที่ตำบลเกเต้ง แล้วตีกระหนาบเข้ามาจากทั้งสองด้าน แลตำบลเกเต้งนี้เป็นที่คับขัน เป็นทั้งเส้นทางถอยของกองทัพเรา เป็นทั้งเส้นทางลำเลียงเสบียงอาหารของกองทัพ และยังเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญที่คุกคามต่อเมืองฮันต๋ง หากเสียเกเต้งแล้วการทั้งปวงก็จะขัดสนสิ้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มังกรสงคราม (ตอนที่525)

พระพุทธศตวรรษกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา เดือนสามขึ้นปีใหม่แล้ว วุยก็ก็ได้คืนตำแหน่งและอำนาจให้แก่สุมาลี และแต่งตั้งเป็นแม่ทัพใหญ่ยกไปรบกับขงเบ้ง พลันที่สุมาลียกกองทัพถึงเมืองเตียงอัน ก็ได้กำหนดให้ตำบลเกเต้งเป็นยุทธศาสตร์หลักในการตีกองทัพขงเบ้งให้ถอยกลับเมืองฮันต๋ง และในพลันที่ขงเบ้งทราบข่าวว่าสุมาลีเป็นแม่ทัพก็คิดว่าสุมาลียกกองทัพจะต้องเข้าตีและยึดเอาตำบลเกเต้ง จึงวิตกเป็นอันมาก

ขงเบ้งได้กล่าวกับม้าเจ๊กต่อไปว่า ยุทธภูมิเกเต้งจะเป็นจุดชี้ขาดแพ้ชนะของสงครามในครั้งนี้ หากสามารถรักษาตำบลเกเต้งไว้ได้ กองทัพของเราก็จะสามารถรุดหน้าต่อไปได้ แต่ถ้าหากสูญเสียเกเต้งแล้ว ทั้งกองทัพก็จะตกอยู่ในอันตรายสิ้น และอาจต้องถอยทัพกลับเข้าสู่ฮันต๋ง

ว่าแล้วขงเบ้งจึงปรึกษากับม้าเจ๊กว่า ผู้ใดมีความสามารถสมควรที่จะให้ไปรักษาเกเต้งได้ ม้าเจ๊กได้ฟังดังนั้นก็ขันอาสาว่า ข้าพเจ้าจะขอไปรักษาตำบลเกเต้งเอง

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งท่านจะไปรักษาตำบลเกเต้งนั้นก็ขบใจ อันที่เกเต้งนี้ตำบลน้อยก็จริง แต่ว่าเป็นที่สำคัญนัก แล้วหากำแพงไม่ จะป้องกันรักษาที่ยาก ถึงว่าท่านมีฝีมือเข้มแข็งก็จะประมาทไปบ้าง ถ้าเกเต้งตำบลเดียวเสียแก่ข้าศึก ทหารทั้งปวงก็จะเป็นอันตรายสิ้น

ขงเบ้งมีความเห็นเช่นเดียวกับสุมาลียกทัพยุทธภูมิเกเต้งนี้เป็นยุทธภูมิสำคัญที่อาจชี้ขาดแพ้ชนะของสงครามวุยก็ครั้งแรก แม้ว่าจะเป็นเมืองน้อยแต่ถ้าเป็นหมากรุกก็เป็นตาที่มีความสำคัญสูงสุด ที่หากพ่ายแพ้แล้วก็จะทำให้พ่ายแพ้ทั้งกระดาน ดังนั้นในบางครั้ง การอันน้อย ที่อันเล็ก ซึ่งอาจดูเหมือนว่าไม่มีความสำคัญเท่าใดนัก แต่ถ้าหากมีฐานะที่ประดุจดั่งหมากรุกสำคัญที่ส่งผลแพ้ชนะทั้งกระดานแล้ว ก็ยอมไม่อาจดูแคลนได้เป็นอันขาด

ม้าเจ๊กได้ฟังดังนั้นจึงว่า เสียแรงข้าพเจ้าเป็นทหารเรียนวิชาการมาแต่บ่อยจนใหญ่ ทำศึกมาก็ช้านาน แต่ตำบลเกเต้งเท่านี้รักษาไว้ได้ ก็ตายเสียดีกว่าอยู่

ขงเบ้งได้ฟังคำม้าเจ๊กก็ยังไม่วายกังวล จึงกล่าวสืบไปว่า อันสุมาลีนี้นี้มีปัญญาความคิดมาก ฝีมือก็เข้มแข็ง อนึ่งเดี๋ยดับทหารเอกก็เป็นกองหน้ามาด้วย แต่ล้วนคนดี ซึ่งท่านจะไปรักษาเกเต้งไว้นั้น ยิ่งกระไรอยู่หรือ

ม้าเจ็ทจึงว่า ซึ่งจะรักษาเกเต็งตำบลดอนน้อยนี้ อย่าว่าแต่แค่สมาลีจะเป็นแม่ทัพยกมาเลย ต่อให้พระเจ้าโจยอยยกทัพยกศัตริย์มาเอง ข้าพเจ็ทก็ไม่ได้เกรงกลัว มาตรามั่นมหาอุปราชยังวิตกอยู่ ข้าพเจ็ทจะขอทำทัณฑ์บนไว้ให้ ถ้าหากเสียที่แก่ข้าศึกก็ให้มหาอุปราชตัดศีรษะข้าพเจ็ท ตลอดจนบุตรภรรยาเสียให้สิ้น

ขงเบ้งได้ฟังคำม้าเจ็ทกล่าวคำยืนยันมั่นเหมาะ น่าใจก็คล้อยตามคำพูดของม้าเจ็ท ลืมนึกไปถึงคำสั่งเสียของพระเจ้าเล่าปี่ก่อนสิ้นพระชนม์ที่สุ่สุดสำหรับม้าเจ็ทให้ออกไปไกลจากพระแท่นที่บรรทม แล้วกระซิบบอกแก่ขงเบ้งว่าอันม้าเจ็ทผู้นี้มักเจรจาเกินความรู้แลตัวเองนัก หากจะใช้ราชการไปเบื้องหน้า ให้ท่านพิเคราะห์ให้ดี

ม้าเจ็ทเห็นขงเบ้งนั่งอยู่ก็รู้ว่าขงเบ้งเห็นชอบ จึงลุกขึ้นเขียนทัณฑ์บนไว้ไว้กับขงเบ้งว่า ข้าพเจ็ทมาเจ็ทขออาสาพาทหารไปป้องกันตำบลเกเต็ง หากเสียตำบลเกเต็งแก่ข้าศึกก็ให้ขงเบ้งประหารชีวิตตัว ตลอดจนบุตรภรรยาเสียให้สิ้น

พอเขียนทัณฑ์บนเสร็จแล้ว ม้าเจ็ทจึงเอาทัณฑ์บนนั้นมอบให้แก่ขงเบ้ง ขงเบ้งรับเอาทัณฑ์บนของม้าเจ็ทไว้ในขณะที่ยังไม่ค่อยรู้สึกวางใจเท่าใดนัก แต่เห็นว่าม้าเจ็ทขันอาสามั่นคง กล้าเอาตัวตลอดจนบุตรภรรยาเป็นประกัน จึงค่อยคลายใจ แล้วจัดแจงทหารสองหมื่นห้าพันให้แก่ม้าเจ็ทยกไปรักษาตำบลเกเต็ง และให้อองเป้งเป็นรองแม่ทัพพร้อมไปกับม้าเจ็ทด้วย

ก่อนม้าเจ็ทจะเคลื่อนทัพ ขงเบ้งได้กำชับม้าเจ็ทและอองเป้งว่า ตัวท่านมีสติปัญญาอย่าได้ประมาท จงช่วยกันตรึกตรองคิดอ่านผ่อนผันให้จงดี และตั้งค่ายคู่อำการทั้งปวงจงปรึกษาปรองดองให้พร้อมกัน อย่าแก่งแย่งให้เสียการ จงทำแผนที่มาให้แก่เรา ถ้าท่านช่วยกันรักษาตำบลเกเต็งไว้ได้ก็จะมีความชอบ

ทั้งม้าเจ็ทและอองเป้งได้ฟังคำกำชับตั้งนั้นก็ค่านับรับค่าขงเบ้งพร้อมกันว่า มหาอุปราชจงวางใจเถิด ข้าพเจ็ททั้งสองคนจะปรองดองช่วยกันคิดอ่านรักษาตำบลเกเต็งไว้ให้จงได้

ขงเบ้งยืนส่งกองทัพม้าเจ็ทจนลับตาแล้วยังรู้สึกไม่ค่อยวางใจ จึงเรียกโกเสียงมาสั่งว่า อันม้าเจ็ทกับอองเป้งจะไปรักษาเกเต็งนั้น เราก็มีความวิตกอยู่มิวางใจเลย ด้วยเมืองหลิวเชียนนั้นใกล้กับกับเกเต็ง แล้วเป็นซอกเขาป่าดงรกชัฏ มีที่ชุมนุมทแกล้วทหารไว้ได้มาก ท่านจงคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปตั้ง ณ เมืองหลิวเชียน ชุมมทหารไว้ ถ้าเห็นเกเต็งจะเป็นประการใด จงยกทหารไปช่วยม้าเจ็ท อองเป้ง ให้ทันที

โกเสียงได้ฟังคำสั่งก็รับคำ และให้คำมั่นว่าจะช่วยเหลือม้าเจ็ทและอองเป้งรักษาเกเต็งไว้ให้จงได้ ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี จึงจัดทหารหมื่นหนึ่งให้โกเสียงยกไปตั้งชุมอยู่ในป่าแดนเมืองหลิวเชียน

ครั้นโกเสียงยกทหารไปแล้วขงเบ้งได้ใคร่ครวญประเมินประมาณกำลังความคิดสติปัญญาของสมาลีและความสำคัญของตำบลเกเต็งแล้วก็ยังไม่วางใจ จึงเรียกอุยเอี้ยนมาพบแล้วปรารภว่า การศึกครั้งนี้ตำบลเกเต็งเป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ ชีฆาตแพ้ยั้งของสงคราม เราได้ให้โกเสียงยกทหารไปตั้งชุมอยู่ที่แดนเมืองหลิวเชียน จะได้ช่วยเหลือม้าเจ็ทและอองเป้งให้ทันทั่วที่แต่ยังไม่วางใจ จะให้ท่านยกทหารไปชุมอยู่ด้านหลังตำบลเกเต็ง ถ้าหากกองทัพเราเสียที่แก่ข้าศึก ก็จะได้ช่วยกันแก้ไขซึ่งเอาตำบลเกเต็งกลับคืน

อุยเอี้ยนได้ฟังจึงว่าซึ่งมหาอุปราชจะให้ข้าพเจ็ทยกไปช่วยรักษาตำบลเกเต็งนั้นไม่สมควร ตัวข้าพเจ็ทนี้เป็นแม่ทัพกองทัพนหน้า หากมีการศึกหนักเบาประการใด ควรที่มหาอุปราชจะใช้ให้ข้าพเจ็ทยกไปทำการเอาความชอบก่อน แต่บัดนี้มหาอุปราชให้คนอื่นยกไปทำการเอาความชอบแล้ว ไยจะต้องให้ข้าพเจ็ทยกทหารไปให้ข้าพเจ็ทช่วยแล้ว

ขงเบ้งจึงว่า ท่านอย่าน้อยใจเลย อันม้าเจ็ทและอองเป้ง โกเสียงนั้นเห็นจะสู้ เดียวกับมิได้ ท่านยกไปเป็นกองหลังครั้งนี้เห็นจะได้ทำการมีความชอบ อีกแล้วตำบลเกเต็งนั้นท่านอย่าคิดว่าเล็กน้อย เป็นที่สำคัญอยู่อย่าได้ประมาท อุ่สุดสำหรับตรวจตราป้องกันเป็นกวดขันอย่าให้เป็นอันตรายได้

ขงเบ้งเห็นความสำคัญของตำบลเกเต็งจึงสั่งเกณฑ์พลถึงสามครั้งสามหน ทั้งๆ ที่ทำให้กองทัพของขงเบ้งซึ่งอยู่ ณ ริมแม่น้ำอุยโหมมีกำลังลดน้อยถอยลงเป็นอันมาก และมีผลทำให้กองทัพของขงเบ้งต้องพะว้าพะวังห้วงหน้าพะว้างหลัง สมดังที่สมาลีได้คาดการณ์ไว้ทุกประการ การแข็งขันของอุยเอี้ยนในครั้งนี้ นับเป็นครั้งที่สอง ซึ่งขงเบ้งก็รู้และเห็นว่าอุยเอี้ยนเป็นคนโหด มักได้ลากยศ จึงปลอบใจให้เห็นถึงความสำคัญของตำบลเกเต็งและการซึ่งจะได้ความชอบแต่เพียงผู้เดียว ซึ่งต้องด้วยอัธยาศัยของอุยเอี้ยน และนี่ก็ได้กลายเป็นหนึ่งในสรรนิพนธ์ของขงเบ้งบทยาวว่าด้วยการใช้คน ซึ่งระบุว่าการใช้คนโหดให้ได้ผลก็ด้วยเอาลากเข้าล่อนั้นแล

อุยเอี้ยนได้ฟังคำอธิบายของขงเบ้งแล้วจึงรับคำ ขงเบ้งจึงจัดทหารอีกหมื่นหนึ่งให้อุยเอี้ยนยกไปตั้งขุุ่มอยู่
ด้านหลังตำบลเกเต้ง

ครั้นอุยเอี้ยนยกกองทัพไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกจูล่งและเตงจี้มาพบ แล้วปรารภว่า การสงครามระยะนี้อยู่ใน
ภาวะคับขัน กองทัพเราต้องจัดกำลังไปป้องกันตำบลเกเต้งทางหนึ่ง ส่วนทางข้างหน้านั้นจตุยทธศาสตร์
สำคัญคือตำบลลก๊กก๊ก และเมืองไปเซีย ซึ่งเป็นประจวบเหมาะของเมืองเตยงอัน หากได้สองตำบลนี้
แล้วก็จะรุดหน้าเข้าตีเมืองเตยงอันได้โดยสะดวก

ขงเบ้งเห็นจูล่งและเตงจี้ฟังเป็นอันดี จึงกล่าวสืบไปว่าให้ท่านทั้งสองยกกองทัพไปล้อมกองทัพสุมาอี้ที่
ตำบลลก๊กก๊ก ตัวเราจะยกกองทัพรุดเข้าตีเมืองไปเซีย จูล่งและเตงจี้ได้ฟังดังนั้นก็รับคำ ขงเบ้งจึงจัดแฉง
ทหารให้จูล่งและเตงจี้ยกไปที่ตำบลลก๊กก๊ก ส่วนขงเบ้งตั้งให้เกียงอุยเป็นกองทัพหน้า ขงเบ้งเป็นกองทัพ
หลวง จะยกไปที่ตำบลไปเซีย

ขงเบ้งจัดแฉงกองทัพทั้งรุกหน้าและระวังหลังตั้งนี้เป็นไปดังที่สุมาอี้ได้คาดคะเนไว้ และขงเบ้งก็ได้
คาดคะเนแผนการของสุมาอี้ที่จัดทหารเป็นสามสาย รุกทั้งสามตำบลได้เสมอกัน ความแตกต่างอยู่
ตรงที่ความชัดเจนในภูมิภาคประเทศ ซึ่งสุมาอี้เป็นคนพื้นที่รู้จัก รู้แจ้งในภูมิภาคประเทศยิ่งกว่า จึงบัญชาการรบได้
โดยสอดคล้องกับสภาพภูมิประเทศนั้น ในขณะที่ขงเบ้งไม่แจ้งสภาพภูมิประเทศของตำบลเกเต้ง จึงต้อง
กำชับให้ม้าเจ๊กและองเป้งต้องเขียนแผนที่การตั้งค่ายและกองทัพส่งมาให้ดู พญามังกรสงครามสองตัว
กำลังเผชิญหน้ากัน แม้ความได้เปรียบเสียเปรียบจะมีเพียงเท่าปลายเข็ม ก็สามารถกำหนดแพ้ชนะของ
สงครามได้แล้ว

ฝ่ายม้าเจ๊กครั้นยกกองทัพไปถึงตำบลเกเต้ง เห็นสภาพภูมิประเทศก็หัวเราะ แล้วกล่าวกับนายทหารทั้งปวง
ว่า ตำบลเกเต้งนี้มีซอกห้วยธารเขาเป็นอันมาก ที่ไหนทหาร สุมาอี้จะยกมาได้ มหาอุปราชนี้ปรารถนา
ต้องการไม่

องเป้งได้ฟังคำม้าเจ๊กเห็นตั้งอยู่ในความประมาทและดูแคลนความคิดของขงเบ้งจึงท้วงว่า อันตำบลเก
เต้งนี้ มหาอุปราชกำชับมาว่าเป็นที่คับขันอยู่ เราอย่าประมาท ขอให้ท่านตั้งค่ายใหญ่คร่อมปากทางนี้ลงไว้
ด้วยมีทางน้อยแยกเป็นห้าทาง เข้ามารวมกันในต้นทางนี้ เกลือกจะมีข้าศึกแต่งกองทัพแยกมาบรรจบกัน
จะไวใจมิได้

องเป้งยังคงเคารพศรัทธาในสติปัญญาของขงเบ้ง ที่เล็งเห็นว่าตำบลเกเต้งเป็นยุทธภูมิสำคัญ ชี้อาณา
ชนะของสงคราม และเห็นว่าสภาพภูมิประเทศนั้นฝ่ายตั้งรับรักษาพื้นที่จะเป็นฝ่ายได้เปรียบ เพราะทางที่จะ
เข้ามาตำบลเกเต้งนั้นเป็นซอกเขาเล็ก และมีลำธารห้วยหนองทรกั้นดาร ยากที่กองทัพใหญ่จะยกมาได้
แต่ข้าศึกอาจแบ่งแยกกำลังเป็นหน่วยย่อยๆ ยกมาตามซอกเขาแคบๆ ทั้งห้าทางแล้วมารวมกันที่ปาก
ทางเข้าตำบลเกเต้ง ดังนั้นถ้าหากตั้งค่ายรับมือข้าศึกไว้ที่ทุ่งกว้างปากทางห้าแยกแล้ว ข้าศึกก็ไม่อาจยก
ล่องเข้ามาได้

ม้าเจ๊กเป็นนักวิชาการติดยึดในคัมภีร์ โดยไม่คำนึงว่าสอดคล้องกับภูมิประเทศที่เป็นจริงหรือไม่ อันเป็น
ลักษณะเช่นเดียวกันกับนักวิชาการในยุคหลังๆ ที่ลอกกาทาราคาฝรั่ง และยกขึ้นชมประชาชาติเดียวกันอย่าง
ไม่ละอายแก่ใจว่า ภายในสมองของตนนั้นหาได้มีสิ่งใดเป็นแก่นสารไม่ คงมีแต่กาทาราคาที่ฝรั่งเขาทิ้งแล้ว
สมุกองอยู่เต็มหัวเท่านั้น ครั้นได้ฟังองเป้งจึงแย้งว่า อันจะตั้งค่ายลงในกลางทางนี้หาไม่ธรรมนิยมไม่ แล
เขาริมทางนี้ก็โดดอยู่เขาเดียว ข้างดินเขาเล่าก็มีป่าไม้รกชัฏ เหมือนเทพยดามาแต่งที่ชัยชนะไว้ให้เรา เรา
จะยกทหารขึ้นไปตั้งขุุ่มอยู่บนยอดเขาจะมีดีกว่าหรือ

ความเห็นของม้าเจ๊กนี้เห็นว่าการตั้งค่ายไว้กลางทางซึ่งเป็นที่ราบกว้างปากทางห้าแยก เป็นบัญญัติภูมิที่
ฝ่ายข้าศึกหรือฝ่ายเราสามารถสัญจรไปมาได้ ซึ่งเป็นความเพียงส่วนหนึ่งของคัมภีร์พิชัยสงคราม แต่กลาง
ทางที่ว่ามีใจกลางทางเสียทีเดียว ไม่อาจถือเป็นบัญญัติภูมิได้ เพราะเหตุเป็นปากทางห้าแยกที่สามารถ
สกัดกันทหารหน่วยเล็กหน่วยน้อยที่จะลอบยกมาตามซอกเขามิให้ยกล่องเข้ามาได้ ความคิดของม้าเจ๊กจึง
ไม่สอดคล้องกับบทแห่งพิชัยสงครามที่ว่า การดำเนินสงครามต้องพลิกพลั้วไปตามสถานการณ์และภูมิ
ประเทศ เปรียบประจวบดังสมิเพียงห้า แต่จิตกรที่ปรีชาสามารถก็ปรุงแต่งสื่อนับหมื่นแสนไม่รู้จักจบสิ้น จึง
มีความเห็นที่จะให้ยกทหารไปตั้งขุุ่มอยู่บน ภูเขาโดดเดี่ยวหลังทุ่งกว้าง ด้วยหวังว่าเมื่อกองทัพสุมาอี้ยก
มาถึงทุ่งกว้างแล้วจะได้ยกเข้าโจมตี

องเป้งจึงท้วงอีกว่า จะทิ้งที่สำคัญเสียไม่เห็นด้วย แม้ตั้งค่ายปิดปากทางนี้ลงไว้แล้ว ถึงว่าข้าศึกจะยกมา
สักสิบหมื่น ก็ไม่เห็นจะหักทางล่องเราไปได้ ถ้าท่านจะคุมทหารขึ้นไปตั้งขุุ่มบนเขานั้น ข้าศึก ุยกทหารมา
ล้อมไว้ทั้งสี่ด้าน จะมีจนเสียหรือ

ม้าเจ็กไม่ฟังคำท้วง พอได้ฟังคำอองเป้งก็หัวเราะเยาะ แล้วกล่าวว่า ท่านว่าทั้งนี้เหมือนความคิดผู้หญิงโบราณว่าไว้ถ้าจะรบศึกให้อยู่ที่สูง ถึงจะต่อด้วยศัสตราวุธได้เปรียบ อาจเอาชัยชนะได้โดยเร็ว เสมือนฝ่าไม้ไฟ แม้ทหารสมาธิออกมา เราจะไล่ให้แตกหนีไป มิให้มีเกราะติดตัวเลย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิชัยสงคราม

กองทัพพม (ตอนที่ 526)

สมาธิกำหนดยุทธภูมิเป็นสามจุด คือที่ตำบลลิกกิก เมืองไปเซีย และตำบลเกเต้ง โดยถือเอาตำบลเกเต้งเป็นจุดแตกหักของสงคราม ส่วนตำบลลิกกิกและเมืองไปเซียคือเป็นจุดตั้งรับ ขงเบ้งก็แจ้งในแผนการดังกล่าวจึงจัดกำลังป้องกันตำบลเกเต้ง และเคลื่อนกองทัพรุกไปที่ตำบลลิกกิกและเมืองไปเซีย แต่ม้าเจ็กและอองเป้งซึ่งขงเบ้งใช้ให้ไปรักษาตำบลเกเต้งกลับขัดแย้งกันว่าจะตั้งค่ายรับมือข้าศึกที่จุดไหน

อองเป้งได้ยืมม้าเจ็กอ้างคัมภีร์พิชัยสงครามที่ระบุให้ตั้งกองทัพในที่สูงแต่ด้านเดียวก็แย้งว่า โบราณว่าทำสงครามให้อยู่สูงก็ชอบอยู่ ถ้าเราจะตั้งอยู่บนเขานั้น ข้าศึกยกมาล้อมไว้ปิดทางน้ำเสีย ทหารเราจะอดน้ำกระหายอยู่ เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วจะคิดประการใด

ม้าเจ็กได้ฟังก็แย้งอีกว่า ท่านหารู้จักทำการศึกไม่ โบราณว่าจะทำสงครามให้ตั้งที่ตายก่อนแล้วจึงตั้งที่เป็น แม้ข้าศึกล้อมเราไว้ให้ทหารทั้งปวงอดน้ำก็เหมือนท่าโทษใส่ตัวเอง ด้วยทำทหารเราอดน้ำแล้ว หรือจะสู้ตายกับที่ ก็จะมีใจกำเริบโกรธมากขึ้น ถึงมาตรว่าคนหนึ่งก็จะสู้ได้ถึงร้อยคน จะหักออกไปให้จงได้ ข้าศึกก็จะแตกกระจายไป ตัวเราก็ได้เรียนรู้ในกลสงคราม ทำการศึกมาก็หลายครั้ง ถึงมหาอุปราชาก็ได้รักษาหรืออยู่เนื่องๆ เหตุไฉนตัวท่านเพียงนี้จะมาดูหมิ่นขัดขวางเรา

ม้าเจ็กไม่อาจทานเหตุผลความคิดในการดำเนินสงครามของอองเป้งได้จึงพาลใช้อำนาจ อ้างฐานะอันสำคัญของตัวที่ขงเบ้งเคยปรึกษาหารือและประสบการณ์ในอดีต ตลอดจนตำแหน่งแม่ทัพข่มความคิดของอองเป้งให้ยอมสยบ โดยที่ถ้อยคำของม้าเจ็กเองนั้นก็แสดงอยู่ในตัวว่าการตั้งทหารไว้บนภูเขาและถูกข้าศึกล้อมไว้ก็จะกลายเป็นฝ่ายรับในทันที แทนที่จะเป็นฝ่ายคอยโจมตีในขณะที่ข้าศึกยังไม่พร้อมที่จะรบ และต้องเป็นฝ่ายตีฝ่าหาทางรอด นี่แล้วที่โบราณว่ากองทัพราชสีห์ที่มีหมีเป็นผู้นำก็คือกองทัพพม ต่างกับกองทัพพมที่มีราชสีห์เป็นผู้นำก็จะกลายเป็นกองทัพราชสีห์ เหตุนี้โบราณจึงสอนใจให้ผู้มีสติปัญญาทั้งปวงต้องใคร่ครวญไตร่ตรองในการเลือกหนทางให้จงหนัก มิฉะนั้นก็จะพากันฉิบหายสิ้น

อองเป้งแม้จะจำยอมในอำนาจแม่ทัพของม้าเจ็ก แต่เห็นว่าการซึ่งขงเบ้งกำชับมานั้นใหญ่หลวงนัก ไม่อาจทอดธุระประมาทได้ จึงกล่าวว่า ถ้าท่านมีฟังจะยกทหารขึ้นไปตั้งบนเขาก็ตามใจ ขอแบ่งทหารให้ข้าพเจ้าก็หนึ่งเถิด จะไปตั้งค่ายอยู่ข้างทิศใต้ แม้ข้าศึกยกมาล้อมท่าน ข้าพเจ้าจะได้รับพุ่งด้านท่านไว้

ในขณะที่กำลังโต้เถียงกันนั้น หน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานแก่ม้าเจ็กว่าขณะนี้กองทัพของสมาธิกำลังเคลื่อนมาที่ตำบลเกเต้ง อีกไม่ช้ากองหน้าก็คงยกมาถึง

ม้าเจ็กได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตัดสินใจออกคำสั่งให้อองเป้งคุมทหารห้าพันยกไปตั้งค่ายอยู่ทางด้านทิศใต้ ส่วนม้าเจ็กยกกองทัพขึ้นไปอยู่บนยอดภูเขา และยังขมอองเป้งต่อไปว่า เราก็จะยกกองทัพขึ้นไปตั้งบนเขา ถ้าแลทำการกำจัดข้าศึกเสียได้มีชัยชนะแล้ว เราก็มิบอกความชอบให้แก่ท่าน

อองเป้งได้ยินคำม้าเจ็กก็ไม่ตอบคำ คำนับลามาเจ็กตามธรรมเนียม แล้วพาทหารห้าพันยกไปตั้งค่ายใกล้ภูเขาโดดลูกนั้นร้อยเส้น และรีบทำแผนที่การตั้งค่ายของม้าเจ็กให้ทหารรีบถือไปให้แก่ขงเบ้ง

ฝ่ายสมาธิเมื่อเคลื่อนกองทัพมาที่ตำบลเกเต้งได้ให้สมาธิเจ้าผู้บุตรคุมทหารเป็นกองหน้ายกเข้าไปใกล้ตำบลเกเต้ง และกำชับว่าอย่าได้ประมาทแก่ความคิดของขงเบ้งว่าจะคิดไม่ทันเรา แล้วไม่คิดอ่านป้องกันรักษาตำบลเกเต้ง หากขงเบ้งแต่งทหารมาตั้งขุมไว้ที่ตำบลเกเต้ง กองทัพเราก็จะเป็นอันตราย ฉะนั้นการเดินทัพต้องระมัดระวังอย่างสูงสุด ถ้าไปถึงตำบลเกเต้งอย่าเพ่อว่าวาม จงยับยั้งชั่งทราบดู แม้เห็นขงเบ้งให้ทหารยกไปตั้งอยู่แล้ว จงรีบมาบอกให้แจ้ง

สมาธิแม้จะกำหนดแผนการที่ถือเอาเกเต้งเป็นตำบลสำคัญในสงครามครั้งนี้ แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าขงเบ้งจะไม่ล่วงรู้ความคิดและไม่ส่งกองทัพมาป้องกันรักษา ในขณะที่ใจหนึ่งก็เกรงว่าขงเบ้งอาจล่วงรู้ความคิดตัว และถ้าหากขงเบ้งแต่งทหารมาป้องกันรักษาตำบลเกเต้งแล้ว ตั้งกองทัพไว้ที่ปากทางห้าแยก กองทัพสมาธิก็ไม่มีทางที่จะยกล่วงเข้าไปได้ ทั้งยังเกรงว่าขงเบ้งจะแต่งกลอุบายข่มทหารไว้โจมตี จึงกำชับสมาธิเจ้าผู้บุตรเป็นชั้นขึ้นว่าต้องส่งหน่วยลาดตระเวนระยะไกลออกไปสอดแนมก่อน หากมั่นขงเบ้งแต่งทหารมาป้องกันรักษาเกเต้งแล้วก็อย่าไปรบเป็นอันขาด ให้รีบกลับมารายงานปรึกษาหารือกันก่อน

พอกองหน้าของสุมาเจียวยกถึงตำบลเกเต็ง หน่วยสอดแนมระยะไกลก็รีบมารายงานว่าขงเบ้งแต่งทหารมาตั้งอยู่ที่ตำบลเกเต็งสมดังที่แม่ทัพสุมาอี้ได้คาดคะเนไว้ และได้รายงานสภาพที่ทหารเมืองเสฉวนยกไปตั้งอยู่บนภูเขาให้ทราบทุกประการ สุมาเจียวทราบรายงานแล้วจึงนำความกลับไปแจ้งให้สุมาอี้ทราบ

สุมาอี้พอทราบรายงานจากสุมาเจียวก็ตกใจ ทอดถอนใจใหญ่รำพึงว่า ขงเบ้งนี้มีปัญญารู้ตลอดลวงไปประดุจหนึ่งเทพยดา เรานี้รู้มีถึงเลย

สุมาเจียวเห็นบิดาท้อแท้ตั้งนั้นจึงว่า โฉนบิดาเพียงแค่นี้ได้ฟังว่าขงเบ้งส่งทหารมารักษาตำบลเกเต็งก็ท้อถอย ทอดถอนใจใหญ่จะนี้ อันตำบลเกเต็งนี้แม้ขงเบ้งส่งทหารมารักษาก็ตาม ยังคงสามารถที่จะโจมตียึดเอาได้แต่โดยง่าย หากครที่บิดาจะวิตกเช่นนี้ไม่

สุมาอี้ได้ฟังคำบุตรก็รีบถามด้วยความสนใจว่า โฉนเจ้าจึงกล่าวความประมาทความคิดขงเบ้งดังนี้

สุมาเจียวจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไปสอดแนมดู เห็นตำบลเกเต็งนั้นทหารขงเบ้งจะได้ตั้งค่ายอยู่ในที่สำคัญหามิได้ ขึ้นไปตั้งอยู่บนเขา แล้วสุมาเจียวจึงรายงานภูมิประเทศทางเข้าตำบลเกเต็งและการตั้งค่ายของม้าเจ็กให้สุมาอี้ทราบทุกประการ

สุมาอี้ได้ฟังรายงานจากสุมาเจียวผู้บุตรตั้งนั้นก็อุทานด้วยความตื่นเต้นลืมหื้มตัวว่า สวรรค์เข้าข้างเราแล้ว แม้การเป็นตั้งค่ายก็เหมือนเทพยดาช่วยเราจะได้ความชอบเป็นมั่นคง

สุมาอี้กล่าวแล้วก็หยุดครีครองอยู่อีกครู่หนึ่งด้วยสีหน้าที่งุนงงใจ แล้วกล่าวว่าเราจำเป็นต้องไปตรวจตราด้วยตนเองให้แน่แก่ใจก่อนจึงจะคิดอ่านทำการสืบไป ซึ่งเจ้าเห็นว่าทหารขงเบ้งยกทหารไปตั้งอยู่บนภูเขานั้นอาจจะเป็นกลลวง แม้รีบยกทหารรุดหน้าไป ก็เสียทีแก่ข้าศึก

ว่าแล้วสุมาอี้จึงแต่งตัวใส่เกราะ ชีมาพาทหารร้อยคนเศษพร้อมกับสุมาเจียวผู้บุตรลอบไปที่ตำบลเกเต็งตรวจตราดูสภาพภูมิประเทศและการตั้งกองทหารของม้าเจ็กเห็นสมตามคำของสุมาเจียวทุกประการก็มีความยินดีเป็นอันมาก รีบบอกสุมาเจียวและทหารซึ่งติดตามไปนั้นว่าพวกเรารีบกลับไปตั้งค่าย กล่าวแล้วสุมาอี้ก็เร่งฝีเท้ามากลับไป

ฝ่ายม้าเจ็กครั้งตั้งค่ายให้ทหารพักบนภูเขาแล้ว ก็สั่งทหารทั้งปวงว่าถ้ากองทัพ สุมาอี้ยกมา เราจะโบกธงสัญญาณเป็นสำคัญ ให้ทหารทั้งปวงยกเข้าตีทหารสุมาอี้ให้แตกพ่ายไปให้จงได้

ฝ่ายสุมาอี้ครั้งกลับมาถึงค่าย ก็นั่งไตร่ตรองแผนการศึก พลันก็สะดใจว่าเหตุใดเจินทงขงเบ้งจึงตั้งค่ายจะนี้ หรืออาจเป็นกลอุบายประการใดประการหนึ่ง แต่จะเป็นกลอุบายประการใดนั้นย่อมขึ้นอยู่กับการตีปัญญาของผู้เป็นแม่ทัพ ซึ่งไม่แจ้งว่าเป็นผู้ใด สุมาอี้เฉลียวใจตั้งนั้นแล้ว ด้วยอุปลินสัยที่หวาดระแวงคล้ายคลึงกับโจโฉ แต่มีความรอบคอบยิ่งนัก จึงคิดว่าจำจะต้องรู้ตัวแม่ทัพของขงเบ้งเสียก่อน จึงจะสามารถอ่านแผนการศึกได้ทะลุปรุโปร่ง

สุมาอี้คิดตั้งนั้นแล้วจึงสั่งให้หน่วยสอดแนมรีบไปสืบว่าผู้ใดเป็นแม่ทัพของจ๊กก๊กที่ยกมารักษาตำบลเกเต็ง

ครั้นหน่วยสอดแนมกลับมารายงาน ว่า แม่ทัพฝ่ายจ๊กก๊กซึ่งรักษาเกเต็งมีชื่อว่า ม้าเจ็ก แลม้าเจ็กนี้เป็นน้องม้าเสี้ยน

สุมาอี้ได้ยินดังนั้นก็ดีใจเป็นอันมาก ปรบมือ หัวเราะแล้วกล่าวว่า ม้าเจ็กคนนี้ปรากฏแต่ชื่อ เป็นคนหาปัญญาไม่ ขงเบ้งใช้คนโงดเขลาจะนี้ก็เสียการเป็นมั่นคง

แม้กระนั้นแล้วสุมาอี้ก็ยังคงไม่วางใจ ถามหน่วยสอดแนมต่อไปว่า ม้าเจ็กยกทหารมาตั้งอยู่บนภูเขาแต่กองเดียวเท่านั้นหรือ หน่วยสอดแนมได้รายงานสืบไปว่าที่ไกลออกไปจากภูเขาร้อยเส้นมีกองเป้งคุมทหารตั้งค่ายอยู่อีกค่ายหนึ่ง

สุมาอี้ได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้า แล้วโบกมือให้หน่วยสอดแนมกลับออกไป พอหน่วยสอดแนมกลับออกไปแล้ว สุมาอี้จึงสั่งให้ตามเดียดับ ชินต้า และชินหิง เข้ามาพบ แล้วสั่งว่าให้เดียดับคุมทหารลอบยกไปตั้งอยู่ระหว่างกลางภูเขาที่ม้าเจ็กตั้งค่ายอยู่กับค่ายของ กองเป้ง คอยตีสักตอยาให้กองเป้งยกมาช่วยม้าเจ็กได้ ส่วนชินต้าและชินหิงนั้นให้ลอบยกทหารไปปิดทางน้ำที่ไหลผ่านมาทางเชิงเขา อย่าให้มีน้ำไหลมาถึงเชิงเขาได้ เมื่อทหารของม้าเจ็กขาดน้ำก็จะอดโรยและยอมจำนนในที่สุด

สมาธิได้สั่งการต่อไปว่า ถ้าเห็นว่าเมื่อใดที่เรายกทหารเข้าทำการกับม้าเจ็กเป็นที่แล้ว ก็ให้ยกทหารเข้ามาช่วยพร้อมกัน เพื่อยึดเกตุ่งให้ได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด เมื่อเรายึดเกตุ่งได้แล้ว ให้ชินดำและชินหีบยกทหารไปชุมนุมอยู่ที่หน้าค่ายขององเป้ง หากเห็นองเป้งยกทหารไปช่วยม้าเจ็กก็ให้ยึดค่ายขององเป้งให้จงได้ เดียวคับ ชินดำ และชินหีบ รับคำสั่งแล้วจึงออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปตามแผนการของสมาธิตั้งแต่คืนวันนั้น

ครั้นเดี๋ยวคับ ชินดำ และชินหีบออกไปแล้ว สมาธิจึงเรียกกบรรรดาแม่ทัพนายกองมาสั่งการจัดแจงแต่งกองทัพให้พร้อมไว้ตั้งแต่เวลากลางคืน พอเวลาหลังสองยามก็ยกกองทัพลัดเลาะไปตามซอกเขาทั้งห้าทาง กำชับให้ไปถึงปากทางห้าแยกพร้อมกันก่อนสว่าง แล้วจึงยกเข้าล้อมภูเขาที่ม้าเจ็กตั้งค่ายอยู่นั้น

พอฟ้าสว่างม้าเจ็กเห็นทหารสมาธิล้อมภูเขาไว้ทุกด้านก็โบกธงสัญญาณให้ทหารทุกหน่วยยกลงจากภูเขาเข้าโจมตีตามแผนการ แต่ทหารของม้าเจ็กเห็นทหารของสมาธิอยู่บนที่ราบแนบหนา ต่างพากันกลัวว่าจะไม่สามารถโจมตีเข้าศึกให้แตกถอยไปได้ จึงพากันรวนเรอบนภูเขานั้น

ม้าเจ็กเห็นทหารประหวั่นพรั่นพรึงไม่ยกลงไปโจมตีทหารของสมาธิตามแผนการก็โกรธ เห็นนายกองทหารสองคนอยู่ในที่ใกล้จึงสั่งให้ทหารคนสนิทจับตัวแล้วตัดศีรษะเพื่อให้ทหารทั้งปวงเกรงกลัวอาญาสิทธิ์ แล้วจะยกเข้าโจมตีทหารสมาธิ

ทหารของม้าเจ็กเห็นนายกองถูกประหารชีวิตถึงสองคนก็กลัวอาญา พากันลงจากยอดเขาเข้ารบนพุงกับทหารของสมาธิ ฝ่ายหนึ่งเคลื่อนกำลังจากที่สูงมิได้มั่นคง ในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งตั้งรับมั่นคงอยู่บนพื้นราบทหารของสมาธิซึ่งได้เปรียบในเชิงการยุทธกว่าจึงตีโต้ทหารของม้าเจ็กจนต้องถอยกลับขึ้นไปบนภูเขา

ม้าเจ็กเห็นทหารไม่สามารถโจมตีให้กองทัพสมาธิล่าถอยไปได้ ความกลัวภัยในสมองของนักวิชาการก็กำเริบขึ้น ฝปากที่คมกล้าและปัญญาที่เคยโอ้อวดได้ถูกความกลัว บดบังไปจนหมดสิ้น มิรู้ที่จะทำประการใด จึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่บนภูเขาหวังว่าเมื่อองเป้งทราบข่าวศึกก็จะยกทหารมาช่วย

ฝ่ายองเป้งครั้นตั้งค่ายเสร็จแล้วก็ให้ทหารสอดแนมลาดตระเวนมิได้ประมาท พอใกล้รุ่งก็ทราบวามาสมาธิยกกองทัพมาล้อมภูเขาที่ม้าเจ็กตั้งค่ายอยู่ จึงพาทหารออกจากค่ายจะมาช่วยม้าเจ็ก ครั้นมาถึงกลางทางก็ถูกกองทัพของเดียวคับสกัดไว้ ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นสามารถจนถึงเวลาสาย องเป้งเห็นจะหักออกไปไม่ได้ จึงสั่งทหารให้ล่าถอยกลับไปค่าย

ฝ่ายสมาธิครั้นตีโต้ทหารของม้าเจ็กจนต้องถอยกลับขึ้นไปบนภูเขาแล้ว ก็ได้กำชับสั่งทหารให้กวาดขันลาดตระเวนอย่าให้ทหารม้าเจ็กเล็ดลอดลงจากเขาไปหาน้ำทำดื่มกินได้

ทหารของม้าเจ็กถูกล้อมไว้บนภูเขา ครั้นเวลาเที่ยงก็หิวน้ำ จะเล็ดลอดลงจากภูเขาไปที่ลำธารหาน้ำดื่มกินก็ไม่ได้เพราะทหารสมาธิล้อมไว้อย่างแนบหนา ก็พากันเสียน้ำใจ เวลาเที่ยงจัดไปใกล้ป้ายทหารของม้าเจ็กก็กระหน่ำน้ำเป็นกำลัง พากันรวนระส่ำระสายไม่คิดอ่านสู้รบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จากการรุก...สู่การถอย (ตอนที่527)

ม้าเจ็กนักวิชาการซึ่งสมาธิก็กล่าวว่าเป็นผู้โง่เขลา ไม่ฟังคำองเป้งที่ให้ตั้งค่ายสกัดกองทัพสมาธิที่ปากทางห้าแยกเข้าตำบลเกตุ่ง กลับตั้งค่ายบนภูเขา จึงถูกสมาธิล้อมภูเขาไว้ทุกด้าน และตัดทางน้ำดื่มกินทหารของม้าเจ็กทนกระหน่ำน้ำไม่ได้ก็พากันรวนระส่ำระสาย

พอเวลาใกล้ป้ายทหารของม้าเจ็กซึ่งทนกระหน่ำน้ำไม่ได้ก็ทยอยพากันลงมามอบตัวแก่สมาธิ เพื่อนทหารที่อยู่บนภูเขาเห็นเพื่อนทหารยอมเข้ากับสมาธิแล้วก็ยิ่งเสียน้ำใจ พากันลงมามอบตัวแก่สมาธิเป็นจำนวนมาก

สมาธิเห็นทหารของม้าเจ็กบนภูเขาที่เหลืออยู่ไม่ยอมจำนวนมากเป็นแน่แล้ว จึงสั่งทหารให้จุดเพลิงเผาป่าจากเนินเขาขึ้นไปข้างบน คว้นเพลิงถูกลมพัดขึ้นไปบนยอดเขา ทหารม้าเจ็กพากันสาละสลวย ไม่อาจทนอยู่ต่อไปได้ ม้าเจ็กเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้สู้ตาย แล้วคุมทหารตีฝ่าลงมาจากยอดเขา

สมาธิเห็นทหารของม้าเจ็กตกอยู่ในลักษณะบ้าเลือด เกรงว่าหากให้ทหารเข้าด้านทานป้องกันก็จะสูญเสียกำลังโดยใช่เหตุ จึงสั่งให้ทหารเปิดทางปล่อยให้ม้าเจ็กหนีไปทางด้านที่เดียวคับคุมทหารคอยสกัดอยู่

ม้าเจ็กตีฝ่าหนึ่ลงมาจากยอดเขาแล้วจะหนีไปทางค่ายขององเป้ง พอถึงกลางทางก็ถูกเดีวคับสกัดไว้ ทหารทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามารถ เสียงสู้รบของทหารทั้งสองฝ่ายได้ยินไปถึงกองทัพของอุยเอี้ยน ซึ่งชงเบ้งใช้ให้ยกทหารไปซุ่มอยู่ด้านหลังตำบลเกเต้ง อุยเอี้ยนพอทราบความก็รีบยกทหารมาช่วย เห็นทหารของม้าเจ็กและเดีวคับกำลังต่อสู้กันเป็นขุลงมุกก็สั่งทหารให้โจมตีทหารของเดีวคับ

เดีวคับเห็นทหารจ๊กก๊กยกหนูนมาตั้งนั้นจึงสั่งทหารให้ล่าถอย อุยเอี้ยนเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้ไล่ตามตี จนกระทั่งเดีวคับพาทหารถอยร่นไปถึงกองทัพหลวงของสุมาอี้ สุมาอี้เห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้โจมตีทหารของอุยเอี้ยน

เดีวคับเห็นกองทัพหลวงหนูนเข้าช่วยจึงสั่งทหารให้กลับเข้ารบกับอุยเอี้ยน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า อุยเอี้ยนเข้าอยู่ในระหว่างกลาง รบพุ่งฆ่าฟันตะลุมบอนกันเป็นอลหม่าน ขณะนั้นทหารอุยเอี้ยนตายในที่รบกึ่งหนึ่ง

ฝ่ายองเป้งเมื่อถอยกลับเข้าค่ายแล้ว ครั้นทราบว่กองทัพของอุยเอี้ยนยกมาช่วยม้าเจ็กจึงยกทหารออกจากค่ายจะไปช่วยสมทบอีกแรงหนึ่ง ครั้นเห็นทหารของอุยเอี้ยนและม้าเจ็กกำลังสู้รบกับทหารของสุมาอี้ จึงสั่งทหารให้โจมตีทหารของสุมาอี้ อุยเอี้ยนกำลังถูกทหารของสุมาอี้ล้อมอยู่ในระหว่างกลาง พอเห็นองเป้งยกทหารมาช่วยก็มีความยินดี

สุมาอี้กำลังคุมทหารให้ล้อมโจมตีทหารของอุยเอี้ยนและม้าเจ็ก แต่จู่ๆ ก็ถูกทหารอีกกองหนึ่งยกตี กระทบหน้าเข้ามาทางด้านหลัง ก็ประหวั่นว่าจะถูกกลอุบายของชงเบ้ง จึงสั่งทหารให้ล่าถอย

เมื่อกองทัพของอุยเอี้ยนได้บรรจบกับกองทัพขององเป้งแล้ว สองนายทหารจึงเข้ามาสวมกอดแสดงความยินดีแก่กันและกัน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณานความหลังจากกองทัพทั้งสองได้บรรจบกันแล้วว่า สองนายทหารก็คุมทหารบรรจบกันระดมตีกองทัพสุมาอี้ ฆ่าฟันทหารล้มตายลงเกลื่อนทั้งสองข้าง

ครั้นอุยเอี้ยนเห็นกองทัพสุมาอี้หนีพ้นจากการติดตามแล้ว จึงพากันกลับไปค่ายขององเป้ง แต่พอเข้าไปใกล้ค่ายก็เห็นภายในค่ายปึกธงทิวปลิวไสวเกลื่อนไปด้วยธงของวุยก๊ก เนื่องจากชินต้าและชินหิงซึ่งรับคำสั่งจากสุมาอี้ให้ยกทหารมาซุ่มอยู่หน้าค่ายได้ยกกำลังเข้ายึดเอาค่ายองเป้งไว้ได้ ทั้งสองนายทหารจึงหันมาปรึกษากันว่าจะคิดอ่านประการใด

อุยเอี้ยนจึงเสนอให้ยกทหารไปที่เมืองหลิวเซียเพื่อบรรจบกองทัพกับกองทัพของโกเสียง ซึ่งชงเบ้งใช้ให้มาช่วยรักษาเมืองหลิวเซีย คอยหนุนช่วยม้าเจ็ก องเป้งและม้าเจ็กเห็นชอบกับข้อเสนอของอุยเอี้ยน จึงยกทหารไปที่เมืองหลิวเซีย

ในขณะนั้นโกเสียงซึ่งรักษาเมืองหลิวเซียทราบว่กองทัพจ๊กก๊กที่รักษาเกเต้งปะทะกับกองทัพของสุมาอี้ จึงยกทหารออกจากเมืองเพื่อจะหนุนช่วยกองทัพจ๊กก๊ก จึงสวนทางกับอุยเอี้ยน สันนายทหารจึงปรึกษากันว่าจะยกกองทัพเข้าชิงเอาตำบลเกเต้งกลับคืนในคืนวันนี้

ครั้นปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันแล้ว อุยเอี้ยน องเป้ง และโกเสียงจึงจัดทหารเป็นสามกอง แยกกันคุมคนละกอง ให้ม้าเจ็กไปกับกองทัพขององเป้ง ให้อุยเอี้ยนเป็นกองหน้า องเป้งและโกเสียงเป็นกองหนุนยกตามไป

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นล่าถอยจากการโจมตีของทหารจ๊กก๊กแล้ว จึงพาทหารไปตั้งค่ายที่ตำบลเกเต้ง แล้วเรียกกบรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่กองทัพเรียดตำบลเกเต้งได้แล้ว ชะรอยคืนนี้ทหารชงเบ้งจะยกกองทัพมาชิงเอาตำบลเกเต้งกลับคืน ดังนั้นจึงให้ทหารทั้งปวงยกออกไปตั้งซุ่มอยู่นอกค่ายทั้งสี่ด้าน ถ้าทหารจ๊กก๊กยกมาปล้นค่ายก็ให้ตีกระทบหน้าเข้ามาพร้อมกัน

พอเวลาค่ำลงสุมาอี้ก็คุมทหารยกออกไปซุ่มอยู่นอกค่ายตามแผนการที่ได้วางไว้นั้น ครั้นเวลาปลายยามหนึ่งกองทัพหน้าของอุยเอี้ยนยกมาถึงค่ายของสุมาอี้ ก็รู้สึกประหลาดใจเพราะภายในค่ายเงียบสนิทจุดตั้งค่ายร้าง ไม่มีไฟตามปกติ ก็รวนเรอยู่ว่าจะทำประการใด พอตีโกเสียงยกกองทัพหนุนตามมา แต่องเป้งนั้นเป็นกองหลังยังยกมาไม่ถึง

ในพลันนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังกึกก้องขึ้นทั้งสี่ด้าน เสียงทหารวุยก๊กโห่ร้องก้องฝ่าความมืด แล้วจุดคบเพลิงยกตีกระทบหน้าเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ด้านล้อมโกเสียงกับ อุยเอี้ยนไว้

อุยเอียนและโกเสียงเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้สู้รบกับทหารวูยกี้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารถ บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พอต้อองเป้งยกกองทัพหนุนตามมาถึง เห็นทหารทั้งสองฝ่ายต่อสู้กัน จึงสั่งทหารให้จุดประทัดมีลวดสีสนั่นหวั่นไหวทำให้เห็นว่ามิทหารเป็นอันมาก แล้วสั่งทหารให้ตีหอกวงล้อมของทหารวูยกี้ เข้าไปแก้อายเอียนและต้อองเป้งออกจากที่ล้อมได้ แล้วพากันหนีไปทางเมืองหลิวเซี่ย

ฝ่ายโจจิ้นซึ่งพระเจ้าโจยอยสั่งให้ยกทหารไปรักษาเมืองไปเซี่ย ได้รับหนังสือของสุมาอี้ให้ตั้งมั่นอยู่ในเมืองแล้ว จึงคอยติดตามความเคลื่อนไหวการสงครามอยู่อย่างใกล้ชิด ครั้นได้ทราบข่าวว่าสุมาอี้ได้ตำบลเกเต๋งแล้ว ก็คิดริษยาว่าสุมาอี้ทำการได้ตำบลเกเต๋งจะมีความชอบเป็นอันมาก ซึ่งสุมาอี้มีหนังสือมาให้เราตั้งมั่นอยู่ในเมืองเป็นการกีดกันมิให้ทำความชอบในการสงคราม

โจจิ้นคิดดังนั้นแล้วมีดำริที่จะยกกองทัพไปตีเมืองหลิวเซี่ยหวังจะได้ความชอบในทางราชการในการสงครามครั้งนี้ จึงสั่งให้โกจุยเป็นแม่ทัพยกทหารไปตีเมืองหลิวเซี่ย

โกจุยยกทหารมาถึงกลางทางก็พบกับกองทัพของโกเสียง อองเป้งและอุยเอียนซึ่งแตกหนีมา ทั้งสองฝ่ายจึงต่อสู้กันเป็นสามารถ

โกเสียงเห็นทหารของโกจุยมีเป็นจำนวนมากไม่อาจต้านทานได้ จึงพาทหารหนีไปทางด้านยังเผงก้วน โกจุยเห็นดังนั้นก็มีได้ไล่ตามตี และพาทหารตรงไปที่เมืองหลิวเซี่ยตามคำสั่งของโจจิ้น แต่พอยกไปใกล้กำแพงเมืองก็เห็นบนกำแพงเมืองประดับประดาด้วยธงทิวของวูยกี้ก็ประหลาดใจ

โกจุยยกทหารเข้าไปใกล้ประตูเมืองก็เห็นสุมาอี้เยี่ยมหน้าออกมาจากหอรบ หัวเราะร่วนแล้วกล่าวกับโกจุยว่า เราลอบยกมาชิงเอาเมืองหลิวเซี่ยได้ก่อนนานแล้ว ไฉนโกจุยท่านจึงยกมาฆ่าล้างหลังฉะนี้เล่า

โกจุยเห็นดังนั้นก็คิดละอายแก่ใจ แต่เลื่อมใสว่าสุมาอีนี้น่ามีสติปัญญาในการสงครามราวกับเทพยดา ตัวเรามีสติปัญญาน้อย ไม่อาจเทียบกับสุมาอี้ได้ ตระหนักดังนั้นแล้วโกจุยจึงพาทหารเข้าไปในเมือง แล้วเข้าไปคำนับสุมาอี้ตามธรรมเนียม

สุมาอี้เห็นดังนั้นก็รับคำนับทักทายแล้วกล่าวว่า เราว่าโกเสียงยกทหารจากเมืองหลิวเซี่ยไปช่วยพรรคพวกที่ตำบลเกเต๋ง เมืองหลิวเซี่ยจึงว่างอยู่ เราจึงรีบยกมาตีเอาได้โดยง่าย แลตำบลเกเต๋งนี้เป็นจุดยุทธศาสตร์สำคัญ เมื่อเราได้ตำบลเกเต๋งแล้วกองทัพของขงเบ้งก็ไม่อาจตั้งอยู่ในแดนวูยกี้ต่อไปได้ เห็นจะยกทัพกลับเมืองฮันตั้งเป็นมั่นคง ฉะนั้นจึงให้ท่านกลับไปบอกโจจิ้นให้ช่วยกันติดตามโจมตีขงเบ้ง แล้วจับตัวขงเบ้งให้จงได้

โกจุยรับคำสั่งแล้วคำนับลากลับไปเมืองไปเซี่ย พอโกจุยกลับไปแล้วสุมาอี้จึงกล่าวกับเตียวคับว่า โจจิ้นริษยาเรา คิดจะแบ่งเอาความชอบบ้าง จึงใช้ให้โกจุยยกมาตีเมืองหลิวเซี่ย ตัวเราเล่าก็ได้ตั้งใจที่จะเอาความชอบแต่ผู้เดียว เป็นบุญของเราก็ได้ตลอดโดยสะดวกเอง แลบัดนี้โกเสียง อุยเอียน อองเป้ง ม้าเจ๊ก สี่คนแตกไปนั้น เห็นจะเข้าไปตั้งอยู่ด้านยังเผงก้วน ครั้นเราจะยกไปตีบัดนี้เล่าก็เกรงขงเบ้งจะยกทหารตีประทับหลังเราจะเสียที ท่านจงคุมทหารยกไปตั้งสกัดอยู่กลางทางที่จะเข้าไปยังด้านยังเผงก้วน

แล้วสุมาอี้จึงกล่าวสืบไปว่าขงเบ้งจะถอยทัพกลับเมืองฮันตั้งนั้น แม้ไม่ไปทางด้านยังเผงก้วนก็จะไปทางเมืองเสเสี่ย แต่เมืองเสเสี่ยนั้นได้ของสมเสียบ้างไว้เป็นอันมาก ตัวเราจะยกไปตีเมืองเสเสี่ยเอง หากได้เมืองเสเสี่ยแล้วก็จะได้เมืองล่าอัน และเมืองเทียนซุยด้วย ให้ท่านยกไปตั้งอยู่ระหว่างทางที่จะไปด้านยังเผงก้วน ถ้าพบขงเบ้งถอยกลับไป ก็ให้ยกทหารเข้าโจมตีและจับตัวขงเบ้งให้จงได้

เตียวคับรับคำสั่งแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตั้งซุ่มอยู่ที่กลางทางซึ่งจะไปยังด้านยังเผงก้วน

พอเตียวคับออกไปแล้ว สุมาอี้จึงตั้งให้ชินต้าและชินหืออยู่รักษาเมืองหลิวเซี่ย ส่วนสุมาอี้คุมกองทัพหลวงยกไปที่เมืองเสเสี่ย

ฝ่ายทหารของอองเป้งซึ่งอองเป้งสั่งให้ถือแผนที่นำไปมอบให้แก่ขงเบ้งที่เขากิสนานั้น ครั้นเข้าไปพบขงเบ้งแล้วจึงรายงานว่าอองเป้งใช้ให้เอาแผนที่การตั้งค่ายของม้าเจ๊กและภูมิภาคตำบลเกเต๋งมามอบแก่มหาอุปราช

ขงเบ้งรับเอาแผนที่ออกมาสืบดู สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า ในพลงที่ขงเบ้งเห็นแผนที่ ก็เอามือทาบโต๊ะตั้งปึง! กระตืบเท้าเดินวนไปวนมา แล้วกล่าวว่า ไฉนม้าเจ๊กจึงไปตั้งค่ายบนเขาฉะนี้

แม้ข้าศึกยกมาล้อมไว้ปิดทางน้ำเสีย ทหารทั้งปวงก็จะเกิดจลาจลกันขึ้นเอง จะมีเสียการแล้วหรือ ทำทั้งนี้ จะแกล้งฆ่าทหารเราตายสิน

เอียวหวังเหินขงเบ้งวุ่นวายใจดังนั้นจึงกล่าวว่า แม้นม้าเจ๊กทำการไม่ถูกต้อง ก็ขอให้มหาอุปราชเรียกตัวม้าเจ๊กกลับมา ข้าพเจ้าจะขออาสาไปรักษาตำบลเกเต๋งเอง

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงเดินไปที่โต๊ะหนังสือ เขียนคำสั่งเรียกตัวม้าเจ๊กกลับมาที่เขาภิสาน และตั้งให้เอียวหวังเหินผู้รักษาตำบลเกเต๋งแทน แล้วจัดทหารให้เอียวหวังเหินยกไปที่ตำบลเกเต๋งตั้งแต่เวลานั้น

อยู่มาวันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้ตำบลเกเต๋งและเมืองหลิวเซียเสียแก่สุมาอี้แล้ว ขงเบ้งพอได้ยินก็ลุกขึ้นกระเท็นเท้า หมุนตัวไปมาแล้วร้องไห้ พลังกล่าวว่า การใหญ่ของเราครั้งนี้เสียแล้ว จะเสียทหารทั้งปวงสิน

ขงเบ้งหยุดตรึกตรองอยู่ครู่หนึ่ง จึงเรียกกวนฮินและเตียวเปาเข้ามาหา แล้วสั่งว่าเจ้าทั้งสองจงคุมทหารคนละสามพันยกไปตั้งขุมอยู่ที่สองข้างทางน้อยริมเขานุกองสัน และกำชับว่า ถ้าเห็นทหารสุมาอี้ยกมาก็อย่าให้ออกรบพุ่งเลย แต่ตีมาล่อให้ร้องไว้ให้กลัว แม้ว่าทหารสุมาอี้ยกกลับถอยไปก็อย่าให้ติดตาม จงยกทหารรับไปยังด้านฝั่งฝั่งกวน

กวนฮินและเตียวเปาได้ยินและได้เห็นอาการของขงเบ้งมีลักษณะร้อนใจคิดไปจากแต่ก่อนก็รีบรับคำ แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารยกไปตามคำสั่งของขงเบ้งแต่เวลานั้น

พอกวนฮินและเตียวเปาออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาปรึกษาว่า บัดนี้เราเสียตำบลเกเต๋งแล้ว ไม่อาจตั้งอยู่ในแดนวุยก๊กได้ต่อไป จำจะต้องถอยทัพกลับไปเมืองฮันต๋ง แต่การถอยทัพกลับยิ่งยากกว่าการบุกโจมตีมากมายนัก

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย เมืองร้าง (ตอนที่528)

ทันทีที่ขงเบ้งรู้ว่าเสียตำบลเกเต๋งแก่สุมาอี้แล้ว ก็รู้ว่าการศึกครั้งนี้ได้ตกเป็นฝ่ายปราชัยโดยไม่อาจกู้คืนได้อีก ไม่อาจตั้งอยู่ในแดนวุยก๊กได้อีกต่อไป จำต้องล่าถอยกลับเมืองฮันต๋งโดยเร็วที่สุด แต่หาใช้เรื่องง่ายตายไม่ เพราะการถอยทัพซึ่งมีกำลังพลจำนวนมากในแดนที่ลึกเข้าไปในแดนข้าศึกย่อมมีอันตรายอย่างยิ่งใหญ่หลวง

ทหารทั้งปวงเห็นขงเบ้งมีสีหน้าเคร่งเครียดก็รู้ว่าสถานการณ์คับขัน พวกหนึ่งตั้งใจฟังอย่างใจจดใจจ่อ ขงเบ้งจึงสั่งให้เตียวเอ๊กคุมทหารเป็นกองหน้าสำหรับกรุยเส้นทางเพื่อให้กองทัพหลวงล่าถอยกลับเมืองฮันต๋งได้โดยสะดวก ให้เกียงฮุยและม้าต้ายคุมทหารเป็นกองหลังคอยคุ้มกันการล่าถอยให้ปลอดภัยจากข้าศึกที่จะไล่ตามตี แล้วทำหนังสือสามฉบับถึงผู้รักษาเมืองเทียนชุย เมืองล่าอัน และเมืองเสเสี่ย สั่งให้ถอนกำลังออกจากทั้งสามเมืองในทันที และให้ย้ายกำลังเข้าไปตั้งอยู่ในเมืองฮันต๋ง

ขงเบ้งสั่งการในการถอยทัพแล้ว จึงสั่งทหารให้ไปรับมารดาของเกียงฮุยซึ่งพำนักอยู่ที่เมืองเทียนชุย เชิญเข้าไปในเมืองฮันต๋งด้วย

ทหารทั้งปวงรับคำสั่งของขงเบ้งแล้วคำนับลาออกไปจัดการตามคำสั่งของขงเบ้งทุกประการ ตัวขงเบ้งคุมทหารซึ่งเหลืออยู่เพียงห้าพันยกไปที่เมืองเสเสี่ยเพื่อจะเกณฑ์เสบียงขนกลับไปเมืองฮันต๋ง

เส้นทางถอยทัพของขงเบ้งจึงอยู่ในความคาดคะเนของสุมาอี้ซึ่งกำลังยกกองทัพใหญ่สิบห้าหมื่นตรงมาที่เมืองเสเสี่ยพอดี

เมื่อขงเบ้งยกไปถึงเมืองเสเสี่ยแล้วจึงแบ่งทหารสองพันห้าร้อยคนให้ไปเคลื่อนย้ายเสบียงจากคลังเสบียงทุกแห่ง เพื่อจะล่าเลี้ยงกลับไปเมืองฮันต๋งด้วย ขงเบ้งคุมทหารที่เหลือเพียงสองพันห้าร้อยคนตั้งอยู่ในเมือง คอยทำให้การล่าเลี้ยงเสบียงอาหารมาพร้อมแล้วจะได้ยกกลับเมืองฮันต๋งพร้อมกัน

วันต่อมาหน่วยสอดแนมได้วิ่งหน้าตื่นเข้ามารายงานความแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้สุมาอี้ได้ยกกองทัพใหญ่กำลังพลสิบห้าหมื่นใกล้มาถึงเมืองเสเสี่ยแล้ว

ขงเบ้งได้ยื่นรายงานดังนั้นก็ตกใจ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ทหารทั้งปวงก็หน้าซีดไปสิ้นทุกคน ขงเบ้งน้อยตัว แลทหารผู้ใหญ่ก็ไม่อยู่ มีรู้ที่จะสู้รบประการใด ทั้งกองทัพของสุมาอี้ที่ยกมานั้นเป็นอันมาก ดั่งหนึ่งจะเหยียบเมืองเสีย

ขงเบ้งข่มอารมณ์ความรู้สึกรู้ทั้งปวงในจับพลัน แล้วสั่งทหารให้เปิดประตูเมืองด้านที่กองทัพสุมาอี้กำลังยกมานั้น ให้คนแก่และทหารสิบสี่สิบห้าคนถือไม้กวาดออกไปทำที่กวาดขยะอยู่หน้าประตูเมืองโดยไม่สะทกสะเทือน และห้ามมิให้พูดจาส่งเสียงใดๆ ให้ลดธงทิวบนกำแพงเมือง เชิงเทียน และหอรบเสียทั้งสิ้น แล้วกำชับทหารทั้งปวงว่าเราจะคิดกลอุบายสำคัญให้สุมาอี้ถอยทัพกลับไปให้จงได้ ท่านทั้งปวงอย่าได้หวั่นไหวสะทกสะเทือน อย่าให้พูดจาส่งเสียงใดๆ ทั้งสิ้น หากมันผู้ใดฝ่าฝืนเราจะตัดศีรษะเสีย

ขงเบ้งเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวเป็นชุดนักรบดในลัทธิเต๋าแต่เสื้อคลุมนั้นสวมสีน้ำเงิน สวมหมวกผ้าไหมสีน้ำเงิน ขึ้นไปนั่งติดพิณโบราณอยู่บนเชิงเทียนบนหน้าประตูเมือง ขนาบข้างซ้ายขวาด้วยเด็กชายหญิงข้างละคน คนหนึ่งถือธงสุริยัน อีกคนหนึ่งถือธงจันทรา บนโต๊ะซึ่งวางพิณนั้นตั้งกระถางธูปใหญ่ จดธูปใหญ่ปักไว้สามดอก ด้านหน้ากระถางธูปวางเตาเผาถ้วยชามกลืนเย็นลึกลับ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเด็กที่ยืนขนาบข้างขงเบ้งนั้น คนหนึ่งถือกระบี่ คนหนึ่งถือแส้ ส่วนขงเบ้งนั่งติดกระบี่ปีเล่นอยู่ กระบี่ปีที่ว่านี้ก็คือพิณโบราณที่เล่าปีเคยเห็นเมื่อครั้งจะไปเชิญขงเบ้ง ณ กระโจมน้อยที่เขาโจ่งกั้งนั่นเอง

ฝ่ายกองทัพหน้าของสุมาอี้ ครั้นยกเข้ามาใกล้กำแพงเมืองเห็นประตูเมืองเปิดอยู่ บนค่ายหอรบก็ไม่มีธงทิว เห็นขงเบ้งติดพิณอยู่บนเชิงเทียน มีเพียงเด็กน้อยสองคนยืนถือธงเท่านั้น แต่เสียงพิณที่แว่วมาดังหนักแน่นนักก็รู้สึกประหลาดใจ กองทัพหน้าของสุมาอี้จึงหยุดก็อยู่กับที่ ในขณะที่พลสื่อสารก็ขี่ม้ากลับไปแจ้งให้สุมาอี้ทราบว่ามีเหตุการณประหลาด จึงรีบกองทัพไว้ตามคำสั่งของท่านแม่ทัพ และให้ข้าพเจ้ารีบกลับมารายงาน

สุมาอี้ได้ฟังรายงานแล้วก็หัวเราะ ประการอย่างมันอกมันใจว่า ขงเบ้งนี้จะอาจกระนั้นเจียวหรือ เรามีเชื้อจะไปดูเอง

สุมาอี้ไม่เชื่อรายงานว่าขงเบ้งจะบังอาจเปิดประตูเมืองแล้วนั่งติดพิณอยู่บนเชิงเทียนแต่ผู้เดียว ทั้งๆ ที่รู้ว่าการกองทัพใหญ่สิบห้าหมื่นกำลังรุกตรงมา จึงต้องการไปดูให้เห็นด้วยตาตนเอง สุมาอี้กล่าวดังนั้นแล้วจึงขี่ม้าพาทหารยี่สิบคนรุดไปที่กองทัพหน้า ยืนดูอยู่แต่ไกลๆ อย่างพินิจพิเคราะห์

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาความตรงกับสามก๊กฉบับสมบูรณว่า สุมาอี้แลขึ้นไปบนกำแพงเมืองแต่ไกลๆ เห็น ขงเบ้งแต่งตัวอาโงง หน้าตาเข้มข้มบนสบายอยู่ ก็คิดว่ากองทัพเรายกมาเป็น การจวนตัวถึงเพียงนี้ ขงเบ้งหาไม่มีความสะดุ้งใจไม่ กลับติดกระบี่ปีเล่นเสียอีกเล่า ชะรอยจะแต่งกลไว้ล่วงหน้าเป็นมั่นคง คิดจะนั่นแล้วก็กริ่งใจกลัวว่าขงเบ้งจะซุ่มทหารไว้ ก็ขี่ม้าพาทหารกลับไป ความกลัวมีทันจะจัดแจงทหาร ก็ให้กองหน้าเป็นกองหลังซุ่มทหารรีบถอยออกมา

เพียงเท่านั้นยอมขาดอรรถและสาระอันสำคัญที่คนระดับสุมาอี้ซึ่งมีปัญญาในการสงครามเป็นอันมากจะกล่าวจนล่าถอยแบบสิ้นเชิงชายจะนี้ แต่หลักฐานจดหมายเหตุของแคว้นจ๊กซึ่งฝ่ายวรรณคดีของจีนได้ประมวลมาปรับปรุงเป็นบทภาพยนตร์ได้ขยายความอย่างมีชีวิตชีวา ตรงกับสามก๊กฉบับวิเคราะห์และนิทานพื้นบ้านที่เล่าขานสืบกันมา ว่ามีเหตุอันควรที่สุมาอี้จะต้องล่าถอยทัพ

เรื่องราวที่ขยายความในตอนนี้เป็นคือ เมื่อสุมาอี้เห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็ค้ำใจขึ้นในใจว่า คัมภีร์พิชัยสงครามแต่โบราณมากล่าวว่า อันการดำเนินสงครามนั้นเมื่อจะรุกต้องทำที่เป็นถอย เมื่อจะถอยต้องทำที่เป็นรุก เมื่อจะไปเหนือให้หาที่ว่าจะไปได้ เมื่ออยู่ใกล้ก็ให้ทำว่าอยู่ไกล เมื่ออยู่ไกลก็ให้ทำว่าอยู่ใกล้ เมื่อมีทหารมากก็ทำให้เห็นว่ามิตหารน้อย เมื่อมีทหารน้อยให้ทำเป็นมีทหารมาก บทพิชัยสงครามนี้ขงเบ้งย่อมรู้ดีและย่อมรู้ว่าตัวเรารู้เป็นอันดี

สุมาอี้คิดต่อไปว่า ขงเบ้งคิดกลซ่อนคัมภีร์พิชัยสงครามทำเป็นไม่มีทหาร ลวงให้เราคิดว่าไม่มีทหาร แล้วกลับซุ่มทหารไว้ทั้งในและนอกเมือง ความคิดดังนี้หรือจะลวงเราได้

แต่สุมาอี้ก็นึกซึ้งแหวง แม้เชื่อว่าขงเบ้งแต่งกลอุบายโดยอาศัยคัมภีร์พิชัยสงครามซ่อนกลเป็นสองชั้นดังนี้แล้วก็ยังไม่วางใจ ใจหนึ่งก็ยังเชื่อว่าขงเบ้งอาจไม่มีทหารอยู่ในเมืองจึงแสวงท่ากลลวงดังนี้ สุมาอี้เข้มนดาจ้องมองสองเด็กน้อยที่ถือธงสุริยันจันทราขนาบข้างขงเบ้งก็รู้สึกประหลาดใจ เพราะธงสุริยันจันทรานั้นเป็นธงสำคัญของกองทัพ ใช้เป็นธงสัญญาณให้ทหารรุกถอยหรือจู่โจมได้ในจับพลัน เพียงแค่เอื้อมมือขงเบ้งก็สามารถถอยเอาธงมาบอกให้สัญญาณได้แล้ว ทั้งสี่เสื้อขงเบ้งที่ใส่นั้นเป็นแบบนักรบแต่กลับไม่ใช่สีขาว

สำหรับผู้ที่กำลังประพาศธรรม หากเป็นสีน้ำเงินซึ่งเป็นสีแห่งความล้าลึก แฝงไว้ด้วยเงาของการบรรพชา ฟันอยู่ในที่

สมาธิเป็นผู้เชี่ยวชาญการดนตรีที่เยี่ยมยอดคนหนึ่งของวายุภิก ึ่งเจียหูฟังสดับท่วงทำนองน้ำเสียงเพลง พิณของขงเบ้งว่าจะแฝงฝังไว้ด้วยความประหวั่นพรั่นใจหรือร่อนรนประการใดหรือไม่ สมาธิฟังท่วงทำนอง เพลงด้วยความตั้งใจก็เห็นว่าเป็นท่วงทำนองที่สะท้อนถึงจิตใจของผู้เล่นพิณว่ามีความเบิกบานมันอกมันใจ อย่างเต็มเปี่ยม ทำนองเพลงรื่นไหลดั่งกระแสน้ำไม่มีติดขัด จังหวะเบาที่ไร้ร่องรอยดั่งสายลมพัด จังหวะหนักก็หนักหน่วงดุจขุนเขาถล่มทลาย หาใช่จิตใจของผู้ที่มีความหวั่นเกรงหรือสะทกสะท้านแต่ ประการใดไม่

สมาธิฟังเสียงเพลงพิณของขงเบ้งเป็นเนื้อความออกเช่นเดียวกับที่พระอภัยมณีเป่าปี่แล้วฟังเป็นเนื้อความ ได้ว่า

ในเพลงปี่ว่าสามพีพรหมณ์เอ๋ย แม้นไม่เคยชมชิตพิสมัย

ถึงร้อยรสบุปผาสุมาลัย จะชื่นใจเหมือนสตรีไม่มีเลย

สมาธิฟังเพลงพิณที่ขงเบ้งบรรเลงเป็นเนื้อความว่า

สายธารไหลรีรวมลงสู่ทะเลกว้าง
พระสมุทรเวียงว่างราบเรียบไร้คลื่นลม
ฝูงปลาน้อยว่ายแหวกชวนชม
ท่องน้ำล้าลึกดำมืดราวคืนแรม
ภูเขาสูงตระหง่านเสียดแทงเมฆ
ความวิเวกแผ่คลุมปลายฤดูหนาว
มวลพฤกษาผลิบานแทนใบที่ร่วงราว
ผีเสื้อหลากสีสิ้นเริงร่าทำท่าย
ชาวนาแบกไถจูงโคคืบเคหา
เหล่าสุราเปล่งเสียงแจ่มครื้นเครงครัน
เสียงสวดมนต์บ่นพร้าพระธรรมแว่วมา
ฟากฟ้าประจิมประกายแสงแดงจ้า
สรรพสิ่งหม่นเวียนไปไร้เงื่อนปม
สายลมแผ่วโชยมายากหารอยต่อ
สำเนียงพิณหอนสิ้นเพลงเคล้าคลอ
เมฆฝนก่อเค้ามางามตาเอ๋ย

สมาธิฟังความจากเพลงพิณตอนแรกก็สะดุ้งใจ เพราะพระสมุทรอันกว้างใหญ่ไหนเลยจะมีคลื่นลม ท้อง น้ำอันยากหยั่งถึงไหนเลยจะมีแต่ฝูงปลาน้อย มฤตยูใต้ห้วงน้ำลึกและพายุใหญ่ใจนจึงถูกปีดงำไว้

เพลงพิณตอนที่สองได้ปิดงำความสำคัญอันยิ่งใหญ่ไว้ เพราะในพงพฤษานั้นไหนเลยจะมีเพียงผีเสื้อ หลากสีสิ้น ย่อมต้องมีฝูงสกุณานกป่านานาพันธุ์ ซึ่งบทเพลงไร้หมุกในแมกไม้ หรือชะรอยจะมีการชุมนุม ทหารไว้ ฝูงนกป่าจึงพากันหลีกหนีไปสิ้น

เพลงพิณตอนที่สามแม้บ่งบอกว่า เป็นยุคยามบ้านเมืองอยู่ในห้วงแห่งสันติ ผู้คนทำมาหากินและมีความสุข สนุกสนาน ผู้เฝ้าในพระธรรมบ่นพร้าภาวนา แต่ฟากฟ้าไยต้องมีสีโลहितเจดจ้า ทั้งยามสันตินั้นคือรอยต่อที่ จะเข้าสู่ยุคสงครามตามกฎแห่งวัฏจักร

ครั้นสมาธิฟังเพลงพิณมาถึงตอนที่สี่ก็ยิ่งกระจ่างว่า ผู้บัญชาการสงครามที่เลิศล้ำยอมดำเนินสงครามพลิก แผลงต่อเนือง หารอยต่อเงื่อนปมอันใดมิได้ กลิ่นอายซาฟอันรุนแรงแม้แอบแฝงปกปิดไว้อย่างเจียบงัน แล่งดงาม แต่ก็ฟังกลิ่นกระจายเข้าจุมอกของสมาธิอย่างเต็มที

สมาธิพิจารณาเหตุการณ์ทั้งปวงแล้ว สีนาก็ตกใจด้วยความประหวั่นครันคร้าม เม็ดเหงื่อขนาดใหญ่ไหล ลงโทรมนหน้าโดยไม่รู้ตัว แน่ใจว่าขงเบ้งทำกลทั้งนี้ต้องการให้เรายกกองทัพเข้าตีเมือง แล้วหวังสังหาร ตัวเราและทำลายกองทัพเราให้ย่อยยับเป็นแน่แท้

สมาธิ์คิดตั้งนั้นแล้วจึงรีบออกคำสั่งให้แปรชบวนกองหลังเป็นกองหน้า ให้กองหน้าเป็นกองหลัง ขับทหารให้รีบถอยในทันที ผู้ใดไม่เชื่อฟังก็จะตัดศีรษะตามพระอัยการศึก ตัวสมาธิ์ซึ่งมีาร้องออกคำสั่งอย่างร้อนรนขับทหารล่าถอยกลับไป

สมาธิ์เจียวผู้บุตรเห็นบิดาแตกตื่นตกใจถึงปานนี้ก็เข้ามาเข้าไปใกล้ แล้วถามว่าขงเบ้งสิ้นทำ้อับจนตั้งนี้แล้วใจนบิดาท่านจึงยกทหารถอยกลับเสียแล้ว

สมาธิ์ยังคงซึ่งมีารุดหน้าต่อไปอย่างรวดเร็ว ปากก็ร้องบอกแก่สมาธิ์เจียวผู้บุตรว่า ตัวเจ้าหนุ่มแก่ความ ยังมีรู้สันทัดเคยกลขงเบ้ง อันขงเบ้งเป็นคนมีสติปัญญา ชำนาญในการสงครามนัก จะทำการสิ่งใดก็แน่นอน เคยทำกลศึกมีชัยมาหลายครั้ง เจ้ามีสติปัญญาแต่เพียงนี้ จะล่วงดูหมิ่นขงเบ้งเป็นผู้ใหญ่แก่การศึกนั้นมิบังควร แม้จะขึ้นทำลวงเกินไป ก็จะต้องด้วยกลของขงเบ้ง พวกกันตายเสียสิ้น ซึ่งถ้อยคำของเจ้าว่า เราจะเชื่อฟังมิได้

อุบายเมืองร้าง ที่ขงเบ้งทำการครั้งนี้ จึงเป็นที่นับถือของบรรดาเสนาธิการทหารตลอดมาตั้งแต่บัดนั้นถึงบัดนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มังกรรำพัน (ตอนที่529)

ขงเบ้งมีทหารรักษาเมืองเสเสียเพียงสองพันห้าร้อยคน ตั้งนั้นในยามเข้าตาจนจึงได้ทำกลอุบายเมืองร้าง อันลือลั่นในประวัติศาสตร์การสงคราม ทำให้สมาธิ์สำคัญว่าขงเบ้งซุ่มทหารไว้โจมตี จึงพาทหารล่าถอยกลับไป โดยไม่ฟังคำทักท้วงของสมาธิ์เจียวผู้บุตร

พิณโบราณที่เล่าปีเคยเห็นวางเจียบสงบอยู่ ณ กระถอมน้อยแห่งเขาโงลังกั๋ง บัดนี้ได้สาแดงอาณาภาพใหญ่ หลวง สามารถขับไล่ทหารสิบห้าหมื่นของสมาธิ์ให้ล่าถอยกลับไปได้ แท้จริงแล้วความสำคัญหาได้อยู่ที่ตัวพิณไม่ หากอยู่ที่สติปัญญาของคนซึ่งบรรเลงเพลงพิณนั้นต่างหากเล่า

ขงเบ้งเห็นกองทัพสมาธิ์ล่าถอยไปแล้วจึงวางมือลงจากพิณ ประจวบกับขณะนั้นสายพิณก็ขาดลง ขงเบ้งลุกขึ้นยืนปาดเหงื่อที่หยาดเต็มใบหน้า พลาถอนหายใจโล่งอก แล้วหันมาหัวเราะกับเด็กทั้งสองคน และเดินกลับเข้าไปที่หอรบ

ทหารทั้งปวงซึ่งซุ่มสงบสรรพเสียงอยู่ด้านในพากันออกมาแสดงความยินดีกับขงเบ้ง ขงเบ้งรับแสดงความยินดีแล้วหัวเราะ ทหารทั้งปวงจึงถามว่า สมาธิ์ยกทหารมาสิบห้าหมื่นจะทำร้ายท่าน การจวนตัวอยู่ถึงเพียงนี้ เหตุใดท่านจึงมิกลัว ดบมือหัวเราะเสียอีกเล่า

ขงเบ้งจึงว่า ซึ่งเราหัวเราะทั้งนี้เพราะเห็นสมาธิ์รู้มิเท่าเรา สำคัญว่าเราซุ่มทหารไว้ก็ตกใจกลัวหนีไปเอง อันกลอุบายนี้เรามีทำก็จำทำ ด้วยใจจวนตัวอยู่แล้วก็จำเป็น

ขงเบ้งกล่าวสืบไปว่า สมาธิ์นั้นชำนาญการดนตรีมิได้ด้อยกว่าเราเลย ซึ่งสมาธิ์ต้องกลครั้งนี้ก็เพราะสมาธิ์ไม่รู้ที่เรารู้ว่าสมาธิ์ชำนาญการดนตรี ดังนั้นเราจึงบรรเลงเพลงพิณเป็นปมซับซ้อนซ่อนเงื่อนลวงล่อไว้ สมาธิ์ไม่รู้กลจึงกลัวว่าเราซุ่มทหารแล้วหนีไป สมาธิ์มักชี้ระแวง ไม่พาทหารหนีกลับไปตามเส้นทางเดิมที่ยกมา กลับพาทหารหนีไปทางเขาบุกงงสัน ก็จะเผชิญกับกองทัพของกวนตั้นและเตียวเป่าซึ่งเราสั่งให้ไปซุ่มไว้ เห็นจะไม่เหนื่อยเสียทีเปล่า

ทหารทั้งปวงได้ฟังคำไขของขงเบ้งตั้งนั้นก็พากันคุกเขาลงคำนับ แล้วกล่าวว่า ถ้าเป็นใจข้าพเจ้าทั้งปวงนี้ที่ไหนจะแข็งใจอยู่ได้ จะทิ้งเมืองเสียพากันหนีไป

ขงเบ้งจึงว่า หากมันไม่ขมใจทำแล้วหนีไป ไหนเลยจะหนีพ้นกองทัพใหญ่ของสมาธิ์ได้ สมาธิ์มีทหารเป็นอันมาก ก็ไล่ตามตีเหมือนแมวไล่จับหนูฉะนั้น กล่าวแล้วขงเบ้งก็ปรบมือหัวเราะอีกครั้งหนึ่ง

ครู่หนึ่งขงเบ้งจึงกล่าวว่า สมาธิ์ยกกลับไปครั้งนี้ยังวางใจมิได้ก่อน พอได้คิดหรือได้ข่าวคราวชัดเจนก็อาจยกกลับมาอีกครั้งหนึ่ง ว่าแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้รีบกวาดต้อนอพยพชาวเมืองและพาเสบียงอาหารยกกลับเข้าเมืองฮันตั้งแต่เวลานั้น

ฝ่ายสุมาอี้คุมทหารหนีไปทางช่องเขาบุกกองสัน ได้ยินเสียงทหารโห่ร้องดังก้องอยู่บนยอดเขาเป็นอันมาก และกำลังยกลงมาจากรูเขา สำคัญว่าขงเบ้งชุมทหารไว้ก็ตกใจ ทหารทั้งปวงก็หวาดกลัวเกรงว่าจะถูกชุมโจมตี พวกกันทั้งศาสตราวุธและเสบียงอาหาร รีบหนีรุดหน้าไปอย่างรวดเร็ว

พอกองทัพสุมาอี้พ้นออกมาจากจุดชุมหน้อยหนึ่งก็เห็นธงประจำกองทัพแคว้นจ๊กยกลงมาถึงเชิงเขาทั้งด้านขวาและด้านซ้าย ธงหนึ่งจารึกชื่อเตียวเปาเป็นแม่ทัพ อีกธงหนึ่งจารึกชื่อกวนหินเป็นแม่ทัพ ในขณะที่เสียงโห่ร้องยังดังกึกก้องอยู่บนภูเขา สุมาอี้สำคัญว่าขงเบ้งชุมทหารไว้เป็นจำนวนมาก จึงรีบสั่งทหารให้รีบหนีต่อไป

กวนหินและเตียวเปาทำที่เป็นไล่ตามตีไม่ทันตามที่ขงเบ้งได้สั่งการไว้ ครั้นเห็นกองทัพสุมาอี้ยกไปไกลแล้วจึงเก็บเสบียงอาหารและอาวุธที่ทิ้งไว้ แล้วพาทหารล่าทัพกลับไปหาขงเบ้ง

ฝ่ายโจโฉซึ่งรักษาเมืองไปเซีย พอลทราบข่าวว่าขงเบ้งถอยทัพก็รีบยกทหารเพื่อจะไล่ตามตีกองทัพของขงเบ้ง แต่ยกมาได้กลางทางก็ถูกกองทัพของเกียงอุยและม้าตายซึ่งขงเบ้งสั่งให้เป็นกองระวังหลังตีสกัดไว้ ทหารของเกียงอุยและม้าตายตั้งชุมมันอยู่ก่อนจึงเป็นฝ่ายได้เปรียบ ฆ่าฟันทหารโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

โจโฉเห็นจะสู้ไม่ได้ จึงสั่งให้ทหารถอยทัพกลับไปตั้งอยู่ในเมืองไปเซียตั้งเก่า เกียงอุยและม้าตายเห็นโจโฉถอยทัพกลับไปแล้ว จึงยกทหารตามกองทัพของขงเบ้งกลับไปเมืองฮันต่ง

ฝ่ายจูล่งและเตงจี้ซึ่งขงเบ้งสั่งให้ยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลลก๊ก ก็ครั้นได้ทราบหนังสือที่ขงเบ้งให้ทหารถือมาแจ้งว่าจะล่าถอยทัพกลับไปเมืองฮันต่ง ให้รีบถอยทัพตามไป จึงปรึกษากันว่า เมื่อกองทัพหลวงถอยกลับไปเมืองฮันต่งแล้ว กองทัพสุมาอี้คงจะยกกลับมาทางตำบลลก๊ก จำจะคิดกลอุบายเพื่อพาทหารกลับไปเมืองฮันต่งโดยปลอดภัย เตงจี้จึงว่าจูล่งท่านเป็นผู้ชำนาญการศึก จะมีความคิดเห็นเป็นประการใด

จูล่งจึงมอบธงประจำตัว จูล่งชาวเสียงसान ให้กับเตงจี้ แล้วว่าให้ท่านนำธงประจำตัวเราถอยไปก่อน หากสุมาอี้ไล่ติดตามก็ให้พาทหารหนีไปตามเส้นทางใหญ่ เราจะคุมทหารอีกกองหนึ่งเคลื่อนย้ายขนานไปในราวป่า เมื่อทหารสุมาอี้ไล่ตามตีเราก็จะยกทหารออกตีกระหนาบ เห็นว่ากองทัพสุมาอี้จะแตกหนีไป

เตงจี้ได้ฟังแผนการของจูล่งก็เห็นด้วย สองนายทหารจึงแบ่งทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งเตงจี้เป็นนายทัพคุมไปตามทางหลวง อีกกองหนึ่งจูล่งคุมชุมเดินทางในราวป่า

ฝ่ายโกจุกซึ่งสุมาอี้สั่งให้ยกมาตีสกัดกองทัพของจูล่งที่ตำบลลก๊ก ครั้นทราบว่าจูล่งและเตงจี้กำลังล่าถอยทัพกลับไปเมืองฮันต่ง ก็คุมทหารออกไล่ตามตี และสั่งให้เขาหูเป็นกองหน้า

โกจุกได้กำชับเขาหูว่า ตัวท่านคุมทหารกองหน้าไปบัดนี้ จงดูอัชฌาสัยอย่าประมาทแก่ข้าศึก ถ้าเห็นทหารจูล่งหนีแล้ว จงอย่าได้กระชั้นไล่ขึ้นไป รอรังทหารดูท่วงทีก่อน ด้วยจูล่งนั้นเป็นคนเจ้าความคิด มักแต่งกลลวงข้าศึกให้เสียที แล้วก็ฝีมือเข้มแข็งนัก ให้เร่งถอยเสีย

เขาหูเป็นนายทหารหนุ่ม ไม่เคยประหรือเห็นฝีมือของจูล่งมาก่อน ได้ยินแต่กิตติศัพท์ว่าจูล่งในบัดนี้มีอายุเจ็ดสิบปีเศษแล้ว ได้ฟังคำของโกจุกจึงท้วงว่าจะประมาทอะไรกับฝีมือของคนแก่แบบจูล่ง ขอท่านจงยกทหารหนุนไปให้ทันท่วงทีเถิด มันปะทะกับจูล่งแล้วข้าพเจ้าก็จะจับทหารแก่ๆ มามอบแก่ท่านให้จงได้

ครั้นจัดแจงทหารเสร็จแล้วเขาหูจึงเป็นกองหน้ายกไล่ตามกองทัพของจูล่ง ในขณะที่โกจุกก็ยกทหารเป็นกองหนุนตามเขาหูไป

เขาหูคุมทหารยกไปตามทางหลวง พอทันกับทหารของเตงจี้ เห็นธงประจำตัวนายทัพจารึกชื่อว่าจูล่ง ก็สำคัญว่าเป็นกองทัพของจูล่ง จึงขับทหารให้ไล่ตามตี

เตงจี้รู้ว่าถูกตามตีก็สั่งทหารให้รีบหนี เขาหูเห็นได้ทีก็พาทหารไล่ตามไปเป็นระยะทางถึงสามสิบเส้น ในทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากแนวป่า แล้วมีกองทัพจ๊กก๊กกองหนึ่งยกออกมา ตัวนายทัพหมวดเคราขาวโพลน ร้องตะโกนตามหลังมาว่าตัวกูชื่อจูล่งอยู่ที่นี่แล้ว

เขาหูได้ยินเสียงก็หยุดม้าหันหลังกลับไปมอง ในพลันนั้นก็ตกใจเพราะทหารแค้นหนึ่งซึ่งได้ยินเสียงอยู่แต่ไกลเมื่อครั้นได้ขับม้ารี่เข้ามาถึงตัวอย่างรวดเร็ว เขาหูไม่ทันจะชักม้าหันกลับเข้าเผชิญหน้ากับจูล่ง ก็ถูกจูล่งเอาทวนแทงตมมาตาย

ทหารร่ายกึกเห็นนายทัพเสียที่ถูกฆ่าในพริบตา ก็พากันแตกตื่นตกใจ ริ่งหนีกระจัดกระจายไปทุกทิศทาง จูล่งเห็นดังนั้นจึงพาทหารตามไปสมทบกับทหารของเตงจี้

ฝ่ายโกจูยกทหารหนุนตามเขาม้า ครั้นได้ยินเสียงสู้รบดังขึ้นที่กองหน้า จึงสั่งให้บันเจ๋งรีบคุมทหารรีบหนีไป

จูล่งเห็นทหารไล่ตามมาข้างหลัง ก็เร่งทหารให้รุดไปข้างหน้าก่อน ตัวจูล่งผู้เดียวชักม้าหันกลับมามียืนขวางทางไว้ ในมือถือทวนเป็นสง่าอยู่บนหลังม้า

บันเจ๋งยกทหารตามมาใกล้ถึงตัวจูล่ง แม้เห็นว่าจูล่งยามนี้จะอยู่ในวัยชรา อายุกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว แต่ท่วงท่าซึ่งยืนม้าถือทวนเป็นสง่าขวางอยู่กลางทางนั้นองอาจราวกับทหารเทพดาที่รู้สึกครื้นคร้าม ประกอบกับบันเจ๋งเคยได้ยินกิตติศัพท์จูล่งรบกับทหารของโจโฉร่วมร้อยหมื่นที่สะพานเตียงปิ่นก็ยิ่งพรั่นใจ ไม่กล้ายกทหารรุดหน้าต่อไป

จูล่งเห็นบันเจ๋งคุมทหารหยุดอยู่กับที่ก็ยืนม้าสงบนิ่งเป็นปกติอยู่ เปลี่ยนเอาทวนมาถือไว้ในมือที่ถือบังเหียนม้า แล้วเอามือข้างขวาลูบหนวด แหงนหน้ามองท้องฟ้า แล้วจ้องมองมาที่บันเจ๋ง บันเจ๋งเห็นจูล่งมองมาก็พรั่นใจ สั่งทหารให้ระวังตัว เพราะไม่แน่ว่าจูล่งจะปรี่มารุดมาหรือไม่

จูล่งเห็นบันเจ๋งยืนม้าเกร็งอยู่จนถึงเวลาเย็น เป็นที่แน่แก่ใจแล้วว่าบันเจ๋งจะไม่กล้าติดตาม จึงควมมาอย่างช้าๆ ตามเตงจี้ไปจนลับหายไปในความมืด

พอเวลาค่ำโกจูยกทหารมาถึง บันเจ๋งจึงเข้าไปรายงานว่าข้าพเจ้ายกทหารตามมาพบกับจูล่ง เห็นจูล่งแต่ผู้เดียวยืนม้าขวางทางอยู่จึงไม่กล้าโจมตี ด้วยเกรงว่าจูล่งจะซุ่มทหารไว้ข้างทางแล้วจะเสียที

โกจูได้ฟังดังนั้นจึงเร่งพาบันเจ๋งและทหารยกตามจูล่งไป สั่งให้บันเจ๋งเป็นกองหน้า โกจูเป็นกองหนุน พอกองหน้าของบันเจ๋งมาถึงซอกเขาแห่งหนึ่งก็ได้ยินเสียงตวาดดังสนั่นประดุจฟ้าผ่าว่าตัวกูคือจูล่ง มารอสงมิงไปยมโลก

บันเจ๋งได้ยินเสียงก็ตกตะลึง แต่ไม่ทันที่จะทำการประการใด จูล่งก็น้าวเกาทัณฑ์ยิงไปถูกหมวกของบันเจ๋ง หลุดออกจากศีรษะตกลงที่เท้าม้า ในพริบตานั่นเองจูล่งก็ควมม้ามมาถึงตัว เอาปลายทวนจ่อที่ทรวงอกของบันเจ๋ง แล้วตะคอกขึ้นด้วยเสียงอันดังว่า แม้จะซามิงเสียบัดนี้ก็เหมือนซาสตร์ หาต้องการไม่ กุปลอยเสียให้ทานชีวิต แล้วมิงเร่งกลับไปบอกให้นายมิงรีบยกกลับมาสู้กับกูเถิด กูจะคอยท่าอยู่

กล่าวแล้วจูล่งก็เอาปลายทวนดันไปที่เกราะของบันเจ๋งแต่เบา ๆ บันเจ๋งรู้ว่าจูล่งปล่อยตัวและให้รีบกลับไป ก็มีความยินดีว่าชีวิตได้รอดพ้นมาจากเงื้อมมือมัจจุราชจึงคำนับขอบคุณจูล่งแล้วรีบขี่ม้าพาทหารกลับไปหาโกจู รายงานความทั้งปวงให้ทราบ

โกจูแม้เป็นทหารมีฝีมือ แต่ก็คร้ามเกรงกิตติศัพท์ของจูล่งเป็นอันมาก ดังนั้นตลอดทางจึงผลัดกันให้บันเจ๋งเป็นกองหน้า ครั้นได้ฟังรายงานของบันเจ๋งก็คิดว่าบัดนี้เป็นเวลาค่ำแล้ว มิรู้ว่าจูล่งจะหลบซุ่มอยู่ที่ใด มาตรการมันยกตามจูล่งไป ฝีมือเราก็อ่อนจูล่งไม่ได้ เห็นทีจะถึงแก่ความตายเป็นแน่

โกจูคิดดังนั้นจึงแสร้งกล่าวกับบันเจ๋งว่า เวลานี้เป็นเวลาค่ำมืดแล้ว แลทหารข้าศึกก็มีรุมมากแลน้อย หากวู่วามก็จะผิดคำสั่งของท่านแม่ทัพสุมาอี้ ถ้าเสียทีก็ยิ่งต้องโทษประหารชีวิต กระนั้นเลยเราจะยกกองทัพกลับไปก่อน

บันเจ๋งรีบเห็นด้วย ซึ่งต้องอภัยของโกจูยิ่งนัก ดังนั้นทั้งโกจูและบันเจ๋งจึงรีบคุมทหารยกกลับไป

ฝ่ายจูล่งยืนม้าซุ่มรออยู่เป็นเวลาช้านานไม่เห็นทหารร่ายกึกยกตามมา จึงขี่ม้าตาม เตงจี้ไป เมื่อทันกันแล้วจูล่งยังคงขี่ม้าอยู่ด้านหลังทหารทั้งปวง คอยป้องกันระวังหลังมิให้กองทัพเป็นอันตรายจนล่วงเข้าแดนเมืองฮันตั้ง

ฝ่ายสุมาลีพาทหารหนักกลับไปอย่างร้อนรนจนไกลจากเมืองเสเสี่ยถึงห้าร้อยเส้นก็ได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมว่า กองทัพของขงเบ้งได้ล่าถอยกลับสู่เมืองฮันตั้งหมดสิ้นแล้ว แต่ที่เมืองเสเสี่ยยังมีเสบียงหลงเหลืออยู่เพราะชนไปไม่หมด

สุมาลีได้ยินดังนั้นก็คิดจะยึดเอาเสบียงที่หลงเหลืออยู่ ประกอบทั้งใจใคร่รู้ว่ากระบวนการตั้งค่ายและบัญชาทหารของขงเบ้งเป็นกลอุบายประการใด จึงรีบพากองทัพยกกลับไปที่เมืองเสเสี่ย แล้วให้ทหารไปควบคุมตัวชาวบ้านมาสอบถามถึงการตั้งค่ายและการดำเนินการสงครามของขงเบ้งในระหว่างที่อยู่เมืองเสเสี่ยว่าเป็นประการใด

ชาวบ้านได้ให้การตรงกันว่า เมื่อขงเบ้งยกทหารมาตั้งอยู่ ณ มีทหารสองพันห้าร้อย แต่ล้วนพลเรือน ทหารที่มีฝีมือนั้นก็หาไม่ หนึ่งกวนหิน เดียวเปา ซึ่งไปตั้งอยู่ตำบลเขาบุกองสันนั้นแล้ว ก็มีทหารนายละสามพัน ทำกลวิธีสับสนเปลี่ยนกันไปหัวเขาท้ายเขา จะได้มีทหารอื่นซุ่มซ่อนอยู่นอกเหนือจากนั้นอีกก็หาไม่ได้

สุมาลีได้สวนฟังความสิ้นกระแสแล้วทอดถอนใจใหญ่ เอามือลูบอก พลังรำพึงว่า เรามิรู้เท่าความคิดของเบ้งเลย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ชะตากรรมของคนรู้มาก (ตอนที่ 530)

พินน้อยที่เคยตั้งสงบอยู่ ณ เขาโงลังกั๋ง ยามขงเบ้งถือพิณนั้นเดินหนีขึ้นเกวียน ก็กลายเป็นกลอุบายทำลายกองทัพพรตเกราะเหล็กเมืองเสเสี่ยจนพินาศ ยามขงเบ้งใช้พิณนี้บรรเลงเพลงบนเชิงเทินเมืองเสเสี่ย ก็สามารถขับไล่กองทัพสิบห้าหมื่นของสุมาลีให้ล่าถอยไปได้ ทำให้กองทัพเมืองเสเสี่ยสามารถล่าถอยกลับคืนเมืองฮันตั้งได้อย่างปลอดภัย

สุมาลีแจ้งในกลอุบายของขงเบ้งแล้วมิรู้ที่จะทำประการใดได้ เพราะกองทัพจ๊กก๊กได้ยกคืนเข้าแดนเมืองฮันตั้งหมดสิ้นแล้ว สุมาลีจึงจำต้องพักทหารอยู่ที่เมืองเสเสี่ย จัดแจงการปกครองบ้านเมืองให้เป็นปกติ เสร็จแล้วจึงยกกองทัพกลับไปเมืองเตียงอัน กราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทราบความศึกทุกประการ

พระเจ้าโจยอยทราบรายงานข่าวชัยชนะแล้ว ทรงมีความยินดีในพระทัยเป็นอันมาก ดรัสกับสุมาลีว่าท่านมิชัยชนะแก่จ๊กก๊กในครั้งนี้เป็นความชอบใหญ่หลวง หัวเมืองทั้งปวงที่เคยเสียแก่ขงเบ้งก็ได้กลับคืนมาจนสิ้น

สุมาลีจึงกราบทูลว่า แม้ว่าขงเบ้งจะยกกองทัพพันแดนเมืองเราแล้วก็จริงอยู่ แต่เห็นการศึกจะยังไม่สงบด้วยการล่าถอยทัพของขงเบ้งมิได้สูญเสียทหาร เห็นขงเบ้งจะพักกองทัพอยู่ที่เมืองฮันตั้ง ช่องสุมาบุรุษกองทัพพร้อมเมื่อใดแล้วคงจะยกมารุกแดนเมืองเราอีก ฉะนั้นเพื่อตัดไฟเสียแต่ต้นลม ข้าพระองค์ขออาสานำกองทัพใหญ่ยกไปตีเมืองฮันตั้งเสียทีเดียว แม่นได้เมืองฮันตั้งแล้วขอขบขันทูลสมาแห่งวุยก๊กทั้งปวงก็จะมี ความสงบสุขสืบไป

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำทูลก็เห็นด้วย จึงโปรดเกล้าให้เกณฑ์ทหารสิ้นทั้งแดนวุยก๊ก ให้ยกมาพร้อมกันที่เมืองเตียงอัน แล้วจะยกไปตีเมืองฮันตั้ง

ขุนจู้ซึ่งเป็นขุนนางที่ปรึกษาชั้นผู้ใหญ่ได้ฟังดังนั้นจึงกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยในท่ามกลางมหาสมาคมว่า แต่ครั้งที่พระเจ้าวุยก๊กโจยอยยังมีพระชนมอยู่นั้น เคยยกกองทัพไปตีเมืองฮันตั้ง ครั้งนั้นทรงออกพระโอรสผู้ตรัสว่า เมืองฮันตั้งคับขันนัก ประจวบหนึ่งตั้งอยู่ในปากเหว หากบุญเราจึงได้สำเร็จ แม้ว่าสนาหาไม่ ก็จะพาทหารทั้งปวงตายเสียเหมือนหนึ่งตกลงในเหว

ขุนจู้กราบทูลต่อไปว่า แม้พระเจ้าวุยก๊กทรงเปี่ยมด้วยพระปรีชาสามารถในการสงคราม ยังออกพระโอรสถึงเพียงนี้ แผ่นดินนี้ข้าพระองค์มองไม่เห็นผู้ใดที่จะมีสติปัญญาชำนาญการสงครามเหมือนพระเจ้าวุยก๊กเลย แม้ว่าพระเจ้าวุยก๊กจะสิ้นบุญนานแล้ว แต่สิ่งซึ่งได้ออกพระโอรสผู้ไว้ก็ไม่ควรที่จะถูกละเลยดูแล

อนึ่งซึ่งจะป้องกันเมืองเรามีให้เป็นอันตรายจากการรุกรานของจ๊กก๊กนั้น ข้าพระองค์เห็นว่าที่ตำบลจ๊กก๊กนั้นเป็นหัวเมืองแดนต่อแดนระหว่างวุยก๊กกับจ๊กก๊ก มีอาณาเขตยาวไกลถึงห้าพันเส้น แต่ล้วนชอกช่วยธารเขาป่าดงรกชัฏ หนทางที่จะยกพลทหารเดินขบวนทัพไปนั้นก็ยากขัดสน ซึ่งจะยกไปเห็นจะได้ความลำบาก

เพราะเหตุนี้จึงขอที่พระองค์จะได้ตั้งนายทหารผู้ชำนาญการสงครามออกไปตั้งรักษาด่านให้มั่นไว้ทุกตำบล กวดขันระมัดระวังอย่าให้ศัตรูยกล่วงล้ำแดนเข้ามาได้ พักศึกอยู่ปลุกเลี้ยงบำรุงทหารทั้งปวงให้มี

กำลังแกว่งกล้าขึ้นไว้คอยดูท่วงที่เมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้งด้วยเป็นอริกันอยู่ เห็นว่าสองเมืองนี้จะเกิด
จลาจลกันขึ้นเองเป็นมั่นคง ฝ่ายเราเห็นได้ทีแล้ว จึงยกทหารเดินสบาย เข้าไปเอาเมืองเสฉวน ก็
ได้เปรียบดีกว่ายกไปบัดนี้อีก

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำทูลท้วงติงดังนั้น จึงหันมาทางสุมาอี้แล้วตรัสถามว่า ท่านแม่ทัพจะมีความเห็นเป็น
ประการใด

สุมาอี้ได้ฟังคำตรัสก็คิดว่าขุนโจยอยนี้ฉลาดเฉลียวในเชิงชั้นเจรจา ยกเอาพระเจ้าวุ้ยอ่องตั้งขึ้นเป็นหลัก หาก
เรามีฟังก็เป็นทางที่จะถูกใส่ไคล้กล่าวหาในเบื้องหน้าได้ว่าอวดกล้าถือดีว่ามีสติปัญญายิ่งกว่าพระเจ้า
วุ้ยอ่องซึ่งเป็นพระอัยกาของสองเดโง่คัจจุบัน หากเบื้องนั้นพลังพลแล้วอันตรายย่อมจะเกิดแก่ตัวเรา
ทั้งการซึ่งจะยกไปเมืองฮันตั้งนั้นก็ยังไม่แน่นอนว่าจะได้ชัยชนะแต่ถ้อยเดียว เพราะขงเบ้งก็มีสติปัญญาและ
ยังมีทหารอยู่เป็นอันมาก หากพลพลังเสียที่ตัวเราก็คงไม่พ้นผิด ยิ่งกว่านั้นตัวเราเพิ่งได้พื้นดินตำแหน่ง
และอำนาจทางการทหาร สถานการณ์ทางการเมืองยังไม่มั่นคง อาจถูกศัตรูปองร้ายกราบทุลให้พระเจ้าโจ
ยอยคิดระแวง เราก็คงเป็นอันตรายอีก

สุมาอี้คิดเห็นแต่ทางเสียถ้อยเดียวตั้งนั้นแล้ว จึงคล้อยตามคำทัดทานของขุนโจยแล้วกราบทูลว่า ขุนโจยกราบ
ทุลความเมืองแลความทหารลึกซึ้งหลักแหลมนัก ขอบที่จะปฏิบัติตามคำกราบทูลนั้น

ขุนโจยได้ยินคำสุมาอี้ก็ดีใจ พระเจ้าโจยอยจึงมีพระบรมราชโองการตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพใหญ่ประจำภาค
ตะวันตก ให้เกณฑ์ทหารรักษาแดนและชายแดนทุกตำบล

พระเจ้าโจยอยได้ตรัสสั่งตั้งให้โจกยและเตียวคับคุมทหารอยู่รักษาเมืองเตียงฮัน จากนั้นจึงเสด็จนิวัติกลับ
เมืองลกเอี้ยง แล้วจัดงานเฉลิมฉลองสถาปนาเมืองลกเอี้ยงเป็นราชธานีแห่งใหม่ตามประเพณี

ฝ่ายขงเบ้งครั้นยกกองทัพกลับไปเมืองฮันตั้งแล้ว ได้สั่งให้สำรวจตรวจกำลังพลทั้งนายทหารและพล
ทหาร เห็นจูล่ง เตงจี้และทหารในสังกัดขาดไปก็เป็นที่วิตกใจว่ากองทัพของจูล่งอยู่ลึกเข้าไปในแดนวุยก๊ก
หรืออาจล่าถอยไม่ทันแล้วถูกกองทัพวุยก๊กโอบล้อมโจมตีจนเสียทีแล้ว แต่น้ำใจหนึ่งขงเบ้งก็คิดว่าจูล่งนั้น
แม้ชราภาพแต่ชำนาญการสงคราม และมีฝีมือกล้าแข็ง เห็นจะรักษาตัวรอดพาทหารกลับเมืองฮันตั้งได้

ในขณะที่ขงเบ้งกำลังวิตกด้วยจูล่งนั้น ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้จูล่งและเตงจี้ได้ยก
ทหารกลับถึงแดนเมืองฮันตั้งแล้ว และกำลังยกมาใกล้ประตูเมือง ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี รีบพา
ทหารคนสนิทและทหารองครักษ์ออกไปต้อนรับจูล่งถึงหน้าประตูเมือง

จูล่งคุมกองทัพมาถึงประตูเมืองฮันตั้ง เห็นขงเบ้งขี่เกวียนน้อยออกมาตั้งชบวนคอยท่าอยู่ก็ตกใจ รีบลงจาก
หลังม้าเข้าไปคุกเข่าคำนับขงเบ้งที่หน้าเกวียน แล้วกล่าวว่าด้วยพระบารมีของสองเต๋ ข้าพเจ้าได้นำทหาร
กลับคืนเมืองฮันตั้งโดยปลอดภัย มิได้สูญเสียแม้แต่ทหารสักคนหรือม้าสักตัวหนึ่ง แต่กระนั้นข้าพเจ้าก็ได้
ชื่อว่าเป็นทหารพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึก ไยมหาอุปราชจึงต้องออกมาต้อนรับข้าพเจ้าถึงนอกเมืองด้วยเล่า

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงลกลงจากเกวียน เข้าไปประคองจูล่งให้ลุกขึ้น แล้วกล่าวว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าผิด มิได้
พินิจว่าคนดีแล้วชั่ว ใช้ไปจึงทำให้เสียการ ท่านทั้งหลายจึงได้ความลำบากทั้งนี้ก็เพราะเราผู้เดียว เสีย
ทแกล้วทหารทุกหมวดทุกกองเป็นอันมาก แต่ท่านผู้เดียวทำประการใดจึงมิได้มีอันตราย

เตงจี้เห็นจูล่งอ้าอ้างยากที่จะกล่าวคำ จึงชิงกล่าวรายงานให้ขงเบ้งทราบถึงแผนการอุบายของจูล่งในการ
ถอยทัพกลับคืนเมืองฮันตั้งทุกประการ ขงเบ้งได้ฟังรายงานจากเตงจี้แล้วก็กล่าวสรรเสริญจูล่งว่า ซึ่งจะ
ถอยทัพออกจากแดนข้าศึกนั้นอันตรายยิ่งกว่ารุกเข้าไปอีก จูล่งท่านสมแล้วที่เรื่อนามเป็นยอดทหารเอก
มีสติปัญญาแลฝีมือหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ จึงพาทหารถอยกลับมาโดยมิได้เป็นอันตรายเลย

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็สั่งให้เคลื่อนขบวนเข้าไปในเมืองฮันตั้ง ตัวขงเบ้งเดินไปขึ้นเกวียนนำขบวนกลับเข้าไป
ในเมือง แล้วสั่งให้เอาทองสิบชั่งปุนบำเหน็จความชอบแก่จูล่ง และให้เบิกแพรอย่างดีหมื่นพันแจกจ่ายแก่
ทหารทั้งปวง

จูล่งเห็นของบำเหน็จก็ปฏิเสธไม่ยอมรับ กล่าวกับขงเบ้งว่าข้าพเจ้าเสียที่ข้าศึก บุญยังมีอยู่จึงกลับคืนเมือง
ได้โดยปลอดภัย มิได้มีความชอบสิ่งใดจึงไม่ควรที่จะรับเอาของบำเหน็จความชอบทั้งนี้เลย ขอใ้มหา
อุปราชรับคืนเข้าพระคลังหลวง ไว้ถึงกำหนดแจกจ่ายเบียดหัวผ้าปีแล้วจะได้แจกจ่ายแก่ทหาร

ขงเบ้งได้ฟังคำจุล่งตั้งนั้นก็หวนรำลึกถึงคำตรัสของพระเจ้าเล่าปี่ที่เคยตรัสสรรเสริญจุล่งว่า จุล่งนี้เป็นคนซื่อ ก็เห็นสมจริงทุกประการ สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า นับแต่นั้นมาขงเบ้งก็มีความศรัทธานับถือจุล่งเป็นอันมาก

ขงเบ้งขัดจุล่งไม่ได้จึงรับของม้าเหินจืดคืนกลับพระคลังหลวง ในขณะที่ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงาน ว่าขณะนี้ม้าเจ็ก อองเป้ง อุยเอี้ยน และโกเสียง ได้พาทหารกลับมาถึงเมืองฮันตั้งแล้ว รออยู่ด้านนอกที่วาระาชการ

ขงเบ้งได้ฟังจึงสั่งให้หาอองเป้งเข้ามาในที่วาระาชการก่อน อองเป้งเข้ามาเห็น ขงเบ้งก็คุกเข่าคำนับ ขงเบ้งรับถามขึ้นก่อนว่าตัวท่านเป็นขุนนางผู้ใหญ่ เราวางใจให้ไปกำกับรักษาตำบลเกเต้ง เหตุไฉนจึงปล่อยให้ม้าเจ็กทำผิดจนต้องเสียตำบลเกเต้ง และทำให้กองทัพเราพ่ายแพ้ยับเยินดังนี้เล่า

อองเป้งจึงกล่าวว่า ซึ่งมหาอุปราชกำชับแก่ข้าพเจ้าไปนั้น จะได้ละลืมเสียหามิได้ เมื่อไปถึงตำบลเกเต้งนั้น ข้าพเจ้าได้หัดทานเป็นหลายครั้ง ม้าเจ็กซึ่งโกรธมิฟังข้าพเจ้าจึงเสียการไป แล้วอองเป้งจึงรายงานความซึ่งได้โต้เถียงกับม้าเจ็กในการรักษาตำบลเกเต้งให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังก็พยักหน้า แล้วสั่งให้อองเป้งกลับออกไปก่อน และสั่งทหารให้หาม้าเจ็กเข้ามา ม้าเจ็กสำนึกตัวดีว่าทำความผิดใหญ่หลวง มีโทษถึงตาย จึงให้ทหารเอาเชือกมัดตัวเองแล้วเข้ามาหาขงเบ้งในที่วาระการนั้น

ขงเบ้งเห็นม้าเจ็กคุกเข่าลงคำนับแล้วนั่งอยู่จึงถามว่า ตัวท่านมีสติปัญญา ได้เรียนรู้ในกลสงครามมาแต่น้อยจนใหญ่ แลชั้นอาสาไปครั้งนี้ เราก็ดำทับเป็นกวดขันว่าตำบลเกเต้งนั้นเป็นที่สำคัญอยู่ ท่านอวดรู้ทำทัณฑ์บนให้แก่เรา บัดนี้ก็ไม่เหมือนทัณฑ์บน ทำให้เสียการทั้งนี้โทษท่านก็ใหญ่หลวง ครั้นจะมีเอาโทษตามพระอัยการศึกษานั้น สืบไปเบื้องหน้าทหารทั้งปวงก็จะดูเบาแก่ราชการ แม้ท่านตายเสียผู้เดียวก็จะเป็นกฎหมายอย่างธรรมเนียมไป ราชการก็จะไม่แปรปรวนพันเพื่อนเสีย ท่านอย่าน้อยใจเราเลย อันบุตรภรรยาอยู่ภายหลัง เราจะช่วยท่านบำรุงเลี้ยงไปตั้งตัวท่านยังอยู่ เกิดมาเป็นชาติทหารแล้วอย่าได้อาลัยแก่ชีวิตเลย จงสู้ตายตามโทษานุโทษนั้นเถิด

กล่าวแล้วขงเบ้งก็เบือนหน้าไปอีกด้านหนึ่ง แล้วออกคำสั่งให้คุมตัวม้าเจ็กไปตัดศีรษะมิให้เป็นเยี่ยงอย่างแก่คนทั้งปวงสืบไป

ม้าเจ็กคิดไม่ถึงว่าขงเบ้งจะลงโทษเจียนขาดถึงประหารชีวิต เพราะคิดว่าจะมีความใกล้ชิดสนิทสนมกับขงเบ้งเป็นอย่างดี แม้โทษหนักถึงตายก็น่าจะได้รับการผ่อนปรนเป็นเบา พอได้ยินคำสั่งก็ร้องให้อ่อนวอนขอให้ขงเบ้งไว้ชีวิตสักครั้งหนึ่ง

ขงเบ้งเห็นม้าเจ็กร้องไห้อาลัยรักชีวิตเป็นหนักหนาตั้งนั้นก็รู้สึกสงสาร กลัมน้ำตาไว้ไม่ได้ น้ำตาขงเบ้งไหลซึมสองครรลองน้ำตาโดยไม่รู้สึกตัว หวนรำลึกถึงไมตรีที่มีมากับม้าเจ็กแต่หนหลัง จึงปลอบใจม้าเจ็กว่า ซึ่งเราลงโทษประหารชีวิตท่านในครั้งนี้ หาใช่เพราะความซึ่งโกรธเคียดแค้นแม้ปลายนิ้ว ตัวเรากับท่านใกล้ชิดสนิทสนมไว้วางใจจดพิน้องร่วมอุทร แต่หากไม่ทำตามพระอัยการศึกษานั้น สืบไปเบื้องหน้าก็จะเป็นแบบอย่างแก่ทหารทั้งปวง ไหนเลยจะมีผู้ใดยกกรงอาญาศึก เห็นจะรักษาบ้านเมืองไว้ไม่ได้ ท่านอย่าน้อยใจแก่เราเลย บุตรภรรยาท่านอยู่ข้างหลังเราจะเลี้ยงดูดูแลเป็นอย่างดี

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็โบกมือเป็นที่ให้ทหารคุมตัวม้าเจ็กเอาไปประหารชีวิต ในขณะที่ทหารคุมตัวม้าเจ็กไปถึงลานประหารนั้น เจียวฮ้วนขุนนางผู้ใหญ่เพิ่งเดินทางมาจากเมืองเสฉวน ทราบเหตุจึงเข้าไปห้ามทหารว่าอย่าเพ่อประหารชีวิตม้าเจ็ก เราจะเข้าไปว่ากล่าวกับขงเบ้งก่อน

เจียวฮ้วนเห็นนายทหารซึ่งคุมการประหารหนึ่งอึ้งก็สำคัญวาระคำ จึงรีบเข้าไปหาขงเบ้ง แล้วกล่าวว่า ความผิดของม้าเจ็กครั้งนี้ใหญ่หลวง ท่านลงโทษประหารชีวิตก็ชอบอยู่ แต่บ้านเมืองยังไม่สิ้นการศึกสงคราม ซึ่งมหาอุปราชจะประหารชีวิตนายทหารผู้ใหญ่ก็เหมือนหนึ่งตัดแขนขาของบ้านเมือง จะไม่คิดเสียตายบ้างละหรือ

ขงเบ้งจึงว่า ข้าพเจ้าออกคำสั่งประหารชีวิตม้าเจ็กไว้ว่าจะอาศัยน้ำใจซึ่ง แต่จำใจต้องทำตามพระอัยการศึก

ขงเบ้งกล่าวยังไม่ทันสิ้นคำ นายทหารซึ่งคุมการประหารก็เอาศีรษะม้าเจ็กใส่ถาดเข้ามาหาขงเบ้ง คำนับ แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าได้ทำการประหารชีวิตม้าเจ็กตามคำสั่งแล้ว กล่าวแล้วก็หันไปคำนับเจียวฮ้วน แล้วว่า

ขอภัยท่านเกิด ข้าพเจ้าถือคำสั่งของมหาอุปราชให้ทำหน้าที่ประหารชีวิตม้าเจ็ก หากไม่ฟังคำ ความผิดก็จะมีอยู่แก่ข้าพเจ้า ท่านอย่าได้ถือโทษเลย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล เปลี่ยนรับเป็นรุก (ตอนที่531)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา เดือนเจ็ด หลังจากที่เสียเกเต็งแก่สมเ้าแล้ว สองเดือน ขงเบ้งได้ออกคำสั่งประหารชีวิตม้าเจ็ก แต่พอเห็นนายทหารซึ่งควบคุมการประหารเอาศีรษะม้าเจ็กเข้ามารายงาน ขงเบ้งก็ร้องไห้

เจียวฮ้วนเห็นดังนั้นจึงถามขงเบ้งว่า ก็แลเมื่อท่านลงโทษประหารชีวิตม้าเจ็กแล้ว เหตุไฉนจึงร้องไห้อาลัยม้าเจ็กอีกเล่า

ขงเบ้งจึงว่า ที่ข้าพเจ้าร้องไห้ดังนี้มีไขว้ร้องไห้ด้วยน้ำใจรักม้าเจ็ก แต่เป็นเพราะข้าพเจ้าคิดถึงพระเจ้าเล่าปี่ และรำลึกขึ้นได้ว่าเมื่อครั้งที่พระเจ้าเล่าปี่ประหารหนักไถ่จะสิ้นพระชนม์อยู่ที่เมืองเป็กเต้นั้น ได้ตรัสกำชับแก่ข้าพเจ้าไว้ว่าม้าเจ็กผู้นี้ปากกรูมากกว่าใจ ซึ่งจะใช้การใหญ่ไปในภายหน้าให้ระมัดระวังจงดี ข้าพเจ้าลืมคำของพระเจ้าเล่าปี่เสีย ตามใจให้ม้าเจ็กอาสาจะไปรักษาตำบลเกเต็ง จึงเสียที่แก่ข้าศึกถึงเพียงนี้ พอได้เห็นศีรษะม้าเจ็กแล้วข้าพเจ้ารำลึกถึงคำสั่งเสียของพระเจ้าเล่าปี่ได้ จึงเสียใจร้องไห้

ขงเบ้งกล่าวกับเจียวฮ้วนแล้วจึงหันมาสั่งนายทหารซึ่งถือเอาศีรษะม้าเจ็กมาให้เอาศีรษะม้าเจ็กเสียบไม้ตรวนประจานไปรอบเมือง มิให้ผู้ใดเอาเป็นเหยียงอย่าง ตามอย่างธรรมเนียมการลงโทษผู้กระทำความผิดอย่างใหญ่ เมื่อเสร็จการแล้วจึงให้เอาศีรษะม้าเจ็กและศพไปกระทำพิธีฝังตามอย่างธรรมเนียมขุนนางผู้ใหญ่ที่เมืองเสฉวน

แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้จัดแจงข้าวของเงินทองเป็นอันมากเอาไปมอบให้แก่บุตรภรรยาของม้าเจ็ก และให้ท่านบำรุงดูแลครอบครัวของม้าเจ็กให้ดีกว่าแต่ก่อน เสร็จแล้วจึงเชิญเจียวฮ้วนพักผ่อน ค่อยเดินทางกลับเมืองเสฉวนในวันรุ่งขึ้น

ค่างขงเบ้งจึงแต่งฎีกากราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ข้าพเจ้ายกทหารไปทำการรบพุ่งด้วยสมเ้าครั้งนี้เบาแก่การ มิรู้ถึงความ เสียที่แก่ข้าศึก ให้ทหารเสียในการสงครามเป็นอันมาก โทษข้าพเจ้าใหญ่หลวงนัก แลบัดนี้ข้าพเจ้าจะขอลอดตัวออกจากที่ตามโทษานุโทษ

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงมอบฎีกานั้นแก่เจียวฮ้วน ขอให้นำไปกราบทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยน เจียวฮ้วนรับคำแล้วคำนับลาขงเบ้งกลับไปเมืองเสฉวน นำความขึ้นกราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้ทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบความแล้วจึงตรัสกับขุนนางทั้งปวงท่ามกลางมหาสมาคมว่า ประเพณีการสงครามย่อมมีแพ้และชนะ ซึ่งมหาอุปราชเสียที่แก่ข้าศึกในครั้งนี้ก็เป็นประเพณีการสงคราม ยี่จะต้องลงโทษตนเองด้วยการถวายบังคมลาออกจากตำแหน่งเล่า

บิฮูซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่มาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ ได้ฟังพระราชปรารภดังนั้นจึงกราบทูลว่า อันกฎหมายอย่างธรรมเนียมสำหรับแผ่นดินมาแต่ก่อนนั้น ข้าพเจ้าแจ้งอยู่นายทัพนายกองทั้งปวงซึ่งพระเจ้าหมีนปีตรัสใช้ให้ถือพลไปทำการสงคราม ก็ยอมถือกฎหมายเป็นบรรทัด แลซึ่งขงเบ้งเป็นมหาอุปราชเสียที่แก่ข้าศึกมาทั้งนี้ก็ต้องด้วยกฎหมายอย่างธรรมเนียมอยู่แล้ว ครั้นพระองค์จะยกโทษเสีย มิทำตามธรรมเนียม บัดนี้ ประเพณีแผ่นดินก็จะฟั่นเฟือนไป ขอให้กระทำตามเรื่องราวมหาอุปราชเถิด

เจียวฮ้วนได้ยินคำทูลดังนั้นจึงถวายบังคมพระเจ้าเล่าเสี้ยน แล้วกราบทูลว่าซึ่งจะลงโทษมหาอุปราชตามกฎหมายอย่างธรรมเนียมแต่ก่อนนั้นก็ชอบอยู่ แต่โทษซึ่งจะลงถึงขนาดถอดออกจากตำแหน่งนั้นเกินการแก่ความผิด มหาอุปราชมีความชอบต่อแผ่นดินใหญ่หลวงมาแต่ครั้งพระเจ้าเล่าปี่ แผ่นดินเมืองเสฉวนบัดนี้ก็เป็นน้ำพักน้ำแรงแก่กำลังสติปัญญาของมหาอุปราชเป็นส่วนมาก ควรที่จะลงโทษแต่เพียงลดชั้นตำแหน่งลงสามชั้น อย่าให้ถึงถอดออกจากตำแหน่งในราชการเลย

พระเจ้าเล้าเสียนได้ฟังคำเจียว้วนก็ทรงเห็นชอบ จึงโปรดเกล้าให้ขงเบ้งลดชั้นตำแหน่งลงสามขั้น ให้พ้นจากตำแหน่งมหาอุปราช แต่ให้คงตำแหน่งขุนนางผู้ใหญ่บังคับบัญชาทหารและพลเรือน ตลอดจนหน้าที่ในราชการทั้งปวงดังเดิม

เสร็จแล้วทรงตรัสสั่งให้บิฮุยเชิญพระบรมราชโองการไปมอบแก่ขงเบ้งที่เมืองฮันต๋ง ครั้นบิฮุยเดินทางไปถึงเมืองฮันต๋งแล้ว ก็คิดเกรงว่าซึ่งพระเจ้าเล้าเสียนลงโทษขงเบ้งครั้งนี้จะเป็นที่อภัยศอดสุใจของขงเบ้ง บิฮุยจึงมอบพระบรมราชโองการแก่ขงเบ้งแล้วกล่าวว่า พระเจ้าเล้าเสียนทรงสรรเสริญมหาอุปราชว่ามีสติปัญญาในการสงคราม สามารถตีบ้านเมืองข้าศึกได้สามร้อยกว่าหัวเมือง ราษฎรทั้งปวงก็พลอยมีความยินดี

ขงเบ้งได้ฟังคำบิฮุยแล้วสำคัญว่าบิฮุยกล่าวความประชดประชันก็โกรธ จึงกล่าวว่าครั้งแรกเราตีได้หัวเมืองเป็นอันมากก็จริงอยู่ แต่มาภายหลังก็เสียที่แก่ข้าศึก เสียหัวเมืองไปทั้งสิ้นแล้ว ท่านมากกล่าวความจะนี้จะเยาะเย้ยเราหรือ

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า บิฮุยเห็นขงเบ้งโกรธก็แกล้งทำเฉย ทำเป็นไม่รู้ จึงไถลว่าพระเจ้าเล้าเสียนแจ้งไปว่ามหาอุปราชได้เกี้ยวอุยทหารพระเจ้าโจยอยมาไว้ก็ยินดีนักหนา

ขงเบ้งได้ฟังบิฮุยกล่าวประชดประชันดังนั้นก็ว่า เราทำการเสียที่แก่ข้าศึก เสียทหารไปเป็นอันมาก ได้เกี้ยวอุยมาแต่ผู้เดียว ไหนเลยจะคุ้มกันเล่า ท่านมากกล่าวจะนี้จะให้เรายังได้ความอภัยศ

บิฮุยไม่ตอบคำ คงถามต่อไปว่ามหาอุปราชยกมาตั้งในเมืองฮันต๋งได้กิดดิศัพทว่าช่องสมทหารไว้ได้ถึงสามสิบสี่สิบหมื่น ดั่งนี้ยังจะคิดยกไปทำการแก้มือหรือหาไม่

ขงเบ้งจึงว่า ครึ่งก่อนเรายกทหารไป ทำเสียการแก่ข้าศึกที่ตำบลก๊กนั้นเป็นอันมาก ทุกวันนี้เหมือนเป็นผีอยู่ในอก ข้าใจนัก ก็คิดจะไปทำการแก้แค้นให้ได้ ท่านอุตสาห์ทำการด้วยเราเถิด

บิฮุยได้ฟังคำชวนขงเบ้งก็มีความยินดี กล่าววามหาอุปราชและข้าพเจ้าล้วนเป็นขุนนางเก่าที่รักดีต่อพระเจ้าเล้าเสียนมาแต่ก่อน ร่วมทุกข์ร่วมสุขร่วมแพ้แลชนะในการสงครามหลายครั้งหลายหน อันการสงครามย่อมมีประเพณีแพ้แลชนะ มหาอุปราชอย่าได้วิตกอภัยศสืบไปเลย ข้าพเจ้าพร้อมที่จะร่วมไปทำการกับมหาอุปราชจนสุดชีวิต มหาอุปราชจัดแจงทหารพร้อมเมื่อใด ให้แจ้งขึ้นไปให้ข้าพเจ้าทราบ จะได้กราบบังคมทูลไปกับท่านด้วย

วันรุ่งขึ้นบิฮุยจึงเดินทางกลับไปเมืองเสฉวน หลังจากวันนั้นขงเบ้งก็เร่งช่องสมทหาร ฝึกหัดซึกซ้อมกระบวนรบครบถ้วนแห่งกระบวนสงครามทุกประการ และให้สร้างสมเสียบียงอาหารเตรียมที่จะยกไปทำการกับวุยก๊กต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าโจยอยครั้งได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าขงเบ้งตั้งมั่นอยู่ที่เมืองฮันต๋ง ช่องสมเสียบียงอาหารและไพร่พลฝึกหัดกระบวนรบดังนั้นก็ทรงพระวิตก ตรัสสั่งให้หาสุมาอี้มาปรึกษาว่าขงเบ้งเตรียมการทั้งนี้เห็นจะยกกองทัพมาตีเมืองเรา หากจะคอยทำให้ขงเบ้งพร้อมรบแล้ว การจะรับมือย่อมยากลำบากนักชอบที่จะยกกองทัพไปตีเมืองเสฉวนเสียก่อน

สุมาอี้ได้ฟังปรารภดังนั้นก็กราบทูลว่า ซึ่งพระองค์ทรงพระวิตกว่าขงเบ้งจะยกกองทัพมาตีเมืองเรานั้น เห็นจะยังไม่อาจยกมาได้ ด้วยฤดูนี้เป็นเทศกาลหน้าร้อน อากาศร้อนจัดจ้า แม้กกองทัพเราจะยกไปตีเมืองเสฉวนเล่าก็ขัดสนดุจเดียวกัน

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำทูลก็ทรงเห็นชอบ แต่ทรงติงว่าเมื่อเราจะไม่ยกกองทัพไปตีเมืองข้าศึก แม้ว่าข้าศึกยกกองทัพมาตีเมืองเราก่อนแล้ว ท่านจะคิดอ่านประการใด

สุมาอี้จึงกราบทูลว่า ซึ่งขงเบ้งจัดแจงช่องสมเสียบียงอาหารและไพร่พลนั้น ข้าพเจ้าทราบจากหน่วยสอดแนมสิ้นแล้ว แม้วันหน้าขงเบ้งจะยกมาก็จะไม่มาทางด้านตำบลเขากิสาน เห็นจะยกมาทางตำบลตันฉอง ข้าพระองค์จะแต่งทหารไปก่อกำแพงปิดกันปากทางซึ่งขงเบ้งจะยกมานั้นเสีย เห็นขงเบ้งจะไม่อาจยกมาได้

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำสุมาอี้แสดงความมั่นใจดังนั้นก็ตรัสถามว่า ท่านจะตั้งให้นายทหารผู้ใดยกไปทำการครั้งนี้

สมาธิกราบทูลว่า เสกเจียวซึ่งเป็นทีลป้างกุนเจ้าเมืองโห้ไสนี้มีกำลัง ตัวสูงได้หกศอกเศษ แล้วประกอบด้วยปัญญาความคิดมาก เห็นจะต่อสู้กับขงเบ้งนั้นได้ ข้าพเจ้าจะแต่งให้ออกไปขัดทัพอยู่

พระเจ้าโจยอยทรงเห็นชอบตามคำกราบทูลของสมาธิ จึงมีพระบรมราชโองการให้ สมาธิเชิญไปมอบให้แก่เสกเจียว ณ เมืองโห้ไส

เสกเจียวทราบพระบรมราชโองการของพระเจ้าโจยอยแล้ว จึงยกกองทัพไปตั้งขัดตาทัพขงเบ้งอยู่ที่ตำบลต้นจอนตามแผนการของสมาธิทุกประการ

อยู่มาวันหนึ่งโจฮิวผู้บัญชาการทหารสูงสุดซึ่งรักษาเมืองเอียงจิวได้ส่งฎีกาเข้ามากราบทูลพระเจ้าโจยอยว่า บัดนี้จิวหองเจ้าเมืองกวนหยงซึ่งขึ้นกับเมืองกั๋งตั้งได้ยอมเข้ามาสวามิภักดิ์ ยกเมืองกวนหยงให้อยู่ในขอบเขตอาณาของวุยก๊กแล้ว และกราบบังคมทูลรายงานความถึงเจ็ดประการ ประการหนึ่งนั้นกราบทูลเสนอให้พระเจ้าโจยอยจัดส่งกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง

พระเจ้าโจยอยทรงทราบความแล้วจึงปรึกษากับสมาธิว่า ซึ่งโจฮิวแต่งฎีกาเสนอความเห็นตามข้อเสนอของจิวหองให้ยกกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้งครั้งนี้ ท่านจะเห็นประการใด

สมาธิจึงกราบทูลว่า การที่งอกักเกิดความแตกแยกขึ้นภายในแล้วขุนนางแปรพักตร์เอาใจออกหากมาสวามิภักดิ์กับพระองค์นั้น เป็นนิมิตหมายว่าแผ่นดินงอกักจะดับสูญแล้ว ขอบที่พระองค์จะส่งกองทัพไปตีเมืองกั๋งตั้ง ข้าพระองค์ขออาสาหน้ากองทัพไปตีเอาเมืองกั๋งตั้งให้จงได้

ฝ่ายกาเกยขุนนางผู้ใหญ่ได้ยินคำสมาธิกราบทูลดังนั้น จึงถวายบังคมพระเจ้าโจยอยแล้วกราบทูลว่า ซึ่งท่านจะให้สมาธิยกกองทัพไปนั้นข้าพเจ้าไม่เห็นด้วย อันชาวเมืองกั๋งตั้งนั้นเป็นคนหาความสัดยมิได้ พุดจาเหลวและหละหลอมแลมนัก ไม่มีความจริงจิวหองนี้เป็นชาวเมืองกั๋งตั้ง แล้วก็มิปัญญาความคิดมาก ซึ่งจะมาอ่อนน้อมโดยสุจริตนั้นผิดอยู่ เห็นจะคิดเป็นกลอุบายล่อลวงให้หลงยกไปตีเอาเมืองกั๋งตั้ง แล้วภายหลังจะย้อนทำร้าย เราจะไม่เชื่อฟังมิได้

สมาธิได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่า ความคิดชาวเมืองกั๋งตั้งประการใดเราก็แจ้งอยู่ ไยจะต้องเกรงกลัวชาวเมืองกั๋งตั้งด้วยเล่า มาตรามั่นชาวเมืองกั๋งตั้งทำกลอุบายมา เราก็จะซ่อนกลยึดเอาเมืองกั๋งตั้งให้จงได้

พระเจ้าโจยอยทรงเห็นชอบกับความคิดของสมาธิ จึงโปรดเกล้าตั้งให้สมาธิเป็นแม่ทัพยกไปตีเมืองกั๋งตั้ง แต่เนื่องจากทรงเห็นว่ากาเกยเป็นขุนนางผู้ใหญ่ รู้กิจการด้านเมืองกั๋งตั้งเป็นอย่างดี จึงตรัสสั่งตั้งให้กาเกยเป็นปลัดทัพไปกับสมาธิด้วย

สมาธิถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยแล้วออกไปจัดแจงทหาร ครั้นถึงวันฤกษ์ดีก็ยกกองทัพออกจากเมืองลกเอียง สั่งให้ทหารซึ่งเกณฑ์จากหัวเมืองทั้งปวงยกไปบรรจบทัพพร้อมกันที่เมืองเอียงจิว

ครั้นยกไปถึงเมืองเอียงจิวแล้ว สมาธิจึงสั่งให้จัดกองทัพเป็นสามกอง ให้โจฮิวยกไปทางเมืองอ้วนเซียงกองหนึ่ง ให้กาเกยและหมันทองกับเฮาจิดยกไปทางเมืองหยงเซียงกองหนึ่ง ตัวสมาธิคุมกองทัพหลวงยกไปทางเมืองกำเหลง กำหนดให้กองทัพทุกกองยกไปถึงเมืองกั๋งตั้งพร้อมกัน

ฝ่ายพระเจ้าขุนกวนครั้นทราบข่าวศึกก็ทรงปรึกษากับบรรดาขุนนาง ข้าราชการและแม่ทัพนายกองทั้งปวงปรารถนาความที่เราได้ให้จิวหองทำที่ไปเข้าด้วยโจฮิว ลวงให้ยกกองทัพมาตีเมืองกั๋งตั้ง แล้วจะตีได้รุกเข้าไปยึดเอาเมืองลกเอียง บัดนี้กองทัพของวุยก๊กมาตามแผนการแล้ว ท่านทั้งปวงจะเห็นประการใด

โกะหยงซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่จึงกราบทูลว่า ซึ่งจะท่ากลลวงเปลี่ยนรับเป็นรุกบุกเข้ายึดเอาเมืองลกเอียงนั้นเป็นการใหญ่หลวง ขอบที่จะแต่งผู้มีสติปัญญาในการสงครามเป็นแม่ทัพยกไปทำการ ข้าพเจ้าเห็นแต่ลูกขุนผู้เดียวที่จะเป็นแม่ทัพยกไปทำการครั้งนี้ได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย มอบเกล้าถวายผม (ตอนที่532)

วุยก๊กเพิ่งเสร็จศึกกับจ๊กก๊กก็ถูกงอกักลวงให้ยกกองทัพไปตี เพื่อจะตีได้กลับและรุกเข้ายึดราชธานีลกเอียง พระเจ้าโจยอยโปรดเกล้าตั้งให้สมาธิยกกองทัพเป็นสามสายไปตีเมืองกั๋งตั้ง ขุนกวนทราบข่าวศึกก็มีความยินดีที่วุยก๊กต้องกล จึงปรึกษาด้วยขุนนางทั้งปวง

ขุนกวนเคยประจักษ์ฝีมือบัญชาการสงครามของลกซุนมาแต่ครั้งสงครามกับพระเจ้าเส้าปี่ ครั้นได้ฟังคำโกะหยงเสนอก็ทรงเห็นชอบ จึงโปรดเกล้าตั้งให้ลกซุนดำรงตำแหน่งสุกกักได้จงกุน มีอำนาจวาระชากรทหารและพลเรือนทั่วประเทศ และให้เป็นแม่ทัพใหญ่ยกกองทัพไปรับศึกก๊ก

ลกซุนได้รับตราตั้งแล้วก็มีความยินดี กราบทูลขอจิวหนและจวนจ้องสองขุนนางฝ่ายทหารเป็นปลัดทัพซ้ายขวา ขุนกวนก็อนุญาตตามที่ลกซุนต้องการ ตั้งให้จิวหนเป็นปลัดขวา จวนจ้องเป็นปลัดซ้าย ลกซุนจึงถวายบังคมลาพาจิวหนและจวนจ้องออกไปยังศาลาว่าราชการทหาร

ลกซุนสั่งให้เกณฑ์ทหารจากหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกังตั้งแปดสิบแปดหัวเมือง เป็นพลเจ็ดสิบห้าหมื่น ครั้นได้กำลังพลและศาสตราวุธเต็มตามอัตราแล้วลกซุนจึงสั่งให้ขุมนุมกองทัพ และจัดแจงทหารเป็นสามกอง รวันฤกษ์ดีแล้วจะยกออกจากเมืองกังตั้ง

วันหนึ่งจิวหนปลัดขวาได้ปรึกษากับลกซุนผู้เป็นแม่ทัพใหญ่ว่า โจวฮวิ่นโง่เขลาเบาปัญญา หลงคำลวงของจิหวองตามแผนการของพระเจ้าขุนกวน แล้วลวงต่อให้พระเจ้าโจยอยจัดกองทัพยกมาตีเมืองกังตั้ง ดึกครั้งนี้โจฮวิ่นจะต้องปราศัยเป็นแน่แท้ และหากโจฮวิ่นพ่ายแพ้แล้วเห็นจะล่าถอยทัพกลับไปทางตำบลเหยียบเสียบและตำบลกุกยี่ ซึ่งเป็นซอกเขาคับแคบทุรกันดาร

จิวหนเสนอสืบไปว่า ข้าพเจ้าขออาสาคุมทหารไปกับจวนจ้องคนละกอง ยกไปตั้งขุมอยู่ที่สองข้างทางของทั้งสองตำบล แล้วชนกอนศิลาปิดปลายทางเสีย เมื่อโจฮวิ่นแตกไปถึงทางนั้นข้าพเจ้าจะยกทหารเข้าตีกระหนาบล้อมจับตัวเอา เห็นจะได้โดยง่าย และเมื่อได้ตัวโจฮวิ่นแล้วก็จะยกกองทัพไปบรรจบกับกองทัพของท่านยกไปตีเมืองชีวฉุนซึ่งเป็นเมืองยุทธศาสตร์สำคัญที่จะรุกขึ้นไปยังแดนวุยก๊ก

จิวหนเห็นลกซุนนั่งฟังอย่างตั้งใจจึงกล่าวสืบไปว่า เมื่อยึดเมืองชีวฉุนได้แล้วกองทัพงอกก็เราจะเดินทัพอย่างสะดวกสบาย รุกเข้ายึดเอาเมืองฮูโตตลอดไปจนถึงเมืองลกเอี้ยงได้โดยสะดวก ท่านแม่ทัพจะมีความเห็นเป็นประการใด

ลกซุนนั่งฟังจิวหนเสนอแผนการจนสิ้นกระแสความแล้วจึงว่า แผนการของท่านนั้นมิได้ครบถ้วนกระบวนศึก มีแต่แผนการตามดี แต่แผนการเผชิญหน้ากับกองทัพใหญ่ของ สุมาอี้หามีไม่ แต่ท่านอย่าพะวงเลย ตัวเราได้คิดอ่านแผนการศึกครั้งนี้ไว้ดีแล้ว ท่านจงวางใจเถิด

จิวหนเห็นลกซุนปฏิเสธแผนการ และเห็นว่าลกซุนมีความมั่นใจในแผนการที่คิดไว้ก็มีได้กล่าวประการใด

หลังจากนั้นลกซุนจึงสั่งให้จุกัดกั้นคุมทหารยกไปรักษาเมืองกังเหลง คอยตั้งรับกองทัพสุมาอี้ แต่กำชับว่าให้ตั้งมั่นรักษาเมืองไว้อย่าให้เป็นอันตราย แม้ข้าศึกยกมาก็กองอย่าได้ออกรบ เพียงแต่รักษาเมืองไว้ให้ได้ก็ถือว่ามีความชอบ หากจะให้ยกเข้าตีข้าศึกประการใด จะได้แจ้งคำสั่งไปในภายหลัง ส่วนลกซุนตระเตรียมกองทัพเสร็จแล้วก็สั่งเตรียมพร้อมให้คอยฟังคำสั่งยาดราห์

ฝ่ายจิหวองครั้นทราบข่าวโจฮวิ่นคุมกองทัพหน้ายกมาถึงเมืองกวนหยงแล้ว ก็แสวงนำทหารออกไปค้ำรับต้อนรับโจฮวิ่นตามประเพณี

โจฮวิ่นถามจิหวองว่า ซึ่งท่านยอมอ่อนน้อมต่อเรา และเสนอให้ยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้งนั้น เราก็ได้นำความกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยแล้วทรงเห็นชอบ ตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพยกมาตามแผนการของท่าน กองทัพวุยก๊กยกมาครั้งนี้แยกเป็นสามทาง แต่ทว่าเรายังมีข้อเคลงใจอยู่ประการหนึ่ง ด้วยปากคำผู้คนทั้งปวงพูดกันว่า ท่านมีสติปัญญากอปรด้วยกลอุบายมาก เกลือกจะล่อลวงเราให้เสียการเมื่อปลายมือ แล้วประการหนึ่งก็คิดว่าซึ่งท่านจะลวงเราก็คงจะไม่เป็น แต่ทว่ายังคิดสองใจสามใจอยู่

จิหวองได้ฟังดังนั้นก็แสวงทำเป็นร้องไห้ แล้วกล่าวว่าข้าพเจ้าบากหน้าถือเอาท่านเป็นที่พึ่ง แต่เมื่อท่านเคลงใจดังนั้นจะมีชีวิตอยู่ไปไยเล่า ว่าแล้วก็ชักกระบี่ออกจะเขียดคอยตาย

โจฮวิ่นเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบแยงกระบี่มาจากมือของจิหวอง แล้วกล่าวว่าใจท่านจึงว่ามาถึงปานนี้ จิวหนจึงว่าความทั้งปวงที่ข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่านล้วนเป็นความจริง และที่แจ้งให้ท่านยกกองทัพมาตีเมืองกังตั้งนั้นก็ด้วยความจริงใจ ด้วยแผ่นดินงอกก็กำลังจะดับสูญแล้ว อาณาประชาราษฎร์จะได้นับถือพระเจ้าโจยอยเป็นที่พึ่งสืบไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณาน่าเล่ห์กลของจิหวองในตอนนั้นว่า และผู้ซึ่งมาเจรจาวาข้าพเจ้าคิดจะล่อลวงท่านนั้น ชะรอยจะเป็นกลอุบายเมืองกังตั้งแก่ลวงให้ปรากฏมา ประการนั้นจะมีให้ท่านเชื่อใจข้าพเจ้า ข้าพเจ้าน้อยใจว่าตัวนี้ถ้าเป็นฟักแฝงจะผ่าออกออกให้ท่านเห็นเท็จแลจริง

จิ๋วหองวางเพลิงขึ้นในใจของโจฮิวว่ามีไส้ศึกเมืองกังตั้งปล่อยข่าวว่าจิ๋วหองเป็นคนล่อลวง แล้วก็แสร้งยึดอัดจะเอากระบี่เขียดคอยตายอีกครั้งหนึ่ง โจฮิวถูกเพลิงพิฆาตของจิ๋วหองลุกขึ้นในใจแล้ว เห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชิงกระบี่จากมือจิ๋วหองเอามาถือไว้ แล้วกล่าวว่าความซึ่งเรากล่าวนั้นเป็นการกล่าวเล่นเพื่อสัพยอกลงใจท่านดอก อย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงจังเลย

จิ๋วหองจึงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใจซื่อถือความสัตย์ มอบตัวแลกายอ่อนน้อมต่อท่านแล้ว ก็ตั้งหน้าทำการด้วยท่านไปจนตลอดชีวิต แม้เพียงเป็นคำสัพยอก ข้าพเจ้าก็ละลายแก่ใจนัก ไม่อยากมีชีวิตอยู่สืบไป แต่เมื่อท่านซึ่งเป็นเจ้าชีวิตไม่ยอมให้ข้าพเจ้าตาย ก็จะขอตัดผมซึ่งรักดูความรักที่มีต่อพ่อแม่ให้ท่านเห็นน้ำใสใจจริง จะได้ไม่กล่าวคำให้ข้าพเจ้าได้รับความอัปยศสืบไปอีก

ว่าแล้วจิ๋วหองจึงเอามีดสั้นตัดเกล้ามวยผมมอบแก่โจฮิว พลังกล่าวว่าความสัตย์แห่งใจข้าพเจ้าขอมอบด้วยเกล้ามวยผมนี้ไว้แก่ท่านตลอดกาลนาน

โจฮิวเห็นดังนั้นก็เชื่อใจว่าจิ๋วหองยอมอ่อนน้อมโดยน้ำใสใจจริง หลังจากวันนั้นแล้วโจฮิวก็ไว้วางใจจิ๋วหองดูญาติพี่น้อง สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจิ๋วหอง ครั้นเสพสุราสมควรแก่เวลาแล้วต่างคนต่างแยกย้ายกลับไปที่พัก

วันรุ่งขึ้นกาพย์ยกทหารตามมาถึงจึงเข้าไปคำนับโจฮิวตามประเพณี แล้วรายงานว่าบัดนี้ข้าพเจ้าทราบข่าวว่าเมืองกังตั้งได้ยกทหารมาสังกัดอยู่ที่ปลายแดนเมืองฉวนเซียเป็นอันมาก เห็นว่าท่านอย่าเพิ่งยกทหารรุกไปก่อน คอยทำให้งองทัพหลวงของสุมาอี้ยกมาถึงแล้วจึงค่อยยกไปพร้อมกัน

โจฮิวได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านกล่าวความฉะนี้ประหนึ่งมีความในใจซ่อนเร้นอยู่ หาใช่ความจริงไม่ อย่าได้ปิดบังต่อไปเลย มีสิ่งใดอยู่ในใจก็ให้พูดกันอย่างตรงไปตรงมา

กาพย์ถูกโจฮิวถามแบบจี้ใจดำก็รู้ว่าโจฮิวรู้ห็นความคิด ไม่อาจปิดความในใจไว้ได้อีกต่อไป จึงกล่าวว่าท่านคาดคะเนการได้ถูกต้องแล้ว ซึ่งข้าพเจ้ามาทวงมิให้ท่านยกกองทัพล่วงหน้าไปไว้จะปรารถนาแย่งชิงความชอบแต่อย่างใดไม่ การทั้งนี้เนื่องจากได้กิตติศัพท์ว่าท่านหลงใหลเชื่อฟังคำจิ๋วหอง นับถือเอาเป็นคนสนิท อันตรายจะเกิดแก่ท่าน ซึ่งจิ๋วหองแสร้งตัดเกล้ามวยผมทำที่เป็นสัตย์ซื่อนั้นหาจริงไม่ ความแท้เป็นแต่อุบายดอก หากท่านหลงฟังคำจิ๋วหองสืบไป ยกกองทัพล่วงหน้าแดนกังตั้งแล้ว เห็นจะเสียทีแก่ชาวเมืองกังตั้งเป็นมั่นคง

โจฮิวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ แล้วกล่าวว่าธรรมเนียมชายสืบมาถือมวยผมเป็นสัญลักษณ์แห่งเกียรติศักดิ์ยิ่งชีวิตจิ๋วหองอ่อนน้อมต่อเราโดยสุจริต จึงกล้าสละเกล้ามวยผมแก่เราท่านมากแล้วความฉะนี้ทหารทั้งปวงจะเสียหน้าใจ สืบไปเมื่อหน้าใครจะมายอมอ่อนน้อม วาจาท่านทำให้เกิดความแตกสามัคคี เสียหายแก่บ้านเมืองเป็นความผิดจรรจ์ กล่าวแล้วโจฮิวจึงสั่งให้ทหารคุมตัวกาพย์และให้เอาไปประหารชีวิต

บรรดาทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันคุกเข่าคำนับโจฮิว แล้วกล่าวว่าขณะนี้เป็นเวลาหน้าศึก กาพย์ทำราชการมีความชอบมาแต่ก่อน ไม่ควรที่จะต้องโทษประหารชีวิต

โจฮิวเห็นแม่ทัพนายกองพร้อมเพรียงกันร้องขอดังนั้นขัดมิได้ จึงยกโทษให้แก่กาพย์ แต่ให้ถอดออกจากตำแหน่งแม่ทัพ และให้เป็นพลทหารในกองทัพหน้า หลังจากนั้นโจฮิวจึงสั่งให้เคลื่อนทัพจะยกไปตีเมืองฉวนเซีย

ฝ่ายจิ๋วหองครั้งทราบข่าวโจฮิวได้ถอดกาพย์ออกจากตำแหน่ง ก็คิดว่าเดชบุญของขุนกวนยังมากอยู่ หาไม่แล้วโจฮิวฟังคำกาพย์ เมืองกังตั้งก็จะเป็นอันตราย คิดดังนั้นแล้ว จิ๋วหองจึงทำหนังสือให้ทหารถือไปให้แก่ลกซุน แจ้งว่าบัดนี้โจฮิวถอดกาพย์ออกจากตำแหน่งแล้ว และกำลังยกกองทัพไปเมืองฉวนเซีย ให้ลกซุนคิดอ่านทำการตามถนัดเถิด

ครั้นทำหนังสือถึงลกซุนแล้ว จิ๋วหองจึงนำทหารเมืองกวนหยงไปสมทบกับกองทัพของโจฮิวยกไปเมืองฉวนเซีย

ฝ่ายลกซุนเมื่อทราบความจากหนังสือของจิ๋วหองแล้ว จึงจัดทหารกองหนึ่ง สั่งให้ยกไปตั้งซุ่มอยู่ที่ตำบลเช็กเต่ง คอยซุ่มโจมตีกองทัพของโจฮิว และให้ซีเซ่งเป็นกองทัพนายกล่วงหน้าไปขัดตาทัพของโจฮิวไว้ก่อน ลกซุนจะเคลื่อนทัพใหญ่ตามไปต่อภายหลัง

โจฬิวคุมกองทัพยกไปถึงกลางทาง เห็นเป็นทางเปลี่ยว สองข้างทางเป็นปรากรชู้ จึงถามจิหวองว่าตำบลข้างหน้ามีชื่อใด จิหวองจึงว่าตำบลข้างหน้าคือตำบลเช็กเต่ง เหลือระยะทางอีกไกลจึงจะถึงเมืองฉ้วนเซี่ย ทหารเมืองกั๋งตั้งอยู่ห่างไกลกันมากนัก ให้ท่านรีบยกกองทัพรุดหน้าไปอย่าได้วิตกเลย

โจฬิวได้ฟังคำจิหวองก็มีได้สงสัยประการใด สั่งให้เคลื่อนกองทัพรุดหน้าต่อไป ค่ำลงก็ให้ปลงกองทัพไว้ที่ตำบลเช็กเต่ง

ครั้นเวลาใกล้รุ่งหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานโจฬิวว่า ปลายชอกเขาข้างหน้ามีทหารเมืองกั๋งตั้งจำนวนมากยกมาตั้งสกัดปากทางไว้ โจฬิวได้ทราบรายงานก็ตกใจ ประการกว่าก็โหนจิหวองบอกเราว่าทหารเมืองกั๋งตั้งอยู่ห่างไกลจากที่นี่ แล้วโจฬิวคุมกองทัพเมืองกั๋งตั้งจึงมาตั้งสกัดที่ปากทางเล่า

ปรารภดังนั้นแล้วโจฬิวจึงสั่งทหารให้ไปตามตัวจิหวองมาพบ ครู่หนึ่งทหารก็กลับมารายงานว่าจิหวองได้พาพรรคพวกสามสิบกว่าคนหลบหนีไปตั้งแต่เวลาปลายยามสามแล้ว

โจฬิวได้ฟังดังนั้นก็โกรธที่เสียรู้จิหวอง แต่มโนว่าตัวเราก็เป็นทหารชานาญการศึก ไยจะมาเกรงกลัวทหารเมืองกั๋งตั้งเพียงเท่านี้ แล้วโจฬิวจึงสั่งให้เตียวเกาคุมทหารเป็นกองหน้าให้ตีฝ่าทหารเมืองกั๋งตั้งออกไปทางปลายชอกเขา

เตียวเกาคุมทหารเข้าปะทะกับทหารของซีเซ่ง ตัวเตียวเกาขี่ม้าเข้ารบกับซีเซ่งได้สามสิบเพลงก็ทานกำลังซีเซ่งไม่ได้ จึงพาทหารถอยกลับมาที่กองทหารของโจฬิว และแจ้งแก่โจฬิวว่าซีเซ่งนายทัพเมืองกั๋งตั้งมีกำลังกล้าแข็งนัก ไม่อาจตีฝ่าออกไปได้ โจฬิวจึงว่าวันนี้เราให้ท่านออกไปลองกำลังศึกดูเท่านั้น เอาไว้วันพรุ่งนี้เราจะตีกองทัพของซีเซ่งให้แตกไปจงได้

กล่าวแล้วโจฬิวจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกันแล้วสั่งว่า คืนวันนี้ให้เตียวเกาคุมทหารสองหมื่นยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าข้างทางด้านทิศใต้ ให้สี่เกี้ยวคุมทหารสองหมื่นยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าข้างทางด้านทิศเหนือ ในวันพรุ่งนี้เราจะคุมทหารยกไปล้อมรบกับซีเซ่ง แล้วจะทำที่สู้ไม่ได้ถอยกลับมา เมื่อซีเซ่งยกทหารไล่ตามตีเราจะจุดประทัดสัญญาณขึ้น ให้เตียวเกาและสี่เกี้ยวยกทหารตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน เห็นจะได้ชัยชนะแก่ข้าศึกเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จุล่งสินบุญ (ตอนที่533)

จิหวองลวงให้ยุยงกียกกองทัพมาตีเมืองกั๋งตั้งแล้วยังลวงให้โจฬิววางใจ ถอด ภาภุยกออกจากตำแหน่งแม่ทัพแล้วยกไปที่ตำบลเช็กเต่ง จึงถูกลกขุนชุมทหารไว้ดัก โจมตี โจฬิวจึงวางแผนแก้กลจะล่อกองทัพของซีเซ่งให้เข้ามาในหุบเขา แล้วรุมตีกระหนาบเพื่อจะตีฝ่าออกไปทางปลายชอกเขา

เตียวเกาและสี่เกี้ยวสองนายทหารของโจฬิวรับคำสั่งแล้วออกไปจัดแจงทหาร ครั้นเวลาค่ำลงกียกทหารจะไปตั้งชุมตามแผนการของโจฬิว

ฝ่ายลกซุนครั้งได้ทราบรายงานว่ากองทัพของโจฬิวติดกับดักอยู่ในช่องเขาตำบลเช็กเต่ง และกองทัพของซีเซ่งได้ตีสกัดไม่ให้กองทัพของโจฬิวออกมาจากชอกเขาได้แล้ว ในบายวันนั้นลกซุนจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาพร้อมกัน แล้วออกคำสั่งให้จูหวนและจวนจ้องคุมทหารเป็นสองกอง กองละสามหมื่นคน ยกเข้าไปในชอกเขาเข้าตีค่ายของโจฬิว ให้ซีเซ่งแบ่งทหารไปคอยสกัดโจมตีกองทัพของโจฬิวซึ่งจะแตกหนีไปทางตำบลเหียบเสียบ ส่วนลกซุนจะยกกองทัพหลวงสกัดทางถอยของกองทัพโจฬิวไม่ให้ถอยกลับมาทางด้านหลังได้ และสั่งว่าให้ถือสัญญาณเพลิงเป็นสำคัญ ถ้าเห็นเป็นที่แล้วก็ให้จุดเพลิงสัญญาณขึ้น เมื่อทหารทุกกองเห็นเพลิงสัญญาณก็ให้รุกจู่โจมเข้ามาพร้อมกัน

ครั้นเวลาลบค่ำกองทัพของลกซุน จูหวน และจวนจ้อง ก็ยกไปถึงตำบลเช็กเต่ง

ฝ่ายเตียวเกาคุมทัพไปถึงที่หมายเป็นเวลาปลายยามหนึ่ง เห็นทหารของจูหวนยกมา แต่เห็นเครื่องแต่งกายกันไม่ถนัด สำคัญว่าเป็นทหารพวกเดียวกันกลับจากลาดตระเวน จึงขี่ม้าออกไปข้างหน้าจะได้ถามว่าลาดตระเวนทราบข่าวคราวประการใด

พอเตียวเกาเข้าไปใกล้จูหวนและเอ่ยปากถาม ในทันใดนั้นจูหวนก็เอาง้าวฟันถูกเตียวเกาตม้ตาย จูหวนเห็นได้ทีก็สั่งทหารให้โจมตีมารของเตียวเกา ทหารของเตียวเกาเห็นนายทัพเสียที่ถึงแก่ความตายก็พากันแตกตื่นตกใจ วิ่งหนีเหยียบกันเองเป็นอลหม่าน

จุหวนเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้จุดเพลิงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ จวนจ้องเห็นสัญญาณเพลิงก็ยกทหารหนุนเข้าตีทหารยุยก จุหวนเห็นสีก็ยกคุมทหารยกมาอีกกองหนึ่ง จึงขี่ม้านำหน้าทหารเข้ารบกับสีก็ยก ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้เพียงสิบเพลง สีก็ยกเห็นกำลังข้าศึกหนุนเนื่องมาเป็นอันมาก จึงพาทหารแตกหนีไป

จุหวนและจวนจ้องเห็นดังนั้นจึงคุมทหารรุกเข้าตีค่ายโจฮิว ทหารของทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามาร แต่โจฮิวนั้นรู้ตัวว่าตกอยู่ในวงล้อมของข้าศึก หากจะต่อสู้นานไปก็อาจตกเป็นเชลย ดังนั้นพอได้โอกาสโจฮิวจึงอาศัยความมืดพาทหารตีฝ่าวงล้อมหนีออกจากปลายชอกเขาได้ แล้วพาทหารหนีไปทางตำบลเหียบเสียบ ทหารของ โจฮิวที่หนีไม่ทันก็ถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารเมืองก่งตั้งยึดศาสตราวุธและจับเชลยศึกที่เป็นทหารของโจฮิวได้เกือบหมดสิ้น

โจฮิวพาทหารหนีไปจนถึงตำบลเหียบเสียบก็ปะทะกับซีเซ่งซึ่งคุมทหารยกไปตั้งสกัดอยู่ก่อนแล้ว ซีเซ่งเห็นโจฮิวพาทหารหนีมาตามความคาดคิดของลกซุนจึงยกทหารเข้าโจมตีกองทหารของโจฮิว และฆ่าฟันทหารโจฮิวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก โจฮิวเห็นจะสู้ไม่ได้จึงขี่ม้าหนีไปตามชอกเขาแต่ผู้เดียว

โจฮิวขี่ม้าหนีไประยะหนึ่งเห็นทหารกองหนึ่งยกสวนมาก็ดกใจ สำคัญว่าเป็นทหารเมืองก่งตั้ง จึงแอบซุ่มอยู่ในป่าข้างทาง แต่พอทหารกองนั้นยกเข้ามาใกล้ก็จำได้ว่าเป็นกาгүйก็มีความยินดี รีบขี่ม้าเข้าไปหาแล้วแจ้งความทั้งปวงให้กาгүйทราบ พลังกล่าวขอโทษกาгүйที่หลงเชื่อโจฮิว

กาгүйมิได้ถือโทษโกรธซึ่ง คงค่านับโจฮิวเป็นอันดี แล้วรีบพาโจฮิวหนีไปตามทางลัด ไปหาสมาอี้ แล้วโจฮิวจึงรายงานความทั้งปวงให้สมาอี้ทราบ และว่าการณ์นี้เราเสียทีแก่ข้าศึกก็เพราะหลงเชื่อโจฮิว

สมาอี้ได้ทราบความดังนั้นก็เห็นว่าโจฮิวซึ่งเป็นต้นคิดตัวการให้ยุยกยก กองทัพมาตีเมืองก่งตั้งเป็นแต่เพียงไล่ศึกที่ล่อลวงกองทัพยุยกให้ยกมา จึงคิดว่าถ้าหากขึ้นยกกองทัพรุกต่อไปก็ยิ่งหลงเข้าไปในกลของชาวก่งตั้ง ทั้งการที่กองทัพหน้าเสียทีมาครั้งนี้เป็นการเสียฤกษ์ชัยของกองทัพ ขึ้นทำสงครามต่อไปก็ยากที่จะได้ชัยชนะ คิดดังนั้นแล้วสมาอี้จึงสั่งให้ถอยทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยง

ฝ่ายจุหวนและจวนจ้องครั้งนี้ได้ชัยชนะแก่กองทัพของโจฮิวแล้ว ก็คุมตัวเชลยศึกเกือบสามหมื่นคนและศาสตราวุธทั้งปวงยกไปที่กองทัพหลวงของลกซุน และรายงานความทั้งปวงให้ทราบ

ลกซุนทราบความแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก แต่เพราะได้ทราบกิตติศัพท์ว่า กองทัพยุยกก็ยังมีความเข้มแข็งและเตรียมพร้อมรบอยู่ ถ้าหากจะยกกองทัพรุกไล่ตามตีเข้าไปในแดนยุยกก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะ จึงสั่งให้สำรวจตรวจไพร่พล ศาสตราวุธและเสบียงอาหาร เสร็จแล้วสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองก่งตั้ง และให้ม้าเร็วรีบนำความไปรายงานให้ขุนกวนทราบก่อน

ฝ่ายขุนกวนพอทราบข่าวลกซุนได้รับชัยชนะและกำลังยกกองทัพกลับมาที่มีความยินดี พาขุนนางทั้งฝ่ายทหารและพลเรือนออกไปคอยต้อนรับลกซุนที่นอกประตูเมือง ครั้นเห็นลกซุนคุมกองทัพยกมาถึง ขุนกวนจึงกล่าวกับทหารทั้งปวงว่า ซึ่งโจฮิวมีความชอบทำกลล่อลวงข้าศึกจนตัดผมเสีย เอาชัยชนะได้ครั้งนี้นั้นตั้งให้เป็นกวนไล่หาขุนนางในทำเนียบ

จากนั้นขุนกวนจึงสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ท้าวทหารที่มีความชอบในสงครามเป็นอันมาก

วันหนึ่งลกซุนจึงเข้าไปเฝ้าพระเจ้าขุนกวน แล้วกราบทูลว่ากองทัพเราทำสงครามกับยุยก ต่างฝ่ายต่างบอบช้ำ แต่ฝ่ายจักกนั้นกำลังยังสดชื่นอยู่ ชอบที่จะ บันทอนกำลังของจักกกลง จึงควรที่พระองค์จะได้แต่งหนังสือไปถึงเมืองเสฉวน แจ้งให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี้ยง แล้วพระองค์ยกกองทัพตีขึ้นไปจากด้านใต้ หากได้รับชัยชนะก็จะแบ่งแผ่นดินกันคนละครึ่ง หากกองทัพเสฉวนปราชัยแก่ข้าศึก ดุลอำนาจสงครามของแต่ละฝ่ายก็จะใกล้เคียงกัน เมืองก่งตั้งก็จะไม่มีอันตราย

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ จึงแต่งหนังสือถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยนตามแผนการของลกซุนทุกประการ

ฝ่ายโจฮิวหลังจากพ่ายแพ้เสียทีแก่อก๊กแล้ว ให้ได้ความอัปยศเป็นอันมาก ความรู้สึกที่ถูกโจฮิวหลอกลวงยิ่งอัปยศซ้ำ ให้ละอายแก่ใจว่าเสียเชิงชายยิ่งนัก โจฮิวจึงตรอมใจและป่วยมาตลอดทาง พอมาถึงเมืองลกเอี้ยงอาการไข้ของโจฮิวก็หนักขึ้นและถึงแก่ความตาย พระเจ้าโจฮิวจึงโปรดเกล้าให้แต่งการศพของโจฮิวและนำไปฝังตามประเพณี

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นยกกองทัพกลับไปถึงเมืองลกเอียง บรรดาขุนนางก็เข้ามาถามข่าวคราว ขุนนางบางคนได้ถามว่าโจ้วยึกทหารเป็นกองทัพหน้าไปรบกับชาวเมืองกั๋งตั้งพ่ายแพ้เสียทหารแตกหนีกลับมา ก็เป็นประเพณีการสงคราม แต่กองทัพหลวงของท่านยังมีได้ปะทะกับข้าศึก ทหารทั้งปวงยังบริบูรณ์อยู่ ไฉนจึงล่าถอยทัพกลับมาด้วยเล่า

สุมาอี้จึงว่า ซึ่งยกมาทั้งนี้เพราะคิดว่ากองทัพเราเสียทีแล้ว เกลือกขงเบ้งจะรีบยกกองทัพมาตีเอาเมืองเตียงอัน ระวังหลังอยู่จึงกลับมา

ขุนนางทั้งปวงได้ฟังคำสุมาอี้ก็รู้สึกเหมือนๆ กันว่าสุมาอี้ผู้นี้เป็นคนรักตัวกลัวตาย หนีข้าศึกกลับมาแล้วยังเจรจาโอ้อวดยกตนเอาความชอบอยู่อีก หลังจากวันนั้นแล้วบรรดาขุนนางก็พากันหัวเราะเยาะสุมาอี้ มิได้นับถือยำเกรงอีกต่อไป

ฝ่ายพระเจ้าเล่าเสี้ยนครั้นได้รับหนังสือจากขุนกวนแล้วจึงโปรดให้อาลักษณ์เปิดหนังสือออกอ่าน เป็นใจความว่าพระเจ้าขุนกวนแห่งเมืองกั๋งตั้งขออวยพรมาถึงพระเจ้าเล่าเสี้ยน ด้วยเราได้ให้ลกซุนเป็นแม่ทัพยกทหารไปปราบปรามกองทัพของพระเจ้าโจ้วยึก เป็นเหตุให้โจ้วยึกซึ่งเป็นญาติวงศ์ของพระเจ้าโจ้วยึกถึงแก่ความตาย แม่สุมาอี้ผู้เป็นแม่ทัพก็แตกหนีกลับไปเมือง ชาวเว่ยก็ต่างพากันเกรงกลัวทหารเมืองกั๋งตั้งเป็นอันมาก แลพระองค์นั้นเปี่ยมไปด้วยพระปรีชาสามารถ มีพระเกียรติยศเกริกก้อง ทั้งทหารก็พร้อมบริบูรณ์ ควรเราทั้งสองเมืองจะเป็นแผ่นดินเดียวกันโดยราชไมตรี

ในหนังสือของพระเจ้าขุนกวนมีความต่อไปว่า บัดนี้กองทัพเมืองลกเอียงอ่อนล้าอดโรยลงเป็นอันมากแล้ว ขอให้พระองค์ยกกองทัพไปตีเมืองลกเอียงเถิด กองทัพเมืองกั๋งตั้งจะยกหนุนตีกระหนาบไปจากทางใต้ เห็นจะได้เมืองโดยง่าย

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทราบความในหนังสือของขุนกวนแล้วก็มีพระทัยยินดี ตรัสสั่งให้ทำพระบรมราชโองการส่งไปให้แก่ขงเบ้งซึ่งยังคงตั้งทัพอยู่ที่เมืองฮันต๋ง ให้ยกกองทัพไปตีเอาเมืองลกเอียง

ขงเบ้งได้รับพระบรมราชโองการแล้วต้องด้วยใจที่ยังผูกความเจ็บแค้นต้องการแก้แค้นนุยกั๊กอยู่ จึงรีบสั่งจัดแจงกองทัพเพื่อรอคอยวันเวลาฤกษ์ แล้วจะยกกองทัพไปตีด้วยก็กต่อไป

วันหนึ่งในขณะที่คอยฤกษ์อยู่นั้น ขงเบ้งเรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงที่ศาลาว่าราชการเมืองฮันต๋ง วันนั้นเป็นเวลาสาย ขณะที่ขงเบ้งนั่งอยู่บนที่ว่าราชการ แลออกไปข้างหน้าเห็นกิ่งสนใหญ่แกว่งไหวผิดปกติก็นั่งจ้องมอง ในทันใดนั้นก็มึนหัวตัวนพัดหม่นมาต้องกิ่งสนใหญ่นั้นหักสะบั้นลง แม่ทัพนายกองและขุนนางทั้งปวงซึ่งอยู่ในศาลาว่าราชการต่างพากันตกใจว่าจะเกิดเหตุร้ายดีประการใด

ขงเบ้งรีบนับนิ้วจับยามตามคัมภีร์ฮั้งจิง ครู่หนึ่งสีหน้าก็แสดงอาการตกใจ ชีตเผือดลง ลุกขึ้นยืนโดยไม่รู้ตัว พลังกล่าวว่า บัดนี้ทหารเอกเขียวศึกของเราตายเสียแล้ว

ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำก็เห็นทวนเล่มใหญ่ที่ปักอยู่ในแผงศาสตราวุธในศาลาว่าราชการทหารสั้นไหวไหวแกว่งใจก็ประหวั่นใจถึงจุล่ง นึกขึ้นในใจว่าลางร้ายครั้งนี้บอกเหตุด้วยยอดทหารเสือของนายเราที่ถึงแก่ความตายนั้น เห็นจะเป็นจุล่งเป็นมันคง

ขงเบ้งตะลึงอยู่ครู่หนึ่ง ทหารรักษาการณ์ก็วิ่งเข้ามารายงานว่า บัดนี้เดี่ยวกองและเดี่ยวหองซึ่งเป็นบุตรของจุล่งได้มาที่ศาลาว่าราชการ จะมาขอพบมหาอุปราชเป็นการเร่งด่วน

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาว่า ขงเบ้งแจ้งดังนั้นก็รู้ว่าจุล่งถึงแก่ความตาย กระทั่งเท้าทิ้งจอกสุราลงเสีย

พอตีเดี่ยวกองและเดี่ยวหองบุตรทั้งสองของจุล่งได้เข้ามาถึงหน้าที่ว่าราชการ เห็นขงเบ้งก็ร้องไห้และคุกเข่าลงคำนับ แล้วกล่าวว่าเมื่อคืนนี้เวลายามสาม จุล่งผู้เป็นบิดาของข้าพเจ้าได้ถึงแก่กรรมแล้ว

ขงเบ้งฟังสิ้นคำก็ร้องไห้ แล้วรู้สึกหน้ามืดตาลายเวียนศีรษะ อาเจียนออกมาเป็นโลหิตแล้วสิ้นสติ สมประดิล้มสลบลง ณ ที่นั้น แม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ ตกใจ พากันวิ่งเข้ามาพุงขงเบ้งขึ้นไปนั่งบนที่ว่าราชการ แล้วช่วยกันแก้ไขจนขงเบ้งฟื้นคืนสติสมประดิล

พลันที่ล้มตาขงเบ้งก็กล่าวว่า อันจุล่งถึงแก่ความตายนี้ เหมือนหนึ่งแขนซ้าย พระเจ้าเล่าเสี้ยนหัก ด้วยเป็นนายทหารผู้ใหญ่เคียวศึกมา

อา! ยอดทหารเสือผู้แกร่งกล้าเกรียงไกร มีความงดงามทั้งรูปร่าง เรือนใจ และจิตใจที่จงรักภักดีมั่นคงต่อพระเจ้าเล้าเปี๊ยะและพระราชวงศ์ชั้น เพียงตัวคนเดียวภายใต้เสือเกราะเงินและทวนเล่มหนึ่งก็สามารถรบพุ่งอยู่ในท่ามกลางทหารร้อยหมื่นของโจโฉถึงสองวันหนึ่งคืนก็ได้เพลิงพล่า ใช้ความมองอาจกล้าหาญชิงเอาเอาตัวออกมาจากเงื้อมมือของชาวเมืองกังตั้งบนเรือใหญ่ที่กำลังแล่นออกทะเล เคยสาแดงฝีมือเกาทัณฑ์อันลือลั่นยิงสายลวดใบเรือของซีเซ้ง เตะสอง ในขณะที่พาขงเบ้งกลับเมืองเกงจิวขาดสะบั้น และเพียงตัวผู้เดียวที่ยืนมาถือทวนสกัดกองทัพข้าศึกให้ล่าถอยครั้งแล้วครั้งเล่า ทั้งยังสามารถใช้ความคิดอ่านทำกลอุบายเอาชนะข้าศึกหลายครั้งนั้น เป็นยอดทหารเสือที่เป็นเสาหลักคนสำคัญของจ๊กก๊ก ชั่วชีวิตได้ฆ่าฟันศัตรูนับไม่ถ้วน ชื่อเสียงเรียงนามก้องกังวานทั่วแผ่นดิน แม้กระนั้นก็ไม่เคยปรากฏว่าคมหอกคมดาบและปลายทวนหรือเกาทัณฑ์ของข้าศึกจะมีโอกาสได้สัมผัสผิวกายแม้แต่สักครั้งเดียว แต่ยามบั้นปลายของชีวิตกลับนอนหลับสนิท อ้าล้าบ้านเมืองอย่างสงบ ทำให้ขงเบ้งต้องโศกเศร้าถึงขนาดรกลือตเป็นครั้งแรก ดังนั้นแม้นามของจูล่งจะมีได้กลายเป็นเทพอย่างกวนอู แต่ชื่อจูล่งชาวเสี้ยนसानยังเป็นທີ່เลื่องลือชื่อลือช่าอยู่จนถึงทุกวันนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

บุกยศึกครั้งที่สอง (ตอนที่ 534)

พระพุทศานายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา เดือนสิบเอ็ด หลังจากลกซุนแม่ทัพใหญ่แห่งกังตั้งได้ชัยชนะต่อกองทัพของวุยก๊กหนึ่งเดือน และเป็นช่วงที่ขงเบ้งกำลังจัดแจงกองทัพจะยกไปตีวุยก๊กครั้งที่สอง จูล่งขุนพลเคียวศึกคู่บุญของพระเจ้าเล้าเปี๊ยะและขงเบ้งได้สิ้นบุญลงอย่างเจ็บสงบ

บรรดาขุนนางและทหารทั้งปวงทราบข่าวว่าจูล่งสิ้นบุญ และเห็นขงเบ้งร้องไห้อาลัยรักจูล่งเป็นอันมากก็พากันร้องไห้รักจูล่งทุกคน ครั้นสร้างโศกแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้บุตรจูล่งทั้งสองคนเชิญศพจูล่งกลับไปเมืองเสฉวน เมื่อถึงเมืองเสฉวนแล้วเดี๋ยวกองและเดี๋ยวหองได้เข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล้าเสี้ยน กราบบังคมทูลความให้ทรงทราบ

พระเจ้าเล้าเสี้ยนพอทราบข่าวจูล่งตายก็ทรงพระกันแสงรำไห้เป็นอันมาก ด้วยรำลึกว่าชีวิตของพระองค์นั้นรอดปลอดภัยมาได้ถึงทุกวันนี้ก็ด้วยความเสียสละและจงรักภักดีอันยิ่งใหญ่ของจูล่งถึงสองครั้ง ครั้งแรกพระองค์ต้องนอนในอ้อมอกใต้เสือเกราะอันร้อนระอุของจูล่ง ในท่ามกลางการรุมล้อมโจมตีของทหารโจโฉหลายชั่วยาม

ในครั้งนั้นจูล่งมิได้เกรงกลัวต่อความตาย ต่อสู้อย่างทรหดอดทนเพียงเพื่อหวังปกป้องพระองค์ให้ไปถึงมือพระเจ้าเล้าเปี๊ยะ และหวัดหวิดจะเสียที่แก่ข้าศึกเป็นหลายครั้ง แต่ด้วยความกล้าหาญจูล่งจึงปกป้องชีวิตพระองค์จนไปถึงอ้อมอกของพระเจ้าเล้าเปี๊ยะได้โดยปลอดภัย แม้ในครั้งที่สองเล่าชาวเมืองกังตั้งแต่งกลอุบายลวงเอานางซุนสูหยินให้พาพระองค์หนีเล้าเปี๊ยะออกจากเมืองเกงจิวกลับไปเมืองกังตั้งเพื่อเอาเป็นตัวประกัน ชีวิตของพระองค์หวัดหวิดจะตกอยู่ในเงื้อมมือของขุนกวน แต่จูล่งก็ใช้เพียงเรือน้อยยี่เรือออกจากฝั่งกระโจนขึ้นไปบนเรือใหญ่ แล้วแย่งเอาพระองค์มาจากเงื้อมมือชาวเมืองกังตั้ง แม้กระนั้นทั้งจูล่งและพระองค์ก็ยังคงอยู่บนเรือใหญ่ที่กำลังออกทะเลกลับไปเมืองกังตั้ง ไม่อาจเข้าสู่ฝั่งได้

ยามคับขันนั้นเดชะบุญเดียวหุยยกกองเรือมาช่วย ชีวิตของพระองค์จึงรอดอันตรายครั้งสำคัญมาได้อีกครั้งหนึ่ง และตลอดระยะเวลาอันยาวนานแห่งพระชนม์ชีพของพระเจ้าเล้าเปี๊ยะ ก็ได้ประจักษ์ว่าจูล่งแม้ไม่ใช่พี่น้องร่วมสาบาน แต่มีความซื่อสัตย์จงรักภักดีและอุทิศทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อราชวงศ์ชั้น แม้สิ้นบุญพระเจ้าเล้าเปี๊ยะแล้วจูล่งก็ยังคงยึดมั่นในคำสั่งเสียของพระเจ้าเล้าเปี๊ยะอย่างซื่อสัตย์ไม่คลอนแคลน ไม่เคยเห็นแก่ความเหน็ดเหนื่อยลำบาก ไม่เคยหวงแหนแม้แต่ชีวิตของตน หรือความผาสุกของ ครอบครัวในยามบั้นปลายของชีวิต ไม่ว่าศึกเหนือเสือใต้จูล่งเป็นอันเดือดร้อนและอาสาศึกทุกครั้งที่ไป หนวดเครายาวขาวโพลนดจู่ใหม่เงิน เสือเกราะสีเงิน และคมทวนที่ยังเคยแกร่งกล้าแคล้วคล่องในวัยหนุ่ม ภายใต้ผืนธงประจำตัวยอดทหารเสือ จูล่งชาวเสี้ยนसान ยังคงเป็นที่ครั้นคร้ามแก่ข้าศึกทุกทีสถานทิศ แม้ว่าจะทรงตระหนักว่าทุกคนเกิดมาแล้วย่อมไม่พ้นความตาย และจูล่งอยู่ในวัยชราอายุกว่าเจ็ดสิบปีแล้ว ย่อมต้องถึงแก่ความตายในสักวันหนึ่ง แต่เมื่อวันนั้นมาถึงเข้าจริงๆ ก็ยังนอกเหนือความคาดคิดอยู่นั่นเอง พระเจ้าเล้าเสี้ยนจึงทรงพระกันแสงอาลัยรักจูล่งเป็นอันมาก

พระเจ้าเล้าเสี้ยนหยุดกันแสงแล้วจึงตรัสสั่งให้แต่งการศพของจูล่งอย่างยิ่งใหญ่ สมเกียรติ และให้เอาศพของจูล่งไปฝังไว้ที่สุสานวีรชนเมืองเสฉวน และโปรดเกล้าให้สร้างศาลเทพารักษ์จูล่งให้ผู้คนซึ่งมีน้ำใจศรัทธาได้บูชากราบไหว้ ซึ่งยังคงเหลือร่องรอยอยู่ถึงทุกวันนี้

หลังจากเสร็จการศพของจูล่งแล้ว พระเจ้าเล้าเสี้ยนจึงโปรดเกล้าแต่งตั้งให้บุตรของจูล่งทั้งสองคนเป็นนายทหารผู้ใหญ่ และปูนบำเหน็จปลอบใจแก่ผู้คนในครอบครัวของจูล่งเป็นอันมาก

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากจัดแจงแต่งกองทัพพร้อมแล้ว จึงทำฎีกากราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า ตามที่มีพระบรมราชโองการสั่งให้ยกกองทัพไปปราบปรามวุยก๊กนั้น บัดนี้ได้จัดแจงแต่งกองทัพพร้อมแล้ว จึงขอรับพระราชานุญาต ยกทหารไปกำจัดศัตรูเสีย ให้อาณาประชาราษฎร์อยู่เย็นเป็นสุข ตามซึ่งได้รับปฏิญาณพระเจ้าเล่าปี่ไว้

พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ทอดพระเนตรฎีกาของขงเบ้งแล้ว จึงมีพระบรมราชโองการอนุญาตให้ขงเบ้งยกยาดราทัพบุกวุยก๊กครั้งที่สอง พอขงเบ้งได้รับพระบรมราชานุญาตจึงตั้งให้ขุยเอี้ยนเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า ตัวขงเบ้งคุมกองทัพหลวงยกพลสามสิบหมื่นบุกเข้าสู่แดนวุยก๊กทางตำบลตันฉอง

ครั้นพระเจ้าโจยอยได้รับทราบข่าวศึกจึงเรียกสุม่าอี๋และขุนนางทั้งปวงมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านรับศึกจ๊กก๊กครั้งนี้ประการใด

โจจิ้นซึ่งเป็นขุนนางผู้ใหญ่ได้ฟังคำปรึกษาของพระเจ้าโจยอยแล้ว จึงถวายบังคมกราบทูลว่า แต่ก่อนโปรดให้ข้าพเจ้าไปรักษาเมืองหลงเสี้ยนก็หาความชอบมิได้ มีโทษอยู่เป็นหลายครั้ง ข้าพเจ้ามิได้ทำการแก้ตัวก่อน ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะขออาสายกทหารไปทำการเอาชัยชนะจงได้ แลอองสงนั้นเป็นคนมีฝีมือ ถือง้าวหนักหกสิบซั่ง ซ่อนลูกขลุบไปได้ในเสื่อถึงสามลูก ทิ้งข้าศึกนั้นก็แมนยานัก ข้าพเจ้าจะขอเอาไปเป็นทัพหน้าด้วย

พระเจ้าโจยอยได้ฟังกราบทูลดังนั้นจึงตรัสสั่งให้หาอองสงเข้ามาหน้าพระที่นั่ง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าอองสงผู้นี้ มีตัวสูงหกศอก หน้าดำ ตาแดง พุดจาโฮกฮาก กิริยาอาการลักษณะเหมือนเสื่อ

พระเจ้าโจยอยทอดพระเนตรเห็นอองสงก็ทรงพอพระทัย ถึงขนาดตบพระหัตถ์แยมัพระสรวล แล้วตรัสว่าเมืองเรามีทหารซึ่งทรงพลังเข้มแข็งดังอองสงเช่นนี้ เหมือนกับเมื่อครั้งที่พระเจ้าวุยอ่องได้เตียนอุยไว้เป็นยอดขุนพลข้างกาย จะเกรงกลัวอันใดกับข้าศึกอีกเล่า

ตรัสแล้วพระเจ้าโจยอยจึงพระราชทานเกราะทองและเสื้อยศขุนนางผู้ใหญ่ให้แก่อองสง และมีพระบรมราชโองการตั้งให้โจจิ้นเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้นและตั้งให้เป็นแม่ทัพใหญ่ยกกองทัพไปรับศึกขงเบ้ง และให้อองสงเป็นแม่ทัพกองทัพหน้า

โจจิ้นถวายบังคมขอบพระทัยพระเจ้าโจยอยแล้ว รับเอาตราตั้งตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้นแล้วถวายบังคมลาพร้อมกับพาอองสงไปที่ศาลาบัญชาการทหารในเพลานั้น

ครั้นไปถึงศาลาว่าราชการทหาร โจจิ้นจึงเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงเข้ามาพร้อมกัน จัดแจงทหารเตรียมจะยกกองทัพไปรบกับขงเบ้ง ให้เตียวคับและโกจุยยกทหารไปรักษาตำบลตันฉองป้องกันกองทัพขงเบ้งมิให้รุกกล้าเข้ามาได้ โจจิ้นเองคุมทหารสิบห้าหมื่น มีอองสงเป็นกองทัพหน้า โจจิ้นเป็นกองทัพหลวง ยกออกจากเมืองลกเอี้ยงตรงไปทางตำบลตันฉอง

ฝ่ายขงเบ้งครั้นยกกองทัพใกล้ถึงตำบลตันฉอง หน่วยสอดแนมได้มารายงานว่า เส้นทางที่จะเดินทัพไปตำบลตันฉองนั้นมีทหารของวุยก๊กมาตั้งค่ายขัดตาทัพอยู่ที่ปากทางเข้าได้ก่อกำแพงสูงใหญ่มั่นคง พระเจ้าโจยอยได้โปรดให้เฮ็กเจียวคุมทหารมารักษาค่ายและตำบลตันฉองไว้

แม่ทัพนายกองได้ยินรายงานดังนั้นก็เสนอว่า ซึ่งจะยกกองทัพไปทางตำบลตันฉองครั้งนี้เห็นขัดสน เพราะข้าศึกรู้ตัวเตรียมป้องกันไว้อย่างแน่นหนา ขอบที่จะยกกองทัพไปทางตำบลแปะเฉียนตรงไปที่เขากิสานจึงจะสะดวก

ขงเบ้งได้ฟังจึงว่า อันตำบลตันฉองนี้เป็นที่สำคัญใหญ่หลวง กับเกเตงนั้นก็เหมือนกัน แม้ว่าเราได้ตันฉองนี้แล้วจะทำการต่อเข้าไปเอาเมืองลกเอี้ยงก็จะได้โดยง่าย อันจะถอยไปเดินทัพทางแปะเฉียนนั้นมิได้

แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ขุยเอี้ยนยกกองทัพหน้าเข้าตีตำบลตันฉอง ขุยเอี้ยนรับคำสั่งแล้วจึงยกทหารเข้าตีจะหักเอาตำบลตันฉอง แต่เฮ็กเจียวใช้ให้ทหารสู้รบป้องกันตำบลตันฉองไว้เป็นสามารภ และเพราะเหตุที่วุยก๊กได้ก่อกำแพงตั้งหลักรับมืออยู่ก่อนแล้ว จึงตั้งอยู่ในชัยภูมิที่ได้เปรียบ ขุยเอี้ยนเข้าหักเอาตำบลตันฉองถึงสี่ห้าวันก็ไม่สำเร็จ จึงให้ทหารตั้งค่ายประชิดตำบลตันฉองไว้ แล้วขุยเอี้ยนได้กลับมาหาขงเบ้ง รายงานความทั้งปวงให้ทราบ

ขงเบ้งได้ฟังรายงานของอุยเอี้ยนก็โกรธ กล่าวว่า ตัวเป็นแม่กองหน้ายกมาทำการหวังจะดีเอาเมืองลกเอี๋ยงอีก แต่ตำบลดั้นจงเท่านั้นยังดีมีแตก แล้วยิ่งไหนจะทำการใหญ่หลวงสืบไปได้เล่า

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งทหารให้คุมตัวอุยเอี้ยนเอาไปประหารชีวิต อุยเอี้ยนได้ยินคำสั่งก็ส็ดสัดด้วยความโกรธ ในทันใดนั้นก็แข็งซึ่งเป็นนายทหารได้คุกเข่าทูลทูลกับขงเบ้งว่า ขออย่าเพิ่งประหารชีวิตอุยเอี้ยนข้าพเจ้ามีความจะรายงานให้ท่านทราบ

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นจึงโบกมือห้ามทหารซึ่งคุมตัวอุยเอี้ยนให้หยุดอยู่ก่อน แล้วหันมาถามกิมเซียงว่า ท่านมีความสงสัยใจจงว่ามาเถิด

กิมเซียงจึงว่า ข้าพเจ้ามาทำราชการอยู่ด้วยท่านนานเข้าแล้ว แต่ยังไม่มีโอกาสทำความชอบสิ่งใดเลย ข้าพเจ้าขออาสาไปว่ากล่าวเอี้ยกเจียวให้ออกมายอมอ่อนน้อมต่อท่าน ด้วยเอี้ยกเจียวนี้มีความคุ้นเคยใกล้ชิดสนิทสนมกับข้าพเจ้ามาแต่บัดนี้ด้วยกัน หากข้าพเจ้าออกไปว่ากล่าว เห็นเอี้ยกเจียวจะยอมตาม ท่านก็จะไม่ต้องลำบากในการยึดตำบลดั้นจงสืบไป

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่าหากท่านสามารถเกลี้ยกล่อมเอี้ยกเจียวให้ออมอ่อนน้อมแต่โดยดี ความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก แล้วขงเบ้งจึงอนุญาตให้กิมเซียงออกไปหาเอี้ยกเจียว และให้ยกโทษอุยเอี้ยนเสีย

ครั้นกิมเซียงเดินทางไปถึงหน้าค่ายตำบลดั้นจง จึงร้องบอกแก่ทหารซึ่งรักษาหน้าที่ว่าตัวเรานี้มีชื่อว่ากิมเซียง เป็นเพื่อนกับเอี้ยกเจียว มีความรำลึกถึงจึงเดินทางมาเยี่ยมเยียน ทหารซึ่งรักษาหน้าที่จึงนำความไปแจ้งให้เอี้ยกเจียวทราบ ครั้นเอี้ยกเจียวทราบว่า กิมเซียงมาหาจึงออกมาต้อนรับแล้วถามว่า เพื่อนเกลอมาหาข้าพเจ้าด้วยกิจธุระสิ่งใดหรือ

กิมเซียงจึงว่า ตัวข้าพเจ้ารับราชการอยู่ในพระเจ้าเล่าเสี้ยน ซึ่งสืบสายมาแต่พระเจ้าฮั่นโกโจอันประเสริฐ ได้กิดดิศพ์ว่าท่านมารักษาตำบลดั้นจงอยู่ จึงอาสาขงเบ้งมาว่ากล่าวเชิญชวนให้ท่านไปทำราชการอยู่ด้วยกัน

เอี้ยกเจียวได้ฟังคำกิมเซียงลั่นคำลงก็โกรธ ลุกขึ้นยืนหน้านิ้วตัวขมวดแล้วกล่าวว่า ตัวท่านไปเป็นข้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน ตัวเราก็เป็นข้าของพระเจ้าโจยอย ได้กินเบี้ยหวัดผ้าปีของเจ้าด้วยกัน บัดนี้พระเจ้าเล่าเสี้ยนกับเจ้าเราก็เป็นข้าศึกกัน ตัวท่านกับเราต่างคนต่างก็เจ็บร้อนด้วยเจ้า ถ้อยที่เป็นข้าศึกกันอยู่ ซึ่งท่านจะมาเจรจาด้วยเรานั้นพูดกันมิเต็มปาก ไปเสียเถิด

กล่าวแล้วเอี้ยกเจียวก็ตัดบท ลุกเข้าไปข้างใน มิได้กล่าวหรือไว้เยื่อใยไมตรีใดๆ ต่อไปอีก ทหารองครักษ์ของเอี้ยกเจียวเห็นดังนั้นจึงขับกิมเซียงกลับออกไป

กิมเซียงออกมาถึงนอกกำแพงตำบลดั้นจงแล้ว แลขึ้นไปบนหอบนเห็นเอี้ยกเจียวยืนอยู่ จึงร้องกล่าวไปว่าน้องเราเป็นใจนได้ดีแล้วไม่คิดถึงความรักมาแต่หลังบ้างเลย บากหน้าเสียง่าย ๆ ไม่นิ่งกัน

เอี้ยกเจียวได้ยินก็ร้องตอบกลับมาว่า อันประเพณีเราเป็นข้าเจ้าแผ่นดิน ได้กินเบี้ยหวัดผ้าปีแล้ว ก็ตั้งใจภักดีสนองคุณเจ้าตราบเท่าสิ้นชีวิต จึงจะนับว่าชาย ท่านอย่ามาว่าเข้าชื้ออยู่เลย เร่งไปบอกขงเบ้งให้ยกทหารรีบเข้ามาตีเราเถิด ถ้ามิไปบัดนี้เราจะให้ทหารเอาเกาทัณฑ์ยิงให้ตายเสีย

กิมเซียงได้ยินคำเอี้ยกเจียวตัดเยื่อไม่เหลือใยไมตรี แล้วฟังคำขู่ดังนั้นแล้ว เห็นว่าซึ่งจะเจรจาต่อไปก็ไร้ประโยชน์ ดิร้ายก็อาจเป็นอันตรายด้วยคมเกาทัณฑ์ จึงขี้มักกลับไปหา ขงเบ้ง แล้วรายงานความให้ทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็โกรธ และกล่าวว่าเอี้ยกเจียวกล่าวความจะนี้โอหังบังอาจนัก จะได้เห็นดีกัน กล่าวแล้วขงเบ้งจึงให้หน่วยสอดแนมไปพาชาวบ้านซึ่งเป็นคนพื้นที่เข้ามาหา แล้วถามว่าซึ่งเอี้ยกเจียวมารักษาตำบลดั้นจงนี้ มีทหารมากแล่น้อยเท่าใด

ชาวบ้านจึงแจ้งว่าตำบลดั้นจงนี้มีแต่กำแพงสูงใหญ่ แม้จะดูมั่นคงน่าเกรงขามแต่ทหารซึ่งอยู่รักษาตำบลดั้นจงกับเอี้ยกเจียวมีเพียงประมาณสามพันคนเท่านั้น ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวว่าเอี้ยกเจียวมีทหารเพียงเท่านี้หรือจะต้านทานเราได้ ว่าแล้วก็สั่งทหารให้เตรียมบันได พะอง และเชือกเป็นอันมากสำหรับบุกขึ้นไปบนกำแพงตำบลดั้นจง

ครั้นรุ่งขึ้นขงเบ้งก็สั่งให้ทหารใช้บันได พะอง และเชือกหักขึ้นไปบนกำแพง เอ็กเจียวเห็นดังนั้นก็ให้ทหารเอาคบเพลิงเผาบันได พะอง และยิงเกาทัณฑ์สกัดกันไว้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

หลักขวากหนามรุกสู่เป้าหมาย (ตอนที่535)

พระพุทศาศนาญาณกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา เดือนยี่ ขงเบ้งได้รับพระบรมราชโองการจากพระเจ้าเล่าเสี้ยนให้กรีธาทัพบุกยกครั้งที่สอง การบุก วยกครั้งนี้ได้เปลี่ยนเส้นทางเดินทัพรุกเข้าไปทางตำบลตันฉองซึ่งสมาอี้ได้ให้เอ็กเจียวมาก่อกำแพงปิดเส้นทาง และจัดทหารดูแลรักษาเส้นทางไว้

ทหารของเอ็กเจียวตั้งอยู่ในชัยภูมิที่มั่นคงกว่าฝ่ายที่เข้าตี ดังนั้นจึงใช้เกาทัณฑ์ระดมยิง ทั้งทำลายบันได และพะองที่ทหารขงเบ้งใช้หักเข้าตีกำแพงอย่างดุเดือด ทหารของขงเบ้งบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จึงต้องพากันล่าถอยออกมาจากแนวกำแพง

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงให้ทหารเอาไม้ไผ่มาขัดแตะเป็นปากใช้สำหรับป้องกันลูกเกาทัณฑ์ แล้วหักเข้าตีกำแพงใหม่ เอ็กเจียวเห็นดังนั้นจึงให้ทหารเอาเชือกผูกก่อนศิลาแล้วทิ้งใส่ปากไม้ไผ่ที่ใช้กำบังตัวในการบุกขึ้นมบบนกำแพง

ก่อนศิลาถูกปากไม้ไผ่ทำให้ทหารขงเบ้งเสียหลักร่วงหล่นและพลัดตกลงจากบันไดเป็นจำนวนมาก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า เอ็กเจียวเห็นทหารขงเบ้งทำแตะขังตัวเข้ามาใกล้ลูกเกาทัณฑ์ ดังนั้น ก็ให้ทหารขนเอาก้อนศิลาผูกเชือกเข้าทิ้งลงไป ทหารขงเบ้งเอาแตะขึ้นรับทานมิได้ก็ถูกเจ็บปวดล้มตาย ครั้นจะชิงเอาก้อนศิลาก็มิได้ ทหารบนเชิงเทินทิ้งลงมาแล้วก็สาวกลับขึ้นไป

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารล่าถอยออกมาอีกครั้งหนึ่ง ครั้นพอดกกลางคืนขงเบ้งจึงสั่งให้เลี้ยวหัวมุม ทหารสามพันชุดอุโมงค์ลอดใต้กำแพงเพื่อจะล่ำเลียงทหารลอบยกเข้าไปยึดตำบลตันฉอง แต่เอ็กเจียวนั้นมิได้ประมาท พอได้ทราบข่าวจากหน่วยสอดแนมก็ให้ชุดแนวสนามเพลาะป้องกันไว้ เลี้ยวหัวไม่สามารถชุดอุโมงค์ไปถึงตัวกำแพงได้ก็ล่าถอยกลับมา

ขงเบ้งพยายามเข้าตีกำแพงตันฉองเป็นเวลาถึงยี่สิบวันก็ยังไม่สามารถหักเข้ายึดตำบลตันฉองได้

วันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนได้รายงานความแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้วยกก็ได้จัดส่งกองทัพหนุนมาอีกกองหนึ่ง ตัวนายทัพชื่อว่าองสง และกำลังจัดแจงกองทัพจะยกออกจากกำแพงเมืองมารบกับท่าน

ขงเบ้งได้ทราบรายงานจึงถามแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าผู้ใดจะอาสาไปรบกับ องสงบ้าง เจียวหยงซึ่งเป็นนายทหารรองได้ฟังปรารภดังนั้นจึงขออาสาออกไปรบ ขงเบ้งอนุญาตและจัดทหารสามพันให้เจียวหยงยกไปรบกับองสง แต่พอเจียวหยงออกไปแล้วขงเบ้งยังไม่วางใจ สั่งให้จงคีคุมทหารอีกสามพันยกหนุนไปช่วยเจียวหยง แล้วสั่งให้ถอยทัพลงมาตั้งค่ายใหม่ห่างจากเดิมสองร้อยเส้น

เจียวหยงยกทหารไปถึงกลางทางก็สวนกับกองทัพขององสง ทั้งสองฝ่ายได้เปิดฉากตะลุมบอนกันในทันที แต่พอเจียวหยงเข้ารบกับองสงได้เพียงสามเพลงก็ถูกองสงแทงด้วยทวนพลัดตกลงจากหลังม้าถึงแก่ความตาย

ทหารของเจียวหยงเห็นเสียตัวแม่ทัพจึงพากันถอยร่นกลับตามทางที่ยกมา องสงเห็นได้ก็ขับทหารไล่ตามตี

ฝ่ายจงคียกทหารหนุนตามมา เห็นทหารของเจียวหยงกำลังแตกถอยร่นลงมา ก็สั่งทหารให้ยกหนุนสวนขึ้นไป เข้าปะทะกับทหารขององสง ตัวจงคียี่มัดตรงเข้าไปรบกับ องสง แต่พอรบกันได้เพียงสามเพลงจงคียี่ก็ถูกองสงแทงด้วยทวนถึงแก่ความตาย

ทหารของจงคียี่และเจียวหยงจึงแตกหนีถอยลงมายังกองทัพของขงเบ้ง และรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งทราบความดังนั้นก็ตกใจ ปรารภว่าใจนององสงผู้นี้มีฝีมือรบพุ่งกล้าแข็งรวดเร็วดังนี้ เลี้ยวหัว องเบ้งและเตียวหงี้ได้ยื่นปรารภของขงเบ้งดังนั้นจึงขออาสายกทหารไปแก้แค้น ขงเบ้งจึงสั่งให้สามนายทหารคุมทหารยกออกไปรบกับองสงอีกครั้งหนึ่ง

สามนายทหารรับคำสั่งแล้วพาทหารออกไปตั้งค่ายสกัดกองทัพขององสงไว้ แต่พอองสงยกมาถึง เดียวหวังได้ให้องเป้งและเลี้ยวหัวอยู่รักษาค่าย ตัวเดียวหวังคุมทหารออกไปรบกับองสง

การต่อสู้ด้วยฝีมือนายทหารเอกระหว่างเดียวหวังกับองสงผ่านไปถึงสี่สิบเพลงรบก็ได้เพลิงพลั่วแก่กัน องสงเห็นดังนั้นจึงแกล้งทำที่ขี้นมาหนี เดียวหวังไม่รู้กลจึงขี้นมาไล่ตามไป เลี้ยวหัวเห็นดังนั้นก็รู้ว่าเดียวหวัง หลงกลองสง จึงร้องบอกให้องสงถอยกลับมาแต่ไม่ทันการ องสงได้ทิ้งลูกขลุบถูกเดียวหวังที่หน้าอก ฟุบลงบนหลังม้า แล้วขี้นมาหวนกลับมาหมายจะสังหารเดียวหวังเสีย

ฝ่ายเลี้ยวหัวและองเป้งอยู่รักษาค่าย เห็นเดียวหวังหลงกลไล่ตามองสงไป ก็กริ่งใจว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงรีบคุมทหารออกจากค่าย พอองสงขี้นมาเข้ามาใกล้เดียวหวัง เลี้ยวหัวและองเป้งก็ขี้นมาเข้าไปสกัดไว้ แล้วแก่เอาเดียวหวังออกมาได้

ทหารองสงได้ไล่ตามต้อย่างกระชั้นชิด เลี้ยวหัวและองเป้งเห็นจะเข้าค่ายไม่ทันจึงพาทหารแตกหนี กลับไปหาขงเบ้ง และรายงานว่าองสงผู้นี้มีกำลังกล้าหาญเข้มแข็งนัก กล่าวไม่ทันขาดคำเดียวหวังซึ่งถูก พยุงเข้ามาหาขงเบ้งด้วยก็อาเจียนออกมาเป็นโลหิต ขงเบ้งเห็นอาการของเดียวหวังสาหัสจึงให้ทหารพา ตัวไปรักษา แล้วปรึกษากับเกียงอุยว่าข้าศึกยกมาครั้งนี้มีกำลังกล้าแข็งนัก ทั้งหนทางซึ่งจะยกไปล่วงเข้า ไปตำบลตันฉงนั้นก็ถูกก่อกำแพงปิดกันไว้อย่างแน่นหนา ท่านจะคิดอ่านประการใด

เกียงอุยจึงว่า การศึกครั้งนี้แม่ทัพคนสำคัญคือโจจิ้น หาใช่เฮ็กเจียวไม่ จุดยุทธศาสตร์เป้าหมายคือเมือง เตียงอัน หาใช่ตำบลตันฉงไม่ ขอบที่จะหลีกขวากหนามรุกสู่เป้าหมายโดยเร็วที่สุด แล้วเกียงอุยได้กล่าว สืบไปว่า ซึ่งตำบลตันฉงนี้เป็นทางคับขัน แล้วเฮ็กเจียวก็มีสติปัญญา ฝีมือก็เข้มแข็งป้องกันรักษามั่นคง อยู่ จะหักไปมิได้ ขอให้ท่านแต่งทหารที่มีฝีมือยกไปตั้งค่ายสกัดทางรักษาตำบลเกเต้งไว้ แล้วจึงจัดทหาร ให้ตั้งรับอยู่ที่นี้กองหนึ่ง เราจะล้อมยกทัพใหญ่ลัดไปออกเอาตำบลลกีสาน อย่าให้ข้าศึกทันรู้ ข้าพเจ้าจะ คิดกลอุบายจับเอาตัวโจจิ้นให้ได้

ขงเบ้งได้ฟังแผนการของเกียงอุยก็เห็นด้วย จึงสั่งให้องเป้งและลิฉันทหารล้อมยกไปตามเส้นทาง น้อย ไปคุมจุดยุทธศาสตร์ที่ตำบลเกเต้งไว้ รอกองทัพใหญ่จะยกตามไป และให้อุยเขียนคมทหารประชิด ตำบลตันฉงไว้

ครั้นจัดแจงเสร็จแล้วขงเบ้งจึงให้ม้าดำเป็นกองทัพหน้า กวนหินและเตียวเป่าเป็นกองทัพหลัง ขงเบ้งและ เกียงอุยเป็นกองทัพหลวง ล้อมยกออกจากที่ตั้งเดิม วกไปทางตำบลจ่ากิก แล้วเคลื่อนทัพตรงไปที่เขากิ สาน และให้ตั้งค่ายมั่นไว้

เมื่อตั้งค่ายเสร็จแล้วเกียงอุยจึงแต่งหนังสือลับฉบับหนึ่ง แล้วสั่งให้ทหารคนสนิทถือเอาไปให้โจจิ้น

ฝ่ายโจจิ้นซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายวุยก๊กตั้งกองทัพหลวงอยู่ที่ด่านปากทางเข้าเมืองลกเอียง หลังจากได้ ทราบข่าวศึกว่าเฮ็กเจียวมีชัยชนะแก่กองทัพขงเบ้งหลายครั้งหลายหนก็มีความยินดี และให้ทหารคอย กวดขันลาดตระเวนป้องกันการสอดแนมจากฝ่ายจ๊กก๊กมิได้ประมาท วันหนึ่งหน่วยลาดตระเวนของโจจิ้นได้ จับทหารคนสนิทของเกียงอุยได้

หลังจากหน่วยลาดตระเวนได้สวนทราบความแล้ว จึงพาทหารคนสนิทของ เกียงอุยไปพบโจจิ้น แล้วแจ้ง ความให้ทราบว่เกียงอุยมีความลับจะแจ้งให้ท่านทราบ กล่าวแล้วก็มองหน้าไปทางทหารในค่ายของ โจจิ้น

โจจิ้นเห็นเป็นความนัย จึงจับทหารในค่ายออกไปด้านนอก ทหารคนสนิทของเกียงอุยจึงแหวกอกเสื้อเอา หนังสือลับของเกียงอุยมอบแก่โจจิ้น

โจจิ้นรับหนังสือนั้นออกอ่านดู เป็นใจความว่าข้าพเจ้าเกียงอุยข้าเก่าแห่งวุยก๊กขอคำนับมาถึงท่านแม่ทัพ ใหญ่ ด้วยข้าพเจ้าถูกใส่ความจากขุนนางกังฉิน จึงจำใจต้องยอมเข้าด้วยขงเบ้ง ทุกวันนี้มีความแค้นเคือง ใจสาหัสนัก ประการนี้จะใครกลับภุมิลาเนาเดิม แต่ยังมีใจได้ ด้วยขงเบ้งได้ให้ความไว้เนื้อเชื่อใจ หากความ รังเกียจอันใดมิได้ แต่ตัวข้าพเจ้านี้กายใจเป็นของวุยก๊ก ซึ่งจะเห็นคุณของคนอื่นยิ่งกว่าวุยก๊กนั้นหามิได้ จะช่วยเหลือเป็นไส้ศึกคิดอ่านให้ท่านได้ชัยชนะแก่กองทัพขงเบ้งให้จงได้ ขอให้ท่านแต่งกองทัพออกไป รบกับขงเบ้ง เมื่อขงเบ้งยกออกไปรบกับท่านข้าพเจ้าจะวางเพลิงเผาเสบียงอาหาร และค่ายขงเบ้งเสียให้ ลั่น ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็จะถอยทัพกลับมารักษาค่าย ท่านจงยกกองทัพไล่ตามตี เห็นจะจับตัวขงเบ้งได้เป็น มั่นคง

โจลินเคยได้ยืมกิตติศัพท์มาแต่ก่อนว่าเกียงอุยเป็นคนสัตย์ซื่อ แต่ถูกใส่ร้ายจากขุนนางวูยกก็ว่าเกียงอุยแปรพักตร์ไปเข้ากับขงเบ้ง จนเกียงอุยต้องยินยอมเข้ากับขงเบ้งในที่สุด ครั้นได้ทราบความตามหนังสือของเกียงอุยแล้วก็สำคัญว่าเป็นความจริง จึงมีความยินดีเป็นอันมาก ทั้งโจลินก็มีน้ำจิตริษยาอยู่ภายในใจว่าสมาธิทำการมีความชอบล้าหน้าไปมาก หากจับตัวขงเบ้งได้ก็มีความชอบยิ่งกว่าสมาธิ

โจลินคิดดังนั้นแล้วจึงรำพึงออกมาอย่างลึมดว่า ชะรอยเทพยดาจะมาช่วยเราให้ได้ความชอบครั้งนี้ รำพึงดังนั้นแล้วจึงสั่งทหารให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารคนสนิทของเกียงอุยเป็นอันมาก และสั่งแก่ทหารนั้นว่าท่านจงกลับไปบอกเกียงอุยเถิด ที่มีหนังสือมานั้นเราชอบใจ แต่จะยกไปทำการวันใดจะแจ้งไปให้ทราบต่อภายหลัง

ทหารคนสนิทของเกียงอุยรับคำโจลินแล้วจึงคำนับลาแล้วกลับไปหาเกียงอุย และรายงานความให้ทราบทุกประการ

ต่อมาโจลินจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า ซึ่งเกียงอุยมีหนังสือมาให้ยกกองทัพไปรบกับขงเบ้งนั้น ท่านทั้งปวงจะมีความเห็นเป็นประการใด

ปีเถียวซึ่งเป็นนายทหารผู้ใหญ่ ได้ฟังปรารภของโจลินดังนั้นจึงท้วงว่า เกียงอุยมีหนังสือมาครั้งนี้เห็นจะยังไว้วางใจมิได้ เพราะขงเบ้งนั้นมีสติปัญญาเยี่ยมไปด้วยกลอุบายหลายหลากนัก กริ่งว่าขงเบ้งจะให้เกียงอุยมีหนังสือมาลวงท่าน หากเชื่อคำเกียงอุยก็จะเสียการไป ประการหนึ่งเล่าเกียงอุยได้แปรพักตร์ไปเข้ากับขงเบ้งนานเข้าแล้ว หากจะคิดกลับคืนวูยกก็ ใฉนจึงทอเวลาเนิ่นช้าถึงปานนี้ เห็นผิดปกติดูอยู่ ท่านจงไต่ตรองให้จงดี

โจลินได้ฟังปีเถียวท้วงก็แย้งว่า เกียงอุยนี้เป็นชาววูยก ซึ่งไปอยู่กับขงเบ้งนั้นเรารู้ว่าเขาได้ไปอยู่ด้วยใจสมัครไม่ หากเป็นไปเพราะขุนนางวูยกกริ่งเกียดขับไล่ใส่ร้ายทางหนึ่ง ขงเบ้งก็ทำกลอุบายล่อลวงเกียงอุยเพื่อเอาตัวไปอยู่ด้วยอีกทางหนึ่ง ทางหนึ่งไล่ทางหนึ่งดึง เกียงอุยจึงจำใจไปฉนั้น ยิงนานวันเกียงอุยยิ่งรำลึกถึงบ้านเมือง คิดจะกลับมาพบหน้าญาติพี่น้อง อยาได้แคลงใจเกียงอุยสืบไปเลย

ปีเถียวจึงว่า ถึงแม่ท่านแม่ทัพจะวางใจเกียงอุยก็สุดแท้แต่ใจเถิด แต่จะประมาทเสียทีเดียวนั้นไม่ชอบ ควรที่ท่านแม่ทัพจะรักษาตัวตั้งมั่นอยู่ที่ด่านนี้ก่อน ข้าพเจ้าจะอาสายกไปทำการแทนท่านเอง หากเกียงอุยสุจริตต่อท่าน ความชอบก็จะมีอยู่แก่ท่าน แต่ถ้าหากเกียงอุยทำกลอุบายมา ข้าพเจ้าจะคิดอ่านแก้ไขมิให้ความร้ายตกมาถึงท่านจงได้

โจลินได้ฟังปีเถียวดังนั้นก็เห็นชอบ จึงจัดแจงทหารห้าหมื่นให้ปีเถียวยกไปรบกับ ขงเบ้งตามแผนการของเกียงอุย ปีเถียวรับคำสั่งโจลินแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปที่เขากิสาน

ปีเถียวเดินทัพไปสองวันก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าขณะนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้ยกมาตั้งอยู่ตำบลจ่าก๊ก และตั้งค่ายมั่นอยู่หลายค่าย ปีเถียวได้ฟังรายงานดังนั้นจึงเร่งทหารให้รีบเดินทัพไปที่ตำบลจ่าก๊ก

เมื่อปีเถียวยกกองทัพไปถึงตำบลจ่าก๊ก กองทัพเมืองเสฉวนก็ยกทหารออกมาเผชิญหน้า แต่พอปีเถียวสั่งทหารให้เข้ารบ ทหารเมืองเสฉวนกลับล่าถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม

ปีเถียวเกรงว่าซึ่งกองทัพเมืองเสฉวนล่าถอยไปโดยไม่ทันรบจะเป็นกลอุบาย จึงสั่งให้พักทหารตั้งค่ายมั่นไว้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ล่อปลาหิว (ตอนที่536)

ขงเบ้งถูกทหารวูยกที่รักษาตำบลฉงชานชัยภูมิที่ตีเลิศป้องกันรักษายุทธภูมิอย่างเหนียวแน่น ไม่อาจรุกฝ่าเข้าไปได้ จึงจำต้องลอบยกกองทัพก้อมไปทางตำบลจ่าก๊กเพื่อจะยกไปทางเขากิสาน และให้เกียงอุยทำกลลวงให้โจลินออกมารบ แต่ปีเถียวนายทหารผู้ใหญ่ของโจลินเกรงว่าจะเป็นกลอุบาย จึงอาสายกไปทำการแทน

ปีเถียวให้ทหารตั้งค่ายเสร็จแล้วเห็นทหารเมืองเสฉวนยกมาทำรบ จึงคุมทหารออกจากค่ายจะไปโจมตีทหารเมืองเสฉวน แต่พอยกทหารออกไปพ้นหน้าค่าย ทหารเมืองเสฉวนก็กลับล่าถอยไปดื้อๆ ปีเถียวไม่กล้ายกทหารตามไปเกรงว่าจะต้องกลอุบาย จึงให้ทหารถอยกลับเข้าค่าย

พอทหารปีเอียวถอยกลับเข้าค่าย ทหารเมืองเสฉวนก็ยกมาประชิดค่ายทหารอีก ครั้นปีเอียวยกทหารออกไปรบทหารเมืองเสฉวนก็ล่าถอยอีก ล้อกันไปถอยกันมาตั้งแต่บ่ายยันค่ำ ตั้งแต่กลางคืนยันรุ่ง ทหารของปีเอียวไม่เป็นอันกินอันนอน พวกกันฮิดโรยอ่อนล้าลง ครึ่งสุดท้ายเป็นเวลารุ่งสาง พอปีเอียวยกทหารออกไปตามติดด้วยคิดว่าทหารเมืองเสฉวนคงจะล่าถอยกลับไปเช่นที่เคย

ปีเอียวคุมทหารไล่ตามทหารเมืองเสฉวนด้วยความลืมหูลืมตาจนไกลออกไปจากค่ายกว่าทุกครั้งที่ผ่านมา ก็รู้สึกเฉื่อยใจว่ายกทหารออกมาไกลเกินไป จึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากทั้งสี่ทิศ ทหารเมืองเสฉวนได้ยกออกมาจากหุบเขาและชายป่า ดึงกระหนาบล้อมเข้ามาพร้อมกัน

ทหารของปีเอียวจะตีฝ่าออกไปก็ไม่กล้า ด้วยทหารเมืองเสฉวนล้อมกระชับเข้ามาทุกทิศไม่รู้ว่ามีมากแฉ่น้อยเท่าใด ปีเอียวได้แต่ละล้าละลังไม่รู้จะทำการประการใด ในทันใดนั้นแนวล้อมด้านทิศตะวันตกก็เปิดออก เห็นขงเบ้งขี่เกวียนน้อยออกมาข้างหน้าทหาร แต่งตัวเคร่งขรึม ในมือถือพัดขนนก ร้องมายังปีเอียวว่าพวกท่านถูกเราล้อมไว้ไม่มีทางรอดแล้ว ขอเชิญตัวนายทัพออกมาสนทนากันสักหน่อยหนึ่ง

ปีเอียวได้ยินดังนั้นจึงหันมาสั่งนายทหารว่า เราจะทำให้ออกไปเจรจากับขงเบ้ง เป็นที่ แล้วให้ตีหักออกไปทางด้านหลัง พอถึงกลางทางเราจะให้ทหารยกอ้อมกลับไปตีค่ายของ ขงเบ้ง แล้วจะจุดเพลิงขึ้นเป็นสัญญาณให้ทหารทุกกองจู่โจมเข้ายึดค่ายขงเบ้งพร้อมกัน สั่งการแล้วปีเอียวจึงชักม้าออกไปข้างหน้าทหาร

ขงเบ้งสำคัญว่าโจโฉจะยกกองทัพมาเอง แต่เห็นเป็นปีเอียวชักม้าออกมาข้างหน้าทหารจึงกล่าวกับปีเอียวว่าตัวท่านเป็นแต่ทหารผู้น้อย ไม่คู่ควรที่จะมาเจรจากับเรา จงไปเชิญโจโฉออกมาเจรจากับเราเองเถิด

ปีเอียวได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ด่าขงเบ้งว่า นายเราเป็นคนตั้งอยู่ในสัตย์ในธรรม หรือจะควรมาเจรจากับท่านเป็นคนพาลทรยศต่อแผ่นดิน นายเราเหมือนหนึ่งพฤษชาติซึ่งมีลำต้นเป็นเงิน มีใบแลดอกผลเป็นทอง ก็ควรจะต้องอยู่ในยอดเขา อันจะตั้งอยู่ในพื้นแผ่นดินหาควรไม่

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็ทำที่เป็นโกรธ สั่งทหารให้เข้าโจมตีปีเอียว ปีเอียวเห็นได้โอกาสที่ทหารกำลังเคลื่อนตัว จึงคุมทหารตีฝ่ากลับออกมาทางด้านหลัง ปรากฏว่าทหารเมืองเสฉวนด้านนั้นเบาบางนัก ปีเอียวจึงคุมทหารตีฝ่าออกไปได้โดยสะดวก

ปีเอียวพาทหารถอยไปได้สองร้อยเส้นก็เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นทางด้านหลังค่ายของ ขงเบ้ง ปีเอียวสำคัญว่าเกียงอุยทราบข่าวโจโฉยกมาตีค่ายขงเบ้ง จึงให้ทหารจุดเพลิงสัญญาณขึ้นตามที่ตกลงไว้กับโจโฉก็มีความยินดี จึงคุมทหารยกย่อนเข้ารบกับขงเบ้งอีกครั้งหนึ่งตามแผนการที่เกียงอุยได้มีหนังสือลับไปยังโจโฉนั้น

พอปีเอียวคุมทหารเข้าไปใกล้ก็เห็นทหารเมืองเสฉวนล่าถอยกลับลงไป ปีเอียวสำคัญว่าขงเบ้งเกรงว่าค่ายถูกข้าศึกโจมตี จึงพาทหารกลับไปรักษาค่าย ก็ยิ่งสำคัญว่าการเป็นไปตามแผนการของเกียงอุย จึงชักม้าขึ้นหน้าทหารรุกไล่ตามตีทหารเมืองเสฉวน

ปีเอียวชักม้าหน้าทหารไล่ตามตีทหารเมืองเสฉวนมาถึงแนวป่าแห่งหนึ่งก็รู้สึกพรั่นใจ เกรงว่าข้าศึกจะซุ่มซ่อนทหารไว้ในแนวป่า จึงชักม้ากลับ ชับทหารให้รีบถอย

ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากแนวป่าทั้งสองข้างทาง ทหารเมืองเสฉวนได้โห่ร้องก้องสนั่นทั้งแนวป่าและระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่ทหารของปีเอียวราวห่าฝน ทหารของปีเอียวไม่รู้ว่าจะเข้าศึกซุ่มซ่อนอยู่ที่ไหน กว่าจะรู้ตัวก็ถูกเกาทัณฑ์ล้มตายลงเป็นใบไม้ร่วง

ปีเอียวรู้ว่าต้องกลิ้งริบซีม้าหนีออกจากแนวป่า เห็นเกียงอุยคุมทหารขี่ม้ายืนสกัดขวางทางไว้ก็โกรธ ร้องด่าเกียงอุยว่าไอ้คนทรยศต่อแผ่นดิน น้ำใจคดแล้วยังใช้น้ำคำคดลวงนายเราให้มาหลงกลอีกเล่า ดีที่บุญนายเรายังมากอยู่ จึงไม่ได้หลงกลชั่วในครั้งนี้

เกียงอุยได้ยินก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าตัวกูตั้งใจจะจับเสีย ไม่คาดคิดว่าสุนัขขอย่างท่านจะหลงมาติดบ่วงแทน จึงรีบลงจากหลังม้ามาค้ำหน้าเราแต่โดยดี เราก็จะไว้ชีวิต

ปีเดียวได้ฟังก็โกรธ คิดจะเข้ารบกับเกียงอุย แต่เห็นเกียงอุยคุมทหารอยู่เป็นอันมากก็ชักม้ากลับไปอีกด้านหนึ่ง แต่ทหารเมืองเสฉวนได้สกัดไว้ ปีเดียวเห็นทหารเมืองเสฉวนล้อมหน้าล้อมหลังไว้แน่นหนาไม่อาจหนีออกไปได้ จึงชักกระบี่ออกเชือดคอตาย

ทหารรายกึ่งที่เหลืออยู่เห็นตัวนายตายก็พากันอ่อนน้อมต่อเกียงอุยสิ้น เกียงอุยคุมตัวเชลยศึก ศาสตราวุธ และม้าเสร็จแล้วจึงพาทหารกลับไปหาขงเบ้ง แล้วรายงานความทั้งปวงให้ทราบ ขงเบ้งทราบความแล้วก็มีความยินดี สั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบเป็นอันมาก

ฝ่ายโจโฉเห็นครั้นทราบข่าวศึกว่าปีเดียวเสียทีแก่ข้าศึกถึงแก่ชีวิตแล้วก็เสียใจ รีบแต่งฎีกาเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยให้ทรงทราบความทุกประการ

พระเจ้าโจยอยทรงทราบฎีกาของโจโฉแล้วก็ตกพระทัย ตรัสสั่งให้หาสมาธิเข้ามาปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

สมาธิจึงกราบทูลว่า ซึ่งกองทัพเมืองเสฉวนจะยกมาทางด่านฉงมี้ได้ จึงยกกองทัพดลมาเดินทางตำบลกิสานนี้ หวังจะแยกพลทหารมาตามทางลัด ข้าพเจ้าจะแต่งทหารยกออกไปตั้งปิดทางลัดทั้งปวงเสียให้สิ้น อย่าให้เข้ามาได้ ถ้าข้าอยู่ประมาณสองเดือนแล้วกองทัพขงเบ้งก็จะขัดสนข้าวปลาอาหาร เห็นจะเลิกไปเอง ฝ่ายเราได้ที่ก็จะยกทหารโจมตีเอา เห็นจะจับตัวขงเบ้งได้โดยง่าย ขอให้มิหนังสือไปกำชับโจโฉเสีย อย่าให้ยกทหารล่งไป จงยับยั้งดูท่วงทีขึ้นชิงขงเบ้งให้แน่นอนก่อน ให้ระมัดระวังกลของขงเบ้งซึ่งจะแต่งล่อลวงนั้นให้จงได้

สมาธิอาศัยความชำนาญภูมิประเทศแดนวุยก๊กที่กระจ่างจดจำนี้ในฝ่ามือ พอทราบข่าวว่าขงเบ้งยกทหารมาทางตำบลกิสานก็คิดแผนการได้ว่า ขงเบ้งไม่อาจหักด่านตำบลฉงมี้ได้ จึงต้องกระจายกำลังยกมาตามเส้นทางเล็กเส้นทางน้อยของตำบลกิสาน พร้อมแล้วก็ยกไปที่ตำบลเขากิสาน แต่การเดินทางลักษณะเช่นนี้ยากที่จะล่าเสียบียงอาหารเพื่อทำการสงครามใหญ่ได้ เมื่อเสียบียงอาหารของกองทัพขงเบ้งล่าเสียบียงมาตามซอกเขาจึงล่าเสียบียงได้น้อย อีกไม่เกินสองเดือนก็จะขาดเสียบียงลง สมาธิจึงกำหนดยุทธวิธีตั้งรับโดยสกัดเส้นทางเล็กเส้นทางน้อยเสีย และประวิงเวลารบให้เวลาผ่านไปเพียงสองเดือนกองทัพขงเบ้งสิ้นเสียบียงลงก็ต้องถอยทัพกลับไปเอง แต่สมาธิเกรงว่าขงเบ้งจะใช้กลอุบายทำลายแผนประวิงเวลานี้ โดยทำกลลวงให้โจโฉหลงเข้ารบก่อนที่เวลาสองเดือนจะผ่านไป ดังนั้นจึงกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยให้มีพระบรมราชโองการไปกำชับโจโฉอย่าให้ออกรบ

พระเจ้าโจยอยทรงฟังแผนการตามที่สมาธิกราบทูลแล้วก็ทรงเห็นชอบ จึงมีพระบรมราชโองการให้ห็นค่ายเชิญไปให้แก่โจโฉ สมาธิเห็นดังนั้นจึงเรียกข้าหลวงผู้ถือหนังสือมากำชับว่า ซึ่งท่านจะเชิญพระบรมราชโองการไปให้โจโฉในครั้งนี้ ถ้าหากโจโฉซักถามว่าผู้ใดเป็นผู้กราบทูลเสนอให้ทรงกำชับมาแล้ว ก็อย่าได้บอกแก่โจโฉว่าเราเป็นผู้กราบทูลเป็นอันขาด ด้วยโจโฉจะคิดน้อยใจแก่เรา การทั้งปวงก็จะเสียไป

ห็นค่ายรับคำสั่งสมาธิแล้วจึงถวายบังคมลาพระเจ้าโจยอยแล้วเชิญพระบรมราชโองการเอาไปมอบแก่โจโฉ

ฝ่ายโจโฉเห็นครั้นได้ทราบข้อรับสั่งของพระเจ้าโจยอย จึงหันไปถามโกจ्यूว่าซึ่งสองเต้มีรับสั่งมาครั้งนี้ ท่านจะเห็นเป็นประการใด

โกจ्यूตอบว่าซึ่งมีรับสั่งมาดังนี้เห็นจะเป็นเพราะสมาธิริษยาท่าน เกรงว่าจะทำการได้ชัยชนะแก่ขงเบ้งแล้วจะมีความชอบเป็นอันมาก จึงเปิดทูลให้มีรับสั่งห้ามท่านมิให้ออกรบ ตัวสมาธิจะออกไปรบเอง หวังจะเอาความชอบไว้แต่ผู้เดียว

โจโฉได้ฟังก็เห็นด้วย จึงถามโกจ्यूต่อไปว่า หากเราทำตามรับสั่งนี้แล้วกองทัพเมืองเสฉวนไม่ล่าถอยกลับไปก็ดี หรือยกเข้าตีเมืองเราก็ดี จะคิดอ่านประการใด

โกจ्यूจึงว่า ขอบที่ท่านแม่ทัพจะสั่งการไปยังองสงให้ยกทหารโอบโจมตีกองเสียบียงของขงเบ้งเสีย เมื่อขงเบ้งเสียเสียบียงแล้วก็จะเลิกทัพกลับไป ความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก

ขุนเล่ซึ่งเป็นนายทหารผู้ใหญ่อีกคนหนึ่งได้ฟังโกจ्यूเสนอเช่นนั้นจึงกล่าวว่า ซึ่งโกจ्यूเห็นว่ากองทัพของขงเบ้งขาดเสียบียงอาหารนั้นต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า กองทัพของขงเบ้งซึ่งขาดเสียบียงนี้เหมือนหนึ่งปลาที่หิวโซ ย่อมดิ้นรนหาเหยื่อ เห็นจะให้หน่วยสอดแนมสืบหาข่าวคราวการล่าเสียบียงอาหารของกองทัพเราเพื่อจะแย่งยึดเอาไปบำรุงกองทัพ ดังนั้นเสียบียงอาหารก็จะกลายเป็นเหยื่อล่อของขงเบ้งให้มาติดกับได้

โกจวินได้ยินจึงถามว่า ท่านกล่าวความเหมือนจะมีกลนัย จงไขให้แจ้งเถิด

ขุนเล้งจึงกล่าวสลับไปว่า ถ้าแลขงเบ้งขัดอาหารเข้าดั่งนั้น ข้าพเจ้าจะเอาดินประสิวสุพรรณถันบรรทุกเกรียนให้มาก แล้วจะเอาหญ้าแฉางปกเสี้ย จะคุมทหารขึ้นเกรียนไปทำดั่งหนึ่งจะมาส่งล่าเสียงท่าน จึงจะแต่งให้คนสอดแนมไปแจ้งแก่ขงเบ้ง ขงเบ้งขัดเสบียงอยู่ก็จะให้ทหารมาตีเอา ข้าพเจ้าก็จะทิ้งเกรียนเสีย ทหารขงเบ้งก็จะกลุ้มกันเข้าชิงเสบียง จึงเอาเกาทัณฑ์เพลิงยิงเข้าไป ให้เพลิงติดขึ้นเผาทหารขงเบ้งเสีย แล้วจะยกออกโจมตีให้แตกไป

โจจวินเห็นแผนการอธิบายของขุนเล้งสอดคล้องต้องกับสถานการณ์กองทัพของขงเบ้ง เห็นว่ากองทัพของขงเบ้งจะต้องมาติดกับกลอุบายนี้เป็นมั่นคง จึงมีความยินดีเป็นยิ่งนัก สรรเสริญขุนเล้งว่าแผนการท่านครั้งนี้ล้ำลึกยิ่ง ขงเบ้งจะต้องถูกจับตัวเป็นมั่นคง

กล่าวแล้วโจจวินจึงสั่งทหารให้ไปบอกองสงให้ยกทหารเข้าปล้นชิงเสบียงของ ขงเบ้ง เพื่อเร่งให้กองทัพของขงเบ้งขาดเสบียงลง แล้วสั่งให้โกจวินยกทหารไปรักษาเส้นทางเล็กชอกเขาน้อยที่จะมาแต่ตำบลเกเต้งและตำบลกีกัก อย่าให้กองทัพของขงเบ้งยกมาสมทบกันเป็นกองทัพใหญ่ได้ ส่วนทางเล็กทางน้อยที่ทหารพอจะเดินทางได้ตามบริเวณตำบลข้างเคียงก็แต่งทหารไปสกัดไว้ทั้งสิ้น แล้วกำชับทหารไม่ให้ออกไปรบตามรับสั่ง

ฝ่ายขงเบ้งปลงทัพอยู่ที่ตำบลจำกักแดนเขากิสาน เห็นกองทัพโจจวินมิได้ยกมารบพุ่งแต่กลับให้ทหารคอยปล้นกองเสบียงที่ล่าเสียงเสบียงอาหารมาส่ง จึงปรึกษากับเกียงอุยว่ากองทัพเราถูกข้าศึกกลบปล้นเสบียงอาหารดั่งนี้ เห็นทีจะขัดสนเสบียงอาหารภายในเดือนหนึ่งข้างหน้า จะคิดอ่านประการใด

ในขณะที่กำลังปรึกษายู่ ณ นั้น หน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานว่าชาวเมืองเสหลงได้มาแจ้งแก่หน่วยสอดแนมว่าขณะนี้ขุนเล้งกำลังคุมเสบียงอาหารมาจากเมืองเตียงอันจะไปส่งให้แก่กองทัพของโจจวิน

ขงเบ้งได้ฟังรายงานแล้วจึงเรียกทหารรุกรักที่เข้าสวามิภักดีมาสอบถามว่าขุนเล้งนี้เป็นผู้ใด

ทหารเมืองลกเอียงคนหนึ่งที่ถูกจับตัวเป็นเชลยได้รายงานว่ ขุนเล้งนี้เดิมเป็น ขุนนางพลเรือนชั้นผู้น้อยครั้งหนึ่งได้ตามเสด็จพระเจ้าโจยอยไปประพาสป่า พระเจ้าโจยอยทรงม้าไกลออกไปจากทหารองครักษ์ถูกเสือไล่กัด ทหารองครักษ์เข้าช่วยไม่ทัน ขุนเล้งเป็นพลทหารรักษาการณ์เห็นดั่งนั้นก็มิได้เกรงกลัว ฉวยเอากระบี่เข้าไปขวางหน้าเสือไว้ แล้วเอากระบี่แทงเสือถึงแก่ความตาย พระเจ้าโจยอยจึงทรงโปรดและตั้งให้เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล ลักเนื้อล่อเสือ (ตอนที่537)

กองทัพขงเบ้งไม่อาจล่าเสียงเสบียงอาหารเป็นการใหญ่ได้เพราะต้องเคลื่อนทัพมาตามชอกเขาเล็กๆ ดั่งนั้นจึงมีเสบียงเหลือย่นศึกเพียงเดือนเศษ พอขงเบ้งรู้ว่าข้าศึกกำลังล่าเสียงเสบียงไปที่กองทัพโจหยินก็รู้สึกเฉลียวใจ จึงไต่สวนว่าใครเป็นนายทหารคุมเสบียง

ครั้นทราบความว่านายทหารของรุกรักที่คุมเสบียงในครั้งนี่คือขุนเล้งขุนนางฝ่ายทหารชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเจ้าโจยอยไว้วางพระราชหฤทัย ขงเบ้งก็แจ้งในกลอุบายของข้าศึก จึงปรารภกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า โจจวินนี้เห็นว่าเราขัดสนเสบียงอาหารอยู่แล้ว แกล้งแต่งขุนเล้งให้คุมล่าเสียงมาหวังจะลวงเผาทหารเราเรารู้ที่อยู่ แต่แรกเราทำศึกมามีชัยชนะนั้นก็เพราะกลอุบายลวงเผาทหารข้าศึกอีก แลบัดนี้โจจวินจะลักเอาความคิดของเรามาทำแก่เราผู้เจ้าของนี้ ยังจะได้อยู่หรือ

ขงเบ้งปรารภดั่งนั้นแล้วจึงหัวเราะ และกล่าวว่าเราจะคิดกลลักเนื้อล่อเสื่อยอนกลเอาเพลิงของโจจวินเผาทหารโจจวินให้วายวอดเสียในครั้งนี่

กล่าวแล้วขงเบ้งจึงสั่งม้าตายให้คุมทหารไปตีกองเสบียงของขุนเล้ง แต่กำชับว่าอย่าได้เข้าปล้นชิงเอาเสบียง เหตุการณ์นี้เป็นเทศกาลที่ลมตะวันตกพัดกล้า ให้ยกทหารขึ้นไปทางด้านตะวันตกเหนือลม เมื่อขุนเล้งคุมกองเสบียงมาถึงก็ให้จุดไฟเผาป่าลงมา เพลิงก็จะคลอกทหารของขุนเล้งตายสิ้น ม้าตายรับคำสั่งแล้วจึงค้ำบลาขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารและยกไปแต่เพลานั้น

ครั้นม้าตายออกไปแล้วขงเบ้งจึงกล่าวอีกว่า เมื่อโจจวินรู้ว่าเรายกทหารไปตีกองเสบียงก็จะยกทหารมาปล้นเอาค่ายเรา ดั่งนั้นจึงให้ม้าตงและเตียวหิงคุมทหารห้าพันยกออกไปตั้งขุมอยู่ในป่าด้านนอกค่าย ถ้าโจจวิน

ยกทหารมาปล้นค่ายก็ให้ตีกระหนาบเข้ามา ม้าตงและเตียวหิงรีบคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงค้ำบลาออกไปจัดแจงทหาร

พอม้าตงและเตียวหิงกลับออกไป ขงเบ้งจึงเรียกกวนหินและเตียวเปาเข้ามาสั่งว่าซึ่งโจโฉจะยกทหารมาปล้นค่ายเรานั้น ทหารในค่ายของโจโฉก็จะเหลือแต่เบาบาง ให้เจ้าทั้งสองยกทหารไปซุ่มอยู่ในป่าใกล้ค่ายของโจโฉ เมื่อโจโฉยกทหารออกจากค่ายแล้วก็ให้ชิงเอาค่ายของโจโฉให้จงได้ กวนหินและเตียวเปา รับคำสั่งขงเบ้งแล้วก็ค้ำบลาออกไปจัดแจงการตามคำสั่ง

จากนั้นขงเบ้งจึงเรียกกองบั่นและกองอ้อมมาสั่งว่า ซึ่งโจโฉยกทหารมาปล้นค่ายเราในครั้งนี้เห็นจะเสียทีแตกกลับไปเป็นมันคง ให้ท่านคุมทหารยกไปสกัดต้นทางไว้ ถ้าโจโฉเสียทีแตกหนีไปก็ให้ตีสกัดไว้ แล้วยึดเอามาและศาสตราวุธให้ได้จงมาก สองนายทหารรับคำสั่งขงเบ้งแล้วค้ำบลาออกไปจัดแจงทหาร

ครั้นสั่งการเสร็จสิ้นแล้ว ขงเบ้งจึงพาทหารคนสนิทและองครักษ์ออกจากค่ายขึ้นไปอยู่บนเนินเขาคอยสังเกตการณ์

ฝ่ายขุนเล่าครั้นคุมกองเสบียงมาถึงริมเขาด้านตะวันตกของค่ายโจโฉ หน่วยสอดแนมก็นำความมารายงานว่า ขงเบ้งได้แต่งทหารจะยกมาปล้นเสบียง ขณะนี้ทหารของขงเบ้งกำลังเคลื่อนออกจากค่ายแล้ว

ขุนเล่าได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี กระหม่อมใจว่ากลอุบายซึ่งจะวางเพลิงเผาทหารของขงเบ้งครั้งนี้จะบรรลุผลเป็นแน่แท้ จึงสั่งม้าเร็วให้นำความไปรายงานแก่โจโฉ

โจโฉทราบความก็มีความยินดี สั่งให้เตียวสองและงักหลิมซึ่งเป็นนายทหารรองคุมทหารจากค่ายหน้าเป็นกองทัพหน้ายกไปตีค่ายของขงเบ้ง สั่งว่าถ้าเห็นแสงเพลิงขึ้นที่เขาตะวันตก เป็นอันแสดงว่าขุนเล่าได้วางเพลิงเผาทหารของขงเบ้งซึ่งยกไปปล้นกองเสบียงแล้ว ให้ท่านยกทหารเข้าตีเอาค่ายของขงเบ้ง

เตียวสองและงักหลิมรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารไปซุ่มอยู่ใกล้ค่ายของขงเบ้ง แล้วพา ทหารคนสนิทขึ้นไปคอยสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา

ฝ่ายขุนเล่าครั้นรายงานความแก่โจโฉแล้วก็ทำที่เป็นไม่รู้่นัย แสร้งคุมกองเสบียงมาตามปกติ พอค่ำลงก็ถึงเขาด้านตะวันตก จึงให้เอาเกวียนมากองสุ่มรวมกันเป็นวงทำนองเดียวกับว่าเป็นเกวียนเสบียงจริงๆ แล้วแกล้งให้ทหารทำที่เป็นคุมเวรยามกวดขันรักษากองเสบียงนั้น คอยทำให้ขงเบ้งยกทหารเข้าปล้นเอาเสบียง

ฝ่ายม้าตงยกทหารมาซุ่มคุมเชิงอยู่ก่อน ได้ให้ทหารไปสอดแนม เห็นขุนเล่าและทหารรุกรักก็อาวักขาของเสบียงเป็นแน่ชัดดังนั้น จึงสั่งทหารให้กระจายกำลังล้อมแนวป่าด้านตะวันตกข้างเหนือลมแล้วจุดเพลิงขึ้น แสงเพลิงได้ไหม้ลามอย่างรวดเร็ว แสงโชติช่วงสว่างดจเวลากลางวัน

แรงลมตะวันตกพัดกล้าไปทางด้านตะวันออก ขุนเล่าเห็นไฟลุกลามเข้ามาก็ตกใจ สั่งทหารให้รีบไปดับไฟ แต่แรงเพลิงแรงกล้าด้วยแรงลมโหมติดเชื้อไฟที่สุ่มอยู่ในเกวียนเสบียง ถูกดินประสิวสุพรรณถันระเบิดตังกึกก้องสนั่นหวั่นไหว กลายเป็นกองเพลิงใหญ่ร้อนแรงกล้า ไหม้เผาผลาญทหารขุนเล่าล้มตายลงในเพลิงเป็นอันมาก

ขุนเล่าและทหารที่เหลือหนีตายรอดไม่ได้ จึงพากันหนีไปทางด้านตะวันออก ม้าตงก็สั่งทหารให้ออกไปสกัดขงเบ้งด้วยเกาทัณฑ์ ถูกทหารของขุนเล่าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ตัวขุนเล่าและทหารไม่กี่คนหนีรอดออกไปได้

ฝ่ายเตียวสองและงักหลิมซึ่งยกทหารไปซุ่มอยู่ใกล้ค่ายของขงเบ้ง เห็นแสงเพลิงทอทาบท้องฟ้ามาแต่ข้างเขาด้านทิศตะวันตก สำคัญว่าขุนเล่าทำการสำเร็จตามแผนการแล้ว รีบพาทหารออกจากที่ซุ่ม รุกเข้าจู่โจมจะปล้นค่ายของขงเบ้ง

เตียวสองและงักหลิมยกทหารออกจากป่า ยังไม่ทันถึงหน้าค่ายของขงเบ้ง ก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้นจากแนวป่าข้างค่ายทั้งสองด้าน ม้าตงและเตียวหิงนายทหารเมืองเสฉวนได้คุมทหารตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน และระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของเตียวสองและงักหลิม ทหารรุกรักก็ไม่ทันรู้ตัวจึงถูกยิงด้วยเกาทัณฑ์บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เตียวสองและงักหลิมรู้ว่าต้องกลอุบายก็ตกใจ รีบพาทหารล่าถอยกลับไปตามเส้นทางเดิม

แต่พอเดียวสองและงักหลิมพาทหารหนีไปใกล้ปากทาง เสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นอีก งอป็นและงออี ได้คุมทหารออกมาสกัดไว้ ระดมยิงเกาทัณฑ์และโจมตีเข้ามาอย่างดุเดือด เดียวสองและงักหลิมเห็นดังนั้น จึงรีบพาทหารที่เหลือไม่กี่คนตีฝ่าหนีออกไปทางข้างทางจะกลับไปค่าย

ฝ่ายกวนหินและเดียวเปายกทหารมาชุมนุมอยู่หน้าค่ายหน้าของกองทัพพุกก็ ครั้นเห็นเดียวสองและงักหลิมยกทหารออกจากค่าย จึงคอยท่าอยู่อีกพักใหญ่ แล้วยกทหารเข้าหักเอาค่ายได้โดยสะดวก และสั่งให้ทหารชุมกำลังอยู่ในค่ายเป็นปกติอยู่ พอเห็นเดียวสองและงักหลิมยกทหารหนีตายกลับมา จึงให้ทหารระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ และยกออกไปฆ่าฟันทหารพุกก็บาดเจ็บล้มตายลงอีกเป็นจำนวนมาก

เดียวสองและงักหลิมถูกโจมตีซ้ำแล้วซ้ำเล่าก็ยิ่งตกใจ รีบพาทหารหนีกลับไปค่ายหลวงของโจจิ้น แล้วรายงานความทั้งปวงให้โจจิ้นทราบ

โจจิ้นทราบความก็เสียใจ ตั้งแต่วันนั้นจึงสั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย ไม่ให้ออกรบกับขงเบ้งอีก

ฝ่ายทหารเมืองเสฉวนครั้งนี้ได้ชัยชนะแล้วต่างพากันกลับไปค่าย

ขงเบ้งได้ทราบรายงานจากทหารทุกกองแล้วมีความยินดี แต่ปรารถนาว่าเป็นจะต้องเลิกทัพกลับไปเมืองเสฉวนโดยเร็วที่สุด

เอียวหงีได้ฟังดังนั้นจึงท้วงว่า สงครามครั้งนี้ก็มีชัยชนะแก่ข้าศึกอยู่อีก ไฉนท่านจะให้ทหารกลับคืนไปเล่า

ขงเบ้งจึงว่าชัยชนะจากการยุทธครั้งนี้ไม่อาจถือเป็นสิ่งชี้ขาดแพ้ชนะของสงครามได้ แม้ว่ากองทัพเราจะได้ชัยชนะเป็นขวัญกำลังใจแก่ทหารทั้งปวง แต่เสบียงอาหารนั้นเบาบางแล้ว หากเนินข้าอยู่ข้าศึกยกอ้อมไปปิดเส้นทางถอยเสียก็จะขัดสน ประการหนึ่งทหารพุกก็ยกหนุนเนื่องมา กว่าจะเผด็จศึกได้ก็ต้องเสียเวลานั้นเข้า กองทัพขาดเสบียงก็จะรวนเร วนวายไป อันการทำศึก ถ้าเห็นจะชนะก็ควรรีบรัดทำเสียแต่ต้นมือ อันเราจะเลิกทัพบัดนี้เล่าก็เพราะเห็นว่ากองทัพเมืองลกเอี้ยงมีอาจตามเรา

เอียวหงีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ขงเบ้งจึงกล่าวสืบไปว่าซึ่งจะเลิกทัพกลับไปครั้งนี้ จะเลิกไปแต่มือเปล่าก็เสียตายนัก จำจะคิดกลอุบายให้อยุเอี้ยนซาของสงเป็นกัไรติดมือเสียก่อน กล่าวดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงเขียนจดหมายปิดผนึกให้ม้าเร็วถือไปมอบแก่ยุเอี้ยนที่ตำบลตันฉอง แล้วขงเบ้งจึงสั่งให้เลิกทัพกลับไปเมืองฮันต่ง

ฝ่ายโจจิ้นหลังจากเสียรัฐของเบ้งซ็อนกลวงเพลิงเผาทหาร ต้องสูญเสียเป็นอันมากแล้วก็ตั้งมั่นอยู่ในค่ายคอยระมัดระวังมิให้กองทัพเมืองเสฉวนเข้ามาปล้นค่าย อยู่มาวันหนึ่งเดียวคับได้คุมทหารมาที่ด่านซึ่งโจจิ้นรักษาอยู่ แล้วแจ้งแก่โจจิ้นว่าบัดนี้ พระเจ้าโจยอยได้ตรัสสั่งให้ข้าพเจ้ายกทหารหนุนมาช่วยท่าน สุดแท้แต่ท่านจะบัญชา

โจจิ้นได้ฟังจึงแสวงถามว่า ซึ่งท่านยกมาครั้งนี้ได้ไปลาสุมาอี้ก่อนหรือไม่ เดียวคับก็ตอบไปโดยชื่อว่าข้าพเจ้าได้ไปลาสุมาอี้แล้ว โจจิ้นจึงถามสืบไปว่าสุมาอี้ได้ว่ากล่าวประการใดหรือไม่

เดียวคับจึงตอบว่าสุมาอี้ได้คาดคะเนว่าถ้าขงเบ้งเสียที่แก่ท่าน ก็จะยกกองทัพมาตีด่าน แต่ถ้าหากขงเบ้งได้รับชัยชนะก็จะเลิกทัพกลับไป กล่าวแล้วเดียวคับจึงถามกลับไปว่าซึ่งท่านเสียที่แก่ขงเบ้งแล้ว ยังได้ให้ทหารออกไปลาดตระเวนสืบข่าวกองทัพของขงเบ้งบ้างหรือไม่

โจจิ้นจึงว่าเราตั้งมั่นรักษาด่านมิให้เป็นอันตราย จึงมิได้ส่งหน่วยลาดตระเวนออกไปสืบข่าวคราว เมื่อท่านกล่าวดังนั้นก็จะลองให้ทหารออกไปลาดตระเวนดู หลังจากนั้นไม่นานหน่วยลาดตระเวนก็กลับมารายงานว่าขณะนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้เลิกทัพกลับไปแล้ว

โจจิ้นได้ฟังรายงานก็รู้สึกละลายใจที่มีรัทหนักของเบ้ง และซ้ำร้ายกว่านั้นการทั้งปวงดูเหมือนว่าสุมาอี้จะมองข้ามศิระตัวไปทั้งสิ้น

ฝ่ายอุยเอี้ยนคุมทหารตั้งมั่นคอยสกัดข้าศึกมิให้โอบหลังกระหนาบตีกองทัพของขงเบ้งอยู่ที่ตำบลตันฉอง ครั้นได้ทราบความจากหนังสือลับที่ขงเบ้งส่งมาแล้วจึงสั่งทหารกองหนึ่งให้ยกไปตั้งชุมนุมอยู่ในป่าด้านหลังค่ายขององสง กำชับว่าถ้าองสงยกทหารไล่ตามตีเรา ก็ให้จุดเพลิงเผาค่ายองสงเสีย แล้วให้รีบหนีกลับไปเมืองฮันต่ง

ครั้นสั่งการเสร็จแล้ว อุยเอียนจึงให้ตีม้าล่อช่องกลองเป็นสัญญาณเลิกทัพกลับไปเมืองฮันต๋ง และให้ทหารเดินทัพออกจากค่ายเป็นการเอิกเกริก ตัวอุยเอียนคุมทหารฝีมือดีสามสิบคนชุมนุมอยู่ในป่าข้างทาง

ฝ่ายองสงคุมทหารคุมเชิงกองทัพของอุยเอียนอยู่ คำวันหนึ่งหน่วยสอดแนมได้มารายงานว่าเมื่อบ่ายใกล้พลบวันนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้เลิกทัพกลับไปแล้ว องสงได้ทราบรายงานก็มีความยินดี รีบจัดทหารยกตามกองทัพเมืองเสฉวนเพื่อจะไล่ตามตีตามกระบวนศึก

พอองสงคุมทหารออกจากค่ายได้พักใหญ่ ทหารของอุยเอียนซึ่งยกไปชุมนุมอยู่ด้านหลังค่ายก็วางเพลิงเผาค่ายขององสง และระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่าย ไฟก็ไหม้ค่ายขององสงเป็นอันมาก แสงเพลิงทาบท้องฟ้าสว่างไสว ทหารของอุยเอียนซึ่งลอบไปวางเพลิงนั้นจึงพากันหนีกลับไปเมืองฮันต๋ง

ฝ่ายองสงคุมทหารไล่ตามตีทหารเมืองเสฉวน เห็นแสงเพลิงลุกสว่างมาจากทางค่าย รู้ว่าต้องกลของอุยเอียนก็ตกใจ จึงรีบสั่งทหารให้ถอยกลับไปค่าย แต่พอมายังกลางทางพลันได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารดังมาจากแนวป่า องสงก็ตกใจ ม้าที่ขึ้นนั้นผละซะซะก้อย

ในทันใดนั้นก็มีความหวาดต้งขึ้นว่า กูชื่ออุยเอียน จะมาเอาชีวิตมึงแล้ว องสงตื่นจากตะลึงรีบกระชับง้าวในมือ แต่พลันนั้นอุยเอียนก็เอาง้าวฟันถูกองสงขาดสองท่อนถึงแก่ความตาย ทหารขององสงเห็นตัวนายถึงแก่ความตายก็พากันแตกหนีไปสิ้น อุยเอียนทำการสำเร็จตามคำสั่งของขงเบ้งแล้ว จึงพาทหารกลับไปเมืองฮันต๋งรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล "ขโมยลูกเสือ" (ตอนที่538)

พระพุทธศาสนากาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเอ็ดพรรษา ปลายเดือนยี่ กองทัพของขงเบ้งขาดเสบียงอาหารลง จึงจำต้องล่าถอยทัพกลับไปเมืองฮันต๋ง แต่ขงเบ้งไม่ยอมล่าถอยมือเปล่า กลับคิดกลอุบายให้อุยเอียนสังหารองสงยอดนายทหารของวุยก๊ก แล้วอุยเอียนจึงคุมทหารจิกก๊กหน่วยสุดท้ายล่าถอยกลับเข้าเมืองฮันต๋งโดยปลอดภัย

ขงเบ้งทราบรายงานจากอุยเอียนแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยง แม่ทัพนายกองและขุนบำเหน็จแก่ทหารซึ่งมีความชอบตัวหน้ากัน

ฝ่ายโจโฉครั้นทราบข่าวว่าอุยเอียนทำกลอุบายสังหารองสงแล้วก็รู้สึกเสียใจ สั่งการให้เตียวคับ ขุนเล่ โกลุย อนุรักษ์าดำตามแนวชายแดนเมืองเตียงอันทุกตำบล เสร็จแล้วจึงเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายพระเจ้าซุนกวน หลังจากลกซุนได้รับชัยชนะแก่กองทัพของโจฮิวแล้ว ก็ได้ให้หน่วยสอดแนมติดตามข่าวคราวการสงครามระหว่างจ๊กก๊กและวุยก๊กอย่างใกล้ชิด ต่อมาหน่วยสอดแนมได้ทูลความแก่ซุนกวนว่าซึ่งขงเบ้งยกกองทัพบุกวุยก๊กครั้งนี้ได้ฆ่าฟันทหารของวุยก๊กบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของวุยก๊กอ่อนล้าอดโรยลงแล้ว ชอบที่พระองค์จะยกกองทัพไปตีวุยก๊ก เห็นจะได้โดยง่าย ซุนกวนได้ฟังดังนั้นก็มิได้ตรัส

เตียวเจียวขุนนางผู้ใหญ่จึงทูลว่า "บัดนี้เมืองกังต๋งมีฝูงหงส์เข้ามาร้องอยู่ตลอดเวลา อนึ่งมังกรก็สาแดงฤทธิ์ในท้องพระมหาสมุทร เหมือนจะบอกว่าเทศกาลนี้เป็นมงคลอันประเสริฐ ขอพระองค์ให้ตั้งการพิธีราชาภิเษกเสียก่อน แล้วจึงยกพลทหารไปตีเมือง ลกเอียง"

ซุนกวนได้ฟังคำเตียวเจียวก็คิดว่ากัการบัดนี้โจยอยและเล่าเสี้ยนที่ตั้งตนเป็นเจ้านั้นได้ราชาภิเษกตนเองขึ้นเป็นพระมหากษัตริย์แล้ว แม้ว่าตัวเราจะได้ตั้งตนขึ้นเป็นฮ่องเต้เมื่อแปดปีก่อน แต่ยังมีได้ประกอบพิธีราชาภิเษกตามอย่างประเพณี จึงคงมีฐานะเสมอชั้นอ่อนเท่ากัน แลบัดนี้แผ่นดินได้แตกออกเป็นสามก๊กต่างมีกำลังกล้าแข็งตั้งเป็นใหญ่ไม่ขึ้นแก่กัน หากไม่กระทำพิธีราชาภิเษกเป็นพระมหากษัตริย์ให้เสมอกับพระเจ้าโจยอยและพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วก็จะเป็นที่น้อยหน้าของชาวเมืองกังต๋ง ดังนั้นซุนกวนจึงเห็นชอบตามที่เตียวเจียวเสนอ และตรัสสั่งให้เตียวเจียวตั้งการพิธีราชาภิเษก

สามก๊กฉบับสมบูรณระบว่า "จึงกำหนดเลือกวันเป็เยะฉิ่ง คือวันธาตุน้ำไฟ เดือนสี่ คิมหันตฤดู สร้างพระแท่นราชพิธี ณ ชานเมืองบู๊เชียง ... คณะขุนนางอัญเชิญ ซุนกวนเสด็จขึ้นบนแท่นพระราชพิธีราชาภิเษกเป็นจักรพรรดิครองราชสมบัติ เปลี่ยนอั้งบู๊ศกปีทีแปด เป็นอั้งเล่งศกปีทีหนึ่ง พระราชทานเกียรตินามให้ซุนเกี้ยนบิดาผู้ล่วงลับเป็นบู๊เสี่ยกสองเต้ ให้โจ้วสี่ผู้เป็นมารดาเป็นบู๊เสี่ยกสองเฮา ซุนเซ็กผู้พี่เป็นเซียงซา ฮวง

อ๋อง ทรงโปรดแต่งตั้งให้ขุนเต่งเป็นราชโอรส ให้จุกัดเก็กบุตรคนโตของจุกัดกินเป็นผู้ช่วยเหลือราชบุตรฝ่ายชาย ให้เดียวหิวบุตรคนรองของเดียวเจียวเป็นผู้ช่วยเหลือราชบุตรฝ่ายขวา”

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า “ครั้นถึงเดือนสี่ปีพุทธศกราชเจ็ดร้อยเจ็ดสิบสองก็ให้แต่งการพระราชพิธีพร้อมเสร็จทุกประการตามประเพณีแต่ก่อน ตั้งพระองค์เป็นใหญ่ในเมืองกังตั้ง ครั้นวันศกมงคลฤกษ์จึงตั้งขุนเต่งพระราชบุตรเป็นฝ่ายหน้า ให้จุกัดเก็กบุตรจุกัดกินเป็นเสนาบดีฝ่ายขวา ให้เดียวหิวบุตรเดียวเจียวเป็นเสนาบดีฝ่ายซ้าย ช่วยทำนุบำรุงพระราชบุตรตามประเพณี”

ตำแหน่งของขุนเต่งซึ่งเป็นโอรสของขุนกวนที่ได้รับแต่งตั้งในครั้งนี้เทียบได้กับตำแหน่งกรมพระราชวังบวร ซึ่งเป็นตำแหน่งมหาอุปราชวังหน้า ส่วนจุกัดเก็กซึ่งเป็นบุตรของจุกัดกินพี่ชายของเบ้งนั้น ขุนกวนโปรดปรานมาตั้งแต่บัดนั้น เมื่อครั้งที่อายุได้หกขวบจุกัดกินพาเข้าไปกินโต๊ะในจวนของขุนกวน ขุนกวนเห็นใบหน้าของจุกัดเก็กรีดคล้ายกับโลโก้ทรงพอพระทัย สั่งให้ทหารเอาโลมาให้แล้วขุนกวนจึงเรียกเอาฟูกันมาเขียนที่โลว่าจุกัดเก็ก ขุนนางทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันหัวเราะ จุกัดเก็กจึงลุกออกไปหยิบฟูกันมาเขียนความว่า “โล่ของ” ไว้ข้างหน้าตัวหนังสือที่ขุนกวนได้เขียนไว้ รวมเป็นความว่าโล่ของจุกัดเก็ก ขุนกวนและขุนนางทั้งปวงเห็นจุกัดเก็กเฉลียวฉลาดและองอาจกล้าหาญก็พากันชื่นชมสรรเสริญ ขุนกวนเองมีความประทับใจจุกัดเก็กยิ่งกว่าบุตรขุนนางผู้อื่นตั้งแต่นั้นมา เป็นเหตุให้โปรดเกล้าแต่งตั้งเป็นขุนนางประจำวังหน้าในราชบุตร และเมื่อราชาภิเษกเป็นฮ่องเต้แล้ว ขุนกวนได้ยกเลิกศักราชเดิมเมื่อครั้งตั้งตนเป็นเจ้าแล้วตั้งศักราชใหม่ตามประเพณี

พระเจ้าขุนกวนเข้าพิธีบรมราชาภิเษกแล้วก็กำเริบในพระทัย ตรัสสั่งให้เตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองลกเอี้ยง แต่เดียวเจียวได้กราบทูลทัดทานว่าพระองค์เพิ่งผ่านพระราชพิธีมงคล ไม่ชอบที่จะเสด็จไปในราชการสงคราม ชอบที่จะงดกองทัพไว้ก่อน แล้วเสริมสร้างสัมพันธ์ไมตรีกับเมืองเสฉวนให้แน่นแฟ้น ให้เมืองเสฉวนยกไปตีเมืองลกเอี้ยงให้เพลี่ยงพล้ำลงก่อนแล้วเราจึงค่อยยกไป ในระหว่างนี้ชอบที่พระองค์จะได้ของสมเสียบียงอาหารและไพร่พลให้พริกพร้อมก่อน ก็จะสำเร็จตั้งพระราชประสงค์เป็นมั่นคง

ขุนกวนได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ จึงแต่งราชทูตไปกระชับสัมพันธ์ไมตรีกับเมืองเสฉวน และชักชวนให้พระเจ้าเล่าเสี้ยนยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี้ยง

พระเจ้าเล่าเสี้ยนเสด็จออกต้อนรับราชทูตของพระเจ้าขุนกวนแล้ว จึงปรึกษากับขุนนางทั้งปวงว่าซึ่งพระเจ้าขุนกวนทรงชักชวนให้ยกกองทัพไปกำจัดพระเจ้าโจยอยนี้ ท่านทั้งปวงจะเห็นเป็นประการใด

ขุนนางทั้งปวงได้กราบบังคมทูลว่า การสงครามเป็นการใหญ่ของแผ่นดิน ซึ่งพระเจ้าขุนกวนเจริญพระราชสาส์นมาในครั้งนี้อย่างใจไม่ได้ ชอบที่พระองค์จะปรึกษากับมหาอุปราชก่อน พระเจ้าเล่าเสี้ยนได้ฟังดังนั้นก็ทรงเห็นชอบ ตรัสสั่งให้ข้าหลวงรีบเดินทางไปเมืองฮันตั้งเพื่อปรึกษากับขงเบ้ง

ขงเบ้งทราบกระแสรับสั่งแล้วจึงแต่งฎีกาให้ข้าหลวงนำความกลับมากราบบังคมทูลพระเจ้าเล่าเสี้ยนว่า “ซึ่งเมืองเสฉวนกับเมืองกังตั้งจะเป็นทองแผ่นเดียวกันนั้นก็ควรอยู่ แต่ทว่าบัดนี้พระเจ้าขุนกวนก็พึงเสร็จการพระราชพิธีใหม่ๆ ขอพระองค์ให้แต่งบรรณาการไปถามข่าวเยี่ยมพระเจ้าขุนกวน ฟังดูก็ดีดีศัพท์ประเพณีแผ่นดินให้แน่นนอนก่อน แม้พระเจ้าขุนกวนจะเป็นไมตรีด้วยพระองค์โดยสุจริตแล้ว ก็ให้มั่นคงตามสัตยานุสัย ในภายหน้าอย่าให้แปรปรวนพินเพื่อนเสีย”

พระเจ้าเล่าเสี้ยนทรงทราบฎีกาของขงเบ้งแล้ว จึงโปรดเกล้าตั้งให้ตันจิ้นเป็นราชทูตเชิญของบรรณาการและพระราชสาส์นไปถวายแก่พระเจ้าขุนกวนตามความที่ขงเบ้งได้กราบทูลมานั้นทุกประการ และกราบทูลขอให้ขุนกวนยกกองทัพเมืองกังตั้งไปตีเมืองลกเอี้ยง ฝ่ายเมืองเสฉวนจะยกกองทัพตีกระทบไปจากทางตะวันตก เห็นจะกำจัดพระเจ้าโจยอยได้เป็นมั่นคง

ฝ่ายพระเจ้าขุนกวนครั้นได้ฟังคำกราบทูลของราชทูต และรับเครื่องราชบรรณาการพร้อมด้วยพระราชสาส์นของพระเจ้าเล่าเสี้ยนแล้วก็ทรงดีพระทัย ตรัสสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงราชทูตตามประเพณี และโปรดให้แต่งเครื่องราชบรรณาการและพระราชสาส์นตอบรับปฏิญญาทางไมตรีกับพระเจ้าเล่าเสี้ยนมอบแก่ตันจิ้นราชทูต

ครั้นตันจิ้นเสร็จการแล้วจึงถวายบังคมลาพระเจ้าขุนกวนเดินทางกลับเมืองเสฉวนแล้วเข้าไปเฝ้าพระเจ้าเล่าเสี้ยน ถวายรายงานให้ทรงทราบทุกประการ

พอตันจิ้นกลับไปแล้วพระเจ้าขุนกวนจึงปรึกษาด้วยลกซุนว่า ซึ่งพระเจ้าเล่าเสี้ยนพระราชทานของบรรณาการมาถวายในครั้งนี้ ท่านจะเห็นเป็นประการใด

ลกขุนจึงกราบทูลว่า “ซึ่งพระเจ้าเล้าเสี้ยนมาเป็นไมตรีด้วยทั้งนี้ก็เพราะความคิดของเบ้งกั้วสูมาอี๋ จึงมาเป็นไมตรีด้วย การของเราก็จะให้ได้ ทางไมตรีก็มีให้เสีย จำจะบอกไปถึงเมืองเสฉวนว่าเราจะยกทัพไปตีเมืองลกเอี๋ยง ให้ขงเบ้งยกทัพไปกองหนึ่ง สูมาอี๋ก็จะยกออกมาสู้กันกับขงเบ้ง ฝ่ายเราก็จะลอบยกเข้าไปตีเอาเมืองลกเอี๋ยงได้โดยง่าย”

ลกขุนกราบบังคมทูลเสนอกลอุบายขโมยลูกเสือ โดยล่อแม่เสือให้ออกจากถ้ำก่อน จึงเสนอให้ขุนกวนมีพระราชสาสน์ไปถวายพระเจ้าเล้าเสี้ยนให้ขงเบ้งยกกองทัพไปตีเมืองลกเอี๋ยง ขงเบ้งก็ต้องเดินทัพเข้าตีเมืองลกเอี๋ยงทางทิศตะวันตก พระเจ้า โจยอยก็จะโปรดเกล้าตั้งให้สูมาอี๋เป็นแม่ทัพคุมทหารไปรบศึกที่ภาคตะวันตก เมืองลกเอี๋ยงซึ่งเป็นเมืองหลวงก็จะมีทหารเหลือแต่เบาบาง งอกก็จะถือเอาโอกาสนั้นกรีธาทัพเข้าตีเมืองลกเอี๋ยง

พระเจ้าขุนกวนได้ฟังแผนการของลกขุนก็ทรงเห็นชอบ จึงตั้งราชทูตเชิญพระราชสาสน์ไปแจ้งแก่พระเจ้าเล้าเสี้ยนตามแผนการของลกขุน แล้วตรัสสั่งให้เกณฑ์ทหารจากบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองกั้วตั้งจัดแจงกองทัพเตรียมพร้อมที่จะยกไปตีเมือง ลกเอี๋ยง

พระเจ้าเล้าเสี้ยนได้รับพระราชสาสน์ของขุนกวนแล้ว ไม่ทันกลของลกขุนที่ประสงค์ให้จ๊กก๊กยกกองทัพไปรบกับวุยก๊กให้อ่อนล้าลงก่อนแล้วค่อยเข้าเติมในภายหลัง จึงมีหมายรับสั่งให้ขงเบ้งรีบยกกองทัพไปตีวุยก๊ก

ครั้นขงเบ้งได้รับหมายรับสั่งก็มีความวิตกด้วยเพิ่งเสร็จศึกกุกกั๊กครั้งที่สองเพียงไม่กี่เดือน ทหารทั้งปวงยังอ่อนล้าอิดโรย เสบียงอาหารก็ยังไม่พรั่งพร้อม แต่การซึ่งจะขัดรับสั่งก็ไม่ชอบด้วยประเพณี ขงเบ้งจึงได้แต่ครุ่นคิดแผนการว่าจะทำประการใด

ในคืนวันนั้นขงเบ้งนั่งไตร่ตรองแผนการสงครามและความเมื่องระหว่างสามก๊กกว่าซึ่งพระเจ้าเล้าเสี้ยนมีหมายรับสั่งมาครั้งนี้เป็นเพราะลกขุนเสนอพระเจ้าขุนกวนให้มีพระราชสาสน์ขอให้พระเจ้าเล้าเสี้ยนยกกองทัพไปตีวุยก๊ก เห็นกองทัพเมืองกั้วตั้งจะหนุนรุ่งให้ล่าช้าคอยท่าจนวุยก๊กอิดโรยลงแล้วจึงจะยกเข้าตี หากเรายกเป็นกองทัพใหญ่ไปตีเมืองลกเอี๋ยงก็จะเป็นการตั้งให้กากิน สมการตามความคิดของลกขุน ครั้นจะไม่ยกไปแล้วก็เป็นการขัดรับสั่ง ทั้งทำให้ชาวเมืองกั้วตั้งระงัวตัว ฉะนั้นสงครามครั้งนี้จำจะใช้กองทัพม้าขนาดเล็กเคลื่อนที่รุกรบล่าถอยได้รวดเร็ว ให้ชาวเมืองกั้วตั้งเห็นว่าเรายกไปทำการตามความคิดแล้วก็จะยกไปตีเมืองลกเอี๋ยง เราจึงค่อยยกกองทัพใหญ่เข้าตีในภายหลัง ขงเบ้งคิดการทั้งทางการเมือง การทหารระหว่างสามก๊กเสร็จแล้ว จึงเข้านอนด้วยความเบิกบานใจ

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งจึงสั่งให้ทหารหน่วยสอดแนมติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวของทหารวุยก๊กที่ตำบลตันฉองว่าเป็นประการใด ต่อมาหน่วยสอดแนมได้กลับมารายงานว่า บัดนี้เฮ็กเจียวซึ่งรักษาตำบลตันฉองกำลังป่วยหนัก

ขงเบ้งได้ทราบดังนั้นก็มีความยินดี สั่งให้จัดแจงกองทัพม้า ให้อุยเอี๋ยนและเกียงฮุยเป็นกองทัพหน้าคุมทหารแต่เพียงห้าพัน สั่งให้รีบเดินทัพเข้าประชิดกำแพงเมืองตำบลตันฉองและถ้าเมื่อใดเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นทางด้านหลังตำบลตันฉองแล้ว ก็ให้รีบยกทหารเข้าโจมตีหักเอาเมืองให้จงได้

ลุยเอี๋ยนได้ฟังคำสั่งก็จงใจว่าแสงเพลิงจะลุกขึ้นทางด้านหลังตำบลตันฉองได้อย่างไร แต่เห็นท่วงท่าขงเบ้งแล้วก็รู้ว่ามีค่านัยอยู่ จึงถามไปอีกทางหนึ่งว่า ซึ่งท่านจะให้ยกกองทัพไปตำบลตันฉองนี้จะให้ยกไปเมื่อใด

ขงเบ้งจึงว่า ให้รีบยกไปให้ทันภายในสามวันนี้ เมื่อจัดแจงทหารพร้อมแล้วก็ให้ยกไปในทันที ไม่ต้องมาลาไปทัพตามธรรมเนียมอีก

ครั้นลุยเอี๋ยนและเกียงฮุยออกไปแล้ว ขงเบ้งได้เรียกกวนฮินและเตียวเปาเข้าไปที่ข้างใน แล้วสั่งการเป็นความลับ กำชับว่าให้ทำตามแผนการนี้อย่าให้ขาดกิน เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง กวนฮินและเตียวเปาคำนับรับคำสั่งขงเบ้งแล้วออกไปจัดแจงทหาร พอค่ำลงก็ลอบยกกองทัพม้าออกไปจากเมืองฮันตั้งอยู่เยียบเยียบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**อุบาย ลวงหน้าจริงหลัง (ตอนที่ 539)**

ลกซุนเสนาธิการใหญ่ของง่อก๊กคิดแผนการให้จ๊กก๊กยกกองทัพไปตีวุยก๊กก่อน คอยทำให้วุยก๊กอ่อนแอ ไร้ยางหญ้าจึงคอยยกกองทัพเข้าตีเมืองลกเอียง ชงเบ้งแจ้งในกลของลกซุน จึงแต่งกองทัพมาให้เกียงอุย และอุยเอี้ยนยกไปตีตำบลตันฉอง แล้วสั่งให้กวนหินและเตียวเป่าลอบยกทหารไปอีกกองหนึ่ง ทำทีว่าการตามความคิดของลกซุน คอยทำให้เมืองก้งตั้งยกไปตีเมืองลกเอียงแล้ว จึงคอยยกกองทัพใหญ่เข้าตี อีกทีหนึ่ง

ฝ่ายโกจูและเตียวคับซึ่งโจจิ๋นใช้ให้มารักษาด่านคอยป้องกันกองทัพจ๊กก๊กนั้น ครั้นได้ทราบข่าวเอ็กเจียวป่วยอาการมากก็วิตกว่าจะรักษาตำบลตันฉองไว้ไม่ได้ สองนายทหารจึงปรึกษากันให้เตียวคับยกทหารสามพันยกหนุนไปช่วยเอ็กเจียวรักษาตำบลตันฉอง

ฝ่ายชงเบ้งเมื่อได้สั่งการกวนหินและเตียวเป่าแล้ว ก็รีบจัดทหารม้าอีกกองหนึ่งรีบลอบยกตามกวนหินและเตียวเป่าไปตั้งแตรกลางคืนวันนั้น

อีกสองวันต่อมาอุยเอี้ยนและเกียงอุยจัดแจงทหารแล้วเสร็จก็ยกกองทัพม้าออกจากเมืองฮันตั้งตรงไปที่ ตำบลตันฉอง

กองทัพของชงเบ้ง กวนหิน และเตียวเป่า ได้ยกไปอย่างเงียบกริบ วกอ้อมทางไปด้านหลังตำบลตันฉอง แล้วให้ทหารตั้งชุมอยู่ในป่า ห้ามมิให้ก่อไฟ เพื่อป้องกันมิให้ทหารวุยก๊กที่ตำบลตันฉองรู้ตัว แล้วแต่งทหารออกไปสอดแนมว่ากองทัพของอุยเอี้ยนจะยกมาถึงเมื่อใด

ฝ่ายเตียวคับครั้นยกทหารมาถึงตำบลตันฉองแล้วได้เข้าไปเยี่ยมอาการของเอ็กเจียว เห็นเอ็กเจียวป่วยหนักก็วิตกเป็นอันมาก รีบออกมากำชับทหารให้กวดขันการลาดตระเวน สืบข่าวคราวกองทัพเมืองฮันตั้ง

ครั้นหน่วยลาดตระเวนกลับมารายงานว่า บัดนี้อุยเอี้ยนและเกียงอุยได้ยกทหารม้าจะมาตีตำบลตันฉอง เตียวคับจึงเกณฑ์ทหารเพิ่มกำลังขึ้นรักษาด่านและเชิงเทิน คอยป้องกันทางด้านหน้าตำบลตันฉองไม่ให้กองทัพเมืองฮันตั้งหักเข้าตีค่ายได้

ฝ่ายชงเบ้งเมื่อได้ทราบรายงานจากหน่วยสอดแนมว่า กองทัพม้าของอุยเอี้ยนและเกียงอุยกำลังยกมา และจะประชิดตำบลตันฉองในเวลาเช้าวันพรุ่งนี้ จึงสั่งทหารทั้งปวงให้รีบกินข้าวตั้งแต่เวลาบ่าย เตรียมกำลังทุกกองให้พร้อมไว้ ในขณะที่กองทัพวุยก๊กก็เตรียมพร้อมระวังด้านหน้าด่านที่กองทัพของอุยเอี้ยนและเกียงอุยกำลังยกมา มิได้ระวังทางด้านหลังแต่ประการใด

ครั้นเวลากลางคืนชงเบ้งจึงให้ทหารปลอมเข้าไปในกำแพงด่าน แล้ววางเพลิงเผาบ้านเรือนและค่ายทหารข้างในด่านขึ้นพร้อมกันเป็นหลายจุด ทหารวุยก๊กซึ่งอยู่ในด่านไม่มีความก็แตกตื่นตกใจ พากันวิ่งหนีออกจากด่าน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าทหารวุยก๊กเหยียบกันตายและบาดเจ็บเป็นจำนวนมาก ชงเบ้งเห็นได้ที่จึงยกทหารตีสวนเข้าไปในด่าน

ทหารวุยก๊กกำลังแตกตื่นคุมกันไม่ติด จึงถูกทหารจ๊กก๊กฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของชงเบ้งจู่โจมบุกเข้าไปถึงค่ายพักของเอ็กเจียว

ฝ่ายเอ็กเจียวป่วยอาการหนักรักษาตัวอยู่ในค่าย ได้ยินเสียงทหารโห่ร้อง ลืมตามองออกไปด้านนอกเห็นแสงเพลิงลุกขึ้นในกำแพงด่านเป็นหลายแห่งก็ตกใจ พยุงตัวจะลุกขึ้นจากเตียงแต่สิ้นกำลังล้มลงขาดใจตาย

ชงเบ้งคุมทหารจ๊กก๊กเข้ายึดด่านตำบลตันฉองไว้ได้โดยสะดวกตั้งเวลาสองยาม แล้วสั่งให้ทหารเมืองเสฉวนปิดประตูด่าน ขึ้นรักษากำแพงและหอรบของด่านไว้เป็นมั่นคง

พอฟ้าสว่างกองทัพม้าของอุยเอี้ยนและเกียงอุยก็ยกมาถึงหน้าด่าน เห็นข้างในด่านเงียบสงัด ไม่เห็นทหารของเอ็กเจียวรักษากำแพงด่าน กลับเห็นธงของจ๊กก๊กปักอยู่ตลอดแนวกำแพงด่านก็ประหลาดใจ ในพลันนั้นก็เห็นชงเบ้งเยี่ยมหน้าออกมาจากเสมากำแพง และร้องลงมาว่า เป็นใจนทานทั้งสองจึงค่อยมาป่านี่

อุยเอี้ยนและเกียงอุยเห็นดังนั้นก็ยิ่งประหลาดใจ รีบชักม้าเข้าไปใกล้เชิงเทิน ลงจากหลังม้าคุกเข่าคำนับชงเบ้ง แล้วร้องถามขึ้นไปว่ามหาอุปราชทำประการใดจึงยึดได้ตำบลตันฉองก่อนพวกข้าพเจ้า

ขงเบ้งจึงตอบลงไปว่า เราแจ้งอยู่แล้วอีกเจียว้วยหนัก จึงเกณฑ์ให้ท่านทั้งสองรีบมา หวังจะให้กิดดีศัพท์ เลื่องลือ ให้เอ็กเจียวระวังทัพท่านอยู่ เราจึงยกทหารสดมาทางน้อย ปลอมเข้าจุดเพลิงเผาค่ายขึ้น ก็เข้า โจมตีเอาได้ง่าย

เกียงอุยและอุยเอี้ยนได้ยืนดั่งนั้นก็ลุกขึ้นกล่าวสรรเสริญขงเบ้งพร้อมกันว่า ความคิดของมหาอุปราชทำการ ครั้งนี้เสมอด้วยเทพดา เกินกว่าที่มนุษย์เดินดินจะหยั่งถึง

ขงเบ้งหัวเราะแล้วสั่งเกียงอุยและอุยเอี้ยนว่า ซึ่งได้ตำบลตันฉองนี้จะตั้งข้าอยู่นั้นไม่ได้ ข้าศึกตั้งตัวได้ทัน แล้วยกมาโจมตีจะได้ยากแก่ทหาร ท่านทั้งสองอย่าเห็นแก่ยากลำบากเลย จงรีบยกไปตีเอาด่านชั้นกวน เสียวโดยเร็ว อย่าให้ข้าศึกทันได้ระมัดระวังตัว

อุยเอี้ยนและเกียงอุยได้ยืนดั่งนั้นจึงคำนับลาขงเบ้งกลับไปขึ้นม้า แล้วพาทหารยกไปที่ด่านชั้นกวน

กองทัพม้าของอุยเอี้ยนและเกียงอุยยกไปอย่างรวดเร็ว กว่าที่ชาวด่านชั้นกวนจะทราบข่าวกองทัพม้าของจ๊กก๊กก็ยกบุกเข้าไปในด่าน ชาวด่านและทหารซึ่งรักษาด่านไม่ทันรู้ตัวก็พากันแตกตื่นหนีออกจากด่าน ที่หนีไม่ทันก็ยอมจำนนแต่โดยดี อุยเอี้ยนและเกียงอุยจึงเข้ายึดเอาด่านชั้นกวนได้โดยสะดวก

ฝ่ายเตียวคับพาทหารแตกหนีมาจากตำบลตันฉอง คิดจะมาตั้งหลักต่อสู้ทหารจ๊กก๊กอยู่ที่ด่านชั้นกวน แต่พอยกทหารมาถึงหน้าด่านเห็นธงทิวบนกำแพงด่านเป็นธงของจ๊กก๊ก ก็รู้ว่าด่านชั้นกวนเสียแก่ขงเบ้งแล้ว จึงตกใจเป็นอันมาก รีบสั่งทหารให้ล่าถอย ในขณะที่นั้นเกียงอุยและอุยเอี้ยนคุมทหารรักษาด่านชั้นกวนอยู่ บนหอรบ เห็นเตียวคับกำลังพา ทหารล่าถอยจึงคุมทหารม้าออกไปไล่โจมตี ข่าฟันทหารของเตียวคับ บาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก เตียวคับรีบพาทหารที่เหลือหนีกระแสน้ำเข้าในป่า จนพ้นการติดตาม ของทหารจ๊กก๊ก

อุยเอี้ยนและเกียงอุยได้ชัยชนะอย่างงดงามแล้วจึงพาทหารกลับเข้าไปในด่าน แล้วอุยเอี้ยนจึงแต่งหนังสือ ให้เกียงอุยถือไปรายงานความให้ขงเบ้งทราบทุกประการ ขงเบ้งทราบความแล้วก็มี ความยินดี สั่งให้ เคลื่อนทัพตรงไปที่ตำบลเขากิสาน ให้ทหารตั้งค่ายมั่นไว้และให้เกณฑ์ทหารเพิ่มเติมมาจากเมืองฮันต่ง

วันรุ่งขึ้นขงเบ้งเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า แต่เรายกมาทำการ ณ ตำบลกิสานนี้ ก็เสียที่ต้อง ยกพลทหารกลับไปถึงสองครั้งแล้ว มิได้ชัยชนะเลย ครั้งนี้เราทำการได้สมคะเนเหมือนใจคิด เห็นสม่าจะ หมายว่าบัดนี้เราจะยกเข้าไปทางเมืองไปเซียแลเมืองหยงจิว ติร้ายจะยกทหารมาสกัดทางอยู่คอยรบพุ่ง เราเหมือนครั้งก่อน ครั้นเราจะยกกองทัพไปทางนั้นเล่าก็ได้ จำจะยกไปทางเมืองอิมเป็ง ปูเต๋า เดินหลีก เสีย ล่อเข้าไปตีเมืองอิมเป็ง ปูเต๋าให้ได้ก่อน แม่ได้เมืองสองเมืองนี้แล้วก็เห็นจะทำการตลอดเข้าไปได้ถึง เมืองลกเอียง

เมื่อปรารถดั่งนั้นแล้วขงเบ้งจึงถามแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า จะมีผู้ใดอาสายกไปตีเอาเมืองอิมเป็งและ เมืองปูเต๋บ้างเล่า

เกียงอุยและองเป้งได้ยืนดั่งนั้นจึงขึ้นอาสา ขงเบ้งเห็นเป็นเกียงอุยและองเป้งซึ่งมีสติปัญญาและ ประสบการณ์ในการสงครามอาสาศึกก็มีความยินดี ตั้งให้เกียงอุยและองเป้งเป็นแม่ทัพคุมทหารคนละ หมื่น ให้เกียงอุยยกไปตีเมืองปูเต๋า ให้องเป้งยกไปตีเมืองอิมเป็ง

สองนายทหารรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปแต่วันนั้น

ฝ่ายเตียวคับครั้นเสียที่พาทหารแตกหนีเข้าไปในป่าแล้ว ได้เกลี้ยกล่อมทหารที่กระจัดกระจายแล้วพากัน ยกกลับไปเมืองเตียงอัน ครั้นถึงเมืองเตียงอันก็รีบเข้าไปหาโกจุย เล่าความศึกทั้งปวงให้ทราบ แล้วว่า ขณะนี้กองทัพขงเบ้งได้ยกล่วงเข้ามาตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสานแล้ว จะคิดอ่านประการใด

โกจุยจึงว่า ซึ่งเราจะยกไปปรับศึกก็หาใช่คู่มือของขงเบ้งไม่ ทั้งจะเป็นการทำการนอกเหนือรับสั่ง ขอบที่จะ ทำฎีกากราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบ คอยฟังรับสั่งแล้วจึงค่อยทำการสืบไป

เตียวคับได้ฟังความคิดของโกจุยก็เห็นชอบ จึงรวมกันแต่งฎีกาให้ทหารถือไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจ ยอย แล้วปรึกษากันต่อไปว่าขงเบ้งยกกองทัพมาตั้งที่เขากิสานครั้งนี้เห็นจะยกกองทัพไปตีเอาเมือง ไปเซียและเมืองหยงจิว จำจะแต่งทหารไปช่วยป้องกันรักษาเมืองทั้งสองนี้

ครั้นปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันแล้ว จึงตกลงกันให้เดิยวคับอยู่รักษาเมืองเตียงอัน ให้ขุนไล่ไปรักษาเมืองหยงจิว ส่วนโกจุกยกทหารไปรักษาเมืองไปเซีย

ฝ่ายพระเจ้าโจยอย ครั้นทรงทราบฎีกาของเดิยวคับและโกจุกแล้วก็ทรงวิตก พอดีฝ่ายชาวกรุงได้นำความเข้ามากราบบังคมทูลว่า เมืองกึ่งตั้งและเมืองเสฉวนได้คบคิดกันให้ขงเบ้งยกกองทัพตีมาทางภาคตะวันตก ลกซุนจะยกกองทัพตีมาจากทางใต้ ขณะนี้ลกซุนกำลังเกณฑ์ทหารจะยกมาตีเมืองลกเอียง

พระเจ้าโจยอยได้ทราบรายงานดังนั้นก็ตกพระทัย วันรุ่งขึ้นจึงเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วมีพระราชปรารภว่าจ๊กก๊กและวุยก๊กคบคิดกันดังนั้นอันตรายจะมาถึงเมืองเรา ท่านทั้งปวงจะคิดอ่านประการใด

สุมาอี้จึงเข้าไปกราบบังคมทูลว่า พระองค์อย่าวิตกเลย อันเมืองกึ่งตั้งนั้นเห็นจะไม่มาทำร้ายเรา ด้วยเป็นอริกันอยู่กับเมืองเสฉวน ขงเบ้งคิดจะแก้แค้นเมื่อครั้งตำบลเสฉวนตั้งอยู่มิได้ขาด บัดนี้คิดกลัวว่ากองทัพเราจะยกไปตีเมืองเสฉวน เกรงขุนกวนจะพลอยทัพหลังเข้า จึงแกล้งแต่งกลไปประจบประแจงเสียหวังมิให้ทำร้าย ฝ่ายเมืองกึ่งตั้งก็ซึ่งตายรับไว้เปล่า ๆ ด้วยเสียมิได้กลัวจะอาย ซึ่งลกซุนเตรียมทหารซึกซ้อมไว้ทั้งนี้ทำแต่พอให้ขงเบ้งเชื่อมิให้ระแวงใจ ที่จริงนั้นลกซุนจะคอยดูเล่นดอก แม้ขงเบ้งเพเลียงพล้ำเราลงก็เห็นลกซุนจะฆ่าเอาอีก อันกองทัพเมืองกึ่งตั้งนั้นจะปรารภไปไย

สุมาอี้อ่านกลการเมืองระหว่างสามก๊กได้กระจ่างว่า ระหว่างจ๊กก๊กและง่อก๊กนั้นยังมีรอยแผลใจที่ไม่อาจลืมนั่นได้ แต่เกรงว่าวุยก๊กจะยกไปตี จึงทำที่เป็นพันธมิตรต่อกัน ซึ่งลกซุนเตรียมกองทัพซึกซ้อมเอ็กเกริกนั้น เพียงเพื่อมิให้เสียไมตรีกับจ๊กก๊กเท่านั้น เห็นจะไม่ยกมาโจมตีวุยก๊ก จึงกราบบังคมทูลให้พระเจ้าโจยอยวางพระทัย แล้วถือเอาการศึกษาจ๊กก๊กเป็นด้านหลัก

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำกราบทูลของสุมาอี้แล้วทรงตรัสสรรเสริญว่า สติปัญญาคิดอ่านความบ้านการเมืองของท่านรู้แจ้งแทงตลอด หาผู้ใดเสมอมิได้ ตรัสแล้วจึงโปรดเกล้าตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพถืออาญาสิทธิ์บัญชาการทั้งทหารและพลเรือน ยกไปรบกับขงเบ้ง และให้เลื่อนตำแหน่งสุมาอี้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้นแทนตำแหน่งของโจจิ้น

แต่เพราะเหตุที่ตราประจำตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดนั้นได้พระราชทานให้แก่โจจิ้นไปแล้ว จึงตรัสสั่งให้ข้าหลวงไปเรียกเอาตราประจำตำแหน่งคืนจากโจจิ้น

สุมาอี้เห็นดังนั้นจึงเข้าไปถวายบังคมขอพระทัยพระเจ้าโจยอย แล้วกราบทูลว่าเป็นพระมหากรุณาธิคุณล้นพ้นที่พระองค์ไว้วางพระราชหฤทัย ซึ่งจะให้ข้าหลวงไปเวนคืนเอาตราสำคัญทางทหารจากโจจิ้นนั้นกริ่งว่าโจจิ้นจะไม่พอใจ แล้วจะเกิดเหตุร้ายขึ้นในบ้านเมือง ด้วยเป็นธรรมดาของผู้ถือศาสตราอาวุธ ย่อมวางใจมิได้ ตีร้ายก็อาจใช้อาวุธแลอำนาจนั้นก่อปัญหาขึ้นได้ ข้าพระองค์จะคิดอ่านอุบายไปขอรับเอาตราสำคัญจากโจจิ้นด้วยความพร้อมใจของโจจิ้นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ชี้อายล์วงขวา (ตอนที่540)

พระพุทศสนายกกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสองพรรษา เดือนหก ขงเบ้งได้กรีธาทัพจากเมืองฮันตั้งไปตีวุยก๊กเป็นครั้งที่สาม ได้คิดกลอุบายเข้ายึดตำบลตันฉองและยกกองทัพล่วงเข้าไปตั้งอยู่ที่ตำบลเขากิสาน พระเจ้าโจยอยจึงโปรดเกล้าฯ ตั้งให้สุมาอี้เป็นแม่ทัพยกมารบกับขงเบ้ง และเลื่อนตำแหน่งของสุมาอี้เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น

พระเจ้าโจยอยทรงฟังคำทูลของสุมาอี้ซึ่งขออาสาจะไปเวนคืนตราประจำตำแหน่งจากโจจิ้นเองเพื่อป้องกันปัญหาขัดแย้งภายใน ก็ทรงเห็นด้วย

สุมาอี้จึงกราบทูลลาแล้วเดินทางไปที่บ้านของโจจิ้น ในใจคิดกลอุบาย ชี้อายล์วงขวา หวังจะเอาตราประจำตำแหน่งจากโจจิ้นด้วยความพร้อมใจของโจจิ้นเองให้จงได้ ขณะนั้นโจจิ้นป่วย แต่ครั้นได้ทราบข่าวสุมาอี้มาเยือนถึงเรือนก็ประหลาดใจ รีบให้คนใช้พยุงออกมาต้อนรับสุมาอี้ตามธรรมเนียม

สุมาอี้พอเห็นโจจิ้นก็รีบเข้าไปคำนับอย่างอ่อนน้อม แล้วกล่าวว่าท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดได้ทราบหรือไม่ว่าบัดนี้จ๊กก๊กและง่อก๊กได้คบคิดกันยกกองทัพมาตีเมืองเรา ขงเบ้งคุมทหารตีเข้ามาทางเมืองเตียงอัน ลกซุนคุมทหารตีขึ้นมาจากภาคใต้

โจลินได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ เพราะตำแหน่งเป็นถึงผู้บัญชาการทหารสูงสุด แต่กลับไม่ทราบข่าวคราวแม่แต่น้อย จึงแจ้งแก่สมอ้อว่าข้าพเจ้าป่วยเป็นเวลาหลายวัน ได้แต่นอนอยู่กับที่ ทหารข้างในจวนเกรงว่าข้าพเจ้าทราบข่าวคราวการบ้านการเมืองจะมีความวิตกแล้วอาการไข้จะทรุดลง จึงปิดข้อมูลข่าวสารไม่ให้ข้าพเจ้ารู้ ซึ่งจึกกักและงอ๊กก็คบคิดกันดังนี้เห็นที่เมืองเราจะเป็นอันตรายเสียเป็นมั่นคง

สมอ้อจึงว่า สองเต๋ได้ตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นแม่ทัพยกไปรบกับขงเบ้ง กล่าวแล้วสมอ้อก็ทำเป็นนั่งอยู่ครู่หนึ่ง

โจลินได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านแม่ทัพจะยกกองทัพไปรบกับขงเบ้งเพียงด้านเดียว แล้วทางด้านเมืองก่งตั้งเล่าจะว่าประการใด ขอบที่ท่านแม่ทัพจะได้ครองตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น มีอาญาสิทธิและอำนาจบังคับบัญชาทหารทั้งปวง จึงจะรับศึกด้านตะวันตกและด้านใต้ได้โดยไม่ขัดสน กล่าวแล้วโจลินจึงสั่งทหารองครักษ์ให้ไปเอาตราประจำตำแหน่งมามอบให้แก่สมอ้อ

สมอ้อได้ยินดังนั้นในใจก็สมคะเน แต่รีบคำนับโจลินแล้วกล่าวว่า ตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ มีความชำนาญการศึกษาและคุณงามความดีเป็นอันมาก สมแล้วที่จะครองตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้น ท่านอย่าได้กระทำเช่นนั้นเลย

โจลินจึงว่า ถ้าบ้านเมืองเป็นอันตรายแล้ว ตำแหน่งแหล่งที่จะมีความหมายประการใด ขอบที่จะรักษาบ้านเมืองไว้ให้รอดก่อน ศึกครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก จำเป็นที่ท่านจะต้องครองตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดแห่งแคว้นจึงจะรับศึกครั้งนี้ได้ กล่าวแล้วโจลินก็เร่งให้ทหารองครักษ์รีบไปเอาตราประจำตำแหน่ง

สมอ้อเห็นดังนั้นก็ทำที่คุกเข่าคำนับแล้วนั่งอึ้ง ตีสินหน้าวิตกจนเห็นได้ชัดเจน โจลินเห็นดังนั้นจึงกล่าวว่า เห็นอาการท่านวิตกดังนี้ หรือจะเกรงว่าเรามอบตำแหน่งแก่ท่านโดยที่ สองเต๋มิได้เห็นชอบกระนั้นหรือ หากเป็นเช่นนั้นแม่ป่วยหนักดังนี้ เราจะเข้าไปเฝ้าสองเต๋แล้วกราบบังคมทูลให้โปรดเกล้าตั้งท่านเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด

สมอ้อได้ยินจึงแสร้งกล่าวว่า หามิได้เลย สองเต๋ได้โปรดเกล้าแต่งตั้งให้ข้าพเจ้าเป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุดแล้ว แต่ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะได้ตราประจำตำแหน่งเพราะเห็นว่าท่านเป็นผู้มีสติปัญญา มีคุณงามความดีแก่บ้านเมือง สมแล้วที่จะครองตำแหน่งแก่ผู้บัญชาการทหารสูงสุด ข้าพเจ้ารับตำแหน่งนี้ก็เพียงชั่วคราวรับมือกับสงครามเท่านั้น

โจลินได้ฟังจึงว่า ตัวท่านต่างหากที่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุด ตัวเรามีสติปัญญาน้อยไม่อาจรักษาบ้านเมืองให้สมกับตำแหน่งได้ โจลินกล่าวสินคำลงทหารนั้นก็เอาตราประจำตำแหน่งมาส่งให้กับมือของโจลิน

โจลินจึงเอาตราประจำตำแหน่งส่งให้แก่สมอ้อ แต่สมอ้อปฏิเสธไม่ยอมรับ โจลินก็ยืนยันมอบตราประจำตำแหน่งให้ถึงสามครั้งสามหน สมอ้อทำที่เป็นขัดมิได้ ก็เอามือรับตราประจำตำแหน่งนั้นซู่ไว้เหนือศีรษะปากก็กล่าวว่าเมื่อท่านวางใจ ข้าพเจ้าก็พร้อมที่จะทำตามความประสงค์ของท่าน

ครั้นได้ตราประจำตำแหน่งสมความคิดแล้วสมอ้อจึงคำนับลาโจลิน แล้วรีบออกไปที่ศาลาว่าราชการทหารจัดแจงกองทัพเสร็จแล้วถึงวันฤกษ์ดีจึงเคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอียงตรงไปที่เมืองเตียงอัน

ครั้นยกไปถึงเมืองเตียงอัน สมอ้อจึงตั้งให้เตียวคับและได้หลงเป็นแม่ทัพหน้า ยกทหารสิบหมื่นไปขัดดาทัพขงเบ้งไว้ที่ตำบลเขากีสาน

ฝ่ายโกจ्यूและซุนเล็กเมื่อได้ทราบข่าวสมอ้อยกกองทัพมาตั้งอยู่ที่เมืองเตียงอันแล้ว ต่างคนต่างรีบเดินทางมาหาสมอ้อ แล้วรายงานความซึ่งได้ไปรักษาสองเมืองให้สมอ้อทราบทุกประการ

สมอ้อจึงถามว่า ในระหว่างที่ท่านไปรักษาสองเมืองนี้ไว้ ได้รบพุ่งกับกองทัพจึกกักบ้างหรือไม่ โกจ्यूและซุนเล็กก็ตอบว่าตลอดเวลาที่รักษาสองเมืองนั้นไม่เคยเห็นทหารขงเบ้งกล้ากรายเข้าไปใกล้เขตเมืองเลย

สมอ้อจึงไต่ถามสืบไปว่า นอกจากสองเมืองนี้แล้วพวกท่านทราบข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางการทหารของเมืองอื่นบ้างหรือไม่

โกจ्यूและซุนเล็กจึงตอบว่า ข่าวคราวดีร้ายหัวเมืองทั้งปวงนอกแต่สองเมืองนั้นแล้วข้าพเจ้าได้ทราบความมาเป็นอย่างดี สมอ้อจึงว่าเราเกรงว่าขงเบ้งจะยกทหารไปตีเอาเมือง ปูเต๋าและเมืองอิมเป็ง อย่ากระนั้นเลยจะให้ท่านทั้งสองคุมทหารคนละพันยกไปรักษาเมืองปูเต๋าและเมืองอิมเป็ง อย่าให้ขงเบ้งตีเอาได้

แล้วกำชับว่า เมื่อยกไปถึงเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งแล้วให้ตั้งมั่นรักษาเมือง คอยกวาดชั้นทหารให้ตระเวนรักษาเมืองอย่าได้ออกรบเป็นอันขาด ให้คอยแต่งทหารเป็นกองน้อยลอบยกไปด้านหลังกองทัพของขงเบ้ง ทัพพังกอวนทหารเมืองเสฉวนให้พะว้าพะวัง อย่าให้รู้ไปข้างหน้าได้ เราจะคิดอ่านกลศึกจับตัวขงเบ้งเอง

โกจ्यूและซุนเล่าได้ฟังก็สรรเสริญความคิดของสุมาอี้ว่าคะแนนการรบคอบยิ่งนัก เสร็จแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปตามคำสั่งของสุมาอี้

ครั้นโกจ्यूและซุนเล่ายกทหารมาถึงกลางทางก็พบกับทหารรายก๊กที่อยู่รักษาเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งแตกหนีสวนทางมา โกจ्यूและซุนเล่าจึงไต่ถามความจากทหารเหล่านั้นก็ได้ทราบความว่า ขณะนี้กองทัพเมืองเสฉวนได้ยึดเอาเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งไว้ได้แล้ว แต่ประหลาดใจนักเพราะทหารเมืองเสฉวนไม่ตั้งอยู่ในเมือง กลับยกออกมาตั้งค่ายอยู่นอกเมืองเป็นระยะทางไกลถึงร้อยเส้น

โกจ्यूและซุนเล่าได้ทราบข่าวดังนั้นก็ตกใจ และประหลาดใจว่าเหตุไฉนกองทัพเมืองเสฉวนจึงกระทำการดังนั้น ชะรอยจะแสวงทำกลอุบายลวงไว้ หากเรายกทหารไปเห็นจะเสียที่แก่ทหารเมืองเสฉวนเป็นมั่นคง

สองนายทหารรายก๊กปรึกษากันแล้วจึงพาทหารล่าถอย แต่พอโกจ्यूและซุนเล่าพา ทหารถอยมาถึงเส้นทางระหว่างเนินเขาสองลูก ก็ได้ยินเสียงประทัดสัญญาณดังขึ้น ทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากได้โห่ร้องแล้วยกออกมาจากด้านหลังเนินเขาทั้งสองลูกนั้น ติวล้อมกระหนาบเข้ามา

โกจ्यूและซุนเล่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ เหลียวซ้ายแลขวาเห็นทหารเมืองเสฉวนติวล้อมเข้ามาโดยรอบก็มีรู้ที่จะทำประการใด มองตรงไปอีกครึ่งหนึ่งพลันได้ยินเสียงม้าล่อช่องกลองดังกึกก้อง เห็นเกวียนน้อยคันหนึ่งเคลื่อนออกมาพร้อมกับกองทหารคุ้มกันเป็นจำนวนมาก ภายใต้ธง จุกัดเสียง-ขงเบ้ง เห็นขงเบ้งนั่งโบกพัดขนนกเป็นที่เบิกบานอยู่ภายในเกวียน ทั้งสองด้านเห็นนายทหารยืนมาอยู่ภายใต้ธงกวานหินและธงเดี่ยวเป่า ทั้งสองนายทหารเห็นดังนั้นก็พากันตกตะลึง

ทหารเมืองเสฉวนขึ้นเกวียนของขงเบ้งออกมาแล้วได้ยินเสียงขงเบ้งร้องมาจากข้างในเกวียนว่า อ้ายทหารสองคนนี้อย่าหนีไปไหนให้ยากเลย เข้ามาคำนับกุเสียโดยดีเถิด อันกลของสุมาอี้ยื่นลวงกูไม่ได้ กูรู้อยู่แล้ว แม้มิเข้ามาหา ก็จะทำให้ทหารจับตัวฆ่าเสียบัดนี้

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่า ขงเบ้งได้กล่าวกับโกจ्यूและซุนเล่าว่า สุมาอี้คะแนนการที่เราจะยกไปตีเอาเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งไว้ จึงให้เจ้าทั้งสองยกทหารไปป้องกันรักษาเมือง เราแจ้งความคิดของสุมาอี้ยู่ก่อนแล้ว จึงชิงเอาเมืองปู้เต๋าและเมือง อิมเป็งเสีย แล้วยกทหารมาล้อมคอยทำพวกเจ้าอยู่นานแล้ว บัดนี้เจ้าทั้งสองต้องกลของเรา จงยอมจำนนแต่โดยดี มิฉะนั้นก็จะฆ่าเสียให้สิ้น

ขงเบ้งกล่าวสิ้นคำลง เสียงประทัดสัญญาณก็ดังมาจากด้านหลังกองทัพของโกจ्यूและซุนเล่า ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็โบกพัดขนนกด้วยความเบิกบาน ในขณะที่โกจ्यूและซุนเล่าถึงตกใจ รีบหันกลับไปมอง ก็เห็นธงประจักษ์นายทัพเมืองเสฉวนชื่ออองเป็งและเกียงฉุยพร้อมกับทหารเมืองเสฉวนเป็นอันมากตีกระหนาบมาทางด้านหลัง

โกจ्यूและซุนเล่าเห็นดังนั้นก็ตั้งใจสั่งทหารให้รีบตีฝ่าหาทางรอด ทหารเมืองเสฉวนเห็นดังนั้นก็ล้อมกระหนาบตีเข้ามา ฆ่าฟันทหารของโกจ्यूและซุนเล่าและจับเป็นเชลยได้เป็นจำนวนมาก ตัวโกจ्यूและซุนเล่าหนีลงจากหลังม้าวิ่งเข้าป่าขึ้นไปบนยอดเขา

เตียวเป่าเห็นดังนั้นก็ควมมาไล่ตามไป เผอิญขาม้าเดี่ยวเป่าสะดุดเข้ากับก้อนศิลา ด้วยกำลังแรง เตียวเป่ากระเด็นตกลงจากหลังม้า พลัดลงไปในลำธาร ศีรษะแตกอาการเจ็บสาหัส ทหารซึ่งติดตามเตียวเป่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบลงจากหลังม้าวิ่งลงไปในลำธาร ช่วยกันอุ้มเตียวเป่ากลับไปหาขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นอาการของเตียวเป่าสาหัส จึงให้ทหารพาเตียวเป่าใส่เกวียนแล้วพา กลับไปรักษาพยาบาลที่เมืองเสฉวน

ฝ่ายโกจ्यूและซุนเล่าหลังจากปีนปายยอดเขาหนีพ้นจากการติดตามของทหารจ๊กก๊กแล้ว จึงพากันกลับไปหาสุมาอี้แล้วแจ้งเนื้อความซึ่งได้รับพุงกับทหารของขงเบ้งให้สุมาอี้ทราบทุกประการ และขอให้สุมาอี้ยิ่งโโทษตามพระอัยการศึก

สุมาอี้ได้ฟังรายงานแล้วจึงว่า ไยจะต้องลงโทษพวกท่านด้วยเล่า ซึ่งเสียที่ขงเบ้งมาครั้งนี้เป็นเพราะความผิดของเราเอง ที่คาดคิดไม่ทันว่าขงเบ้งจะยกทัพบุกเข้ายึดเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งไว้ได้อย่าง

รวดเร็วถึงปานนี้ มีหน้าซำยังคิดกลอุบายยกดลบลหลังมาสักติดกองทัพของพวกท่านอีก เราเองยังคาดคิดไม่ถึง จึงไม่เอาโทษพวกท่าน

กล่าวแล้วสมาก็จึงกล่าวกับโกจ्यूและซุนแล้วว่า เมื่อขงเบ้งได้เมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งแล้ว เห็นจะยกทหารไปตีเมืองไปเซียและเมืองหยงจิว ให้ท่านทั้งสองรีบยกทหารไปรักษาเมืองไปเซียและเมืองหยงจิว และให้รีบยกไปในวันนี้ เมื่อไปถึงแล้วให้ตั้งมั่นอยู่แต่ในเมือง อย่าได้ออกไปรบกับขงเบ้งเป็นอันขาด เพราะขงเบ้งนั้นมากด้วยกลอุบาย หากยกออกไปเห็นจะต้องกลอุบายของขงเบ้งเป็นมั่นคง จึงตั้งมั่นรักษาเมืองไว้ให้กองทัพขงเบ้งขาดเสบียงอาหารแล้วก็จะล่าถอยกลับไปเอง

โกจ्यूและซุนได้รับคำสั่งสมาก็แล้วออกไปรับกองทัพแล้วรีบยกไปเมืองไปเซียและเมืองหยงจิว

เมื่อโกจ्यूและซุนแลกลับออกไปแล้ว สมาก็จึงกล่าวกับเตียวคับและได้หลงว่า บัดนี้ขงเบ้งตีได้เมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งนั้น เห็นจะไม่อยู่ค้ำย ตัวจะเข้าไปเกลี้ยกล่อมผู้คนอยู่ในเมือง ท่านจงคุมทหารหมื่นหนึ่ง ลัดทางน้อยอ้อมเข้าหลังค้ำยให้จงได้ ถ้าได้สมคะเนแล้วจะกลัวอะไรแก่ขงเบ้ง จะคิดกำจัดเสียภายหลังก็จะงายดอก

สมาก็กำชับให้เตียวคับและได้หลงรีบคุมทหารหมื่นหนึ่งลัดเลาะเส้นทางลัดวกเข้าอ้อมตีด้านหลังค้ำยของขงเบ้งที่ตั้งอยู่นอกเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็ง แล้วยึดเอาเมืองทั้งสองคืน หากทำการสำเร็จก็จะเป็นเงื่อนไขที่จะตีกองทัพขงเบ้งให้ล่าถอยกลับไปได้

เตียวคับและได้หลงรับคำสั่งสมาก็แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร แล้วยกไปตามคำสั่งของสมาก็ตามเส้นทางลัด

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กล ล่อเต๋าออกจากกระดอง (ตอนที่ 541)

สมาก็คิดว่าขงเบ้งจะต้องยกทหารเข้ายึดเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็ง จึงสั่งโกจ्यूและซุนเลี้ยงยกทหารไปช่วยรักษาเมืองแต่ไม่ทันการ เพราะขงเบ้งส่งทหารเข้ายึดสองเมืองไว้ได้ก่อน จึงต้องแตกหนีกลับมารายงานแก่สมาก็ สมาก็จึงสั่งให้ไปรักษาเมืองไปเซียและเมืองหยงจิว และสั่งให้เตียวคับและได้หลงยกทหารวกไปทางด้านหลังค้ำยของขงเบ้ง

ฝ่ายขงเบ้งครั้นยึดเมืองปู้เต๋าและเมืองอิมเป็งได้แล้ว ได้ให้ทหารตั้งค้ำยไว้รอบนอกเมืองระยะทางห่างสองร้อยเส้น แล้วเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาประชุมปรึกษาว่า ซึ่งเรายึดเมืองอิมเป็งและเมืองปู้เต๋าไว้ และยกมาตั้งค้ำยนอกเมืองดังนี้ หวังจะลวงให้สมาคิดว่าเราตั้งเกลี้ยกล่อมอยู่ในเมืองไม่อยู่ที่ค้ำยนี้ ก็จะส่งกองทัพมาปล้นค้ำยเรา เราจะคิดอุบายเผากองทัพของสมาคือเสียในค้ำยวันนี้

ขงเบ้งเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงตั้งใจฟัง จึงออกคำสั่ง ให้แต่งเกวียนเชื้อเพลิงไว้เป็นอันมาก เกวียนทหารให้ชุมนุมอยู่ในป่าสองข้างทาง คอยสกัดทัพสมาคือที่จะยกมา

แม่ทัพนายกองรับคำสั่งขงเบ้งแล้ว ออกไปจัดแจงเกวียนเชื้อเพลิง แล้วยกไปด้านหลังค้ำย เอาเกวียนเชื้อเพลิงสมรวมขวางทางไว้ แล้วแยกทหารออกเป็นสี่กอง ชุมนอยู่ข้างซ้ายและขวาทางข้างละสองกอง

ครั้นแม่ทัพนายกองยกทหารออกไปตามคำสั่งแล้วขงเบ้งจึงพาทหารขึ้นไปสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา

ครั้นเวลาสองยามเศษเตียวคับและได้หลงได้ยกทหารวกอ้อมไปตามทางด้านหลังค้ำยของขงเบ้ง แต่พอไปถึงจุดชุมเตียวคับซึ่งขี่ม้าหน้าทหารได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวของทหารอยู่บนเนินเขา จึงสั่งทหารให้ร้องรอแล้วขี่ม้ากลับมาขับทหารซึ่งอยู่ด้านหลังให้หนุนขึ้นไปพร้อมกัน

พอทหารรุกรักหนุนเนื่องสมทบพร้อมกันแล้ว เตียวคับจึงขี่ม้าหน้าทหารรดไปข้างหน้า ครู่หนึ่งก็เห็นเกวียนจำนวนมากของสมขวางทางไว้ เตียวคับเห็นผิดสังเกต เกรงว่าจะเป็นกลอุบายของขงเบ้งชุมนุมทหารไว้ แล้ววางเพลิงเผาทหารก็ตกใจ รีบออกคำสั่งให้ทหารล่าถอย

สิ้นเสียงเตียวคับ เสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากป่าสองข้างทางทั้งสี่ด้าน ทหารเมืองเสฉวนได้โห่ร้องแล้วยิงธนูไฟไปที่เกวียนเชื้อเพลิง และจุดเพลิงเผาป่ารอบกองทหารของเตียวคับ และระดมยิงเกาทัณฑ์ไปที่ทหารของเตียวคับเป็นอันมาก

เตียวคับเห็นดังนั้นก็ตกใจ ร้องบอกทหารให้พยายามตีฝ่าออกไปทางด้านหลัง แต่ทหารของเตียวคับแตกตื่นคุมกันไม่ติด ต่างคนต่างวิ่งหนีเอาตัวรอด

แสงเพลิงจากเกวียนเชื้อเพลิงและที่ลูกไฟมหัศจรรย์ตามแนวป่าโชติช่วงขึ้นสู่ท้องฟ้า เผาทหารเตียวคับบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ในทันใดนั้นแสงเพลิงก็ลุกขึ้นบนเนินเขาสว่างจ้า เตียวคับมองไปบนเนินเขาเห็นขงเบ้งนั่งอยู่บนเกวียนน้อย มีทหารองครักษ์อารักขาประมาณสองร้อยคน

ไต้ยินเสียงขงเบ้งร้องลงมาว่า สมานี่สำคัญที่เราอยู่ในเมือง ให้ท่านมาปล้นค่ายเราหรือ บัดนี้ต้องด้วยกลของเราแล้ว เข้ามาค้ำหน้าเราโดยดีเถิด ตัวท่านก็เป็นทหารแล้ว หากผู้ใดนับถือไม่ อย่าคิดอายุถือตัวอยู่เลย

เตียวคับได้ยินดังนั้นก็โกรธ และเห็นว่าทหารเมืองเสฉวนอยู่กับขงเบ้งเพียงประมาณสองร้อยคน จึงเอาแส้มาชี้ไปที่ขงเบ้งแล้วร้องตอบไปว่า ตัวมึงเป็นชาวบ้านนอก บังอาจตั้งตัวเป็นกบฏต่อแผ่นดิน แล้วยังด้านหน้ายกมารุกแดนกู กูจะจับมึงตัดศีรษะไปถวายพระเจ้าโจยอยให้จงได้

เตียวคับกล่าวแล้วก็ชี้มาพาทหารคนสนิทจะบุกขึ้นไปบนเนินเขาหวังจะจับตัวขงเบ้ง ทหารเมืองเสฉวนซึ่งอารักขาขงเบ้งจึงเอาท่อนไม้และก้อนศิลาทิ้งลงมาที่เชิงเขา แล้วระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดกันไว้

ทหารของเตียวคับถูกท่อนไม้ ก้อนหินและเกาทัณฑ์ได้รับบาดเจ็บเป็นหลายคน ตัวเตียวคับเองก็ไม่อาจฝ่าหาเกาทัณฑ์ขึ้นไปบนเนินเขาได้ จึงพาทหารถอยลงมาข้างล่างสมทบกับไต้หลงซึ่งกำลังพาทหารวิ่งหนีไปเป็นอลหม่าน

พอเตียวคับพบกับไต้หลงก็ร้องบอกไต้หลงให้รีบตีฝ่าหนีออกไปโดยเร็วที่สุด หากล่าช้าเห็นจะถูกไฟคลอกตายสิ้น กล่าวแล้วเตียวคับก็ชี้มาหน้าทหารตีฝ่าออกไปทางด้านหลัง ทหารเมืองเสฉวนได้ยิงเกาทัณฑ์สกัดไว้เป็นอันมาก แต่เตียวคับได้ใช้ทวนกวัดแกว่งปิดลูกเกาทัณฑ์ให้พ้นตัวจนหมดสิ้น ทหารเมืองเสฉวนเห็นดังนั้นก็รุกเข้าไปสกัดขวางหน้าไว้ เตียวคับมิได้ระย่อถอยถอย ชี้มาพุ่งเข้าไปฟาดฟันทหารเมืองเสฉวนจนต้องถอยร่นกลับไปข้างทาง เตียวคับจึงพาไต้หลงและทหารหนีออกจากวงล้อมไปได้

ขงเบ้งสังเกตการณ์อยู่บนเนินเขา เห็นดังนั้นก็สรรเสริญเตียวคับว่าเคยไต้ยินกิตติศัพท์รบพุ่งของเตียวคับมาช้านาน เพิ่งได้ประจักษ์ฝีมือในวันนี้ เห็นเข้มแข็งมีกำลังนัก หากปล่อยไว้ก็จะเป็นอันตรายในภายหน้า จำจะต้องกำจัดเสียให้ได้

ขงเบ้งสังเกตการณ์อยู่จนทหารเมืองเสฉวนจับเชลย ยึดศาสตราวุธเสร็จสิ้นแล้วจึงยกทหารกลับไปค่าย

ฝ่ายสมานี่ครั้นสั่งให้เตียวคับและไต้หลงยกกองทัพไปปล้นค่ายของขงเบ้งแล้ว ก็ยกกองทัพหลวงหนุนเนื่องมา แต่พอมายังกลางทางเห็นเตียวคับและไต้หลงพาทหารกระเสือกกระสนหนีมา เนื้อตัวสกปรกมอมแมมด้วยเขม่าควันไฟ ก็ตกใจเป็นอันมาก พอเตียวคับเข้าไปถึงสมานี่ก็รีบถามว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้เล่า

เตียวคับและไต้หลงค้ำหน้าสมานี่แล้วจึงรายงานความให้สมานี่ทราบทุกประการ สมานี่ทราบรายงานแล้วก็รู้สึกท้อแท้ใจ ราพึงว่าขงเบ้งนี้มีสติปัญญาหลักแหลมลึกซึ้งนัก ราพึงตั้งนั้นแล้วสมานี่จึงกล่าวว่า เมื่อขงเบ้งตั้งหลักมั่นได้ดังนี้ ซึ่งจะยกกองทัพรุดหน้าต่อไปก็จะเสียที จึงสั่งให้ทหารล่าถอยกลับไป

ครั้นสมานี่ถอยทัพไปไกลเห็นว่าปลอดภัยจากการไล่ตามตีของกองทัพเมืองเสฉวนแล้วจึงให้ตั้งค่ายลงไว้แล้วปรารภกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เมืองเสฉวนเป็นทางไกล ทหารทั้งปวงได้เสบียงอาหารน้อย จึงรีบมาทำการรบพุ่ง ปรารถนาจะใคร่ได้ชัยชนะเร็วๆ ครั้นเราจะออกรบพุ่งด้วยบัดนี้ก็มิได้ จำจะต้องมั่นรับไว้ให้ข้าอยู่ เเสบียงอาหารขัดสนลงเห็นจะเลิกไป

ปรารภดังนั้นแล้วสมานี่จึงสั่งให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงตั้งมั่นอยู่ในค่าย กำชับให้ตรวจตราลาดตระเวนและรักษาค่าย อย่าได้ยกไปรบกับขงเบ้งอีกเลย

ฝ่ายขงเบ้งครั้นทราบข่าวสมานี่ล่าถอยไปตั้งค่ายจึงยกทหารติดตามไป และให้ตั้งค่ายห่างจากค่ายของสมานี่เพียงสามร้อยเส้น แล้วส่งทหารออกไปยั่วยุสมานี่ให้ยกทหารมารบกันเป็นหลายครั้ง แต่สมานี่ก็ไม่ยกทหารออกไปรบ คงนั่งอยู่ในค่าย

หลังจากนั้นอีกสิบสี่สิบห้าวันทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานของเบ้งว่า บิฮุยได้เชิญพระบรมราชโองการของพระเจ้าเล่าเสี้ยนมาถึงท่าน ขงเบ้งได้ทราบความดังนั้นจึงออกไปต้อนรับบิฮุยถึงนอกค่าย เมื่อได้คำนับกันตามธรรมเนียมและทักทายโอภาปราศรัยกันตามประเพณีแล้วขงเบ้งจึงเชิญบิฮุยเข้าไปในสนทนากันข้างในค่าย

ครั้นโอภาปราศรัยกันเสร็จแล้ว บิฮุยจึงอ่านพระบรมราชโองการของพระเจ้า เล่าเสี้ยนซึ่งพระราชทานแก่ขงเบ้งความว่า ซึ่งขงเบ้งยกกองทัพบุกยกครั้งนี้มีชัยชนะแก่ข้าศึก ยึดหัวเมืองได้เป็นหลายเมือง จึงมีพระทัยยินดี และมีพระราชดำริว่าซึ่งเคยโปรดเกล้าฯ ลงโทษขงเบ้งให้ลดชั้นลงสามขั้นนั้น บัดนี้ขงเบ้งมีความชอบ จึงโปรดให้คืนตำแหน่งดังแต่ก่อน เพื่อเป็นขวัญ กำลังใจและหลักชัยของบ้านเมืองสืบไป

ขงเบ้งฟังพระบรมราชโองการแล้วคุกเข่าลงถวายบังคมตามประเพณี จากนั้นจึงแต่งฎีกามอบให้แก่บิฮุยถือกลับไปทูลเกล้าฯพระเจ้าเล่าเสี้ยน รายงานความศึกทั้งปวงให้ทรงทราบ

ครั้นบิฮุยกลับไปแล้วขงเบ้งจึงคิดว่าสมารี้ไม่ยกออกมารบ หวังให้กองทัพเราขาดเสบียงอาหารลงแล้วเลิกทัพกลับไปเอง จำจะคิดกลอุบายล่อเต่าออกจากกระดอง ลงสู่สมารี้ให้ยกมารบพุ่งจงได้ คิดดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงสั่งให้ถอยทัพออกไปตั้งค่ายห่างจากที่เดิมสามร้อยเส้น สมารี้ทราบข่าวจากหน่วยลาดตระเวนก็กล่าวกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า ขงเบ้งแสร้งล่าถอยครั้งนี้หวังจะลวงให้เรายกตามไปแล้วจะชุ่มโจมตี

แม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นก็แย้งว่า ปรากฏความจากหน่วยสอดแนมว่า กองทัพขงเบ้งขาดเสบียงลงแล้ว ซึ่งขงเบ้งถอยทัพไปตั้งนี้เห็นจะเป็นอุบายเพื่อหนีกลับไปเมืองฮันต๋ง ขอท่านได้ใคร่ครวญจงดี

สมารี้ได้ฟังจึงว่าขงเบ้งนี้เล่าห์กลอุบายมากนัก เพราะขงเบ้งคาดว่าเรารู้ความดังกล่าวจึงแสร้งทำที่เป็นถอยทัพ หวังจะลวงให้เรายกไปรบพุ่ง แม่ทัพนายกองได้ฟังดังนั้นก็พากันนิ่ง

วันรุ่งขึ้นหน่วยสอดแนมได้มารายงานแก่สมารี้อีกว่า กองทัพของขงเบ้งได้ล่าถอยไปตั้งค่ายใหม่ห่างจากค่ายเดิมถึงสองร้อยเส้น

เดี๋ยวคับจึงกล่าวกับสมารี้ว่า ขงเบ้งขัดสนเสบียงอาหารถอยทัพไป เหตุใดท่านจึงมิได้ยกทหารตามไปโจมตี ท่านจะมาคิดวิตกกังวลขงเบ้งด้วยอันใด

สมารี้จึงว่า โบราณกล่าวไว้ว่าเมื่อทำการได้ทำให้เร่ร่อนเข้าตีข้าศึก หากเห็นว่าทำการแล้วยังไม่ได้ชัยชนะก็ให้ตั้งมั่นควบคุมสถานการณ์ไว้ ต่อเมื่อไม่อาจตั้งรับได้จึงให้ถอยทัพ กองทัพขงเบ้งทำการได้ที่เป็นหลายครั้ง เห็นเราไม่ยกไปสู้รบจึงแสร้งทำเป็นถอยทัพ ซึ่งท่านว่ากองทัพขงเบ้งขัดสนเสบียงอาหารนั้นเราไม่เห็นด้วย ปีก่อนนั้นเรารู้ว่าเมืองเสฉวนได้ข้าวปลาอาหารมาก แลบัดนี้ก็เป็นเทศกาลข้าวโพดสาลี กองทัพขงเบ้งจะกินไปได้อยู่อีกครึ่งปีเห็นจะไม่ขัดสน ซึ่งทำกลนี้ก็เป็นกลลวง จะตามไปนั้นมิได้

วันรุ่งขึ้นหน่วยสอดแนมก็มารายงานแก่สมารี้อีกว่า กองทัพของขงเบ้งได้ล่าถอยไปตั้งค่ายใหม่ห่างจากค่ายเดิมอีกสามร้อยเส้น

เดี๋ยวคับได้ยินรายงานดังนั้นจึงกล่าวกับสมารี้ว่า ขงเบ้งขัดสนเสบียงอาหารลงแล้ว จึงคิดเลิกทัพกลับไปเมืองฮันต๋ง แต่เกรงว่าท่านจะยกกองทัพไปตามตี จึงแกล้งทำกลอุบายให้สืบสน ทำที่เป็นค่อยๆ ถอยทัพเป็นที่แล้วก็จะรีบรีหนีกลับเข้าเมืองฮันต๋ง การของสองเต๋ก็จะเสียไป ขอบที่ท่านจะยกกองทัพออกตามตีเห็นจะกำจัดขงเบ้งได้ในคราวนี้

สมารี้จึงแย้งว่า อันขงเบ้งนี้มีแบายคายมาก จะทำลวงเรา จะตามไปนั้นก็เสียที

เดี๋ยวคับจึงว่า เมื่อท่านแม่ทัพเกรงกลัวขงเบ้ง ข้าพเจ้าจะขอยกทหารไปตามตีเอง หากเสียทีกลับมาให้ท่านแม่ทัพตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเถิด แต่ขอให้ท่านแม่ทัพยกกองทัพหนุนตามข้าพเจ้าไปแต่ห่างๆ หากเห็นได้ที่แล้วก็ให้ยกเข้าซัด เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

สมารี้ได้ยินดังนั้นก็ห้ามปรามเดี๋ยวคับเป็นหลายครั้ง แต่เดี๋ยวคับก็ไม่ฟัง ยืนยันขอเอาศีรษะเป็นประกัน แล้วจะยกทหารไปจับตัวขงเบ้งให้ได้

สมารี้ขัดเดี๋ยวคับไม่ได้ จึงอนุญาตตามที่เดี๋ยวคับได้ให้ทันทวนไว้ และกล่าวว่าเมื่อท่านยื่นกรานจะยกทหารไปก็ทำตามใจ แต่จะไปแต่ลำพังนั้นมิได้ หากขงเบ้งแต่งกลอุบายชุ่มทหารไว้โจมตีก็จะเสียทีแก่ข้าศึกตัวเราจะยกทหารหนุนตามไป หากพลาดพลั้งจะได้ช่วยกันคิดอ่านแก้ไข

สมาธิหยุดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงกล่าวสลับไปว่า ซึ่งท่านจะยกไปพร้อมกับขงเบ้งในครั้งนี้จะหวังหน้าพะวงหลังนั้น มิได้ ให้ตะลุมบกเข้าจู่โจมอย่าให้ทันตั้งตัว เราจะคอยยกหนุนไปช่วย

กล่าวแล้วสมาธิจึงสั่งจัดทหารสามหมื่นให้กับเดียด้วน และให้ได้หลงไปกับเดียด้วนด้วย กำชับว่าพรุ่งนี้ เวลารุ่งสางให้ท่านยกทหารตามตีกองทัพขงเบ้ง แต่เมื่อใกล้ทันกับกองทัพขงเบ้งแล้วอย่าเพิ่งเข้าตี จงพัก ทหารไว้ให้สบายใจก่อน คอยดูท่วงทีขงเบ้งจะทำประการใดบ้าง มั่นเห็นได้ทีแล้วจึงคอยยกเข้าทำการ

ครั้นเวลารุ่งเช้าเดียด้วนและได้หลงได้คุมทหารไล่ตามกองทัพของขงเบ้ง ครั้นใกล้จะทันกับกองทัพขงเบ้ง จึงให้ทหารตั้งค่ายลงไว้ตามคำสั่งของสมาธิ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ดีหลังดิงหน้า (ตอนที่542)

สมาธิพลาดท่าเสียทีแก่ขงเบ้งหลายครั้ง จึงตั้งค่ายมั่นไม่ยอมออกรบ ขงเบ้งจึงทำกลอุบายล่อเต่าออกจาก กระจดอง ทำให้เป็นถอยทัพสามครั้งสามครา เดียด้วนขอนำกองทัพออกตามตีหลายครั้งหลายหน สมาธิขัด ใจมิได้จึงยอมตามใจและให้เดียด้วนเป็นกองทัพหน้า ยกทหารตามกองทัพขงเบ้งไป

ครั้นเดียด้วนยกทหารออกไปแล้ว สมาธิจึงยกกองทัพหลวงหนุนตามเดียด้วนเผื่อว่าหากคับขันประการใด จะได้ช่วยกันแก้ไข

ฝ่ายขงเบ้งเมื่อทำกลล่อถอยทัพสามครั้งสามหนแล้ว ก็ให้หน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของ กองทัพสมาธิ ครั้นหน่วยสอดแนมทราบความว่ากองทัพสมาธิยกตามมาจึงนำความไปรายงานแก่ขงเบ้ง

พอคำสั่งขงเบ้งจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาว่า ซึ่งสมาธิยกกองทัพมาครั้งนี้เห็นจะเป็นเพราะ ขัดใจแม่ทัพนายกองทั้งปวงไม่ได้ ถือได้ว่าเป็นกองทัพเสี่ยงตาย เห็นจะทำการสู้รบเต็มกำลัง แลทหาร เอกของสมาธินั้นมีกำลังและมีมือเป็นอันมาก ไม่เห็นนายทหารผู้ใดจะออกไปต่อรบด้วยซ้ำศึกได้

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็หันไปจ้องหน้าอุยเอี้ยน แล้วแสร์นึ่งอยู่ครู่หนึ่ง อุยเอี้ยนรู้ที่ขงเบ้งจึงแกล้งเพิกเฉยเสีย

องเป้งเห็นบรรยากาศในที่ประชุมเจียบงันลง จึงขออาสาเป็นกองหน้ายกไปรบกับกองทัพสมาธิ

ขงเบ้งหวังจะยู่ให้อุยเอี้ยนออกรบ แต่กลับกลายเป็นองเป้งอาสาเสียเอง จึงกล่าวว่าท่านอาสาเจ้าด้วย ักัดตั้งนี้ซาบซึ่งกินใจเรานัก แต่กองทัพสมาธิยกมาครั้งนี้ต่างจากครั้งก่อน เพราะมุ่งมั่นสู้ตาย จึงกริ่งใจว่า ท่านผู้เดียวจะรับมือกองทัพสมาธิไม่ได้

เดียด้วนได้ฟังดังนั้นจึงอาสาว่า ข้าพเจ้าขออาสายกทหารไปช่วยองเป้งรบกับสมาธิเอง ขงเบ้งจึงว่า ซึ่ง ท่านอาสานี้ก็ชอบใจ แต่ทว่าเดียด้วนทหารเอกของสมาธินั้นมีกำลังฝีมือเข้มแข็งเป็นอันมาก เห็นว่าท่านจะ มิใช่คู่มือของเดียด้วน กล่าวแล้วขงเบ้งก็แสร์นึ่งจ้องมองหน้าอุยเอี้ยนอีก

อุยเอี้ยนเห็นดังนั้นก็แสร์นึ่งเจียดังเดิม เดียด้วนจึงกล่าวว่ามหาอุปราชอย่าย่องเดียด้วนให้เสียขวัญ กำลังใจของทหารเลย เดียด้วนเป็นคน ข้าพเจ้าก็เป็นคน หาได้เกรงกลัวฝีมือของเดียด้วนไม่ หากมันสู้ ไม่ได้ข้าพเจ้าก็ยอมตายในที่รบ จะไม่กลับมาให้มหาอุปราชเห็นหน้าอีกเลย หรือแม้หากเสียทีแก่ข้าศึก ก็ขอให้มหาอุปราชตัดศีรษะข้าพเจ้าเสียเถิด

ขงเบ้งได้ฟังคำอาสาแข็งขันดังนั้น จึงหันไปกล่าวกับองเป้งและเดียด้วนว่า เราจะจัดทหารให้ท่านคนละ หมื่นยกไปซุ่มอยู่สองข้างทางซึ่งสมาธิจะยกมา ถ้ากองทัพหน้าของสมาธิยกมาถึงก็ปล่อยให้ล่วงเข้ามา เถิด ต่อเมื่อได้ยินเสียงทหารเราจุดประทัดให้ร้องเป็นสัญญาณแล้ว จึงคอยยกออกตีกระหนาบหลังกระทบ ขึ้นมา

องเป้งจึงถามว่า ถ้ากองทัพหลวงของสมาธิยกตามมาแล้วจะทำประการใด

ขงเบ้งจึงว่า ถ้ากองทัพหลวงของสมาธิยกตามมา ก็ให้เดียด้วนคุมทหารกลับหลังไปสกัดกองทัพหลวง ของสมาธิไว้ เราจะคิดกลอุบายทำลายกองทัพสมาธิเอง

อองเป็งและเตียวเอ็กได้ฟังดังนั้นก็รับคำ แล้วลาขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารยกไปตั้งขุมอยู่สองข้างทางตามแผนการของขงเบ้งทุกประการ

เมื่ออองเป็งและเตียวเอ็กออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเขียนหนังสือลับฉบับหนึ่งปิดผนึกใส่ซองหนึ่งไว้ และเรียกเกียงอุยกับเสียวฮั่วเข้ามาหา แล้วสั่งว่าเราคิดกลอุบายอันหนึ่งปิดผนึกไว้ในซองหนึ่งนี้ ให้ท่านนำทหารมาสยามพันยกไปตั้งขุมอยู่บนเขาไถ่ ๆ กับที่ซึ่งอองเป็งและเตียวเอ็กยกไปตั้งขุมอยู่นั้น ถ้าทหารของสูมาอีล้อมอองเป็งและเตียวเอ็กไว้ไม่อาจตีฝ่าออกไปได้แล้ว ให้ท่านเปิดจดหมายลับในซองหนึ่งนี้ และเร่งทำการตามอุบายที่กำหนดไว้ นั้น กล่าวแล้วขงเบ้งจึงมอบจดหมายลับในซองหนึ่งให้แก่เกียงอุย

เกียงอุยและเสียวฮั่วมั่นใจในกลอุบายของขงเบ้ง พอได้ยินคำสั่งก็รับคำ รับซองหนึ่งจากขงเบ้งแล้วรีบคำนับลาออกไปจัดแจงทหารยกตามอองเป็งและเตียวเอ็กไปแต่ในเพลานั้น

พอเกียงอุยและเสียวฮั่วออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกองอี้ งอบี้ ม้าตง และเตียวหวิมาสั่งว่า พรุ่งนี้เวลาเช้าให้ท่านคุมทหารทำที่เป็นถอยทัพ เมื่อกองทัพหน้าของสูมาอียกมาจ้องอย่าได้เห็นแก่การสู้รบเอาชัยชนะเลย ให้ทำที่รบพลางถอยพลาง เมื่อใดที่เห็นกวนหินคุมทหารเข้าตีกองทัพสูมาอีแล้ว จึงให้กลับทหารกองหน้าเป็นกองหลัง กองหลังเป็นกองหน้า หันเข้าจู่โจมกองทัพสูมาอีกระหนาบเข้าไป

องอี้ งอบี้ ม้าตง และเตียวหวิรับคำสั่งขงเบ้งแล้ว จึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหารและชักซ้อมแผนปฏิบัติการตั้งแต่คืนวันนั้น

พอองอี้ งอบี้ ม้าตง และเตียวหวิออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้กวนหินคุมทหารห้าพันยกไปขุมอยู่ที่ชอกเขาไถ่ ๆ กับกองทัพขององอี้ งอบี้ ม้าตง และเตียวหวิ กำชับว่าให้สังเกตดูสัญญาณธงแดงบนยอดเขา เมื่อเห็นเราโบกธงแดงเป็นสัญญาณแล้ว ก็ให้ยกทหารจู่โจมเข้าตีกองทัพของสูมาอี

กวนหินรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงคำนับลาออกไปจัดแจงทหาร ฝ่ายขงเบ้งได้เรียกทหารคนสนิทมาชักซ้อมแผนการ ครั้นเวลาใกล้รุ่งขงเบ้งก็พาทหารขึ้นไปอยู่บนยอดเขา ในขณะที่กวนหินคุมทหารขุมอยู่ที่ชอกเขาข้างล่าง

ครั้นเวลาเช้าเตียวคับกับได้หลงยกกองทัพหน้าของวุยก๊กไล่ตามมาทันกับทหารขององอี้ งอบี้ ม้าตง และเตียวหวิ เห็นทหารของขงเบ้งกำลังถอยทัพ เตียวคับจึงสั่งทหารให้จู่โจมตีกองทัพเมืองเสฉวน

ทหารเมืองเสฉวนได้ชักซ้อมกันมาเป็นอย่างดี พอถูกจู่โจมก็สรวบพลางถอยพลาง กองหนึ่งรบถ่วงเวลา กองหนึ่งล่าถอยไปข้างหน้า แล้วผลัดเปลี่ยนให้กองทัพถ่วงเวลาแก่ถอยไปข้างหน้า กองที่ล่าถอยไปก่อนก็ตั้งสกัดกองทัพของเตียวคับไว้

ทหารเมืองเสฉวนรบหน่วงเวลาตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยง กองทัพหน้าของเตียวคับก็หนุนเนื่องมาถึงจุดขุมของกวนหิน ในขณะนั้นเป็นเทศกาลหน้าร้อน อากาศร้อนจัด ทหารวุยก๊กถูก รบหน่วงประวิงเวลาหลายช่วยยามก็พากันหิวน้ำอ่อนล้าอิดโรยลง

ฝ่ายขงเบ้งยืนสังเกตการณ์อยู่บนยอดเขา เห็นทหารวุยก๊กอ่อนแรงอิดโรยลงดังนั้น จึงสั่งทหารให้โบกธงแดงเป็นสัญญาณ กวนหินซึ่งคุมทหารตั้งขุมอยู่ในชอกเขาเห็นสัญญาณแล้วจึงคุมทหารจู่โจมเข้าตีกลางกองทัพของเตียวคับ

ทหารเมืองเสฉวนได้โห่ร้องเข้าจู่โจมตัดเข้ากลางกองทัพของเตียวคับแบบไม่รู้เนื้อรู้ตัว ทหารของเตียวคับจึงพากันแตกตื่นคุมกันไม่ติด ในขณะนั้นองอี้ งอบี้ ม้าตงและเตียวหวิได้ยินเสียงสู้รบเกิดขึ้นกลางกองทัพของเตียวคับตามแผนการของขงเบ้ง จึงสั่งทหารให้แปรขบวนกองหลังเป็นกองหน้า กองหน้าเป็นกองหลังตีกระหนาบกลับลงมา

ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ทีและทหารวุยก๊กกำลังรวนเร จึงพากันโห่ร้องเข้าตะลุมบอนอย่างเด็ดเดี่ยว ฆ่าฟันทหารของเตียวคับบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ทหารของเตียวคับที่เหลือต้องแตกหนีไปทางด้านหลัง

ขงเบ้งเห็นทหารของเตียวคับแตกถอยร่นไปใกล้จุดขุมของเตียวเอ็กและอองเป็ง จึงสั่งให้จุดประทัดสัญญาณตั้งกักกองบนยอดเขา เตียวเอ็กและอองเป็งได้ยินเสียงประทัดสัญญาณจึงคุมทหารออกจากที่ขุมโห่ร้องบุกเข้าตีกระหนาบกองทัพของเตียวคับ

เดี๋ยวคับและได้หลงตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมตีกระหนาบของกองทัพเมืองเสฉวนทั้งด้านหน้าและด้านหลัง ในขณะที่กองทัพพวยกก็แตกตื่นคุมกันไม่ติด จึงตัดสินใจสู้ตาย สันทหารให้ตีฝ่ากลับไปตามเส้นทางเดิมให้จงได้ ทหารเมืองเสฉวนก็รบด้านทานไว้เป็นสามาร

ฝ่ายสุมาอี้ยกกองทัพหลวงตามกองทัพหน้าของเดี๋ยวคับมาห่าง ๆ แต่เพราะกองทัพหน้าของเดี๋ยวคับถูกรบถ่วงเวลาอยู่ถึงครึ่งวัน กองทัพสุมาอี้จึงหันตามเข้ามาใกล้ ดังนั้นในขณะที่กองทัพของเดี๋ยวคับกำลังตกอยู่ในภาวะคับขัน ถูกล้อมตีกระหนาบทั้งหน้าหลัง กองทัพหลวงของสุมาอี้ก็ยกมาถึง

สุมาอี้เห็นเหตุการณ์ดังนั้นก็รู้ว่าเดี๋ยวคับต้องกลของขงเบ้ง แต่มั่นใจว่าทหารกองทัพหลวงมีเป็นจำนวนมาก และเห็นทหารขององเป้งและเดี๋ยวเอ็กซึ่งล้อมกระหนาบยันหน้ากองทัพเดี๋ยวคับไว้ก็มีกำลังพลเพียงสองหมื่น จึงสั่งทหารในกองทัพหลวงให้จู่โจมหักเข้าไปช่วยเดี๋ยวคับ

กองทัพขององเป้งและเดี๋ยวเอ็กจึงตกอยู่ในท่ามกลางการรบกระหนาบของทหารพวยก โดยกองทัพของเดี๋ยวคับซึ่งกำลังแตกถอยร่นตีเข้ามาทางด้านหน้า และกองทัพหลวงของสุมาอี้ตีกระหนาบเข้าไปทางด้านหลัง

เดี๋ยวเอ็กเห็นกองทัพหลวงของสุมาอี้ยกมาตามแผนการของขงเบ้ง จึงสั่งทหารในบังคับบัญชาให้แปรขบวนกลับมาเข้าสกัดกองทัพของสุมาอี้ ทหารทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันเป็นสามาร สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ทหารทั้งสองฝ่ายถ้อยที่รบกันเป็นสามาร ล้มตายลงในที่รบมากกว่ามาก

ฝ่ายเกียงอุยและเสียวฮั่วคุมทหารข่มอยู่บนภูเขา เห็นทหารของสุมาอี้ล้อมทหารขององเป้งและเดี๋ยวเอ็กไว้ตามแผนการของขงเบ้ง และเห็นว่าองเป้งและเดี๋ยวเอ็กถูกล้อมไว้อย่างแน่นอนดังนั้น จึงเปิดช่องหนึ่งเอาจดหมายลับของขงเบ้งออกมาอ่าน

ปรากฏความในจดหมายลับของขงเบ้งนั้นว่า ถ้าสุมาอี้ยกกองทัพเข้าล้อมกองทัพขององเป้งและเดี๋ยวเอ็กไว้แน่นอนหาไม่สามารถตีฝ่าเอาชนะได้ ก็ให้รีบยกทหารย้อนไปยึดเอาค่ายสุมาอี้ไว้ สุมาอี้รู้ว่าเราแต่งทหารย้อนกลับไปยึดเอาค่าย ก็จะรีบพา ทหารกลับไปชิงเอาค่ายคืน ถ้าแลทหารสุมาอี้ยกไปชิงค่ายคืนนั้นมีจำนวนมาก ก็ให้ทิ้งค่ายแล้วรีบหนีกลับมา ถึงมาตรแม้นว่าจะชิงเอาค่ายสุมาอี้ไม่ได้ หรือต้องทิ้งค่ายก็ตีความชอบก็จะมีแก่ท่านเป็นอันมาก

เกียงอุยและเสียวฮั่วแจ้งในกลอุบายของขงเบ้งแล้ว จึงรีบพากองทัพม้ารีบยกไปที่ค่ายของสุมาอี้อย่างรวดเร็ว เมื่อไปถึงค่ายของสุมาอี้ปรากฏว่าทหารรักษาค่ายมีอยู่แต่น้อยตัว เพราะสุมาอี้เตรียมทหารยกตามเดี๋ยวคับไปเกือบหมดสิ้น กองทัพม้าของเกียงอุยและเสียวฮั่วจู่โจมเข้าไปถึงค่าย ทหารของสุมาอี้ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว จึงถูกเกียงอุยและเสียวฮั่วยึดค่ายได้โดยง่าย

ฝ่ายสุมาอี้ตั้งแต่ยกทหารออกจากค่าย ก็กริ่งใจว่าขงเบ้งจะลอบยกทหารย้อนมายึดเอาค่าย ดังนั้นตลอดรายทางจึงวางทหารลาดตระเวนไว้อย่างถี่พิบ พอเกียงอุยและเสียวฮั่วยกกองทัพม้าไปยึดค่าย หน่วยลาดตระเวนของสุมาอี้ก็รีบขึ้นไปแจ้งความให้สุมาอี้ทราบ แต่ไม่ทันที่สุมาอี้จะตัดสินใจประการใด หน่วยสอดแนมซึ่งอยู่ใกล้ค่ายก็ขี่ม้าไปรายงานให้ สุมาอี้ทราบว่า ขณะนี้ขงเบ้งได้ให้ทหารไปยึดเอาค่ายได้แล้ว

สุมาอี้ทราบความดังนั้นก็ตกใจ กล่าวตำหนิบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่า เรา รู้อยู่แล้วว่าขงเบ้งทำกลท่านทั้งปวงมีฟังคำเราจึงเสียการ

กล่าวแล้วสุมาอี้จึงสั่งให้กองทัพเพื่อจะกลับไปชิงเอาค่ายคืน เดี่ยวคับและได้หลงตอนแรกรู้ว่ากองทัพหลวงยกหนุนมาช่วยก็มีกำลังใจสู้รบต่อไป ครั้นเห็นกองทัพหลวงล่าถอยกลับไปดื้อ ๆ ก็ประหลาดใจ รีบตีฝ่าออกจากที่ล้อมแต่ล่าพิง ไหลตามกองทัพของสุมาอี้ไป

ทหารเมืองเสฉวนเห็นได้ก็ยกไล่ตามตีทหารของสุมาอี้ ฆ่าฟันทหารของสุมาอี้และจับเชลยศึก ยึดศาสตราวุธและม้าได้เป็นจำนวนมาก

ฝ่ายเกียงอุยและเสียวฮั่วเมื่อยึดค่ายสุมาอี้ได้แล้ว ก็ให้หน่วยลาดตระเวนสังเกตการณ์ความเคลื่อนไหวของกองทัพสุมาอี้ ครั้นได้ทราบรายงานจากทหารซึ่งอยู่บนหอคอยข้างในค่ายว่ากองทัพของสุมาอี้จำนวนมากกำลังยกย้อนกลับมา เกียงอุยเห็นเกินกำลังที่จะรักษาค่ายเอาไว้ได้จึงวางเพลิงเผาค่ายของสุมาอี้เสียเป็นหลายค่าย แล้วพา ทหารกลับไปหาขงเบ้ง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มังกรกรรมใจ (ตอนที่543)

ขงเบ้งวางกลถอยทัพสามครั้งสามหน จัดทหารสามขบวนรบเข้าต่อสู้ และอีกหนึ่งขบวนทหารมารับชิงเอา ค่ายของสุมาอี้ ท้าลายยุทธวิธีของสุมาอี้ที่ตั้งมั่นรักษาค่ายไม่ออกรบเป็นผลสำเร็จ ข่าพินทหารสุมาอี้ ตลอดจนจับเป็นเชลยและยึดสินศึกได้เป็นจำนวนมาก จนสุมาอี้ต้องแตกหนีลนลานกลับไปค่าย

พระพุทธศานายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสองพรรษา เดือนยี่ ปลายปี กองทัพของขงเบ้งซึ่งเดิมที ยกเข้าด้วยก๊กเพียงเพื่อทำให้ชาวเมืองกังตั้งเห็นว่ากองทัพเมืองเสฉวนยกไปตีเมืองเตียงอันแล้ว กองทัพ เมืองกังตั้งจะได้ยกเข้าด้วยก๊กขึ้นมาจากทางใต้ จึงจัดเตรียมกองทัพมาเป็นกองหน้า และยกกองทัพเสริม เดิมมาในภายหลัง ครั้นทำการเข้าจริงกองทัพของขงเบ้งกลับได้ชัยชนะเกินความคาดหมาย ยึดหัวเมือง ตามรายทางได้เป็นหลายเมือง และคิดกลอุบายโจมตีกองทัพของสุมาอี้จนแตกพ่าย ล่วงเข้าเทศกาลหน้าหนาว ทหารทั้งสองฝ่ายต่างได้ความยากลำบากเป็นอันมาก

ฝ่ายสุมาอี้เมื่อเสียที่แก่ขงเบ้ง พาทหารหนักกลับมาถึงค่ายแล้วเห็นทหารเมืองเสฉวนหนีออกจากค่ายไปจนหมดสิ้น จึงพาทหารเข้าไปในค่ายดังเดิม แล้วเรียกประชุมแม่ทัพนายกองทั้งปวง

ครั้นแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาพร้อมกันแล้ว สุมาอี้จึงกล่าวด้วยใบหน้าเศร้าสลดว่า เรากำหนดแผนการรบ แต่เดิมมาให้ตั้งรับอยู่ในค่าย รอให้กองทัพขงเบ้งขัดสนเสบียงลงแล้วจึงค่อยยกตามตี ก็จะมีชัยชนะแก่ ข้าศึก

สุมาอี้หยุดถ้อยคำไว้ครู่หนึ่ง สายตาก็จ้องมองหน้าเดียวดับแล้วกล่าวสลับไปว่า ขงเบ้งทำที่เป็นถอยทัพ "เรารู้ยิวว่าเป็นกลของขงเบ้ง ได้ห้ามปรามहतทานคนทั้งปวงมิฟังเรา จึงเสียทหารแลเครื่องศาสตราวุธ แต่นี้สลับไปเมื่อหน้าผู้ใดมิได้ฟังเรา ขัดขืนให้เสียการดุจหนึ่งครั้งนี้ เราจะตัดศีรษะเสีย"

เดียวดับและบรรดาแม่ทัพนายกองได้ฟังคำสุมาอี้ดังนั้นก็นึกละอายใจกันทั่วทุกตัวคน พากันก้มหน้านิ่งด้วยความอับอายตลอด

สุมาอี้จึงกำชับว่า ตั้งแต่วันนี้ไปห้ามไม่ให้ยกไปรบกับขงเบ้งอีก ถ้าหากผู้ใดไม่ฟังคำเรา เราจะตัดศีรษะเสีย ตามพระอัยการศึก และตั้งแต่นั้นสุมาอี้ก็คุมทหารตั้งมั่นอยู่ในค่าย ไม่ยกออกไปรบกับขงเบ้งอีกเลย

ฝ่ายขงเบ้งครั้งนี้ได้ชัยชนะแก่สุมาอี้แล้ว ก็สั่งเตรียมทหารเพื่อจะยกไปตีค่ายของสุมาอี้ต่อไป อยู่มาวันหนึ่ง ทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานขงเบ้งว่า มีม้าเร็วถือหนังสือมาจากเมืองเสฉวนจะขอเข้าพบ ขงเบ้ง ทราบดังนั้นก็รู้สึกประหลาดใจ จึงสั่งให้นำม้าเร็วเข้ามาหาถึงข้างในค่าย

ม้าเร็วจากเมืองเสฉวนคำนับขงเบ้งตามธรรมเนียมแล้ว จึงรายงานขงเบ้งว่าเจียวฮ้วนมีหนังสือมาถึงมหาอุปราช รายงานว่าซึ่งเดียวเปาได้รับบาดเจ็บสาหัส กลับไปรักษาพยาบาลที่เมืองเสฉวนนั้น บัดนี้บาดเจ็บแก่กำเริบ อากาศกล้าขึ้น เดียวเปาทนพิษบาดแผลไม่ได้จึงถึงแก่ความตายแล้ว

ขงเบ้งได้ยिनรายงานดังนั้น "ก็ร้องไห้รักจนอาเจียนโลหิตออกมาสลับไป"

พญามังกรแห่งเขาโงลังกัซึ่งสุมาเต็กโขผู้ชานาญอาไปกลืนเคยพยากรณ์ว่า การออกไปช่วยเหลือเล่าปี เชื่อพระวงศ์ผู้อาภัพจะได้ยากลำบากแสนสาหัส ถึงขนาดต้องรากลือตายนั้น บัดนี้สังขารของขงเบ้งก็ไม่อาจทนทานต่อปัญหาหลายซึ่งรุมเร้าอยู่ได้ โดยเฉพาะคือความโศกเศร้าเสียใจจากการสูญเสียจูล่ง ซึ่งครั้งนั้นขงเบ้งก็ร้องไห้จนอาเจียนเป็นโลหิตเป็นครั้งแรก มาครั้งนี้แม้ว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างขงเบ้งกับเดียวเปาจะไม่ลึกซึ้งถึงขนาดอย่างเดียวกับจูล่ง แต่ความรักที่ขงเบ้งมีต่อเดียวเปาผู้บิดาซึ่งเลื่อมใสศรัทธา เชื่อฟังขงเบ้งด้วยใจซื่อตลอดชั่วอายุขัย และความทุ่มเทอุทิศตัวในราชการของเดียวเปา ตลอดจนความไว้เนื้อเชื่อใจในความจงรักภักดีของเดียวเปาที่มีต่อบ้านเมือง และความสนิทนสนมตลอดเวลาที่กราบศึก ร่วมกันมา ขงเบ้งก็โศกเศร้าอาลัยถึงเดียวเปาเป็นอันมากจนต้องอาเจียนเป็นโลหิตเป็นครั้งที่สองแล้วสลับไป

ทหารทั้งปวงเห็นขงเบ้งสลับสิ้นสติสมประดีตั้งนั้นก็พากันตกใจ ช่วยกันแก้ไขจนขงเบ้งฟื้นคืนสติดังเดิม แต่เมื่อฟื้นแล้วขงเบ้งก็ป่วย และอาการได้ทรุดหนักลงโดยลำดับ จนต้องนอนจมอยู่กับที่ ออกวาราชการสงครามตามปกติไม่ได้ แม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงต่างเป็นทุกข์ร้อนว่าจะคิดอ่านประการใด

ขงเบ้งแม้ยามป่วยหนักลุกออกจากที่ไม่ได้ ก็สั่งให้ทหารเอาแผนที่สมรภูมิมาวางไว้ที่ผนังข้างปลายเท้า ยามตื่นดาก็จ้องมองดูแผนที่ แต่ยามกินกลับกินไม่ลง ขงเบ้งได้แต่ทอดถอนใจใหญ่ ราพิงในใจว่าแต่ไหนแต่ไรมาเรามั่นใจในสติปัญญาตัว ไม่ยาเกรงแก่ฟ้าแลดิน ถึงวันนี้เราทำการได้ชัยชนะยกล่วงลึกเข้ามาใน

แดนวยกก็ถึงเพียงนี้ หากมันไม่ป่วยเจ็บสาหัสแล้ว เห็นจะยกเข้ายึดเอาเมืองลกเอียงได้เป็นแน่แท้ แต่เรา
มาป่วยหนักลงฉะนี้หรือลิขิตสวรรค์จะทรงพลังยิ่งกว่ากำลังแห่งสติปัญญาเรา ขงเบ้งรำพึงดังนั้นแล้วก็พริ้ม
ตาลงด้วยความรันทดใจ

ครั้นเวลาค่าขงเบ้งได้เรียกตั้งควดและอ้วนเกียนเข้ามาหาถึงที่นอน แล้วกล่าวว่า สมานี้หลังจากพ่ายแพ้
เสียทีแก่เราแล้วก็ทำตัวเป็นเต่าอยู่ในกระดอง ไม่ยอมยกออกมารบอีก แต่เมื่อใดที่สมานี้รู้ว่าเราป่วยหนัก
เห็นจะยกกองทัพมาตีเป็นแมนมั่น ซึ่งจะตั้งค่ายคอยท่าอาการให้เราหายป่วยเห็นจะไม่ทันท่วงที จำจะต้อง
เลิกทัพกลับไปเมืองฮันตั้งก่อน

ตั้งควดและอ้วนเกียนได้ฟังดังนั้นก็มีรู้ที่จะกล่าวประการใด ได้แต่ตั้งฟังคำของขงเบ้ง

ขงเบ้งเห็นดังนั้นจึงกล่าวสืบไปว่า อันการสงครามนั้นดูประหนึ่งว่าการรุกเป็นเรื่องยาก เพราะต้องรุกฝ่าเข้า
ไปในแดนของข้าศึก แต่การถอยซึ่งแม้ถอยกลับเข้าไปในแดนของเราเองกลับยิ่งยากกว่า แต่โบราณมา
การพาทัพล่าถอยโดยปลอดภัยนั้นยากนัก กองทัพจำนวนมากต้องเสียหายถูกทำลายในระหว่างถอยทัพ
ทั้งสิ้น กองทัพเราได้ถอยทัพออกจากแดนวยกทั้งสองครั้งแล้วก็ได้เป็นอันตราย มาครั้งนี้เราป่วยหนักเกรง
ว่าการถอยทัพจะเป็นอันตรายแก่ทหารทั้งปวง

ตั้งควดและอ้วนเกียนจึงถามว่า ซึ่งจะตั้งอยู่ในแดนวยกต่อไปไม่ได้ แม้หากจะถอยกลับแล้วก็เป็อันตราย
ตั้งนี้มหาอุปราชจะทำประการใด

ขงเบ้งจึงกล่าวว่าเดชะบุญที่กองทัพเราเพิ่งมีชัยชนะแก่กองทัพข้าศึก และสมานี้ยังไม่รู้ความที่เราป่วยหนัก
เห็นจะยังไม่ยกกองทัพมารบพุ่ง ดังนั้นการล่าทัพถอยกลับในครั้งนี้จึงต้องกระทำอย่างเงียบกริบ อย่าให้
ล่วงรู้ไปถึงข้าศึก ท่านจงแจ้งแก่แม่ทัพนายกองทั้งปวงให้สั่งทหารทุกหน่วยให้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพ
ได้ทุกเมื่อ อย่าให้ผู้ใดล่วงรู้ว่าจะรุกหรือจะถอย ต่อเวลาปลายยามแรกของคืนนี้จึงค่อยออกคำสั่งให้ทหาร
ทุกกองถอยทัพกลับคืนเมืองฮันตั้ง กล่าวแล้วขงเบ้งจึงกระซิบแผนการลับแก่สองนายทหาร พลังกำชับว่า
ทำตามนี้แล้วสมานี้ก็จะไม่กล้ายกมาทำอันตรายได้

ตั้งควดและอ้วนเกียนรับคำขงเบ้งแล้ว ถวายทอดคำสั่งของขงเบ้งให้ทหารทุกกองเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อน
ทัพ แต่ตรงที่ทั้งปวงนั้นห้ามมิให้รื้อถอนออกจากค่าย ทหารทุกกองเพิ่งได้ชัยชนะแก่ข้าศึกต่างพากันฮึก
เหิม ครั้นได้ทราบคำสั่งให้เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพ ก็สำคัญว่าขงเบ้งเตรียมการที่จะรุกเข้าตีด้วยก็ จึง
เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพอย่างพร้อมเพรียงกัน

ครั้นเวลาปลายยามหนึ่งของคืนนั้น ตั้งควดและอ้วนเกียนจึงถวายทอดคำสั่งของขงเบ้งให้ทหารทุกกองล่า
ถอยทัพออกจากค่ายอย่างเงียบกริบกลับไปเมืองฮันตั้ง เหลือทหารไว้สืบกว่าคนคอยจุดไฟตามโคม
เสมือนหนึ่งว่ากองทัพยังตั้งอยู่ตามปกติ จนกองทัพของขงเบ้งยกกลับไปห้าวันแล้ว ทหารสืบกว่าคนนั้นจึง
รีบขี่ม้าตามไป

ฝ่ายสมานี้หลังจากตั้งมั่นรักษาค่ายไม่ออกรบแล้ว ยังคงให้ทหารลาดตระเวนสังเกตการณ์กองทัพของขง
เบ้งอยู่มิได้ขาด แต่ละวันได้รับรายงานว่าเวลากลางวันค่ายของขงเบ้งเงียบประดุจค่ายร้าง แต่เวลา
กลางคืนกลับมีแสงไฟสว่างดังปกติ สมานี้สำคัญว่าขงเบ้งวางกลอุบายล่อให้ยกไปตี จึงกำชับทหารให้
ปฏิบัติตามคำสั่งที่ไม่ให้ออกรบโดยเคร่งครัด

ครั้นกลางคืนวันที่หก หลังจากที่ทหารขงเบ้งสืบกว่าคนทั้งค่ายตามขงเบ้งกลับไปแล้ว แสงไฟในค่ายของ
ขงเบ้งก็ไม่สว่างตามปกติ หน่วยลาดตระเวนของวยกก็จึงนำความไปรายงานให้สมานี้ทราบ

สมานี้พอทราบความก็หัวเราะ พลังปรารถนาว่าขงเบ้งคิดแต่งกลอุบายมาลวงเรอีกแล้ว แต่ไม่ยอมสั่งการ
ประการใด หลังจากนั้นหน่วยลาดตระเวนได้นำความไปรายงานสมานี้อย่างเดียวกันอีกสองสามครั้ง สมานี้
ก็ได้แต่หัวเราะ แล้วกำชับทหารให้กวัดขันระมัดระวังเวรยามอย่าได้ประมาท

หลังจากนั้นอีกสองวันหน่วยลาดตระเวนก็เข้าไปรายงานสมานี้อีกว่า ข้างในค่ายของขงเบ้งไม่มีทหาร
เหลืออยู่แม้แต่สักคนเดียว กลางวันมีนกกาลงไปหาอาหารที่ทหารเหลือทิ้งไว้เท่านั้น สมานี้ได้ฟังก็สงสัย
แต่ก็ยังกริ่งว่าขงเบ้งจะแต่งกลอุบาย จึงให้ทหารคอยๆ ออกไปสืบดูอีกหลายครั้ง จนแนใจแล้วว่าขงเบ้ง
เลิกทัพกลับไปแล้ว สมานี้จึงคุมทหารสองร้อยคนไปตรวจดูที่ค่ายของขงเบ้ง

ครั้นมั่นใจว่าขงเบ้งเลิกทัพกลับไปแล้ว สมานี้จึงทอดถอนใจใหญ่ รำพึงว่าขงเบ้งนี้สติปัญญาหลักแหลม
ลึกซึ้งนัก จะไปจะมาไว้ร่องรอย ซึ่งสามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายคำรำพึงของสมานี้ว่า
"ขงเบ้งนี้ตั้งเทพยดา เรายังรู้เท่าเลย"

ครั้นสมาธิกลับมาถึงค่ายก็ออกคำสั่งให้เลิกทัพ แล้วยกกลับไปเมืองลกเอียง

ฝ่ายขงเบ้งครั้นลาทัพถอยกลับไปถึงเมืองฮันต๋ง จึงให้พักชุมนุมทหารไว้ที่เมืองฮันต๋ง แต่ตัวขงเบ้งเดินทางเข้าไปรักษาตัวที่เมืองเสฉวน

พระเจ้าเล่าเสี้ยนพอทราบข่าวขงเบ้งป่วยอาการหนัก จึงเสด็จไปเยี่ยมไข้ขงเบ้งถึงข้างในจวนมหาอุปราช แล้วตรัสสั่งให้หมอหลวงประชุมกันรักษาขงเบ้ง บรรดาขุนนางทั้งปวงทราบข่าวต่างพากันมาเยี่ยมเยียนถามอาการป่วยของขงเบ้งถ้วนหน้ากัน

ขงเบ้งพักรักษาอาการป่วยอยู่ในเมืองเสฉวนเดือนเศษก็สร้างหาย

พระพุทธศานายกाल่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสามพรรษา เดือนหก พระเจ้าโจยอยเสด็จออกขุนนางว่าราชการตามปกติ โจจันซึ่งได้เสียตำแหน่งผู้บัญชาการทหารสูงสุดให้แก่สมาธิหายป่วยแล้ว ให้รู้สึกอัปยศอดสูใจที่พ่ายแพ้ความคิดแก่สมาธิ ทั้งมีน้ำจิตริษยาสมาธิที่มีความชอบในการสงคราม จึงเข้าไปกราบบังคมทูลพระเจ้าโจยอยว่า บัดนี้แผ่นดินแตกเป็นสามก๊ก ต่างก๊กต่างตั้งตนเป็นใหญ่ไม่ขึ้นแก่กัน แต่จ๊กก๊กนั้นกำเริบหยาบช้านัก ยกกองทัพล่วงมาตีเมืองเราเรื่อยๆ อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนเพราะสงครามเป็นอันมาก กองทัพจ๊กก็เสียทีแตกพายเป็นหลายครั้ง ทหารเมืองลกเอียงพากันเสียขวัญกำลังใจ กองทัพจ๊กก็เล้าก็ยิงก็เขมก่าเริบ หากขึ้นนั่งอยู่สืบไป เข้าปีใหม่แล้วกองทัพจ๊กก็ยกมาตีเมืองเราอีก ขอบที่พระองค์จะแต่งกองทัพยกไปตีเมืองเสฉวนเสียก่อน ข้าพระองค์ขออาสาคุมทัพไปกับสมาธิยกไปตีเมือง ฮันต๋ง ครั้นได้ทีแล้วจะยกล่วงไปตีเอาเมืองเสฉวนเสียทีเดียว ก่าราบศัตรูเสียแต่ต้นมืออย่าให้ทันยกมารุกรานบ้านเมืองเราจึงจะควร

พระเจ้าโจยอยได้ฟังคำทูลของโจจันก็ทรงเห็นชอบ ตรัสสั่งตั้งให้โจจันเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายขวา ให้สมาธิเป็นแม่ทัพใหญ่ฝ่ายซ้าย ให้เล่าฮวนเป็นปลัดทัพ ยกกองทัพกำลังพลสี่หมื่นไปตีเมืองฮันต๋งทางด้านเกียมโก๊ะ

ครั้นเวลาฤกษ์ดีโจจันและสมาธิสองแม่ทัพใหญ่สั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองลกเอียง ยกไปทางด้านเกียมโก๊ะเพื่อจะไปตีเมืองฮันต๋ง

ฝ่ายขงเบ้งหลังจากหายป่วยแล้วได้ถวายบังคมลาพระเจ้าเล่าเสี้ยนกลับไปเมืองฮันต๋ง ของสมผู้คนและเสบียงอาหารเตรียมการที่จะยกกองทัพไปด้วยอีกครึ่งหนึ่ง วันหนึ่งในขณะที่ขงเบ้งกำลังฝึกทหารให้ชำนาญการแปรขบวนเป็นค่ายกลพยุหะ ทหารรักษาการณ์ได้เข้าไปรายงานว่า หน่วยสอดแนมได้ส่งใบบอกแจ้งความมาให้ทราบว่า พระเจ้าโจยอยโปรดให้โจจันและสมาธิยกกองทัพมาตีเมืองฮันต๋ง และกำลังเดินทัพมาทางด้านเกียมโก๊ะในแดนของตำบลตันฉอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปรากฏการณ์จากดาวลูกไก่ (ตอนที่544)

พระเจ้าโจยอยขุนพระทัยที่จ๊กก๊กกรีธาทัพมาตีด้วยก๊กครั้งแล้วครั้งเล่า จึงดำริที่จะยกกองทัพไปตีจ๊กก๊กบ้าง ดังนั้นจึงโปรดเกล้าตั้งให้โจจันและสมาธิเป็นแม่ทัพใหญ่ขวาซ้าย ยกกองทัพสี่หมื่นไปตีเมืองฮันต๋งทางด้านเกียมโก๊ะในเขตตำบลตันฉอง

ครั้นขงเบ้งทราบข่าวศึก จึงสั่งทหารให้ไปเรียกเตียวหงีและองเป้งเข้ามาพบ แล้วปรารถนาความให้ทราบว่า บัดนี้ขงเบ้งแต่งตั้งให้โจจันและสมาธิคุมกองทัพสี่หมื่นยกมาตีเมืองฮันต๋งทางด้านเกียมโก๊ะ เราจะจัดทหารพันหนึ่งให้ท่านทั้งสองยกไปตั้งขัดตาทัพกองทัพจ๊กไว้ที่ตำบลตันฉอง แล้วเราจะยกกองทัพหลวงหนุนตามไปในภายหลัง

ทั้งองเป้งและเตียวหงีได้ฟังคำสั่งของขงเบ้งตั้งนั้นก็ตกใจ กล่าวพร้อมกันว่า กองทัพจ๊กยกมาครั้งนี้มีกำลังพลถึงสี่หมื่น และยังกล่าวชวนให้เสื่องลือไปว่ากองทัพที่ยกมาประกอบด้วยนายและพลทหารกว่าแปดสิบหมื่นอีก มหาอุปราชจะจัดทหารให้ข้าพเจ้าเพียงพันนาย ไหนเลยจะสามารถสกัดกองทัพใหญ่ของจ๊กได้ ถึงแม้จะแบ่งกำลังพลออกไปเฝ้าตามซอกเขาและช่องแคบต่างๆ ก็ยังไม่เพียงพอ

ขงเบ้งได้ฟังจึงว่า เหตุที่จัดทหารให้พวกท่านแต่เพียงพันเดียวก็ด้วยเกรงว่าหากจัดทหารมากกว่านี้แล้วก็จะได้ยากลำบากแก่ไพร่พลเปล่าๆ

อองเป็งและเตียวหงีได้ยื่นคำขงเบ้งแล้วหันมามองหน้ากันและกัน มิกล้าที่จะว่ากล่าวประการใดสลับไป

ขงเบ้งเห็นดังนั้นก็รู้ว่าสองนายทหารเกรงว่า กำลังพลน้อยจะไม่สามารถต่อสู้กองทัพใหญ่ของวุยก๊กได้ จึงปลอบประโลมใจว่า ท่านทั้งสองอย่าได้แคลงใจ รีบยกทหารไปตามคำของเราเถิด หากมันผิดพลาดประการใด ความผิดก็จะตกอยู่แก่เรา หาได้ตกแก่พวกท่านไม่

อองเป็งและเตียวหงีได้ฟังคำยืนยันของขงเบ้งจึงคุกเข่าลงกับพื้น คำนับขงเบ้งแล้วว่ามาตรแม้นมหาอุปราชมมีความเคียดแค้นชิงชัง ต้องการอาศัยมือข้าศึกสังหารพวกข้าพเจ้าแล้วก็อย่าให้ได้ยากลำบากเลย ขอเชิญมหาอุปราษตัดศีรษะข้าพเจ้าทั้งสองเสียแต่บัดนี้เถิด

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ แล้วกล่าวว่าซึ่งเราใช้ท่านทั้งสองให้ยกทหารไปสกัดกองทัพวุยก๊กในครั้งนี้ จะเป็นด้วยน้ำใจซึ่งนั้นหามิได้ แต่จะตำหนิพวกท่านก็ไม่ได้ เพราะการในฟ้าอากาศนั้นยากที่พวกท่านจะรู้แจ้งและเข้าใจ

สองนายทหารได้ฟังคำขงเบ้งยืนคำแข็งขัน แต่บ่งบอกความนัยว่ามีเหตุผลที่ลึกล้ำอยู่เบื้องหลังก็หันมาสบตากัน แล้วหันไปมองหน้าขงเบ้งประหนึ่งจะถามว่ามีเหตุผลตันสายประการใด

ขงเบ้งจึงกล่าวสลับไปว่า เมื่อคืนนี้ตัวเราได้สังเกตการณ์บนนภากาศ เห็นกลุ่มดาวฤกษ์โคจรอยู่ในท่ามกลางวงพระจันทร์เหนือขอบฟ้าเมืองบูรพาทิศ เป็นนิมิตหมายว่าภายในเดือนนี้ฝนจะตกทำใหญ่ต่อเนื่องกันถึงเดือนหนึ่ง ดังนั้นกองทัพวุยก๊กแม้จะยกพลมาถึงสี่สิบหมื่นก็ไม่อาจฝ่าหุบเขาห้วยหนองและป่ารกชัฏเข้ามาถึงตำบลตันฉองได้ เหตุนี้จึงจะจัดทหารให้ท่านมากกว่าพันคนก็หาประโยชน์อันใดมิได้ ที่จัดทหารให้ท่านแต่เท่านี้ก็มากพอแล้วเพราะเพียงเพื่อให้ไปสังเกตดูความยากลำบากของข้าศึกให้เห็นแก่ตาเท่านั้น ตัวเราเองก็จะชุมนุมกองทัพใหญ่ไว้ในเมืองฮันต๋ง ให้ทหารพักผ่อนให้เป็นสุขสบายตลอดช่วงเวลาที่ยึดถ่วงหนักร

อองเป็งและเตียวหงีได้ฟังคำขงเบ้งอธิบายดังนั้นก็พากันตื่นตะลึง ขงเบ้งจึงกล่าวสลับไปว่าทหารวุยก๊กจะตระกล่าวลำบากยากแค้นเป็นสาหัสหนัก เห็นจะไม่อาจตั้งอยู่ได้นานสลับไป ดิรัยใจอยก็อาจเรียกกองทัพกลับไป หรือมิฉะนั้นสมาก็จะคิดอ่านเลิกทัพกลับไปเอง นี่ก็คือการดำเนินสงครามซึ่งโบราณว่าไว้ว่า ให้ทหารพักผ่อนแรง รอโอกาสต่อสู้ข้าศึกที่อ่อนล้าอิดโรยก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย ถึงเวลานั้นเราค่อยกรีธาทัพใหญ่ยกไล่ตามตี เห็นจะได้ชัยชนะเป็นมั่นคง

อองเป็งและเตียวหงีได้ฟังคำอธิบายของขงเบ้งสิ้นกระแสดความแล้วก็ตื่นจากภวังค์ ต่างคนต่างกระชุมกระชวย กล่าวสรรเสริญขงเบ้งว่ามีสติปัญญา ใ้การในฟ้าอากาศเสมอด้วยเทพยดา สองนายทหารกล่าวแล้วก็คำนับลาขงเบ้งออกไปจัดแจงทหารแล้วยกไปตำบลตันฉอง

ครั้นอองเป็งและเตียวหงีออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้เกณฑ์ทหารสิบหมื่นชุมนุมพลไว้ในเมืองฮันต๋ง สั่งให้เตรียมเสบียงอาหาร ฟาง และอาหารมาให้พร้อมสรรพ และให้ทหารพักผ่อนให้เต็มที่ เตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนทัพใหญ่หลังจากฝนสร้างซาแล้ว

ฝ่ายกองทัพวุยก๊กครั้งยกเข้ามาใกล้ตำบลตันฉอง สมารู้ไม่เห็นบ้านเรือนผู้คนแม้แต่สักหลังเดียวก็รู้สึกประหลาดใจ พอเห็นชาวบ้านที่พลัดหลงอยู่ครอครวหนึ่งจึงสั่งทหารให้เข้าไปสอบถามว่าเหตุใดตำบลนี้จึงร้างราผู้คน ชาวบ้านนั้นได้ตอบว่าเมื่อครั้งที่ขงเบ้งล่าทัพกลับคืนเมืองฮันต๋ง ได้สั่งทหารให้เกณฑ์ชาวบ้านเข้าไปในแดนเมืองฮันต๋ง และให้เผาผลาญบ้านเรือนและหญ้าฟางจนหมดสิ้น

สมารู้ทราบดังนั้นจึงปรารภว่า ขงเบ้งทำการทั้งนี้หวังจะตัดเสบียงและเครื่องใช้ไม่สอยที่กองทัพเราพอจะอาศัยเกณฑ์จากชาวบ้านได้ โจ้จิ้นได้ยินดังนั้นจึงกล่าวว่าเมื่อบ้านเมืองร้างราอยู่ดังนี้ ขอบที่จะยกกองทัพรุดหน้าไปให้ถึงตำบลตันฉองโดยเร็ว

สมารู้ว่าขงเบ้งให้เผาบ้านเรือน เเสบียงอาหาร และหญ้ามาจนหมดสิ้นก็รู้สึกเฉลียวใจ พอได้ฟังคำโจ้จิ้นที่เร่งให้ยกกองทัพรุดหน้าฝ่าป่าดงพงชัฏและซอกเขาไปที่ตำบลตันฉองโดยไวก็ได้คิด จึงว่าท่านอย่าเพ่อว่าวาม อันขงเบ้งนั้นมีสติปัญญา ใ้การในฟ้าอากาศกระจ่างนัก เมื่อคืนวานนี้ข้าพเจ้าได้ตรวจดูการโคจรของดวงดาวในจักรราศี เห็นกลุ่มดาวฤกษ์โคจรฝ่อยู่ในท่ามกลางรัศมีพระจันทร์ ณ ฟากฟ้าเบื้องบูรพาทิศในยามแรกของราตรี บ่งบอกว่าภายในเดือนนี้จะมีฝนตกทำใหญ่ หากรีบรุดยกกองทัพเข้าไปในป่าดงรกชัฏก็จะได้ยากลำบากแก่ทหาร นับเป็นอุกฤกษ์มิอันไม่ควรกรีธาทัพเข้าไปเป็นอันขาด เพราะจะรุดหน้าก็ไม่ได้ จะล่าถอยก็ยากลำบาก

โจวจินจึงถามสมาธิว่า ซึ่งท่านว่าจะมีฝนตกทำใหญ่นั้น จะตกหนักสักเท่าใด สมาธิจึงว่าการในฟ้าอากาศ ย่อมแปรปรวนเปลี่ยนแปลงไป ฝนจะตกทำใหญ่วันเดียวหรือก็วันย่อมอยู่นอกเหนือสติปัญญาความรู้ของมนุษย์ แต่การคิดอ่านป้องกันมิให้ กองทัพได้รับอันตรายนั้นย่อมดีกว่าการรุดหน้าไปโดยประมาทเป็นแน่แท้

โจวจินได้ฟังคำสมาธิดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ตั้งค่ายพักชั่วคราวเพื่อคอยดูท่วงท่าว่าฝนฟ้าจะตกมากแล่น้อยประการใด

พระพุทธศาสนายุกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสามพรรษา เดือนเก้า กองทัพยกตั้งค่ายชั่วคราวไว้ในหุบเขา เตรียมจะกรีธาทัพบุกเข้าตำบลตันฉองเพื่อยกกลงเข้าไปตีเอาเมืองฮันต๋ง แต่พอตั้งค่ายเสร็จได้สิบสี่วันเมฆฝนบนฟ้าก็มืดครึ้มดูเวลากลางคืน ฝนทำใหญ่ได้ตกลงมาไม่ขาดสาย

สามก๊กฉบับสมบูรณัระบว่า ฝนบนฟ้าฟ้าก็ตกกระหน่ำลงมาอย่างหนัก ทุกแห่งขึ้นและไปหมด พื้นที่ราบน้ำลึกถึงสามไม้บรรทัด อาวุธยุทโธปกรณ์ล้วนเปียกชื้น คนก็มีอาจนอนได้ ทั้งวันทั้งคืนต่างไม่เป็นสุข ฝนตกกระหน่ำติดต่อกันถึงสามสิบวัน ม้าก็ขาดหญ้ากินตายไปเป็นจำนวนนับมิถ้วน บรรดาทหารต่างก็พากันบ่นด้วยความไม่พอใจ

ในขณะที่สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า ฝนทำใหญ่ก็ตกลงมาได้เหือดถึงสามสิบวัน น้ำในที่นั้นลึกประมาณสามศอก ท่วมเสบียงอาหารเสียสิ้น ทหารก็กลัวทหารก็มีรู้ที่จะอาศัยนั่งนอนแห่งใด ได้ความลำบากก็ร้องให้อ้ออิงไป

กองทัพยกก็สี่สิบหมื่นเผชิญความยากลำบากแสนสาหัสอยู่ในท่ามกลางหุบเขาใกล้ตำบลตันฉอง ม้าอดหญ้าตายไปกว่าสามหมื่นตัว ทหารป่วยเจ็บล้มตายนับหมื่นคน พวกที่เหลือก็อดอยากขาดแคลนจนผอมซูบโซ เพราะเสบียงอาหารไม่มีอยู่ที่ยากที่จะหุงหาอาหารด้วยไร่พินไฟ กิดดิศัพทความทุกข์ยากของกองทัพยกก็ตั้งกองทัพไปถึงราชสำนัก

พระเจ้าโจยอยครั้นได้ทราบความทุกข์ยากของทหารในกองทัพก็ทรงพระวิตกเป็นทุกข์ร้อนด้วยทหารเหล่านั้น จึงโปรดให้ตั้งการพิธีอ่อนวอนต่อเส็กเซียนฮ่องเต้และพระพิรุณเทพขอให้ฝนหยุดตก แต่ก็ไม่เป็นผล

ข่าวความยากลำบากและป่วยเจ็บล้มตายของทหารในกองทัพก็กระเบื้องแพรหลายไปทั่วแคว้น ขุนนางอาวุโสหลายคนจึงพร้อมใจกันแต่งฎีกาทูลเกล้าถวายพระเจ้าโจยอย ซึ่งสามก๊กฉบับสมบูรณัระบว่า ได้พรรณนาความไว้อย่างน่าฟังว่า

โบราณว่าไว้ ขนส่งเสบียงอาหารเป็นพันลี้ บรรดานักรบต่างมีสีหน้าทิวโหย เพราะขาดไม้พินที่จะหุงต้ม กองทัพมิได้มีที่พักอาศัยและมีอิมหน่าสาธาณ นี้คือที่กล่าวถึง ผู้ที่เดินทัพในหนทางราบเรียบ แล้วถ้าหากต้องบุกเข้าลึกในพื้นที่ที่มีอันตรายกีดขวางและต้องเจาะทางเข้าไป ก็ยิ่งต้องเพิ่มความเหนื่อยยากลำบากเป็นเท่าตัว บัดนี้ฝนตกกระหน่ำต่อกันตลอดเวลา ทางลาด ภูเขา และที่สูงชันล้วนสิ้นไหล บิบบังคับผู้คนมีอาจสาแดงอานภาพได้ อีกทั้งเสบียงอยู่ห่างไกลและยากที่จะติดต่อส่งไปได้ ซึ่งเป็นเรื่องมิชอบเป็นอย่างยิ่งในการกรีธาทัพ ได้ยินกิดดิศัพทว่าท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดโจวจินได้เคลื่อนทัพไปเป็นแรมเดือน แต่ไปไม่ถึงครึ่งหุบเขา การบุกเบิกสร้างทางยอมเป็นความดีความชอบใหญ่หลวง แต่บรรดานักรบต้องหยุดปฏิบัติกรรบ ทำให้ฝ่ายข้าศึกได้พักเอาแรงแต่ฝ่ายเดียว เพื่อรอกองทัพเราที่เหน็ดเหนื่อยซึ่งเป็นเรื่องที่น่าหวาดกลัวของเหล่านักรบผู้วางแผน หากจะยกเรื่องในยุคก่อนก็คือเรื่องพระเจ้าบู่อ๋องเมื่อทรงปราบพระเจ้าอ๋องโจ้ว ได้ยกออกจากด่านไปแล้วก็ยังหวนกลับมา หากจะยกเรื่องใกล้ๆ ก็คือเรื่องพระเจ้าอ๋องโจ้วโจ้ว และพระเจ้าโจ้วปราบขุนกวน แม้จะเข้าใกล้แม่น้ำแต่ก็ไม่รุกต่อ แล้วใยเราจะไม่รู้กาลเวลา โอนอ่อนตามสวรรค์เปลี่ยนแปลงตามสถานการณ์แล้วตรัสเรียกกองทัพให้ยกกลับมาเมืองลกเอียงจึงจะควร

อันดาวฤกษ์หรือกลุ่มดาวลูกไก่ นั้น เป็นหนึ่งในยี่สิบเจ็ดกลุ่มดาวนักษัตรที่สถิตประจำอยู่ในจักรราศี เป็นกลุ่มดาวที่บ่งบอกฤดูกาลอันแม่นยำมาแต่โบราณกาล เทศกาลใดที่กลุ่มดาวลูกไก่โคจรอยู่ในระดับสายตา ณ ฟ้าฟ้าเบื้องบูรพาทิศในยามแรกแห่งราตรี เทศกาลนั้นย่อมเป็นฤดูฝน เทศกาลใดที่กลุ่มดาวฤกษ์โคจรเหนือระดับสายตา เทศกาลนั้นเป็นเทศกาลร้อน เทศกาลใดที่โคจรอยู่ในระดับตรงศีรษะ เทศกาลนั้นเป็นหน้าแล้ง เวลาใดที่กลุ่มดาวฤกษ์โคจรอยู่ในท่ามกลางวงพระจันทร์ เวลานั้นฝนจะตกหนักติดต่อกันถึงเดือนหนึ่ง ถ้าโคจรอยู่ที่ขอบวงพระจันทร์ ฝนจะตกหนักติดต่อกันถึงเดือน หากโคจรอยู่นอกและใกล้รัศมีแห่งวงพระจันทร์ ฝนจะตกหนักสัปดาห์หนึ่ง ยิ่งเป็นเทศกาลหน้าฝนก็จะยิ่งทวีคูณ เหตุนี้วิชาขุนซ้อจึงกำหนดหมายให้จำต้องเรียนรู้และเข้าใจความเป็นไปแห่งวิถีโคจรของกลุ่มดาวฤกษ์จนแจ่มแจ้ง จึงจะทำให้ผู้เป็นขุนซ้อสามารถใช้พลาณภาพแห่งฤดูกาลในการสงครามได้อย่างแม่นยำ ซึ่งอาจนับเนื่องเป็นพลังจักรวาลได้อีกชนิดหนึ่ง

ขงเบ้งเห็นปรากฏการณ์วิถีโคจรของกลุ่มดาวฤกษ์ที่โคจรผ่าเข้าไปกลาง วงพระจันทร์ จึงรู้ว่าภายในเวลาเดือนนี้ฝนจะตกหนักติดต่อกันถึงเดือนหนึ่ง แต่สมุหอันนั้นแม้จะรู้ว่าภายในเดือนนี้จะมีฝนตกหนัก แต่มิได้รู้ว่าฝนจะตกหนักเป็นเวลากี่วัน ดังนั้นจึงนำทัพยกไปให้เปลื้องแรงทหาร และทำให้ทหารได้ยากลำบากเป็นสาหัส ดังนั้นความรู้ในการอากาศของสมุหจึงต่อยกว่าขงเบ้งอยู่อีกชั้นหนึ่ง เพราะเหตุนี้ในขณะที่ยากลำบากของสมุหต้องทุกข์ยากแสนสาหัส เจ็บป่วยตายเป็นอันมาก ม้าศึกตายไปกว่าสามหมื่นตัวนั้น ทหารของขงเบ้งกลับนั่งนอนพักผ่อนออมแรงเป็นที่สบายอยู่ในแดนเมืองฮันต๋ง ความสูญเสียและความยากลำบากต่างกันอย่างลิบลับปานนี้ ย่อมเนื่องเพราะความรู้แจ้งในการอากาศแห่งวิชาคุณชื่อนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กลแกลล (ตอนที่545)

พระพุทศสหายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสามพรรษา ปลายเดือนเก้า กองทัพยกตั้งทัพอยู่ในหุบเขาใกล้ตำบลตันจงเฉิงเผชิญกับพายุฝนอย่างหนักหน่วงตลอดทั้งเดือน จนชาวคราวความเดือดร้อนของไพร่พลตั้งกองทัพไปถึงลกเอี้ยงราชธานี บรรดาขุนนางอาวุโสได้เข้าชื่อกันถวายฎีกาต่อพระเจ้าโจยอยให้ทรงเรียกกองทัพกลับ

พระเจ้าโจยอยได้ทอดพระเนตรฎีกาของขุนนางอาวุโสแล้วก็สั่งเลในพระทัยว่า สมควรตรัสสั่งให้เลิกทัพกลับมาเมืองลกเอี้ยงหรือไม่ ในขณะนั้นเหล่าขุนนางหลายคนได้ทำฎีกาขึ้นกราบบังคมทูลเป็นทำนองเดียวกันอีกหลายฉบับ

พระเจ้าโจยอยเห็นเหล่าขุนนางทั้งปวงพร้อมใจกันทูลเกล้าถวายฎีกาเพื่อให้เลิกกองทัพกลับมาเมืองลกเอี้ยง ทั้งยังไม่แน่อนว่าฝนฟ้าจะหยุดตกเมื่อใด ดังนั้นจึงตัดสินพระทัยมีพระบรมราชโองการให้ม้าเร็วรีบเชิญไปให้แก่โจจิ้นและสมุหี้ เรียกกองทัพกลับคืนเมืองลกเอี้ยง

ในขณะเดียวกันนั้นทั้งโจจิ้นและสมุหี้เห็นทหารได้ยากลำบากและป่วยเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากก็หันหน้าปรึกษากันว่าจะทำประการใด

ในที่สุดก็ตกลงพร้อมใจกันที่จะเลิกทัพกลับเมืองลกเอี้ยง พอตีมาเร็วได้เชิญพระบรมราชโองการของพระเจ้าโจยอยไปถึงค่าย ครั้นโจจิ้นและสมุหี้ได้รับทราบพระบรมราชโองการแล้วจึงมีคำสั่งให้ทหารเตรียมพร้อมที่จะเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยง

โจจิ้นได้ปรารภกับสมุหี้ว่า ในระหว่างที่เราล่าทัพ ถ้าหากขงเบ้งยกกองทัพไล่ตามตีแล้วจะคิดอ่านประการใด

สมุหี้จึงว่าการเรื่องนี้ข้าพเจ้าก็ได้คิดไว้แล้วว่าขงเบ้งอาจฉวยโอกาสยกกองทัพไล่ตามตีในยามที่เราถอยทัพ ดังนั้นข้าพเจ้าจะจัดทหารเป็นสองกอง ชุมตักไว้ในระหว่างทางแล้วค่อยเดินทัพอย่างช้าๆ ระมัดระวังมิให้ขงเบ้งฉวยโอกาสไล่ตามตีได้

ครั้นปรึกษาเห็นชอบพร้อมกันแล้ว โจจิ้นจึงออกคำสั่งให้สลักกองทัพหลังเป็นกองทัพหน้า ให้กองทัพหน้าเป็นกองทัพหลัง ค่อยๆ เคลื่อนถอยกลับไปอย่างช้าๆ และสั่งให้จัดทหารอีกสองกองคอยชุมไว้สองข้างทางเพื่อคอยโจมตีกองทัพของขงเบ้ง

ฝ่ายขงเบ้งครั้งนี้ได้ให้ทหารพักผ่อนและเตรียมพร้อมครบเดือนหนึ่งแล้ว แม้ว่าจะเห็นฝนหยุดตกแต่ท้องฟ้ายังคงมืดมัวไม่โปร่งใส แต่เมื่อคำนวณดูจากรายงานที่ อองเป้งแจ้งเข้ามาเป็นระยะๆ ถึงความยากลำบากของกองทัพยกแล้ว ขงเบ้งก็คาดหมายว่ากองทัพยกเห็นจะต้องเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยงเป็นแน่แท้

อยู่มาวันหนึ่งอองเป้งได้ให้ม้าเร็วถือใบบอกมารายงานความแก่ขงเบ้งว่า บัดนี้กองทัพของสมุหี้ได้เลิกทัพและถอยทัพออกจากหุบเขาใกล้ตำบลตันจงแล้ว

ขงเบ้งทราบรายงานแล้วจึงออกคำสั่งให้ม้าเร็วรีบกลับไปแจ้งแก่อองเป้งว่า ซึ่งกองทัพยกเลิกทัพกลับไปในครั้งนี้สมคะเนแล้ว แต่อย่าได้ล่าช้าติดตามหรือลอบจู่โจมตามกระบวนศึกเลย

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งชุมนุมพลอยู่นอกเมืองฮันต๋งได้ทราบความดังนั้น จึงพร้อมกันเข้าไปหาขงเบ้งแล้วว่า ซึ่งกองทัพยกถอยทัพกลับไปครั้งนี้เป็นที่แล้ว ชอบที่มหาอุปราชจะได้แต่งกองทัพไล่ตาม

ดีก็จะได้ชัยชนะแก่ข้าศึก ทั้งจะยึดได้เสบียงอาหารและม้าศึกเป็นอันมาก แต่ใจนเล้ามหาอุปราชาจึงปล่อยให้โอกาสดีเช่นนี้ผ่านไป

ขงเบ้งจึงว่า ท่านทั้งปวงอย่าได้ดูแลคนข้าศึกเป็นอันขาด ด้วยสมเ้า่นั้นมีสติปัญญาในการสงครามหลักแหลมลึกซึ้ง ซึ่งได้ถอยทัพกลับในครั้งนั้ก็ยอมเล็งการได้อย่างเดียวกันว่า เราจะยกกองทัพไล่ตามตี เห็นจะขุมกองทัพไว้โจมตีกองทัพเราเป็นมั่นคง ฉะนั้นหากขืนยกทหารไปไล่ตามตีก็จะเสียทีแก่สมเ้า

แม่ทัพนายกองทั้งปวงจึงว่า มหาอุปราชกล่าวมาดังนั้ก็ชอบอยู่ แต่จะปล่อยให้กองทัพสมเ้าล่อยนวลเลิกทัพกลับไปกระนั้นหรือ

ขงเบ้งจึงกล่าวว่า เราหรือจะยอมปล่อยให้ข้าศึกล่อยชากลับเมืองไปอย่างสบายได้ ซึ่งเราให้ทหารทั้งปวงขุมนมพลและเตรียมการไว้ในระหว่างฝนตกหนักนั้นก็เพราะต้องการขุมขี้กั๊กอีกครั้งหนึ่ง สมเ้าคาดว่าเราจะส่งกองทัพไล่ตามตี แต่เมื่อเห็นว่าทหารเมืองเสฉวนไม่ได้ยกติดตามไป ก็จะล่าทัพกลับเมืองลกเอี๋ยง เราจึงจะยกกองทัพไปยึดเอาชัยภูมิที่ตำบลเขากิสาน เห็นจะได้โดยง่าย

แม่ทัพนายกองทั้งปวงก็กล่าวอีกว่า มหาอุปราชขุมขี้กั๊กโดยทางตำบลเขากิสานนี้ถึงสามครั้งแล้ว มาครั้งนั้เป็นครั้งที่สี่ก็จะยกไปทางตำบลเขากิสานอีกแล้ว เห็นจะไม่ได้การเหมือนสามครั้งที่ผ่านมา ขอมหาอุปราชได้พิจารณาว่าจะไม่มีหนทางอื่นโดยยกไปตีขี้กั๊กอีกแล้วหรือ

ขงเบ้งจึงว่า เมืองเตียงอันนั้นเป็นปากประตูของเมืองลกเอี๋ยง ถ้ายึดได้เมืองเตียงอันแล้วก็จะยกเข้าตีและยึดเอาเมืองลกเอี๋ยงได้โดยง่าย แลตำบลเขากิสานนั้ก็คือปากประตูของเมืองเตียงอัน บรรดาหัวเมืองทางภาคตะวันตกของตงจ้วน หากจะยกไปเมืองลกเอี๋ยงก็จำต้องอาศัยเส้นทางตำบลเขากิสานทั้งสิ้น

ขงเบ้งเห็นแม่ทัพนายกองทั้งปวงนั่งฟังอยู่ด้วยความสนใจจึงกล่าวสืบไปว่า ตำบลเขากิสานนั้นเป็นชัยภูมิอันสำคัญ สามารถระดมเสบียงอาหารจากเมืองหลงเสได้โดยสะดวก จากตำบลเขากิสานไปข้างหน้าก็จะเป็นม่น้ำอุยโห ข้ามแม่น้ำอุยโหแล้วก็จะรุกเข้าสู่เมืองเตียงอันได้โดยสะดวกเพราะเป็นทางราบเรียบ ดังนั้นเราจึงมุ่งที่จะยึดชัยภูมิอันเป็นจุดยุทธศาสตร์ที่ตำบลเขากิสานให้ได้ก่อน ก็จะทำการกับขุมขี้กั๊กได้ถนัดมือ เพราะเมื่อยึดตำบลเขากิสานได้แล้ว ด้านหลังก็จะอิงภูเขาภิสานเป็นชัยภูมิป้องกันข้าศึก ด้านหน้ามีแม่น้ำอุยโห ข้าศึกจะยกมาทำการตีได้ไม่สะดวก เห็นเป็นที่แล้วจึงยกกองทัพข้ามแม่น้ำอุยโหรุกเข้ายึดเมืองลกเอี๋ยงก็จะได้โดยง่าย

ขงเบ้งได้กล่าวสืบไปว่า หนทางซึ่งจะยกไปตำบลเขากิสานนั้นเป็นซอกเขาและป่ารกชัฏมากมายสุดคนนานับ เส้นทางก็แคบ เป็นความยากลำบากของฝ่ายเราที่จะรุกเข้าตีข้าศึก เพราะการเดินทางทุรกันดารขัดสนอย่างหนึ่ง สำเลียงเสบียงอาหารได้แต่น้อยและยากลำบากอีกประการหนึ่ง แต่ความยากลำบากนั้เราได้คิดการแก้ไขเอาไว้แล้ว

ขงเบ้งได้ชี้ให้บรรดาแม่ทัพนายกองดูแผนที่ภูมิประเทศที่จะยกไปตำบลเขากิสาน แล้วว่าแม้จะมีซอกห้วยธารเขาและป่ารกชัฏเป็นอันมาก แต่มีเส้นทางสำคัญสองสายที่เห็นจะยกไปตำบลเขากิสานได้ไม่ยากลำบากนัก คือตามเส้นทางด้านซ้ายมือที่จะไปทางตำบลลิกักักเส้นหนึ่ง และเส้นทางด้านขวามือที่จะไปทางตำบลจ่ากักอีกเส้นหนึ่ง เราจะยตราทัพผ่านเส้นทางสองสายนั้ไปออกทางเขากิสาน

บรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังคำขงเบ้งอธิบายเหตุผลที่ไม่ยกกองทัพไล่ตามตีกองทัพขี้กั๊กตลอดจนคำอธิบายเกี่ยวกับชัยภูมิภูมิประเทศ เส้นทางเดินทัพ และเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ในการโจมตีขี้กั๊กครั้งนี้แล้ว ต่างพากันยกมือค่านับสรรเสริญขงเบ้งว่ามีความคิดอ่านในการสงครามลึกซึ้งตั้งเพทยดา

เมื่อแม่ทัพนายกองทั้งปวงเห็นพ้องต้องกันแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้จัดแจงกองทัพเป็นสามกอง ให้ลุยเอี๋ยนเดี่ยวหึ เดาชง และตันเช็ก ขุมทหารกองหนึ่งยกไปตามเส้นทางสายตำบลลิกักัก ให้ม้าดำย อองเป้ง เดียวเอ็กและม้าตง ขุมทหารอีกกองหนึ่งยกไปตามเส้นทางสายตำบลจ่ากัก กำหนดให้ไปถึงปากทางที่จะออกตำบลเขากิสานพร้อมกัน ตัวขงเบ้งคุมกองทัพหลวงจะยกหนุนตามไป

นายทัพทั้งแปดคนรับคำสั่งขงเบ้งแล้วจึงค่านับลาออกไปจัดแจงทหาร และยกไปตามแผนการของขงเบ้ง หลังจากนั้นขงเบ้งจึงสั่งให้กวนหินและเลียวฮัวเป็นกองหน้า ตัวขงเบ้งเป็นกองทัพหลวง ยกกองทัพหลวงออกจากแดนเมืองฮันตั้งตรงไปที่เขากิสาน

ฝ่ายกองทัพขี้กั๊ก ทั้งโจจันและสมเ้าได้ล่าถอยทัพอย่างระมัดระวังตามแผนการที่วางไว้ทุกประการ และให้ทหารลาดตระเวนทางด้านหลังเป็นระยะทางไกลมิได้ประมาท

กองทัพพวยกก็ได้ล่าถอยทัพอย่างช้าๆ ทุกวันก็จะมีหน่วยสอดแนมเข้ามารายงานความเคลื่อนไหวของกองทัพเมืองเสฉวนว่า สถานการณ์ยังคงเป็นปกติ ทหารเมืองเสฉวนหาได้ไล่ตามมาแต่ประการใดไม่

สมารู้ได้ฟังรายงานแต่ละวันแล้วยังคงสั่งให้ล่าถอยทัพอย่างช้าๆ ด้วยความระมัดระวัง การเคลื่อนทัพแต่ละช่วงก็จะถอยกองขุมที่อยู่ใกล้ตำบลต้นฉองกลับมาตั้งขุมเป็นระยะๆ เพื่อคอยป้องกันและโจมตีกองทัพเมืองเสฉวน จึงทำให้กองทัพของพวยกต้องล่าถอยทัพอย่างเชื่องช้ากว่าปกติ

โจจิ้นเห็นว่าซึ่งกองทัพพวยกล่าทัพมาเป็นเวลาหลายวันแล้ว และไม่ปรากฏข่าวคราวการติดตามโจมตีของกองทัพเมืองเสฉวน ก็มั่นใจว่ากองทัพเมืองเสฉวนเกรงความยากลำบากและกลัวการถูกขุมโจมตี จึงกล่าวกับสมารู้ว่าเหตุการณ์หลายวันที่ผ่านมาบ่งชี้ชัดเจนว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะไม่ยกกองทัพไล่ตามตี แล้วโจจิ้นท่านจึงสั่งให้เดินทัพอ้อมอยู่ดังนี้ ทำให้ทหารได้ยากลำบากนัก ขอบที่จะเร่งถอยทัพกลับไปโดยไวจะดีกว่า

สมารู้จึงว่า ขงเบ้งนั้นชำนาญในการสงคราม ย่อมคาดหมายได้ว่าเราจะขุมทหารไว้โจมตีในยามล่าถอย เหตุนี้จึงไม่ยกทหารไล่ตามตี ครั้นเห็นว่าเราชะล่าใจถอยทัพตามปกติแล้ว ขงเบ้งก็จะยกกองทัพมาไล่ตามตีเป็นมั่นคง

โจจิ้นเห็นสมารู้ไม่เห็นด้วยก็จ่ายอมทำตามความเห็นของสมารู้ แต่ครั้นใกล้ตำบลเขากิสาน โจจิ้นก็อดใจไว้ไม่ได้ เร่งรัดให้สมารู้รีบเคลื่อนทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยงแต่โดยเร็ว

สมารู้ได้ฟังคำแรงของโจจิ้นจึงกล่าวว่า ซึ่งขงเบ้งจะไม่ยกกองทัพมานั้นไม่ใช่ฐานะที่จะพึงเป็นไปได้โดยเด็ดขาด ข้าพเจ้าคาดการณ์ว่าขงเบ้งคิดกลแกล้ว ปล่อยให้กองทัพเราถอยพันตำบลเขากิสานไปแล้ว ก็ยกกองทัพมาชิงเอาตำบลเขากิสานเป็นมั่นคง

โจจิ้นจึงแย้งว่า เราล่าถอยทัพมาเป็นเวลาหลายวันแล้วก็ได้ข่าวคราวว่ากองทัพของขงเบ้งยกตามมา จนจะล่วงถึงตำบลเขากิสานแล้ว ยิ่งเป็นไปได้ที่ขงเบ้งจะยกมาตามตี จึงไม่ชอบที่จะให้ทหารต้องทนยากลำบากอีกสืบไป ควรจะรีบเคลื่อนทัพกลับไปเมืองลกเอี้ยง

สมารู้เห็นโจจิ้นคาดคิดแต่เพียงการไล่ตามตี มิได้คาดคิดถึงการที่ขงเบ้งจะบุกโจมตีด้วยก็ครั้งใหม่ แต่เกรงใจฐานะของโจจิ้นซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของพระเจ้าโจยอย จึงกล่าวว่า ท่านมิเชื่อก็กขอให้แยกกองทัพไปคนละทางเถิด ท่านจงไปรักษาจำกั๊กด้านตะวันตก ข้าพเจ้าจะไปรักษาจำกั๊กทิศตะวันออก ถ้าในสิบวันกองทัพขงเบ้งไม่ยกมา ข้าพเจ้าจะไปค้ำหน้าท่านถึงค่าย ขอให้ท่านเอาแบ่งทาหน้าข้าพเจ้าเสีย แล้วเอาเสื้อผู้หญิงใส่ประจันให้ได้อายุแก่ทหารทั้งปวงเถิด

สามก๊กฉบับภาษาจีนได้ระบุไว้อย่างชัดเจนยิ่งกว่าว่า สมารู้ไม่อาจขัดใจโจจิ้นได้ แต่หากมั่นใจตามใจโจจิ้น ขงเบ้งก็จะเข้ายึดเอาตำบลเขากิสานเป็นแน่แท้ สมารู้จึงเสนอให้แบ่งกองทัพออกเป็นสองกอง ให้โจจิ้นคุมกองหนึ่งยกไปตั้งอยู่ที่ปากหุบเขาจำกั๊กในท้องที่ตำบลเขากิสานด้านตะวันตก ส่วนสมารู้คุมทหารอีกกองหนึ่งยกไปตั้งอยู่ที่ปากหุบเขากิวกั๊กที่ตำบลเขากิสานด้านตะวันออก แต่ขอเวลาไว้เพียงสิบวัน ถ้าหากว่าภายในสิบวันขงเบ้งไม่ยกกองทัพมาแล้ว สมารู้ก็จะยอมไปค้ำหน้าโจจิ้นถึงค่าย แล้วยอมให้โจจิ้นเอาแบ่งสีแดงสำหรับสตรีทาหน้า และเอาเสื้อผ้าของสตรีสวมใส่ประจันให้ได้อายุแก่ทหารทั้งปวง

โจจิ้นได้ฟังคำทำของสมารู้ดังนั้นก็ชื่นใจ รับคำทำของสมารู้แล้วกล่าวว่าถ้าหากภายในสิบวันซึ่งขงเบ้งยกทหารตามมา ข้าพเจ้าก็จะยอมค้ำหน้าท่าน และจะมอบเข็มขัดหยกอันเป็นเครื่องยศพระราชทานและม้าศึกพันธุ์ดีที่พระเจ้าโจยอยทรงพระราชทานมอบให้แก่ท่าน

เมื่อตกลงสัญญากันดังนั้นแล้ว ต่างคนต่างคุมกองทหารยกไปตั้งอยู่ตามสัญญา โดยสมารู้ยกกองทหารไปตั้งอยู่ที่ปากทางกั๊กตำบลเขากิสานด้านตะวันออก ส่วนโจจิ้นก็ยกทหารไปตั้งอยู่ที่จำกั๊กตำบลเขากิสานด้านตะวันตก คอยวันเวลาครบสิบวันแล้วจะได้ปรับกันตามสัญญาต่อไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

สัญญาทรมาน (ตอนที่546)

ขงเบ้งแจ้งในกลอุบายของสมารู้ว่าจะขุมทหารไว้โจมตีจึงไม่ไล่ตามตี แต่วางแผนบุกยกก็เสียทีเดียว ในทันทีที่สมารู้ยกกองทัพมาตำบลเขากิสานไปแล้ว โจจิ้นเห็นสมารู้ล่าถอยทัพอย่างเชื่องช้าก็เร่งรัด เป็นเหตุให้ทำกันว่าภายในสิบวันกองทัพขงเบ้งจะยกตามมาหรือไม่

ครั้นสมาธิยกไปถึงปากทางกีกักแล้ว ก็ให้ทหารตั้งค่ายข่มไว้ในป่าที่ปากทางกีกัก กำชับให้ทหารลาดตระเวนและเตรียมพร้อมเพื่อคอยโจมตีกองทัพของขงเบ้งที่จะยกไล่ตามมา

วันหนึ่งสมาธิได้ปลอมตัวเป็นทหารเลว พานายทหารคนสนิทอีกคนหนึ่งซึ่งเข้าไปเที่ยวตรวจตราตามค่ายต่างๆ เพื่อสอดรับฟังความทุกข์สุขของทหารทั้งปวง เมื่อสมาธิไปถึงริมค่ายแห่งหนึ่ง เห็นนายกองคนหนึ่งนั่งผิงไฟทอดถอนใจใหญ่ บ่นพร่ำรำพันว่าสมาธินี้โง่เขลาเบาปัญญา ไม่เห็นแก่ความยากลำบากของทหาร ผนดกถึงสามสิบวันได้ความลำบากหนักหนาแล้ว มีหน้าขามาตั้งอยู่ที่นี้ให้ได้ยกไปอีกเล่า เหมือนมานั่งคอยท่าหาความทุกข์ใส่ตัว แม้จะกลับไปเมืองให้เห็นหน้าบุตรภรรยาจะมีดีหรือ

ในฉบับภาษาจีนได้ระบุความตอนนี่ว่า สมาธิซึ่งเข้าไปตรวจตราค่ายทหาร เห็นนายกองคนหนึ่งนั่งทอดถอนอาลัยตายอยากอยู่ที่ริมค่าย ก็ลงจากม้าย่องเข้าไปดู ได้ยินนายกองคนนั้นรำพร่ำรำพันว่า ทหารทั้งปวงได้รับความยากลำบากจากผนดกหนักติดต่อกันถึงสามสิบวันแสนสาหัสหนัก สมาธินี้มีได้สนใจความยากลำบากของข้าทหาร เห็นแต่ความสนุกในการพนันกับโจจีน จึงให้ทหารทั้งปวงมาตั้งทนทุกข์อยู่ที่นี้อีกเล่า หากกลับไปเมืองลกเอี้ยงแล้วได้พบครอบครัว เห็นจะมีความสุขจะมีดีกว่าหรือ

สมาธิได้ยินดังนั้นก็โกรธ กลับไปขึ้นม้าแล้วควมกลับไปค่าย พอถึงค่ายก็ให้เรียก แม่ทัพนายกองไปพร้อมกัน และให้ทหารไปจับตัวนายกองผู้นั้นเข้ามาไต่สวน นายกองผู้นั้นก็รับเป็นสัตย์

สมาธิจึงว่า เรามาทำการทั้งนี้ไซ้จะปรารถนาเอาความสุขแต่ตัวก็หาไม่ได้ คิดจะให้มีความสุขแก่บุตรภรรยาท่านทั้งปวง เหตุใดมาเจรจายี้ มิได้มีความรักติดต่อกัน กินเบียดหมากร้อยวันพันวัน จะเอาการแต่วันเดียวก็มิได้ ซึ่งจะเอาไว้ในกองทัพนี้มิได้ นานไปจะกลับเป็นศัตรู

ว่าแล้วสมาธิจึงสั่งให้คุมตัวนายกองผู้นั้นเอาไปประหารชีวิต ทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็พากันตกใจ

สมาธิเห็นดังนั้นจึงปลอบใจว่า เราเป็นข้าแผ่นดิน กินเบียดหมากร้อยวันพันวันก็เพื่อทำการศึกครั้งหนึ่งทำการเท่านี้ไม่ได้แล้วจะกินข้าวแดงแกงร้อนทานไปไยกัน ท่านทั้งปวงรักติดต่อกันประจักษ์อยู่ อยาได้วิตกสับสนไปเลย

แล้วสมาธิจึงกล่าวสลับไปว่า อีกไม่กี่วันนี้กองทัพขงเบ้งก็จะยกมาทางนี้ ท่านทั้งปวงจงข่มไว้ให้มัดชิดตั้งแต่ก่อน เมื่อใดที่เราจุดประทัดใหญ่เป็นสัญญาณที่กลางค่ายแล้ว ก็ให้ทหารทุกกองรุกเข้าโจมตีกองทัพขงเบ้งพร้อมกัน อยาได้เกรงกลัวแก่ความตาย

ทหารทั้งปวงเกรงอาญาศึกของสมาธิ ครั้นได้ยินคำดังนั้นก็คุกเข่าคำนับรับคำพร้อมกัน แล้วพากันกลับไปค่าย

ฝ่ายอุยเอี้ยน เดียวหงี เตาชงและตันเช็ก ครั้นยกทหารมาใกล้ปากทางกีกัก พลันหน่วยลาดตระเวนได้ซึ่งมาเข้ามารายงานว่า ขงเบ้งได้ใช้ให้เตงจีมาหาท่าน ทั้งสิ้นนายทหารได้ฟังรายงานดังนั้นก็หยุดมา พอเตงจีมาถึงต่างคนต่างคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว อุยเอี้ยนจึงถามว่าท่านรีบรุดเดินทางตามมามีธุระสิ่งใดหรือ

เตงจีจึงว่า มหาอุปราชสั่งให้ข้าพเจ้ารีบตามมาแจ้งแก่ท่านว่า ซึ่งท่านยกกองทัพมาทางกีกักนี้ให้เร่งระมัดระวังตัว ด้วยเกรงว่าสมาธิจะข่มทหารไว้ที่ปากทางกีกัก จะได้ไม่เสียที่แก่ข้าศึก การจะเคลื่อนทัพรุกไปข้างหน้าพึงให้ทหารออกไปสอดแนมลาดตระเวนระยะไกล แล้วค่อย ๆ เคลื่อนทัพไป อยาได้ประมาทแก่ความคิดสมาธิเป็นอันขาด

อุยเอี้ยนได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ และกล่าวว่ามหาอุปราชไว้ใจสั่งให้เราคุมกองทัพมาแล้ว โจนจึงกลับไม่ไว้ใจ ใช้ให้ท่านมากำชับเราอีกเล่า เราเป็นนายทหารคุมกองทัพอยู่แนวหน้า จะทำการสิ่งใดหากต้องคอยฟังมหาอุปราชซึ่งอยู่หลังห่างไกลแล้ว จะไม่เสียที่แก่ข้าศึกดอกหรือ

ตันเช็กได้ยินอุยเอี้ยนกล่าวดังนั้นก็หัวเราะบ้าง แล้วกล่าวว่ามหาอุปราชนี้ดีแต่ระแวง และเพราะระแวงดังนั้นจึงเสียที่เสียแก่สมาธิจนกองทัพต้องพ่ายแพ้ยับเยิน

อุยเอี้ยนได้ฟังคำตันเช็กตาดหนักขงเบ้งดังนั้นก็เสริมว่า ไซ้แต่ครั้งเกเตงครั้งเดียวก็หาไม่ ในการบุกยกศึกครั้งแรก เราก็ได้เสนอแผนการให้บุกเข้าตีเมืองเตียงอันโดยตรงแต่ขงเบ้งไม่ฟังคำเรา จึงพลาดท่าเสียที่และทำการไม่สำเร็จถึงสามครั้งสามคราดังนั้น หากมหาอุปราชฟังคำเราแล้ว ไหนเลยทหารทั้งปวงจะได้ยากลำบากถึงเพียงนี้

แดงได้ฟังคำสองนายทหารดังนั้นจึงท้วงว่า ไฉนท่านทั้งสองจึงดูแคลนสติปัญญาของมหาอุปราชเล่า อันมหาอุปราชนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก คิดอ่านสิ่งใดก็ไม่เคยผิดพลาด

อุยเอียนจึงว่า ตัวท่านนำความมาบอกแก่เรา เสร็จสิ้นธุระแล้วจงรีบกลับไปเถิด การทางนี้เรารับผิดชอบจัดการเอง เแดงเห็นดังนั้นจึงรีบขี่ม้ากลับไปหาขงเบ้ง

ครั้นแดงไปแล้วต้นเช็กจึงกล่าวกับอุยเอียนว่า มหาอุปราชไม่ไว้ใจเราทั้งสี่จึงใช้ให้แดงเข้ามาจับตัวนี้ ข้าพเจ้าจะขอเอาทหารพันหนึ่งเป็นกองหน้า ยกออกไปทางทิศก๊กแล้วไปตั้งค่ายอยู่ที่ตำบลเขากิสานเสียก่อนที่กองทัพมหาอุปราชจะยกไปถึง จะทำให้มหาอุปราชได้ตายในครั้งนี้ให้จงได้

อุยเอียนได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย จึงให้ต้นเช็กเป็นกองหน้าคุมทหารพันหนึ่งรีบยกไปทางปากทางทิศก๊ก อีกพันหนึ่งอุยเอียนและอีกสองนายทหารก็คุมทหารเป็นกองหนุนตามไป

สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุความแตกต่างกันว่า อุยเอียนให้ต้นเช็กคุมทหารห้าพันเป็นกองหน้ายกไปทางปากทางทิศก๊ก

ต้นเช็กคุมทหารยกพันออกจากปากทางทิศก๊ก เห็นเป็นทุ่งราบมีแนวป่ารกชัฏอยู่ทั้งสองด้าน ไม่เห็นทหารผู้ใดตั้งสกัดอยู่แต่ประการใดก็หัวเราะเยาะ พลางกล่าวกับทหารคนสนิทว่ามหาอุปราชเห็นเรายกทหารไปตั้งอยู่ที่ตำบลกิสานแล้วเห็นจะได้ความอภัยเป็นมั่นคง

ต้นเช็กกล่าวลั่นคำลงเสียงประดังใหญ่ก็ตั้งสนับขึ้นจากในป่า ทหารของสุมาอี้ได้โห่ร้องยกออกมาจากแนวป่าทั้งสองข้างเข้าล้อมกองทัพของต้นเช็กไว้อย่างรวดเร็ว ต้นเช็กเห็นดังนั้นก็ตกใจ สั่งทหารให้ตีฝ่ากลับมาทางด้านหลัง ทหารของทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามารต ต่างบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

ในขณะนั้นอุยเอียนยกกองทัพหนุนมาถึง เห็นทหารสุมาอี้ล้อมกองทัพของ ต้นเช็กอยู่ จึงสั่งทหารให้จู่โจมเข้าไปช่วยแก้เอาต้นเช็กออกมาได้ แล้วพากันถอยกลับเข้ามาในช่องเขา สุมาอี้เห็นดังนั้นก็สั่งทหารไม่ให้ติดตามไป ด้วยเกรงว่าขงเบ้งจะทำกลอุบายซุ่มทหารไว้ในช่องเขา และสั่งทหารให้ถอยกลับไปค่าย

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าในการยุทธ์ครั้งนี้ต้นเช็กเสียทหารสี่ร้อยคน เหลืออยู่เพียงหกร้อยคน ในขณะที่ฉบับภาษาจีนระบุว่า ทหารของต้นเช็กถูกฆ่าตายถึงสี่พันคน เหลืออยู่เพียงหนึ่งพันคนเท่านั้น

ฝ่ายแดงก็รีบกลับไปถึงกองทัพหลวงก็เล่าความซึ่งแจ้งแก่อุยเอียนและที่โต้ตอบกันนั้นให้ขงเบ้งทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่า อุยเอียนนี้เป็นคนใจมิตรง ครั้นจะกำจัดเสียก็เสียตายฝีมือ จำเป็นจำเอาไว้ใช้ไปพลาง นานไปอุยเอียนจะเป็นขบถต่อแผ่นดินเป็นมั่นคง

ขงเบ้งกล่าวความดังนี้ เป็นการแสดงความในใจที่ต่อเนื่องมาตั้งแต่ครั้งที่อุยเอียนสังหารนายเก่าแล้วเข้าสวามิภักดิ์กับเล่าปี่ ในครั้งนั้นขงเบ้งเห็นว่าอุยเอียนเป็น คนทรยศต่อเจ้า จะเอาไว้ใช้ในราชการมิได้ จึงออกคำสั่งให้ประหารชีวิต แต่เล่าปี่เห็นว่าอุยเอียนมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ และเห็นว่าเป็นช่วงตั้งตัว หากสังหารผู้เข้าสวามิภักดิ์ ก็จะทำให้คนทั้งปวงไม่กล้าเข้ามาเป็นพวกอีกต่อไป จึงทัดทานไม่ให้ขงเบ้งประหารชีวิตอุยเอียนและตั้งให้เป็นนายทหาร ในการศึกกับบวยก๊ก ขงเบ้งก็ได้เห็นท่าทีของอุยเอียนที่เริ่มแข็งข้อมากขึ้นโดยลำดับ และยิ่งประจักษ์ชัดในครั้งนี้ จึงพิพากษาว่าในวันหน้าอุยเอียนจะเป็นขบถเป็นแน่แท้ แต่ครั้นจะสังหารเสียก็เสียตายฝีมือ จำจะช่วงใช้ไปพลางก่อน

ขงเบ้งกล่าวความลั่นคำลง มาเร็วซึ่งมาจากเส้นทางทิศก๊ก ได้นำความเข้ามารายงานแก่ขงเบ้งว่าต้นเช็กได้คุมทหารยกกลับขึ้นไปโดยไม่ฟังคำมหาอุปราช ได้เสียที่แก่สุมาอี้แล้ว ทหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ขณะนี้กองทัพของอุยเอียนได้ถอยทัพเข้ามาตั้งอยู่ในช่องเขา

ขงเบ้งได้ยินรายงานดังนั้นจึงปรารภว่า ถ้าจะเอาโทษกับนายทัพนายกองบัดนี้ก็จะเอาใจออกหากไปเข้าด้วยข้าศึกเสีย

ปรารภดังนั้นแล้วขงเบ้งจึงกล่าวกับแดงว่า ให้ท่านรีบเดินทางกลับไปหาอุยเอียน ปล่อยประโลมใจว่าให้ตั้งใจทำราชการ ด้วยเป็นประเพณีการสงครามย่อมมีแพ้แลชนะ ซึ่งเสียที่แก่ข้าศึกมานั้นอย่าได้น้อยใจเลยเรามีได้เอาโทษดอก ให้เร่งคิดทำการแก้ไขเอาชัยชนะยกไปให้ถึงตำบลเขากิสานจงได้

แดงได้รับค่าของเบ้งแล้วค่านับลา ซีม่าไปหาอุยเอี้ยนที่ซอกเขาในเส้นทางจ๊กก๊ก

ครั้นแดงจื่อออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบนำความไปแจ้งแก่ม้าตาย ม้าตง อองเป้ง และเตียวเอ๊กซึ่งคุมทหารไปตามเส้นทางจ๊กก๊กว่า ให้แบ่งทหารออกเป็นสองกอง แต่ละกองให้ออกจากเส้นทางซอกเขาใหญ่ที่จะออกปากทางตำบลจ๊กก๊ก ให้แยกเดินทัพตามเส้นทางน้อย ให้ม้าตายและอองเป้งยกทหารไปตามซอกเขาทางด้านขวามือ ให้ม้าตงและเตียวเอ๊กยกทหารไปตามซอกเขาทางซ้ายมือ ให้เดินทัพแต่เวลากลางคืน ในเวลากลางวันให้พาทหารขึ้นไปซุ่มอยู่ในป่าบนยอดเขา ถึงปากทางจ๊กก๊กแล้วให้กองเพลิงไว้เป็นสำคัญบนยอดเขา แล้วยกทัพไปทางด้านหลังค่ายของโจจิ้น จุดเพลิงเผาค่ายขึ้นและยกทหารเข้าปล้นค่ายของโจจิ้นทันที

ครั้นม้าเร็วค่านับลาของเบ้งออกเดินทางไปหาสหายทหารแล้ว ขงเบ้งจึงเรียกกวนหินและเสียวฮั่วเข้ามาหาแล้วกระซิบสั่งความเป็นแผนการลับ กำชับว่าให้ปฏิบัติตามแผนการนี้โดยเคร่งครัด กวนหินและเสียวฮั่วรับค่าของเบ้งแล้วค่านับลาพาทหารยกไปในวันนั้น

ครั้นกวนหินและเสียวฮั่วพาทหารออกไปแล้ว ขงเบ้งจึงให้อี้แลงอ๋องขึ้นคุมทหารเป็นกองหน้ายกสว่างขึ้นไปก่อน ส่วนขงเบ้งก็ยกทหารตามไป

ฝ่ายโจจิ้นหลังจากตั้งค่ายมั่นอยู่ที่ปากทางจ๊กก๊กแล้ว ยังคงเชื่อมั่นว่ากองทัพเมืองเสฉวนจะไม่ยกตามมา จึงให้ทหารพักผ่อนมิได้กวาดชั้นระมัดระวังเวรยาม ครั้นเวลาผ่านไปเจ็ดวันเหลืออีกสามวันจะครบกำหนดซึ่งได้ทำสัญญาไว้กับสุมาอี้ ก็ยิ่งประมาทว่าเหลือเวลาอีกสามวันเท่านั้น ไหนเลยกองทัพเมืองเสฉวนจะยกมาเราจะประจានสุมาอี้ให้อับยศอดสูในครั้งนี้

ครั้นรุ่งขึ้นเป็นวันที่แปด หน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานโจจิ้นว่า ได้ตรวจพบทหารเมืองเสฉวนกองหนึ่งยกมาตามเส้นทางน้อยข้างเส้นทางจ๊กก๊ก โจจิ้นได้ยินดังนั้นจึงว่า กองทัพเสฉวนกองน้อยเพียงเท่านี้จะวิตกอันใด เราจะยกทหารไปสกัดไว้ กองทัพขงเบ้งก็จะไม่สามารถยกสว่างมาได้ พันสิบวันแล้วเราจะปรับสุมาอี้ตามสัญญา

กล่าวแล้วโจจิ้นจึงสั่งให้จิ้นเหลียงคุมทหารห้าพันยกไปลาดตระเวนในซอกเขาข้างเส้นทางจ๊กก๊ก สั่งให้คอยดีสกัดอย่าให้กองทัพเมืองเสฉวนยกสว่างปากทางจ๊กก๊กออกมาได้

จิ้นเหลียงคุมทหารยกเข้าไปในซอกเขาข้างเส้นทางจ๊กก๊ก แต่พอไปถึงกลางทางก็เห็นทหารเมืองเสฉวนกองหนึ่งยกสวนมา จิ้นเหลียงเห็นทหารเมืองเสฉวนมีประมาณพันคนก็นึกประมาท สั่งทหารให้เข้าโจมตีทหารเมืองเสฉวนในทันที

ทหารเมืองเสฉวนเห็นกองทัพพยุยกยกมาดังนั้นจึงพากันล่าถอยแล้วหนีเข้าป่าไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย ปลอมเป็นเจ้าบ้าน (ตอนที่547)

พระพุทธศานายกาลล่วงแล้วได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบสามพรรษา เดือนสิบ สุมาอี้ได้โจมตีกองทัพของอุยเอี้ยนจนต้องถอยกลับเข้าหุบเขาก๊กก๊ก ในขณะที่อีกด้านหนึ่งโจจิ้นได้ให้จิ้นเหลียงคุมทหารออกไปสกัดตีทหารจ๊กก๊กในหุบเขาจ๊กก๊ก

จิ้นเหลียงเห็นทหารเมืองเสฉวนถอยหนีเข้าไปในป่า จึงสั่งให้ทหารหยุดทัพเพื่อดูท่าที ครู่หนึ่งก็เห็นทหารเมืองเสฉวนกองเดิมนั้นยกออกมาอีก จิ้นเหลียงจึงสั่งทหารให้รุกไล่ตามไป

ทหารของจิ้นเหลียงไล่ตามทหารเมืองเสฉวนไปเป็นระยะทางสามเส้น หน่วยลาดตระเวนก็ได้เข้ามารายงานว่าทางข้างหน้ายังมีทหารเมืองเสฉวนซุ่มอยู่อีก เพราะเห็นธงทิวปักอยู่ข้างในป่า จิ้นเหลียงได้ทราบรายงานก็เกรงว่าขงเบ้งจะซุ่มทหารไว้โจมตีจึงสั่งให้หยุดไล่ตาม และให้เตรียมพร้อมป้องกันตัว

ทหารของจิ้นเหลียงได้รับคำสั่งให้รุก ครู่เดียวก็สั่งให้หยุดอีกจึงพากันรวนเร ในทันใดนั้นเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้นจากแนวป่าสองข้างทางทั้งด้านหน้าและด้านหลัง กองทหารเมืองเสฉวนภายใต้ธงของอ้อแลงอ๋องได้โห่ร้องยกออกมาจากแนวป่าด้านหน้า รุกเข้าตีทหารของจิ้นเหลียง ในขณะที่ทางด้านหลังทหารเมืองเสฉวนภายใต้ธงของกวนหิน และเตียวเอ๊กก็โห่ร้องยกออกจากแนวป่าตีกระหนาบเข้ามา

จีนเหลียงเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้พยายามตีฝ่าหนีออกไป ในขณะที่เดียวกันทหารเมืองเสฉวนที่ยกออกมา ก็ร้องบอกให้ทหารของจีนเหลียงยอมจำนน เพราะได้ล้อมไว้อย่างแน่นหนาแล้ว ขึ้นต่อสู้ก็จะพากันตายสิน หากยอมสวามิภักดิ์แต่โดยดีก็จะไว้ชีวิต

ทหารจีนเหลียงที่เกรงอาญาสิทธิ์ยังคงรอดหน้าเข้าต่อสู้ แต่ถูกทหารเมืองเสฉวนฆ่าฟันล้มตายลงเกือบพัน คน ทหารวุยก๊กที่เหลือเห็นทหารเมืองเสฉวนล้อมไว้อย่างแน่นหนาทั้งด้านหน้าด้านหลัง ในขณะที่ทั้งสองข้างก็เป็นหน้าผาสูง ไม่อาจตีฝ่าหนีออกไปได้ จึงพากันยอมจำนนทั้งหมด

จีนเหลียงเห็นทหารได้บังคับบัญชาไม่เชื่อฟังคำสั่ง พากันยอมจำนน ก็ขี่ม้าตีฝ่ากลับออกไปทางด้านหลัง แต่ผู้เดียว เลี้ยวหัวซึ่งรับคำสั่งขงเบ้งให้ยกทหารมากับกวนหินเห็นดังนั้นจึงขี่ม้าเข้าสกัดหน้าจีนเหลียงไว้ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเพียงสองเพลง เลี้ยวหัวก็เอาง้าวฟันจีนเหลียงตัวขาดสองท่อน

ทหารเมืองเสฉวนได้ควบคุมตัวเชลยศึก ยึดศัสตราวุธ และม้าของทหารวุยก๊กไว้ได้จนหมดสิ้น ครู่หนึ่ง กองทัพขงเบ้งก็ยกหนุนตามมา นายทหารเมืองเสฉวนจึงควบคุมเชลยศึกเข้าไปหาขงเบ้ง และรายงาน ความศึกให้ทราบทุกประการ

ขงเบ้งได้ทราบรายงานแล้วมีความยินดีเป็นอันมาก สั่งให้เปลี่ยนเอาชุดทหารเมืองเสฉวนให้ทหารวุยก๊กใส่ แล้วย้ายไปอยู่กองหลัง จากนั้นจึงเอาชุดทหารวุยก๊กทั้งห้าพันให้ทหารเมืองเสฉวนใส่ แล้วให้รวบรวมธง ประจำตัวนายทัพของวุยก๊กและธงประจำกองทัพ วุยก๊กที่ยึดได้ เตรียมการไว้ให้พร้อม

หลังจากนั้นขงเบ้งได้เรียกกวนหิน เลี้ยวหัว งออี้และงอบั่นเข้าไปกระซิบสั่งการ ให้คุมทหารเมืองเสฉวนห้า พันคนที่ได้เปลี่ยนเครื่องแต่งตัว และธงทิวประจำกองทัพเป็นทหารวุยก๊กแล้วให้ยกไปที่ค่ายของโจจิ้น ทำ ทัพเป็นทหารของจีนเหลียงได้รับชัยชนะแล้วยกทหารกลับมาค่าย พอได้ทีก็ให้ยึดเอาค่ายโจจิ้นให้จงได้

สैनายทหารรับคำสั่งขงเบ้งแล้วให้ทหารเมืองเสฉวนซึ่งปลอมเป็นทหารวุยก๊กถือธงทิวประจำกองทัพวุยก๊ก แล้วยกไปที่ค่ายของโจจิ้น และให้ทหารคนหนึ่งขี่ม้าลวงหน้าไปที่ค่ายของโจจิ้นก่อน ทำที่เป็นม้าเร็วของ จีนเหลียงแจ้งให้ทหารรักษาการณ์หน้าค่ายของโจจิ้นทราบว่า ทหารของจีนเหลียงได้โจมตีทหารของขง เบ้งและกำลังไล่ตามไปในหุบเขาจ่าก๊ก

โจจิ้นซึ่งมั่นใจว่ากองทัพของจีนเหลียงจะสามารถสกัดโจมตีไม่ให้ทหารจ๊กก๊กยกพลออกมาจากทางจ่า ก๊กได้ พอได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ก็มีความยินดี ในขณะเดียวกันนั้นสมาก็ได้ให้ม้าเร็วมาหา โจจิ้น แล้วรายงานว่าท่านแม่ทัพสมาก็สั่งให้มารายงานว่ามีทหารเมืองเสฉวนยกมาซุ่มตามซอกเขาต่างๆ และได้ลอบสังหารทหารวุยก๊กตายไปกว่าพันเศษแล้ว เกรงว่าขงเบ้งจะลอบยกกองทัพมาโจมตีค่ายของ โจจิ้น ขอให้โจจิ้นระมัดระวังรักษาค่ายอย่าได้ประมาทแก่ข้าศึก

โจจิ้นได้ฟังคำมาเร็วก็หัวเราะแล้วว่า ให้ท่านแม่ทัพสมาก็ระมัดระวังรักษาค่ายของตนให้จงดีเถิด ทางด้าน จ่าก๊กนี้เราได้ให้ทหารลาดตระเวนเป็นกวดขันมาหลายวันแล้วก็ไม่มีความวิตกกังวลเมืองเสฉวนกรำกรายเข้ามา ให้เห็นแม้แต่สักคนเดียว ให้เจ้ารีบกลับไปรายงาน สมาก็ด้วย ม้าเร็วของสมาก็ได้ทราบคำสั่งของโจจิ้น ดังนั้นจึงคำนับลากลับไปหาสมาก็

โจจิ้นมั่นใจว่ากองทัพของขงเบ้งจะไม่ยกไล่ตามมา แม้ทราบว่าทหารจ๊กก๊กกองหนึ่งยกมาตามหุบเขาจ่า ก๊ก ก็สำคัญว่าเป็นหน่วยลาดตระเวนและเพิ่งได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ว่าจีนเหลียงได้ไล่ตาม ตีจนล่าถอยกลับไปแล้ว ดังนั้นโจจิ้นจึงปกปิดความซึ่งทหารจ๊กก๊กยกมาในหุบเขาจ่าก๊กเสีย

ครู่หนึ่งทหารของงออี้และงอบั่นซึ่งได้ปลอมเป็นทหารวุยก๊กอีกสองคนก็ได้ไปถึงค่ายของโจจิ้น แล้วแจ้ง แก่ทหารรักษาการณ์ว่าจีนเหลียงได้ยกตามตีกองทัพของขงเบ้งนั้น บัดนี้ได้โจมตีจนกองทัพนั้น แตกพ่ายหนีไปหมดสิ้นแล้ว จีนเหลียงกำลังจะยกทหารกลับมาค่าย

โจจิ้นได้ทราบรายงานจากทหารรักษาการณ์ก็มีความยินดี จึงจัดแจงทหารสองร้อยคนออกไปคอย ต้อนรับจีนเหลียงที่หน้าค่าย ในทันใดนั้นทหารรักษาการณ์ได้ขี่ไปทางด้านหลังค่ายว่ามีแสงเพลิงลุกขึ้นที่ ด้านหลังค่าย แสงโชติช่วงสว่างจับทองฟ้า โจจิ้นหันกลับไปมองก็สำคัญว่าข้าศึกยกเข้าตีด้านหลังค่าย จึง คุมทหารกลับเข้าไปในค่ายเพื่อจะไปป้องกันด้านหลังค่าย

พลันที่โจจิ้นชักม้าหันหลังกลับเข้าค่าย งออี้ งอบั่น เลี้ยวหัวและกวนหินก็คุมทหารม้ายกตรึงตามเข้าไป ในค่ายและจุดเพลิงเผาค่ายโจจิ้นขึ้น ในขณะที่ทางด้านหลังค่ายนั้นม้าตายและอองเป้งซึ่งได้จุดเพลิงเผา ค่ายแล้วก็ยกทหารตีกระหนาบเข้ามา

ทหารของโจจันตั้งอยู่ในความประมาท มิได้คาดคิดมาก่อนว่าจะถูกโจมดี ดังนั้นเมื่อทหารของขงเบ้งบุกเข้าไปในค่ายทั้งด้านหน้าด้านหลังจึงพากันตกใจ ไม่ทันสวมเกราะซึ่งม้าก็พากันแตกตื่นวิ่งหนีเป็นจ่าละหวั่นทหารเมืองเสฉวนได้ฆ่าฟันทหารรายก็กบฏตายลงเป็นอันมาก

โจจันเห็นว่าจะรักษาค่ายไว้ไม่ได้ จึงพาทหารคนสนิทห้าสิบคนตีฝ่าออกไปทางด้านข้างแล้วหนีไปทางด้านก๊ก หวังจะไปหาสุมาอี้ให้ยกทหารกลับมาช่วย ทหารของขงเบ้งเห็นดังนั้นก็ยกไล่ตามไป

ทหารเมืองเสฉวนกำลังไล่ตามตีโจจันไปอย่างกระชั้นชิด ในพลันนั้นกองทัพของสุมาอี้ก็ปรากฏขึ้น และโจมดีสวนขึ้นมารับเอาตัวโจจันและทหารคนสนิทกลับไปเข้าในกองทัพได้

ทหารเมืองเสฉวนเห็นทหารรายก็ยกจู่โจมเข้ามาดังนั้นก็เกรงว่าจะต้องกอลของสุมาอี้ จึงพากันล่าถอยกลับไปสมทบกับกองทัพหลวงของขงเบ้ง

ฝ่ายสุมาอี้ครั้นทราบข่าวกองหน้าได้ป้องกันรับเอาตัวโจจันมาได้แล้ว จึงเชิญโจจันเข้าไปสนทนากันในค่าย ก๊ก สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าเมื่อโจจันพบหน้า สุมาอี้แล้วก็มีความอภัยแก่สุมาอี้ มีรู้ที่จะไว้หน้าแห่งใดเลย

สุมาอี้เห็นโจจันก้มหน้าด้วยความละอายใจที่แพ้ความคิดตามสัญญาที่ตกลงกันไว้ ก็ประโลมใจโจจันว่าท่านแม่ทัพอย่าได้น้อยใจไปเลย อันการสงครามนั้นย่อมมีแพ้บ้างชนะบ้างเป็นธรรมดา ซึ่งสัญญากันไว้อย่าได้ถือเป็นเรื่องจริงจัง และอย่าได้กล่าวถึงอีกต่อไปเลย

โจจันได้ยินคำสุมาอี้ก็ยิ่งละอายใจ สุมาอี้เห็นดังนั้นจึงกล่าวสลับไปว่า บัดนี้ขงเบ้งได้ยกกองทัพเข้ายึดเอาชัยภูมิตำบลเขากีสานไว้ได้แล้ว ซึ่งจะตั้งค่ายอยู่ที่ปากทางก๊กนี้ต่อไปก็จะตกเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะขงเบ้งตั้งอยู่ในชัยภูมิที่ดีกว่า สามารถยกทหารมาโจมตีฝ่ายเราได้ตามใจชอบ ฝ่ายเราจะต้องรับที่ขัดสน เห็นจะรับมือขงเบ้งไม่ได้ จำจะยกกองทัพถอยออกไปจากตำบลก๊กก่อน แล้วไปตั้งค่ายรับมือขงเบ้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหซึ่งเป็นที่ยกว้างขวาง ยากที่ขงเบ้งจะทำกลอุบายประการใดได้ แม้หากพลาดท่าเสียทีก็จะล่าทัพยกข้ามแม่น้ำอุยโหไปตั้งรับอยู่ที่อีกฟากหนึ่งได้โดยสะดวก

โจจันได้ยินคำสุมาอี้ดังนั้นก็เห็นด้วย แต่ยังคงคิดว่าเหตุใดสุมาอี้จึงยกทหารไปช่วยเหลือได้ทันที่หวังที่จึงถามว่า เหตุใดเจ้านายจึงรู้ว่าข้าพเจ้าจะเสียที่แก่ข้าศึก จึงได้ยกทหารมาช่วย

สุมาอี้จึงว่า ขงเบ้งไม่เคยยกทหารไล่ตามเรามาในขณะที่ล่าทัพนั้น ข้าพเจ้าก็คิดว่า ขงเบ้งคิดอ่านจะยกกองทัพบุกยกก็ยิ่งกว่าจะยกทหารไล่ตาม เหตุนี้กองทัพขงเบ้งจึงต้องยกมาเป็นแน่แท้ จึงได้ให้ทหารคอยกวาดขันระมัดระวังสอดแนมมิได้ประมาท

สุมาอี้กล่าวสลับไปว่า แม้ว่าในเวลากลางวันจะไม่มีร่องรอยการเคลื่อนไหวของกองทัพขงเบ้ง แต่ปรากฏว่าหน่วยลาดตระเวนของฝ่ายเราได้ถูกทหารจ๊กก๊กลอบสังหารตายไปกว่าพันคน ย่อมแสดงว่ากองทัพของขงเบ้งเคลื่อนไหวในเวลากลางคืน ครั้นปะทะกับทหารฝ่ายเราแล้วจึงสังหารเสีย เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงคาดการณ์ได้ว่ากองทัพที่ยกมามีกำลังเป็นอันมาก ยกพลมาถึงตำบลจ๊กแล้ว และจะเข้ายึดเอาตำบลเขากีสานเป็นมั่นคง จึงเชื่อว่าทหารเมืองเสฉวนจะต้องเข้าโจมตีค่ายของท่านและเมื่อยามสามของคืนนี้ก็ได้เห็นแสงเพลิงปรากฏขึ้นบนยอดเขาจ๊กก็ถึงสองจุด ก็คิดว่าทหารของขงเบ้งยกมาถึงพร้อมกันแล้ว ต่างให้สัญญาณแก่กันและกัน ครั้นได้เห็นแสงเพลิงลุกขึ้นทางด้านหลังค่ายท่านก็มั่นใจว่าทหารของขงเบ้งได้ยกเข้าตีค่ายของท่านแล้ว จึงรีบยกทหารมา

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าสุมาอี้ได้ตอบโจจันว่า ข้าพเจ้ารู้ว่าขงเบ้งจะยกมาตีท่าน จึงให้คนไปกำชับให้ตรวจตราป้องกันรักษาตัว ครั้นพลกลับมาบอกข้าพเจ้าตามถ้อยคำซึ่งท่านว่ามานั้น ข้าพเจ้าก็เห็นว่าท่านมีรู้ถึงการจะเสียที่เป็นมั่นคง จึงรีบยกมาช่วยท่าน ก็สมคะเนเหมือนข้าพเจ้าคิดไว้

โจจันได้ยินคำสุมาอี้ ใจหนึ่งก็นึกสรรเสริญว่าสุมาอี้นี้คะเนการสงครามแม่นยำดลเจตนา แต่ใจหนึ่งก็อดสูแก่ใจคิดว่าดำรงตำแหน่งเป็นถึงแม่ทัพใหญ่และเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าโจยอย กลับเสียรู้เสียคิดแก่สุมาอี้ซึ่งเป็นเพียงชนสามัญ มิหนำซ้ำยังต้องเสียค่าย เสียทหารและเสียรู้เสียคิดแก่ขงเบ้งอีก ซึ่งพลาดท่าเสียทีขงเบ้งผู้เป็นข้าศึกนั้นย่อมพอทำเนา เพราะมิได้เห็นหน้าค่าตากันและกัน แต่ที่พลาดท่าเสียสัญญากับสุมาอี้ซึ่งเป็นนายทหารในราชการของพระเจ้าโจยอยด้วยกัน อยู่ในความรู้เห็นของทหารทั้งปวงนั้น โจจันให้ รู้สึกละอายใจจนมีรู้ที่จะเอาหน้าไว้แห่งใด

โจจิ้นยังคิดก็ยังไม่เป็นทุกข์ใจ ใบหน้าก็หม่นหมองลง สิ้นคำสมาธิแล้วโจจิ้นจึงว่า ท่านแม่ทัพจะคิดอ่านประการใดก็สุดแต่ใจท่านเถิด สมาธิเห็นโจจิ้นมีลักษณะอ่อนเพลียอิดโรยไร้เรี่ยวแรงอย่างจับปล้น ดังนั้น จึงให้ทหารเชิญโจจิ้นเข้าไปพักที่ค่ายรองแม่ทัพอีกค่ายหนึ่ง

ในคืนวันนั้นสมาธิได้สั่งให้ทหารร้อยค่ายแล้วถอยทัพยกไปตั้งอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำอุยโห ให้จัดทำค่ายพักสำหรับโจจิ้นขึ้นเป็นพิเศษอีกค่ายหนึ่ง แล้วสั่งทหารให้ระมัดระวังตรวจตราเวรยามมิได้ประมาท

พอตั้งค่ายเสร็จโจจิ้นซึ่งวิตกตรอมใจด้วยพลาดท่าเสียทีแก่สมาธิและขงเบ้งก็ล้มป่วย และอาการทรุดหนักลงอย่างรวดเร็ว สมาธิเห็นโจจิ้นซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ป่วยลงกลางศึกก็คิดจะเลิกทัพกลับไปเมืองลกเอียง จึงไปเยี่ยมไข้โจจิ้น แต่ปรากฏว่าอาการป่วยของโจจิ้นได้ทรุดหนักลงจนไม่อาจเดินทางได้ สมาธิเกรงว่าทหารทั้งปวงจะเสียหน้าใจจึงให้ปิดข้าวคราวไว้อย่างเงียบกริบ และให้ตั้งค่ายมั่นอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห นั้น

ฝ่ายขงเบ้งครั้งนี้ได้ชัยชนะ ยึดตำบลเขากิสาน ตั้งค่ายมั่นลงแล้ว จึงให้ขุนบำเหน็จแก่ทหารเป็นอันมาก และสั่งให้ทหารสอดแนมความเคลื่อนไหวของทหารวุยก๊กอย่างใกล้ชิด ครั้นทราบข่าวสมาธิถอยทัพไปตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห ขงเบ้งก็มีความยินดี ประารถกับทหารทั้งปวงว่าสมาธิเกรงว่าจะไม่สามารถตั้งรับอยู่ที่ปากทางก๊กได้ เพราะเป็นชัยภูมิที่เสียเปรียบ จึงล่าทัพยกไปตั้งอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโห เห็นสมาธิจะเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

จดหมายเหตุ (ตอนที่ 548)

ขงเบ้งคิดกลอุบายเข้ายึดค่ายโจจิ้นและยึดชัยภูมิตำบลเขากิสานได้แล้ว ทำให้ สมาธิไม่สามารถตั้งกองทัพอยู่ที่ปากทางก๊กได้อีกต่อไป จำต้องล่าถอยทัพไปตั้งรับอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหซึ่งเป็นทุ่งราบกว้างอยู่ระหว่างแม่น้ำอุยโหด้านหนึ่งและภูเขากิสานอีกด้านหนึ่ง ในขณะนั้นโจจิ้นซึ่งเสียทีตรอมใจได้ล้มป่วยและอาการทรุดหนักลง

ฝ่ายอุยเอี้ยนหลังจากถูกกองทัพสมาธิตีถอยร่นกลับเข้ามาอยู่ในหุบเขาจำกัดแล้วก็ตั้งค่ายมั่นไว้ ครั้นทราบว่าขงเบ้งยึดได้ตำบลเขากิสาน และกองทัพสมาธิได้ถอยออกไปจากปากทางก๊กแล้ว จึงพาแม่ทัพนายกองและทหารไปหาขงเบ้งที่ตำบลเขากิสาน

ครั้นถึงตำบลเขากิสานแล้ว อุยเอี้ยน ดันเช็ก เตาเซ่งและเตียวหวิ จึงพากันเข้าไปคำนับขงเบ้ง สารภาพผิดที่ฝ่าฝืนคำสั่งจนต้องพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึก

ขงเบ้งเห็นสैनายทหารดังนั้นจึงถามว่า ซึ่งพวกท่านยกกองทัพไปทางตำบลก๊กแล้วพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึก ทั้งๆ ที่เราได้ให้เดงจี้ไปกำชับแล้ว จงบอกมาแต่ตามตรงว่าผู้ใดละเมิดคำสั่งเรา

อุยเอี้ยนสังเกตเห็นสैनายขงเบ้งซึ่งขงเบ้งจริงจังดังนั้นก็หวั่นใจ จึงรับรายงานว่าการทั้งนี้เกิดแต่ดันเช็กไม่ฟังคำสั่งของมหาอุปราช คิดประมาทยกทหารไปโดยมิได้ระมัดระวัง จึงเสียทีแก่สมาธิ ต้องสูญเสียทหารกว่าสี่พันคน

ดันเช็กได้ยินคำอุยเอี้ยนปิดมิดมาให้ตัวดังนั้น ก็รีบคุกเขาลงคำนับขงเบ้งแล้วกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นแต่ นายทหารรอง ไม่อาจยกไปทำการตามอำเภอใจได้ ซึ่งยกไปในครั้งนี้ก็เพราะอุยเอี้ยนมีคำสั่งให้ข้าพเจ้ายกทหารเป็นกองหน้า จึงพลาดท่าเสียทีแก่ข้าศึก ความผิดจึงตกแก่อุยเอี้ยน

ขงเบ้งได้ฟังคำรายงานของอุยเอี้ยนและดันเช็กขัดทอดกันและกันดังนั้นก็รู้ว่าทั้งอุยเอี้ยนและดันเช็กต่างก็มีน้ำใจคด ไม่เชื่อฟังคำสั่งบัญชา แต่อุยเอี้ยนนั้นเป็นนายทหารเสือ มีฝีมือและกำลังเป็นอันมาก ยังจำเป็นต้องอาศัยใช้สอยไปพลางก่อน ส่วนดันเช็กนั้นหากปล่อยไว้ก็จะกลายเป็นกำลังให้แก่อุยเอี้ยนในวันข้างหน้า จำจะรัดรอนกำจัดดันเช็กเสียก่อน ทั้งจะเป็นการประโลมใจอุยเอี้ยนให้วางใจไปในตัวด้วย

ขงเบ้งคิดดังนั้นจึงหันไปทางดันเช็ก แล้วกล่าวด้วยน้ำเสียงขุ่นเคืองว่า อุยเอี้ยนยกทหารไปช่วยท่านอีก จึงรอดจากความตายมา เหตุไฉนท่านจึงขัดเอาอุยเอี้ยนเล่า ซึ่งท่านมีอยู่ในบังคับเรา ทำให้เสียการทั้งนี้ ครั้นจะยกโทษเสียก็ได้ ไปเบื้องหน้าทหารก็จะเอาเยี่ยงอย่างสืบไป

ขงเบ้งกล่าวแล้วก็สั่งทหารให้คุมตัวตันเช็กเอาไปตัดศีรษะ ตันเช็กพอได้ยินคำสั่งก็โกรธ ร้องดาวยเยียนอย่างหยาบคายว่าไอ้คนหน้าตัวเมีย ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ดุยเยียนได้ยินคำตันเช็กก็แสร้งเบือนหน้าหนีไปอีกทางหนึ่ง ผู้คุมจึงคุมตัวตันเช็กออกไปจากค่ายของขงเบ้ง

ในระหว่างทางที่ถูกควบคุมตัวไปลานประหารนั้น ตันเช็กได้ทอดถอนใจใหญ่ หมดาลัยตายอยากแก่ชีวิตแล้วกล่าวกับผู้คุมว่า เกิดเป็นชาติทหาร จะทำการดีชั่ว เป็นตายประการใด ขึ้นอยู่กับน้ำใจนายว่าเอื้ออาทรเป็นทุกขรอนกับผู้ใต้บังคับบัญชาหรือหาไม่ ซึ่งผู้ใดจะทำการรับใช้ท่านไปในวันหน้า จงพิเคราะห์น้ำใจนายให้จงดีว่าเป็นผู้นำที่มีความกล้าหาญและมีคุณธรรมเปรียบพร้อมหรือหาไม่ หากได้นายที่คิดเอาแต่ตัวรอด มีดบอดด้วยสติปัญญา มีแต่ความโลเล หากความแน่นอนอันใดมิได้แล้ว ต่อให้มีสติปัญญาและมีมือสักรเพียงไหน ก็ไม่อาจมีความก้าวหน้าใดๆ ได้ ตีร้ายก็จะตกตายเสียเปล่าๆ

ตันเช็กกล่าวแล้วก็ก้มหน้าคอดก จนผู้คุมนำไปถึงลานประหารแล้วตัดศีรษะเสียบประจานไว้ไม่ให้เบียดเบียนอย่างแก่คนทั้งปวง

ฝ่ายขงเบ้งเห็นกองทัพสมารี้ตั้งมั่นอยู่ในค่าย ไม่ยอมยกทหารออกมาสู้รบก็คิดสงสัยว่าคงเกิดเหตุสิ่งใดขึ้นในกองทัพสมารี้ จึงให้ทหารปลอมตัวเป็นชาวบ้านไปสอดแนม ต่อมาหน่วยสอดแนมก็ได้นำความมารายงานว่า บัดนี้โจโจนแม่ทัพใหญ่ของวุยก๊กป่วยหนัก ต้องพักรักษาตัวอยู่ในค่าย ไม่สามารถออกจากราชการได้ตามปกติ

ขงเบ้งได้ทราบรายงานก็ปรารถนา อากาศป่วยของโจโจนครั้งนี้เห็นที่จะหนักขึ้นอุกถุด หาไม่แล้วสมารี้ก็ต้องจัดให้โจโจนกลับไปพักรักษาตัวที่เมืองลกเอียง หรือมิฉะนั้นก็ต้องเลิกทัพกลับไปก่อน ซึ่งโจโจนป่วยครั้งนี้แม้ไม่ถึงตาย เราก็จะทำให้โจโจนตายให้จงได้

ปรารถดั่งนั้นแล้วขงเบ้งจึงแต่งจดหมายฉบับหนึ่งปิดผนึกใส่ซองไว้ แล้วให้เรียกเชลยศึกซึ่งเป็นทหารของจีนเหลือยี่สิบพันคนซึ่งจับไว้ได้นั้นมาชุมนุมพร้อมกันที่หน้าค่าย และเรียกเชลยศึกที่เป็นนายกองหกเจ็ดคนเข้ามาข้างในค่าย

เชลยศึกที่เป็นนายกองเข้าไปในค่ายของขงเบ้งแล้ว คุกเขาลงคำนับขงเบ้งตามธรรมเนียม ขงเบ้งเห็นดั่งนั้นจึงกล่าวว่า พวกท่านทั้งปวงเป็นทหารเมืองลกเอียง ซึ่งยอมสวามิภักดิ์ต่อเรานั้นก็ชอบใจ แต่เรามาคำนึงว่าพวกท่านต่างคนต่างก็มีครอบครัวบุตรภรรยาและพี่น้อง หากเราจะเอาตัวกลับไปเมืองเสฉวนก็จะเป็นการพรากผัวจากลูกเมียครอบครัว จะเป็นบาปกรรมแก่เราไปในภายหน้า เราจึงคิดนิโรทษกรรมปล่อยพวกท่านกลับไปเมือง ท่านจะคิดเห็นเป็นประการใด

นายกองที่เป็นเชลยศึกได้ยินคำขงเบ้งดั่งนั้นก็รู้สึกตื่นต้นใจ พวกเขาร้องให้ คำนับขงเบ้งแล้วว่าซึ่งมหาอุปราชมีน้ำใจเอื้ออาทรแก่ข้าทหารนี้เป็นพระคุณยิ่งแล้ว ชีวิตของพวกข้าพเจ้าจะไม่ลืมเลือนพระคุณของมหาอุปราชเลย

ขงเบ้งเห็นการสมคะเนดั่งนั้นก็มีความยินดี จึงกล่าวสลับไปว่าโจโจนเคยมีหนังสือมาถึงเรานานนักหนาแล้วยังมีได้ตอบไป ซึ่งพวกท่านจะกลับไปครั้งนี้จะขอใ้หาหนังสือเราเอาไปให้แก่โจโจน โจโจนเห็นหนังสือของเราแล้วย่อมจะบำเหน็จความดีความชอบแก่พวกท่านเป็นอันมาก

นายกองที่เป็นเชลยศึกได้ยินคำขงเบ้งดั่งนั้นก็สำคัญว่าการเพียงเท่านั้นมิได้หนักหนาประการใด ทั้งจะได้บำเหน็จความชอบเป็นรางวัลอีกเล่า จึงกล่าวกับขงเบ้งว่าพระคุณของมหาอุปราชเป็นล้นพ้น การเอาจดหมายไปมอบให้แก่ท่านแม่ทัพโจโจนเพียงเท่านั้นจะเป็นไรมี

ขงเบ้งได้ยินดั่งนั้นก็มีความยินดี จึงมอบจดหมายลับให้แก่นายกอง แล้วให้ปล่อยตัวทหารของจีนเหลือยี่สิบพันคนกลับไปเสียทั้งสิ้น ทหารของจีนเหลือยี่สิบพันคนก็มีความยินดี คำนับลาขงเบ้งแล้วพากันเดินทางกลับไปค่ายทหารวุยก๊กที่ริมแม่น้ำอุยโ

ฝ่ายนายกองที่ได้ถือหนังสือของขงเบ้ง ครั้นไปถึงค่ายของโจโจนแล้วก็แจ้งแก่ทหารรักษาการณ์ว่า ขงเบ้งได้ฝากหนังสือมาถึงท่านแม่ทัพใหญ่ ทหารรักษาการณ์ได้รับหนังสือแล้วก็เอาไปมอบให้แก่โจโจน

โจโจนเห็นหนังสือของขงเบ้งก็รู้สึกประหลาดใจ แม้ป่วยหนักก็ลุกดูสาห์พองตัวขึ้นนั่งบนเตียง แล้วเปิดจดหมายของขงเบ้งออกอ่าน ในขณะที่อ่านหนังสือนั้นสีหน้าของโจโจนก็สลดลงและหน้านิ้วนิ้วคิ้วขมวดตลอดเวลา

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุความในหนังสือที่ว่า มหาอุปราชาจกัศเหียง-ขงเบ้งขอส่งความหวังใยมายังท่านแม่ทัพใหญ่โจโฉ ด้วยโบราณท่านว่าไว้แต่ก่อนมาว่า ถ้าผู้ใดจะเป็นแม่ทัพถือพลทหารไปทำการสงครามนั้น ให้พึงรู้ลักษณะในกลศึกจงทุกประการ อนึ่งให้มีปัญญารู้จักผ่อนปรนแก้ไขเอาชัยชนะเป็นต้น แลตัวท่านเป็นแม่ทัพใหญ่มิได้รู้ในกลสงครามทั้งปวง เสียที่แก่เรา เสียทแกล้วทหาร เครื่องศาสตราวุธเป็นอันมากจะนี้ ท่านจะกลับคืนไปเมืองลกเอี้ยงนั้น ถึงมาตรว่าพระเจ้าโจยอยจะมีเอาโทษก็ดี ก็จะไม่อายแก่อาณาประชาราษฎร ทแกล้วทหารทั้งปวงหรือ จะเอาหน้าไปไว้แห่งใด จงเร่งบนอบแก่เราเสียโดยดี ถ้าท่านมีรับคำเรา เราจะยกทหารเข้าไปเหยียบเมืองลกเอี้ยงเสีย ตัวท่านเหมือนฝูงแพะอยู่ในปากเสือ สำหรับจะฉิบหายไปด้วยฝีมือทหารทั้งปวง

สามก๊กฉบับสมบูรณได้บรรยายความในจดหมายของขงเบ้งที่มีไปถึงโจโฉ พรรณนาความอย่างละเอียดละออ ทำให้เห็นได้ชัดว่าจดหมายนี้แท้จริงแล้วก็คือจดหมายพิฆาต ประดุจดั่งขงเบ้งได้ส่งเอื้อมหัตถ์มีจักราชมาคร่าเอาชีวิตโจโฉโดยเฉพาะ

ความในจดหมายของขงเบ้งระบุว่า สมุหนายกสนับีเสียงโฮ้ว จุกั๊วะเหียงมีหนังสือถึงผู้บัญชาการทหารสูงสุดโจโฉ ฆ่าได้ลอบปรารภว่าอันการเป็นแม่ทัพนั้นสามารถแพ้กสามารถทำชนะ สามารถถ่มนวมก็ สามารถแข็งแแกร่ง สามารถบุกก็สามารถถอย สามารถแข็งแแกร่งก็สามารถอ่อนแอ มีอำนาจมิได้หวั่นไหว ประดุจดั่งขุนเขา ยากที่จะหยั่งรู้ประดุจดั่งหินหยาง ประดุจฟ้าดินอันไม่มีที่สิ้นสุด ดั่งยังฉางใหญ่อันอุดมสมบูรณ์ ประดุจสีทะเลอันกว้างใหญ่สุดลึบสายตา แจ่มแจ้งตระการตาแดงแสงไตรรัศมี คาดการณ์ล่วงรู้ดาราศาสตร์ว่าพิภพจะแห้งแล้งหรือน้ำท่วม รอบรู้ชำนาญภูมิประเทศจะสันติสุขก่อน พิจารณาลักษณะขบวนการ กำหนดที่จะรวมพลได้ คาดคะเนความเด่นกับความด้อยของข้าศึก ใ้หน้าเวทนาที่ท่านเป็นชนรุ่นหลังมิได้เล่าเรียน จากเมืองบนท่านทรยศต่อฟ้าอันเชี่ยวชาญ ช่วยเหลือขบถคิดคดช่วงชิงประเทศ ยกย่องเป็นฮ่องเต้นามราชวงศ์ ณ นครลกเอี้ยง ท่านต้องมาหลบหนีพ่ายแพ้ที่หุบเขาเซียงก๊ก ต้องประสบฝนตกติดต่อกันที่เมืองทิงซิง ต้องอ่อนเพลียทั้งทางน้ำและทางบก ทั้งคนทั้งม้าต้องบาดเจ็บ ต้องขวางทั้งเสือเกราะ ศาสตราวุธเคลื่อนกลาดที่นอกเมือง ละทิ้งดาบทวนไว้ทั่วพื้นปรุพี จิตใจท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดโจโฉต้องพังพินาศ และดับได้ไฟฟุ้งต้องแตกสลาย

บรรดาแม่ทัพนายกองต้องหนีซุกซ่อนตั้งหนหรือสนับีซึงจอกที่ร้อนรน ไม่มีหน้าตาไปพบปะพ่อแม่พี่น้องในแคว้นดงจ้วน จะยังมีหน้าไปนั่งอยู่ในห้องโถงวังสมุหนายกได้อย่างไร ขุนนางผู้บันทึกประวัติศาสตร์จะกุมพู่กันและจดบันทึก ปากของไพร่ฟ้าประชาราษฎรจะแพร่กระจายออกไป ท่านแม่ทัพสมุอ้อยีนขาว ขบวนการรบของข้า ก็ไหวหวาดหวั่นเกรง ท่านผู้บัญชาการทหารสูงสุดโจโฉเห็นแล้วก็กระวนกระวาย กองทัพของข้ามีทหารที่เกรียงไกร ทั้งม้าศึกก็แข็งแรง มีแม่ทัพชั้นพิเศษประดุจเสือโผน มังกรกระโจน จะกวาดล้างแผ่นดินเมืองจีนให้ราบเรียบ จะล้างผลาญก็ก่วยให้เป็นเนินร้าง

โจโฉอ่านจดหมายของขงเบ้งจบแล้ว ความโกรธก็พลุ่งประดั่งขึ้นสุดขีด สมทบด้วยความน้อยเนื้อต่ำใจ และความอับยศอดสูที่เสียรู้เสียที่ทั้งแก่ขงเบ้งและสมุอ้อ ความละเอียดใจต่อทหารทั้งปวงที่กลัดกลุ้มอยู่ในอกก็ระเบิดขึ้น สำนึกว่ายามนี้อยู่ที่ริมแม่น้ำอยู่โหมรีที่ที่จะเอาหน้าไว้ที่แห่งใด ครั้นกลับไปปราสาทนี้แล้ว ยามเข้าเฝ้าพระเจ้าโจยอยก็มีรู้ที่จะสบตา คินสุเคหาภิละอายแก่คนทั้งปวง แรงกดดันทุกจุดทุกด้านรุมเร้าโหมฮือพร้อมกัน โจโฉร้องขึ้นได้คำเดียวก็ขาดใจตาย

จดหมายพิฆาตที่ขงเบ้งมีไปถึงโจโฉครั้งนี้ แม้เนื้อหาจะต่างกับจดหมายที่ขงเบ้งเคยส่งให้จิวยี่ จนทำให้จิวยี่ต้องร่ำเลือดถึงแก่ความตายบ้างก็ตาม แต่เป้าหมายก็เป็นอย่างเดียวกัน และยอมเป็นเช่นเดียวกับเนื้อหาถ้อยคำที่ขงเบ้งกระทำวาจาจารุกับองฉงจนทำให้องฉงต้องฆ่าใจขาดใจตายพลัดตกจากหลังม้า คมวาจาเป็นอาวุธดั่งนี้คือสุดยอดวิชาชั้นที่แขนงหนึ่ง วิทยญาณของโจโฉจึงถูกเอื้อมหัตถ์แห่งจักราชที่แผ่มาในจดหมายลับของขงเบ้งกระชากออกจากร่างโดยไม่อาจฝืนได้

ฝ่ายสมุอ้อเมื่อทราบข่าวโจโฉถึงแก่ความตายแล้วก็สงสารและเสียใจ สั่งให้ทหารต๋องโงใส่ศพโจโฉนำขึ้นบรรทุกเกวียน แล้วให้ทหารคุมกลับไปเมืองลกเอี้ยง พร้อมกับแต่งฎีกากราบทูลให้พระเจ้าโจยอยทรงทราบทุกประการ

พระเจ้าโจยอยทราบความว่าโจโฉถึงแก่อนิจกรรมก็เศร้าโศกพระทัย รั้ให้เป็นที่เวทนา ครั้นสร้างโศกแล้วจึงตรัสสั่งให้แต่งการพิธีศพของโจโฉตามประเพณีเชื้อพระวงศ์ชั้นผู้ใหญ่ แล้วให้นำไปฝังไว้ในสุสานหลวงเมืองลกเอี้ยง และมีพระบรมราชโองการตรัสสั่งให้สมุอ้อรับทำศึกขับไล่กองทัพขงเบ้งให้พันแดนนุยกักให้จงได้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม**ค่ายกลพยุหะเอกธาตุ (ตอนที่ 549)**

ขงเบ้งทราบข่าวโจโฉป่วย และเห็นกองทัพสุมาอี้ยังคงตั้งมั่นอยู่ที่ริมแม่น้ำอุยโหก็รู้ว่าอาการป่วยของโจโฉครั้งนี้เป็นการป่วยหนัก มิฉะนั้นก็ต้องกลับไปรักษาตัวที่เมืองลกเอียง จึงคิดอุบายส่งจดหมายพิฆาตไปให้โจโฉ ครั้นโจโฉทราบความในจดหมายก็ตรอมใจถึงแก่ความตาย พระเจ้าโจยอยทรงพระพิโรธ จึงตรัสสั่งให้สุมาอี้รับรบพุ่งกับขงเบ้งให้แตกหัก

สุมาอี้ได้ทราบรับสั่งของพระเจ้าโจยอยแล้วก็คิดว่าตัวเราทะนงว่ามีสติปัญญาในการสงครามเป็นอันมาก หาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ แต่หลังจากทำศึกกับขงเบ้งหลายครั้งหลายหนด้วยกลอุบายและฝีมือทหารปรากฏว่าไม่เพียงแต่จะไม่ได้ชัยชนะแก่ขงเบ้งเท่านั้น ยังตกเป็นฝ่ายรับและถูกรุกอยู่เสมอ จนล่าสุดก็เสียโจโฉแม่ทัพใหญ่ กองทัพขงเบ้งคิดจะบุกก็บุก คิดจะถอยก็ถอย สุมาอี้จึงคิดว่าซึ่งจะรบพุ่งกันด้วยวิธีการเดิม เห็นจะไม่ได้ชัยชนะแก่ขงเบ้ง ชอบที่จะรบกันด้วยขบวนพยุหะให้ประจักษ์ฝีมือและสติปัญญา กับขงเบ้งสักครั้งหนึ่งก่อน ด้วยขงเบ้งนั้นเป็นแต่ชาวป่าบ้านนอก ไหนเลยจะได้รำเรียนวิทยาการเกี่ยวกับค่ายกลพยุหะ ซึ่งเป็นศาสตร์ลับลึกซึ่งเฉพาะขุนนางผู้ครองอำนาจทหารในแดนเมืองหลวง ตัวเราเป็นเชื้อสายนายทหารผู้ใหญ่แห่งราชสำนัก ได้รำเรียนวิชาค่ายกลพยุหะมาเป็นอันมาก เห็นจะได้ชัยชนะแก่ขงเบ้ง

สุมาอี้คิดดังนั้นแล้วจึงแต่งหนังสือทำให้ขงเบ้งยกทหารออกมารบพุ่งกันที่ทุ่งราบริมแม่น้ำอุยโหในวันรุ่งขึ้น และสั่งทหารให้เอาหนังสือนั้นไปให้แก่ขงเบ้ง ขงเบ้งเห็นหนังสือแล้วก็รับคำทำสุมาอี้ และย่ำว่าวันพรุ่งนี้เวลาเช้าให้สุมาอี้ยกทหารมาเถิด จะได้รับรบพุ่งกันให้ประจักษ์ฝีมือและสติปัญญา

ขงเบ้งพอได้รับหนังสือของสุมาอี้ก็คิดว่า สุมาอี้คงกำลังตั้งมั่นอยู่ในค่าย ไม่ได้ยกออกมารบเป็นเวลาหลายวัน บัดนี้มีหนังสือมาทำเราออกไปรบ ชะรอยโจโฉซึ่งป่วยหนักจะถึงแก่ความตายแล้ว ซึ่งสุมาอี้มีหนังสือมาทำรบครั้งนี้แปลกประหลาดกว่าแต่ก่อนด้วยเป็นการทำรบบนทุ่งราบระหว่างภูเขากับแม่น้ำ ซึ่งจะรบพุ่งกันก็แต่ด้วยฝีมือทหารเอกหรือขบวนทหาร หรือขบวนพยุหะเท่านั้น ขงเบ้งคิดดังนั้นแล้วจึงพิเคราะห์ต่อไปว่า ซึ่งจะรบกันด้วยฝีมือทหารเอกหรือขบวนทหาร สุมาอี้ย่อมไม่เห็นหนทางจะได้ชัยชนะโดยเด็ดขาด เพราะเคยประจักษ์ฝีมือรบพุ่งกันมาแต่ก่อนหลายครั้งหลายหน คงเหลือแต่การรบด้วยขบวนพยุหะเท่านั้น หนทางนี้เป็นไปได้ยิ่งนักเพราะสุมาอี้ทะนงตัวว่าเป็นเชื้อสายขุนนางฝ่ายทหารแห่งราชสำนัก ได้รำเรียนพิชัยสงครามและค่ายกลพยุหะเป็นอย่างดี คิดว่าเราซึ่งเป็นชนชาวป่าสามัญแห่งตำบลลกเอียง ไหนเลยจะมีโอกาสได้รำเรียนวิทยาการจะนี้ จึงคิดอ่านจะเอาชนะเราด้วยการรบแบบขบวนพยุหะเป็นมั่นคง

ขงเบ้งคะเนการศึกษาดังนั้นแล้วจึงเรียกแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาสั่งว่า การศึกในวันพรุ่งนี้เห็นจะเป็นการรบพุ่งด้วยขบวนพยุหะ ให้แม่ทัพนายกองทั้งปวงซึ่งเราได้ฝึกปรี้อค่ายกลพยุหะไว้อย่างชำรุดนั้นคุมธงขบวนและเตรียมพร้อมที่จะแปรขบวนเป็นพยุหะ เราจะเอาชนะสุมาอี้ให้ประจักษ์สติปัญญาแก่ทหารทั้งสองฝ่ายในวันพรุ่งนี้ให้จงได้ บรรดาแม่ทัพนายกองรับคำสั่งขงเบ้งแล้ว ออกไปแจ้งความแก่ทหารใต้บังคับบัญชาให้เตรียมการให้พร้อมตามคำสั่งของขงเบ้ง

ครั้นแม่ทัพนายกองทั้งปวงออกไปแล้ว ในคืนนั้นขงเบ้งได้เรียกเกียงอุยและกวนฮินเข้ามาสั่งให้ยกทหารไปชุมนุมอยู่ในป่าข้างเนินเขากิสาน และกระซิบสั่งแผนการลับกำชับให้ปฏิบัติโดยเคร่งครัด เกียงอุยและกวนฮินได้ทราบแผนการของขงเบ้งแล้วจึงค้ำบลาออกไปจัดแจงทหารแล้วกลับไปในคืนวันนั้น

วันรุ่งขึ้นพอพระอาทิตย์ทอแสงขึ้นขอบฟ้า ขงเบ้งก็ยกทหารทั้งหมดออกจากค่าย เคลื่อนขบวนทัพไปตั้งอยู่ด้านทิศเหนือของริมแม่น้ำอุยโห ในขณะที่สุมาอี้ก็ยกทหารทั้งหมดออกมาตั้งขบวนอยู่ข้างทิศใต้เผชิญหน้ากับกองทัพของขงเบ้ง แม่น้ำอุยโหและภูเขากิสานอยู่ด้านข้าง และมีทุ่งราบอยู่ระหว่างกลางกองทัพทั้งสองฝ่าย ต่างฝ่ายต่างใช้พลเกาทัณฑ์นับหมื่นเป็นขบวนคุ้มกันให้กับกองทัพ ท้ามกลางธงทิวประจักษ์กองทัพพลิวไสวดูละลานตาทั่วท้องทุ่งกว้าง ประสานกับเสียงกลองรบของทั้งสองฝ่ายส่งเสียงก้องกระหึ่มเร้าใจยิ่ง

ครู่หนึ่งเสียงกลองรบของทั้งสองฝ่ายก็หยุดลง ประดุจดังที่อยู่ด้านหน้าสุดของขบวนทหารแต่ละฝ่ายได้เปิดออก สุมาอี้ขี่ม้าออกมาข้างหน้าทหาร ติดตามด้วยทหารองครักษ์ห้าสิบคน ขงเบ้งก็ขี่เกวียนออกไปข้างหน้าทหาร ติดตามด้วยทหารองครักษ์ห้าสิบคนเช่นเดียวกัน ในมือของขงเบ้งถือพัดขนนกโบกไปมาด้วยสีหน้าที่เบิกบานยิ่งนัก

สองพยุหามังกรสงครามที่รบพุ่งกันมาหลายครั้งหลายหนโดยมิเคยพบปะหน้าตากันแม้แต่สักครั้งเดียว ต่างออกมาเผชิญหน้ากันในระยะห่างเพียงเส้นเศษท้าวกลางการจ้องมองของสายตาทหารของทั้งสองฝ่าย

ท่ามกลางสายลมยามเช้าที่โชยแผ่วมาพอบเย็นสบาย ภายใต้ธงทิวและขบวนอิสริยยศตามตำแหน่งประดุจดั่งภาพลักษณ์เมื่อครั้งที่เล่าปีเพชฌัญญูหน้ากับโจโจที่ริมแม่น้ำห้วยจะนั้น

สมาลีและขงเบ้งคำนับกันตามธรรมเนียมแล้ว สมาลีจึงกล่าวที่เจ้านายเราได้ดำเนินแบบอย่างของพระเจ้าขุนเต้ ที่ได้รับมอบราชสมบัติจากพระเจ้าเจียวเต้ ก่อตั้งราชวงศ์ปกครองขอบขัณฑสีมาสืบมาถึงสองพระองค์แล้ว ทรงเปี่ยมด้วยน้ำใจกรุณาเมตตาต่อสรรพสัตว์ ดังนั้นแม้งอก๊กและจ๊กก๊กจะแข็งข้อขัดขืนอยู่ก็มิได้ทรงถือโทษ ด้วยเกรงว่าจะเกิดความเดือดร้อนแก่อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวง ตัวท่านเป็นเพียงชาวนาแห่งตำบลลำเอียง มิได้ทราบโองการสวรรค์ จึงตั้งตนยกกองทัพมาบุกรุกแดนแห่งพระเจ้าอยู่หัวเรา ขอบที่จะถูกกำจัดให้สิ้นสูญ แต่ด้วยเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นคนป่าบ้านนอก มิได้รู้ขนบธรรมเนียมประเพณี จึงจะให้โอกาสท่านเลิกทัพกลับไป ต่างคนต่างอยู่อย่าได้เบียดเบียนกันและกัน อาณาประชาราษฎร์ก็จะมีความสุขสืบไป

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาคำกล่าวของสมาลีว่า เจ้าเราได้เสวยราชย์ในเมืองหลวงถึงสองชั่วพระองค์แล้ว ก็มีได้ไปทำร้ายแก่เมืองเสฉวนแลเมืองฮันตั้ง ละให้ตั้งอยู่เป็นสุขมาช้านาน เพราะเรามีความเอ็นดูกรุณาแก่ราษฎรมิให้ได้รับความเดือดร้อน แลตัวขงเบ้งนี้เป็นชาวบ้านนอก อยู่ในแคว้นเมืองลำหยง ควรหรือจะมาขึ้นแข่งให้เกินชาติภูมิของตัว บังอาจยกทหารลวงเข้ามาแย่งชิงแดนเมืองเราเป็นหลายครั้ง มิบังควรนัก ให้ท่านเร่งคิดห้ามใจอย่าได้กำเริบ จงยกพลทหารกลับไปรักษาเมืองตามประเพณีจะดีกว่า แม้มิกลับไปจะขึ้นลวงเข้ามาแย่งชิงขอบขัณฑสีมาให้ได้ ชีวิตท่านก็จะได้คืนไปเมืองด้วยฝีมือทหารของเรา

ขงเบ้งได้ยินคำสมาลีดังนั้นก็หัวเราะ แล้วร้องตอบกลับไปว่าตัวเราเป็นชนชาวนาสามัญแห่งตำบลลำเอียง เจกเดียวกับอาณาประชาราษฎร์ทั่วแผ่นดินก็จริงอยู่ แต่ได้ถือรับสั่งของพระเจ้าเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อสายแห่งพระเจ้าฮั่นโกโจองค์พระปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮันอันประเสริฐ ให้ท่านบำรุงพระเจ้าเล่าเสี้ยนราชบุตรทำการปราบปรามรวบรวมแผ่นดินเข้าเป็นหนึ่ง พื้นฟูพระบรมเดชานุภาพและพระราชวงศ์ฮันให้รุ่งเรืองสถาพรสืบไป ตัวท่านก็มีเชื้อสายขุนนางมาถึงสามชั่วอายุคน ปู่ของท่านเป็นขุนนางฝ่ายทหาร ได้รับความไว้วางพระราชหฤทัยจากสองเต้ให้เป็นข้าราชการบริหารใกล้ชิด มิตาท่านก็เป็นข้าในพระเจ้าเหียนเต้มาแต่ก่อน ล้วนแล้วแต่เคยกินข้าวแดงแกงร้อนรับเบี้ยหวัดผ้าปีของราชวงศ์ฮันตลอดมาจนถึงตัวท่าน ขอบที่ท่านจะได้สำนึกในพระคุณ ทำการถวายโดยสัตย์สุจริตไปจนกว่าจะสิ้นชีวิต นาละอายุใจนักที่ท่านจะความจงรักภักดีเสีย กลับไปท่านบำรุงอุ้มชูโจรชู้ที่คิดคดกบฏต่อเจ้า ซึ่งเอาราชสมบัติไว้เป็นของตน คนทั้งปวงก็รู้อยู่ทั้งแผ่นดิน ท่านมิรู้สึกอายแก่ใจบ้างหรือไฉน

สมาลีได้ฟังคำขงเบ้งกล่าวประวิติภูมิหลังตั้งแต่ครั้งพ่อแม่ไปจนถึงรุ่นปู่ด้วยน้ำเสียงที่กังวานได้ยินกันทั่วทั้งสมรภูมิ ก็รู้สึกอายใจและอภัยศอดสูยนัก มิรู้ที่จะตอบถ้อยต่อความกับขงเบ้งประการใดต่อไป จึงกล่าว ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านจะรบกับเรากี่รบเถิด

ขงเบ้งได้คาดคะเนการศึกษาในวันนี้มาเป็นอย่างดีแล้ว จึงรีบกล่าวสวนมาในทันทีว่า ท่านจะรบกับเราตัวต่อตัวก็ตาม หรือจะรบด้วยฝีมือทหารเรากี่มกล้ว

ขงเบ้งนำความคิดที่ใคร่รบพุ่งกับสมาลีด้วยขบวนพยุหะไว้ไม่กล่าวถึง สมาลีได้ยินคำขงเบ้งก็คิดว่าซึ่งคาดการณ์ว่าขงเบ้งไม่รู้ว่าค่ายกลพยุหะนั้นจริงแล้ว ขงเบ้งจึงมุ่งทำแต่จะรบกันด้วยฝีมือตัวต่อตัว หรือรบกันด้วยกำลังฝีมือของทหาร

ยาขอบได้ตั้งข้อสังเกตว่าการที่ขงเบ้งกล่าวคำทำสมาลีว่าจะรบกันตัวต่อตัวหรือด้วยกำลังทหารนั้นได้แสดงอยู่ในตัวว่าขงเบ้งหาใช่แค่นาธิการที่เอาแต่นั่งบนเกวียนถือพัดขนนกบัญชาทหารให้รบพุ่ง หรือเพียงแค่นั่งอยู่ในค่ายเอาแต่คิดกลอุบายเท่านั้นไม่ แต่แสดงให้เห็นว่าขงเบ้งก็มีกำลังฝีมือและรู้วิชายุทธ์เป็นอย่างดีด้วย และวิชายุทธ์ซึ่งขงเบ้งมีนั้นก็หาใช่ขี้ไก่ไม่ จึงหาญกล้าทำสมาลีให้รบกันตัวต่อตัว เพราะขงเบ้งย่อมรู้ว่าสมาลีแม้จะไม่มีฝีมือลือชาปรากฏเสมอด้วยกวนอู เตียวหุย หรือจูล่ง แต่ก็เคยนำทัพประมือกับนายทหารเอกของงอก๊กและจ๊กก๊กมาแล้วหลายครั้งหลายหน ฝีมือลายมือของสมาลีจึงเข้มแข็งพอตัว แต่ขงเบ้งย่อมมั่นใจในฝีมือรบพุ่งของตัวเองว่าจะเอาชนะแก่สมาลีได้จึงกล้าท้าทายต่อสมาลีเช่นนั้น สมาลีเสียอีกที่คาดคิดไม่ถึงว่าขงเบ้งจะรอบรู้เจนจบในการรบด้วยค่ายกลพยุหะซึ่งเป็นวิทยาการชั้นสูงของนาธิการราชสำนัก จึงหวังจะเอาชนะขงเบ้งด้วยการรบแบบค่ายกลพยุหะ และด้วยวิสัยสมาลีซึ่งรอบคอบเฉลียวฉลาดลึกซึ้ง ย่อมคาดคะเนได้ว่าสิ่งที่ขงเบ้งท้าทายให้รบกันตัวต่อตัวนั้น ถึงแม้จะออกไปรบกับขงเบ้งตามคำท้าก็จะไม่ได้ชัยชนะ

สมาลีจึงรีบตอบคำขงเบ้งว่า ถ้าเช่นนั้นเรามารบกันด้วยค่ายกลพยุหะก่อน ถ้ามันท่านเอาชนะข้าพเจ้าได้ ข้าพเจ้าขอสาบานว่านับแต่วันนี้ไปจะไม่ยอมนำกองทัพมาสู้รบกับท่านอีก แต่ถ้าหากท่านพ่ายแพ้แก่

ข้าพเจ้า ก็จรีบนำทหารกลับไปเมืองเสฉวน แล้วให้ท่านลาออกจากราชการกลับไปอยู่ตำบลลำเอียงตามปกติสุข ข้าพเจ้าจะไม่ติดตามไปรบจนทำร้ายแต่ประการใด

ขงเบ้งจึงตอบกลับไปว่า เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ให้ท่านตั้งค่ายกลพยุหะให้ข้าพเจ้าดูก่อน

สมาธิได้ฟังดังนั้นจึงชี้มากลับไปไปในขบวนทหาร เรียกเอาธงเหลืองประจำตัวนายทัพมาถือ แล้วโบกธงเป็นสัญญาณ บรรดาขบวนทหารของสมาธิก็แปรขบวนไปตามเชิงชั้นขบวนกลที่ได้ฝึกฝนมาอย่างชำชอง ในขณะที่พลกลองม้าล่อก็ตีม้าล่อของกลองเสียงดังสนั่นก็ก้องทั่วท้องทุ่ง

พักหนึ่งเสียงม้าล่อของกลองจากกองทัพสมาธิก็หยุดลง ขบวนทหารของสมาธิก็แปรขบวนเป็นรูปลักษณะหยินหยางอยู่ในวงกลม พร้อมทั้งจะหมุนเวียนรุกรับตั้งกองจักรผัน สมาธิได้ชี้มาออกมาข้างหน้าขบวนค่ายกลพยุหะ ในขณะที่ขงเบ้งยังคงนั่งอยู่บนเกวียนเบื้องหน้าขบวนทหารจ๊กก็ด้วยสีหน้าที่ทำที่เป็นตะลึงงัน

สมาธิชี้มาเข้ามาห่างจากขงเบ้งระยะเส้นเศษจึงหยุดม้าไว้ แล้วจ้องไปที่หน้าขงเบ้งด้วยความกระหึ่มยืมยอง และร้องถามขงเบ้งว่าซึ่งเราได้ตั้งค่ายกลพยุหะครั้งนี้ ท่านได้เห็นแก่ตาแล้ว อยากรจะทราบที่ท่านรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้หรือไม่

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นก็หัวเราะ ในมือก็โบกพัดขนนกไปมา และตอบกลับไปว่า ค่ายกลพยุหะนั้นหรือทหารชั้นปลายแถวของเมืองเสฉวนก็สามารถจัดตั้งได้ ท่านเอาอะไรมาอวดแก่เราเล่า

สมาธิได้ยินคำขงเบ้งก็สำคัญว่าขงเบ้งไม่รู้จักค่ายกลพยุหะ แต่สร้างกลบเกลื่อนข่มขวัญ จึงร้องถามมาอีกว่าซึ่งท่านอ้างว่ารู้จักค่ายกลพยุหะนี้ จงบอกมาหน่อยเถิดว่าค่ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่าอะไร

ขงเบ้งจ้องไปที่หน้าสมาธิแล้วกล่าวว่า ขบวนพยุหะสำหรับเด็กเล่นนี้มีชื่อว่า อิกยติมพยุหะ หรือค่ายกลพยุหะเอกธาตุ เป็นค่ายกลพยุหะที่จำลองจากความเป็นเอกภาพของจักรวาล รวม หยินหยางไว้เป็นหนึ่งเดียว แปรขบวนพลิกพลิ้วไหลหลังไร้ปรมเงื่อน หน้ารับหลังรุก หน้ารุกหลังรับ ด้านหนึ่งรวมศูนย์ ด้านหนึ่งกระจาย คล้ายกับจักรวาลที่แผ่ดูเหมือนหนึ่งเดียว แต่ยอมประกอบด้วยพระอาทิตย์ พระจันทร์ และดาราพรายพร่าง แต่สรรพสิ่งล้วนเป็นมายาภาพอันหาแก่นสารมิได้เท่านั้น

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ค่ายกลพยุหะอัฐทิศ (ตอนที่550)

สมาธิคาดขงเบ้งไม่มีความรู้เกี่ยวกับค่ายกลพยุหะ ซึ่งเป็นวิชาการชั้นสูงของเสนาธิการแห่งราชสำนัก จึงทำรบกับขงเบ้งด้วยค่ายกลพยุหะ หวังจะเอาชนะแก่ขงเบ้งด้วยการรบแบบนี้ สมาธิเป็นฝ่ายตั้งค่ายกลพยุหะก่อนแล้วถามขงเบ้งว่ารู้จักชื่อค่ายกลพยุหะนี้หรือไม่ ขงเบ้งจึงบอกชื่อและความล้าลึกแห่งค่ายกลพยุหะนั้น

สมาธิได้ยินคำขงเบ้งว่ารู้จักค่ายกลพยุหะเอกธาตุ ตลอดไปจนถึงความพลิกแพลงลึกซึ้งของค่ายกลพยุหะตั้งแต่ขั้นสามัญไปจนถึงขั้นสูงสุดที่ระดับสรรพสิ่งเป็นมายาภาพอันว่างเปล่า หรือเป็นสูญญตาแล้วก็รู้สึกตระหนก คิดว่าเมื่อขงเบ้งรู้รายละเอียดต้นลึกหนาบางของค่ายกลพยุหะเอกธาตุกระจ่างดังนี้ ขงเบ้งย่อมรู้วิธีการในการเข้าตีค่ายกลพยุหะให้แตกไปได้ สมาธิจึงไม่กล้าทำให้ขงเบ้งยกทหารเข้าตี และกล่าวกับขงเบ้งว่าเมื่อท่านรู้จักค่ายกลของข้าพเจ้าแล้ว ก็ให้ท่านลองตั้งค่ายกลพยุหะให้ข้าพเจ้าดูบ้าง

ขงเบ้งได้ยินดังนั้นจึงหันหน้ากลับไปทางขบวนทหาร แล้วโบกพัดขนนกไปมาเป็นสัญญาณ ในทันใดนั้นพลกลองก็ได้ลั่นกลองและม้าล่อก้องกระหึ่มทั่วท้องทุ่ง

กองทหารม้าถือทวนจำนวนหกสิบนาย และทหารราบถือหอกสะพายเกาทัณฑ์จำนวนสี่สิบแปดนายรวมเป็นร้อยแปดนาย ได้เคลื่อนจากขบวนทหารออกไปที่ลานกว้างโดยมีทหารราบถือธงแปดสี สีละสามคันรวมเป็นยี่สิบสี่คนนำขบวน

ขงเบ้งได้เอาระเบิดประจำตัวแม่ทัพโบกสะบัดไปมาอีกหลายครั้ง กองทหารม้าและทหารราบทั้งร้อยแปดนายได้แปรขบวนเป็นกองทหารยี่สิบสี่แถว แล้วตั้งรูปขบวนเป็นรูปยันต์แปดทิศขึ้นกลางลานกว้าง ตรงหัวขบวนมีทหารถือธงสีประจำอยู่ตามตำแหน่ง

ครั้นเสียงม้าล่อห้องกลองและเสียงโห่ร้องของทหารสงบลง ชงเบ้งจึงถามสมาธิว่าท่านรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้หรือไม่

สมาธิได้รองตอบกลับมาว่า ทำไมข้าพเจ้าจะไม่รู้จักเล่า ค่ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่าค่ายกลพยุหะโป๊ยก่วยหรือค่ายกลพยุหะอัฐฤทธิศ อันประกอบด้วยขบวนรบยี่สิบสี่ขบวน ตั้งประจำทิศต่างๆ ทิศละสามขบวน

ชงเบ้งได้ยินสมาธิรองตอบกลับมาแต่สั้นๆ เพียงเท่านั้นก็ยิ้มให้ แล้วกล่าวกับสมาธิว่า แลเมื่อท่านรู้จักค่ายกลพยุหะอัฐฤทธิศดังนี้แล้ว ท่านจะกล้าจัดทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะนี้หรือไม่เล่า

สมาธิได้ยืนค้ำขงเบ้งตั้งนั้นก็หัวเราะ พลางตอบกลับไปว่าเจินจะไม่กล้าเข้าตี แต่ใครรู้ว่าในการเข้าตีค่ายกลพยุหะนี้จะสู้รบกันจริงๆ ถึงเป็นถึงตาย หรือว่าจะให้เป็นเพียงการประลองความคิดและสติปัญญาของเราทั้งสองให้เป็นขวัญตาแก่เหล่าทหาร

ชงเบ้งจึงว่า พลทหารได้บาดเจ็บล้มตายเพราะการบัญชาการของเราสองคนเป็นอันมากแล้ว การต่อสู้ในครั้งนี้ขอให้เป็นการต่อสู้ด้วยความรู้และสติปัญญาของเราสองคนให้เป็นที่ประจักษ์แก่คนทั้งปวง อยาให้เดือดร้อนเจ็บตายแก่ไพร่พลเลย

สมาธิได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย ดังนั้นทั้งสองฝ่ายจึงตกลงกันโดยธรรมยทธ์ว่า การตั้งค่ายกลพยุหะและการเข้าตีค่ายกลพยุหะในครั้งนี้ เป็นการประลองกำลังความรู้และสติปัญญาของผู้เป็นนายทัพ มิได้หมายทำลายชีวิตทหารแต่ประการใด ดังนั้นถ้าฝ่ายใดถูกปิดล้อมจนไม่อาจฝ่าออกไปได้ หรือถูกเข้าตีโดยไม่อาจสกัดขวางเอาไว้ได้ ฝ่ายนั้นจะต้องยอมจำนน และจำนวนทหารที่จะเข้าตีกับทหารที่ตั้งขบวนพยุหะจะต้องมีจำนวนที่ใกล้เคียงกัน มิให้มากน้อยกว่ากันเกินห้าสิบคน

ทั้งชงเบ้งและสมาธิต่างกำชับทหารของแต่ละฝ่ายให้เคร่งครัดปฏิบัติตามข้อตกลง ห้ามมิให้ฆ่าฟันกันจนบาดเจ็บหรือถึงแก่ความตาย ถ้าผู้ใดฝ่าฝืนก็จะถูกตัดศีรษะ

เมื่อตกลงกันดังนั้นแล้วสมาธิจึงขี่ม้ากลับเข้าไปในขบวนทหาร เรียกแม่ทัพรองสามนายคือได้เหลียง เตียวฮอง และงักหลิมเข้ามาแล้วกล่าวว่า เราจะประลองกำลังสติปัญญาและความรู้กับชงเบ้ง ซึ่งได้ทำความตกลงกับชงเบ้งไว้วันนี้พวกท่านก็ได้ยินทั่วกันแล้ว ให้ปฏิบัติตามข้อตกลงนั้นอย่างเคร่งครัด อยาให้เราได้รับความอับยศแก่ชงเบ้งเป็นอันขาด

แล้วสมาธิจึงกล่าวสลับไปว่า ค่ายกลพยุหะซึ่งชงเบ้งได้ตั้งนั้นมีชื่อว่าค่ายกลโป๊ยก่วยหรือค่ายกลอัฐฤทธิศ ประกอบด้วยขบวนทหารยี่สิบสี่ขบวน ตั้งประจำทิศต่างๆ ทิศละสามขบวน แต่ละขบวนมีประตูอยู่ตรงกลางขบวนที่เป็นทหารม้าแต่ละขบวนเป็นขบวนหยิน มีประตูอยู่ตรงกลางเป็นประตูมีสภาพแลเห็นได้โดยง่าย ขบวนที่เป็นทหารราบแต่ละขบวน เป็นขบวนหยาง มีประตูอยู่ตรงกลางเช่นเดียวกัน แต่เป็นประตูไร้สภาพมองไม่เห็น ดังนั้นหากดูภายนอกก็อาจเห็นว่ามีขบวนทหารยี่สิบสี่ขบวน แต่แท้ที่จริงมีอยู่ถึงสามสิบหกขบวน

สมาธิกล่าวสลับไปว่า ค่ายกลพยุหะอัฐฤทธิศนี้มีประตูประจำอยู่แปดประตู คือประตูหมดหวัง ประตูธรรมชาติ ประตูบาดเจ็บ ประตูตกใจ ประตูกำเนิด ประตูปิด ประตูมรณะและประตูเปิด ชงเบ้งได้ตั้งค่ายกลพยุหะวางประตูกำเนิดไว้ข้างทิศบูรพา ให้พวกท่านนำกองทหารม้าสามขบวน ให้เตียวฮองคุมขบวนเป็นกองหน้า ให้ได้เหลียงคุมขบวนเป็นกองกลาง และให้งักหลิมคุมขบวนเป็นกองหลัง แต่ละขบวนใช้ทหารม้าสามสิบนาย ให้รุกเข้าไปทางประตูกำเนิดด้านทิศบูรพาแล้วตีออกไปทางทิศหฤดี ซึ่งเป็นประตูหมดหวัง จากนั้นให้ตีไปทางทิศอุดรซึ่งเป็นประตูเปิด ดังนี้แล้วค่ายกลพยุหะอัฐฤทธิศของชงเบ้งก็จะถูกทำลายล้างลงในทันที

สามนายทหารฟังคำสมาธิจนสิ้นความ และได้ไต่ถามข้อสงสัยอีกหลายประการแล้วสมาธิจึงถามว่ายังมีสิ่งใดสงสัยจะไต่ถามอีกบ้างหรือไม่ สามนายทหารได้กล่าวว่าพวกเราเข้าใจคำสั่งของท่านแม่ทัพต้องแท้แล้ว และพากันออกไปจัดขบวนทหารม้าตามคำสั่งของสมาธิ

สมาธิสั่งการเสร็จแล้วจึงขี่ม้าออกมาข้างหน้าขบวนทหาร โบกธงสัญญาณให้พลกลองม้าล่อสิ้นกลองสัญญาณ ในขณะที่เดียวกันนั้นทหารเมืองเสฉวนก็ได้ตีม้าล่อห้องกลองโห่ร้องประสานเสียงกันก็ยกกองทัพมาตรงทิวปิวไสวละลานตาทั้งท้องทุ่ง

ครู่หนึ่งเตียวฮอง ได้เหลียง และงักหลิม ก็ขี่ม้านำหน้าทหารออกมาเป็นสามขบวนโดยลำดับ แต่พวกกองทหารของวูยกักม้าหน้าสมาธิออกมาแล้ว ชงเบ้งได้โบกพัดขนนกเป็นสัญญาณอีกครั้งหนึ่ง พลกลองก็สิ้นกลองเป็นท่านองเตรียมรบ ขณะนั้นเตียวฮองได้เหลียง และงักหลิมได้คุมทหารม้าเข้าไปถึงประตูกำเนิดตามคำสั่งของสมาธิ

ในทันใดนั้นขงเบ้งก็โบกธงสัญญาณขึ้นเป็นสำคัญ พลกลงได้สั่งกลองเป็นทำนองเผด็จศึก กองทหารของสามก๊กทั้งสามกองได้สว่างเข้าไปในค่ายก๊กอุทิศ ในพลันนั้นบรรดาทหารม้าของสามก๊กก็รู้สึกว่าการเมืองเสฉวนแต่ละขบวนได้เคลื่อนไหวแปรขบวนจนละลานตา ท้องฟ้ามืดครึ้มลงในทันใด ก้อนเมฆคล้อยตัวลงต่ำประหนึ่งมีม่านหมอกโปรยปรายลงมายังลานรบ พายุพัดเอื้อมมาไม่ขาดระยะ

เดี๋ยวสองร้องบอกแก่ได้เหลียงและจ๊กหลิมว่า ให้ปฏิบัติตามคำสั่งของท่านแม่ทัพสามก๊กโดยเคร่งครัด แล้วพากันเร่งม้ารุดหน้าไปตามแผนการที่สามก๊กกำหนด แต่ภาพที่ปรากฏเบื้องหน้านั้นได้ผันแปรไปโดยสิ้นเชิง ทหารของสามก๊กแลไปเห็นทหารเมืองเสฉวนเป็นขบวนหนาแน่นราวกำแพงศิลา ประตูที่เคยมีอยู่แปดประตูก็เคลื่อนย้ายแปรเปลี่ยนกลายเป็นสิบประตู และในที่สุดกลับกลายเป็นกำแพงหนาชันชัน ทิศทางต่าง ๆ สับสนไปจนหมดสิ้น เบื้องบนประหนึ่งมีขุนเขาคดทับลงมา เบื้องล่างประหนึ่งแผ่นดินจะดันหนุนขึ้นสูง สายลมที่โชยมารู้สึกตั้งคมเกาทัณฑ์ที่กำลังแล่นฝ่าอากาศมาด้วยกำลังแรง ทหารม้าของสามก๊กทั้งสามกองพากันแตกตื่นตกใจ บ้างหลบตา บ้างหลบคมอาวุธ และพลัดหลงกันจนหมดสิ้น แม้จะมองหากันก็ไม่เห็น อีกครู่หนึ่งทหารในแต่ละขบวนก็พากันพลัดหลงกันอีก แต่ละคนรู้สึกเหมือนกับว่ามีอายุในซอกเขาที่คับแคบลำพังตัวคนเดียว จึงต่างคนต่างกระดุนม้าเพื่อจะวิ่งออกไปข้างหน้า แต่ครั้นเห็นข้างหน้าเป็นกำแพง ทหารเมืองเสฉวนก็ชักม้ากลับ วกไปวนมาจนไม่รู้ที่จะไปแห่งใด แล้วต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่ มารู้ตัวอีกทีหนึ่งก็ถูกทหารเมืองเสฉวนจับมัดตัวไว้ได้ทั้งหมดแล้ว

สามก๊กจับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาความตอนนี้ว่า สามก๊กเมื่อรับคำทำของเบ้งแล้ว จึงเรียกได้เหลียง เดียวสอง และจ๊กหลิมสามนายเข้ามาสั่งว่า อันพยุหะของขงเบ้งตั้งบัดนี้มีประตูแปดแห่ง คือประตูเป็นแลตาย ประตูออก ประตูไข ประตูศุนย์ ประตูตกใจ ประตูลวง ประตูซุ่ม ท่านจงเข้าตีไปประตูตะวันออกมาประตูตะวันตก แล้วมาทิศเหนือ อันประตูทิศใต้นั้นอย่าลวงเข้าไปเลย ถ้าทำตามเรานั้นได้แล้วทหารขงเบ้งก็จะแตกไปเอง ได้เหลียง เดียวสอง จ๊กหลิม สามนายรับคำสั่งแล้วก็คุมทหารสามร้อยยกตีเข้าไปทางประตูทิศตะวันออก ทหารขงเบ้งก็กลับพยุหะเสียในทันใด ให้เป็นประตูแต่สิบประตู ทหารสามก๊กก็มิรู้ที่จะตีเข้าไปได้ วิ่งกระหนกกันอยู่ ทหารขงเบ้งก็จับมัดตัวเอาไปทั้งสิ้น

อันค่ายกพลพยุหะอุทิศที่ขงเบ้งตั้งบัดนี้ เป็นค่ายกพลพยุหะที่โจหยินนายทหารเอกของโจโจเคยตั้งขึ้นแล้วทำให้เล่าปี่และซีซีเข้าตี ในครั้งนั้นซีซีได้บอกแก่เล่าปี่ว่า โจหยินเป็นขุนศึกอ่อนหัด คิดอ่านตั้งค่ายกพลพยุหะมาต่อสู้กับท่าน อันค่ายกพลพยุหะนี้เพื่อนของข้าพเจ้าทำไว้เป็นเพียงแคว้นบ้านเท่านั้น และได้วิจารณ์ค่ายกพลของโจหยินด้วยว่า ถ้าหากการจัดตั้งค่ายกพลพยุหะเป็นไปอย่างสมบูรณ์ได้รูปแบบแล้ว ในแถวทหารแต่ละแถวจะประกอบด้วยทหารตั้งแถวจำลองจากรูปสัญลักษณ์ของฟ้า ดิน น้ำ ไฟ ลม อสนีบาต ภูเขา และทะเล สมดุลย์กับธาตุทั้งห้าก็จะสามารถผันแปรไปโดยไม่มีที่สิ้นสุด แต่โจหยินอ่อนหัดในการตั้งค่ายกพลพยุหะ จึงทำให้ค่ายกพลพยุหะนี้เป็นค่ายกพลพยุหะตาย ไม่สามารถผันแปรเปลี่ยนอาณาเขตได้ หลังจากนั้นเมื่อครั้งที่เล่าปี่ไปเชิญขงเบ้งที่เขาโง่งกั้ง ก็เห็นต้นไผ่โดยรอบบ้านของขงเบ้งมีรูปลักษณะอย่างเดียวกัน แต่มาบัดนี้เมื่อขงเบ้งเป็นผู้ตั้งค่ายกพลพยุหะนี้ด้วยตนเอง อาณาเขตของค่ายกพลจึงมีใช้ค่ายกพลพยุหะแบบที่โจหยินตั้ง และมีใช้แคว้นไม้ไผ่ที่อาศัยเพียงจิตวิญญาณจากสายลมพลิกพลิวแปรขบวน และยอมมีใช้ก่อนศิลาที่ขงเบ้งตั้งเป็นค่ายกพลพยุหะ และอาศัยกระแสลมทำให้ค่ายกพลมีชีวิตชีวา แล้วขงเบ้งขุนทหารเอกผู้เรืองนามแห่งเมืองก้งตั้งในครั้งที่ยกกองทัพไล่ตามตีเล่าปี่ หากเป็นขบวนค่ายกพลพยุหะที่มีทหารถือธงประจำอยู่ตามจุดซี้พจรแห่งค่ายกพล รับถ่ายทอดสัญญาณในการพลิกพลิวแปรขบวนจากธงสัญญาณของขงเบ้งโดยตรง ดังนั้นค่ายกพลพยุหะอุทิศในครั้งนี้นี้จึงสามารถสำแดงอาณาเขตทั้งจริงและมายา พลิกพลิวแปรผันไร้จุดเริ่มต้นและจุดสิ้นสุด ไร้ทั้งเงื่อนปมและรอยต่อประตูตั้งห้องคลื่นที่เกาะโอบกระโจนอยู่ในพระสมุทธรันกว้างใหญ่เว้งว้าง ดุจดั่งธารน้ำตกที่ไหลหลากจากภูผาส่งชันเสียดฟ้า ทุ่มตัวครืนครันครึกโครมสะท้านสะเทือนไหวทั่วไพรพนา อาณาเขตแห่งค่ายกพลในครั้งนี้นี้จึงยิ่งกว่าทหารสิบหมื่นเมื่อครั้งที่เคยขงเบ้งยกมากมายนัก สามมหาอะไรกับทหารม้าเพียงเก้าสิบนายที่สามก๊กจัดเป็นสามขบวนเข้าตีค่ายกพลนั้นเล่า

ค่ายกพลชนิดนี้ซีซีซึ่งมีถิ่นฐานภูมิลำเนาแถบเมืองชงหยงทางภาคใต้เรียกว่าค่ายกพลพยุหะประตูปรากฏทองคำแปดทิศ แต่สามก๊กซึ่งเป็นเสนาธิการใหญ่แห่งแผ่นดิน ดงจันซึ่งเป็นชาวภาคกลางเรียกว่าค่ายกพลพยุหะเปียกภัยหรือค่ายกพลพยุหะอุทิศ ส่วนวิธีการเข้าตีนั้นขึ้นอยู่กับว่าได้จัดตั้งประตูกำเนิดไว้ที่ทิศใด เมื่อครั้งที่ซีซีบอกเล่าปี่ให้สั่งจูล่งเข้าตีค่ายกพลพยุหะของโจหยินนั้น โจหยินได้ตั้งค่ายกพลพยุหะโดยวางประตูกำเนิดไว้ที่ทิศภาคเหนือ ซีซีจึงให้เข้าตีทางทิศภาคเหนือตรงเข้าไปยังจุดศุนย์กลาง ไปออกประตูธรรมชาติทางด้านทิศประจิม แล้วตีดลบบย้อนกลับมาในทิศทางเดิม แต่ครั้งนั้นขงเบ้งตั้งค่ายกพลพยุหะวางประตูกำเนิดไว้ข้างทิศบูรพา สามก๊กจึงกำหนดแผนการเข้าตีอีกอย่างหนึ่ง ซึ่งถ้าหากเป็นค่ายกพลพยุหะตายที่ไม่อาจแปรขบวนดุจค่ายกพลพยุหะที่มีชีวิตชีวาได้แล้ว ค่ายกพลพยุหะนั้นก็ยอมแตกพ่ายไปตามกลของสามก๊ก แต่เมื่อค่ายกพลครั้งนี้บัญชาการโดยขงเบ้ง ค่ายกพลพยุหะจึงมีชีวิตชีวา และพลิกพลิวแปรผันเป็นมายาภาพ ทำให้ทหารยกก็ถูกทหารเมืองเสฉวนจับตัวไว้ได้จนหมดสิ้น

เมื่อทหารเมืองเสฉวนจับทหารม้าของสุมาอี้ทั้งเก้าสิบคนแล้ว ได้มัดตัวและคุมเอาเชลยศึกพร้อมทั้งม้าพากลับไปหาขงเบ้ง ท่ามกลางความตกตะลึงพริ้งเฟิศของสุมาอี้และบรรดาทหารของทั้งสองฝ่าย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>